

Teşekkür

Aşağıdaki kişilere, deneyimlerini bizimle paylaşma nezaketini göstermiş oldukları için teşekkürlerimizi sunmak isteriz:

Yvonne Rodoni Bergero, Stanford Topluluğu, Amerikan Arkeoloji Enstitüsü; Martin Burke; Christie B. Cochrell, sergi müdürü, Stanford Üniversitesi Yayınevi; K. Kris Hirst, Arkeoloji Bölümü, About.com.

Dr. Patrick Hunt, 19942009 Stanford Alpler Arkeoloji Projesi Başkama National Geographic Topluluğu Hannibal Araştırması 20072008, Stanford Üniversitesi; Profesör Tom Iliffle, Teksas A& M Üniversitesi Su Ürünleri Bölümü; M. D., D. P. Lyle; Chicago, Newberry Kütüphanesi kaynak sorumlusu Katie McMahon; Fas, Ifrane'deki Al Akhawayn Üniversitesi'nden Yard. Doçent Connell Monette ve aynı üniversiteden Doçent Eric Ross; Jo Stoop; Stephen Toms; Tim Vandergrift, Wine Writer ve teknik servis müdürü, Winexpert Ltd.

Son olarak, en çok da Janet'e, fikirleri ve anlayışından dolayı teşekkür ediyoruz.

GİRİŞ

BÜYÜK ST. BERNARD GEÇİDİ, APENNİN ALPLERİ, MAYIS 1800

Kuvvetli rüzgâr Styrie'nin ayaklarını kamçılıyordu ve at, binicisinin onu yatıştırmak için birkaç kez dilini şaklatmasından önce, huysuz bir şekilde burnundan soluyarak yolun dışına doğru seğirtti. Fransa İmparatoru Napoleon Bonaparte, parkasının yakalarını kaldırdı ve gözlerini kısarak sulusepken yağın kara baktı. Mont Blanc'in testere dişi gibi yükselen 4800 metrelik silüetini güçlkle ayırt edebiliyordu. Eyerinden öne doğru eğilip Styrie'nin boynunu okşadı. "Çok daha kötüsünü gördün sadık dostum." İki yıl önce, Mısır Seferi sırasında ele geçirilen bir Arap aygırı olan Styrie, mükemmel bir savaş atıydı; fakat kar ve soğuk, yaradılışına aykırıydı. Çölde doğmuş ve yetiştirilmiş olan Styrie, kar değil, kum tanelerinin savrulmasına alışıkty. Napoleon, kendisinden üç metre geride katırların dizginlerini tutan uşağı Constant'a döndü ve işaret etti. Uşağın arkasından aşağıya doğru uzanan yedi kilometrelik dolambaçlı patika boyunca Napoleon'un kırk bin askerden oluşan ihtiyat kuvvetleri, atlan, katırları ve mühimmatlarıyla ilerliyordu. Constant öndeki katırı çözdü ve hemen fırladı. Napoleon, Styrie'nin dizginlerini uşağı verip atından indi ve diz boyu karın içinde bacaklarını esneterek gerindi.

"Bırakalım biraz dinlensin," dedi Constant'a. "Sanırım, o nal yine rahatsız ediyor."

"İcabına bakarım general." Napoleon, ülkesinde başkonsül unvanını tercih ederdi, muharebede ise general. Derin bir nefes alıp, mavi şapkasını kafasına sıkıca yerleştirdi ve bakışlarını başlarının üstünde yükselen granit tepelere çevirdi.

"Güzel bir gün, değil mi Constant?"

"Siz öyle diyorsanız general..." diye homurdandı uşak.

Napoleon kendi kendine gülümsedi. Yıllardan beri yanında olan Constant, belli ölçüde alaycılığına göz yumduğu az sayıdaki insandan biriydi. Nihayetinde, Constant yaşlı bir adamdı; soğuk iliklerine kadar işliyor olmalı, diye düşündü.

Napoleon Bonaparte, güçlü bir boyun ve geniş omuzlara sahip, orta boylu bir adamdı. Köşeli çenesi ve düzgün yapılı ağzının üzerine yerleşmiş olan kartal gagasını andıran burnu ile delici mavi gözleri, insanda çevresindeki canlı cansız her şeyi parçalarına ayıracakmış hissini uyandırıyordu.

"Laurent'den bir haber var mı?" diye sordu Constant'a.

"Hayır general."

Napoleon'un en güvendiği komutanlarından biri ve onun en yakın arkadaşı olan Tümgeneral Arnaud Laurent, önceki gün, bir müfreze askerle geçidin derinliklerine doğru keşif görevine çıkmıştı. Düşmanla karşılaşma olasılığı ne kadar az olsa da Napoleon, imkânsız için hazır olmayı uzun zaman önce öğrenmişti. Birçok büyük adam, sadece tahmin edip önlem almadıklarından dolayı yenilgiye uğramıştı. Fakat buradaki en büyük düşmanları, hava koşulları ve araziydi.

2400 metre yükseklikte bulunan Büyük St. Bernard Geçidi, yüzyıllar boyunca gezginlerin uğrak yeri olmuş, İsviçre, İtalya ve Fransa sınırları üzerine yayılmış geçidin merkezi olan Apennin Alpleri, birçok orduya ev sahipliği yapmıştı. MÖ 390'da, Roma'yı işgal etmek için sefere çıkan Galyalılar MÖ 217'de Hannibal'ın, filleriyle anılan ünlü seferi; MS 800'de, ilk Kutsal Roma imparatoru olarak taç giyme töreninden dönen Şarlman bu örneklerden bazılarıydı.

Takdire şayan insanlar, diye düşündü Napoleon. Hatta, atalarından biri olan Fransa Kralı Kısa Pepin bile, Papa II. Stephanus'la görüşmek için, 753 yılında Apenninleri geçmişti.

Fakat, diğer büyük kralların başarısız oldukları durumda, ben olmayacağım, dedi kendi kendine Napoleon. İmparatorluğu, ondan önceki hükümdarların çılgın hayallerinden bile daha büyük olacaktı. Onu hiçbir şey engelleyemezdi. Ne ordular, ne hava şartları; ne de somadan görme birkaç Avusturyalı...

Bir yıl önce, ordusuyla Mısır'a hükmederken; Avusturyalılar, Campo Formio Antlaşması'yla Fransa'nın topraklarına katılan İtalya yarımadasını bir oldubittiyle yeniden ele geçirmişlerdi. Zaferleri kısa ömürlü olacaktı. Ne yılın bu zamanında bir saldırı beklerlerdi, ne de bir ordunun kışın Apenninleri geçmeye yelteneceğini hayal edebilirlerdi. Nedenler çok doğaldı.

Yüksek kayalıkları ve daracık geçitleriyle Apenninler kırk bin kişilik bir ordu şöyle dursun, bir başına yolculuk edenler için bile coğrafi bir kâbustu. Geçide eylülde beri durmaksızın kar yağmış ve sıcaklık her zaman sıfırın altında kalmıştı. On adam yüksekliğindeki kar yığınları, onları ve atlarını gömmek istercesine her dönemde tepelerinde beliriyordu. Sis, en güneşli günlerde bile, akşamüstüne kadar zemini kaplıyordu. Fırtınalar; sakin bir günü, bir metre ötelere görmelerini engelleyen kar ve buz karmaşasına dönüştürerek, aniden ortaya çıkıyordu. En korkuncu ise çığlardı; yüzlerce metre genişliğindeki kar çağlayanları, önünde kalacak kadar bahtsız herkesi diri diri gömmek üzere dağlardan aşağıya gürleyerek akıyordu. Şimdiye kadar Tanrı, iki yüz asker dışında, Napoleon'un ordusunu bağışlamayı uygun görmüştü.

Napoleon Constant'a döndü. "Levazım subayının raporu nerede?"

"Burada general." Uşak, parkasının içinden bir tomar kâğıt çıkardı ve Napoleon'a uzattı. Ordusu, gerçekten de midesiyle savaşmıştı. Adamlar, o ana kadar yirmi bin şişe şarap, bir ton peynir ve sekiz yüz kilo et tüketmişti.

Geçidin ilerisinden, keşif grubundan bir ses duyuldu:

"Laurent, Laurent!..."

"Sonunda," diye homurdandı Napoleon.

Kar fırtınasının içinden on iki kişilik bir atlı grubu beliriverdi. Tıpkı komutanları gibi, onlar da elindeki en iyi askerlerdi ve çok güçlüydüler. Hepsi atlarının üzerinde dimdik ve başları yukarıdaydı. Tümgeneral Laurent, hızla Napoleon'un yanına gelip selamını verdi ve atından indi. Napoleon Laurent'i kucakladı ve geri çekilip Constant'a işaret etti. Constant aceleyle ileri atılıp Laurent'e bir şişe konyak uzattı. Laurent bir yudum

ald ı, sonra bir yudum daha, daha sonra şişeyi geri uzattı.

Napoleon, "Rapor ver sevgili dostum," dedi.

"On üç kilometreyi taradık efendim. Düşman kuvvetlerine ait hiçbir iz bulamadık. Hem karın derinliği hem de hava durumu daha alçak rakımlarda düzeliyor. Buradan sonra iş kolaylaşıyor."

"Güzel... Çok güzel." "Yalnız, ilgi çekici bir şey var," dedi Laurent Napoleon'un kolunu tutup onu birkaç metre uzaklaştırdıktan sonra. "Bir şey bulduk general." "Bu bir şeyin ne olduğu hakkında daha açıklayıcı olabilir misin?" "Kendiniz görseniz daha iyi olur." Napoleon Laurent'in yüzünü inceledi; Laurent, heyecanından gözlerindeki parıltıyı zar zor saklayabiliyordu. İkisi de henüz on altı yaşındayken, La Fere Topçu Birliği'nde teğmen oldukları zamandan beri onu tanıyordu. Laurent ne abartıya ne de heyecanlı olmaya eğilimliydi. Her ne bulduysa, çok önemli olmalıydı.

"Ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Napoleon. "Atla dört saat." Napoleon gökyüzünü inceledi. Çoktan akşamüstü olmuştu. Tepelerin ardında çizgi halinde kara bulutlar seçiliyordu. Fırtına yaklaşıyordu. "Pekâlâ," dedi Laurent'in omzuna dokunarak. "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkarız."

Napoleon, alışık olduğu gibi beş saat uyudu ve sabah altıda, şafak vaktinden önce uyandı. Kahvaltısını etti, sonra bir fincan acı siyah çay eşliğinde tugay komutanlarından gelen gecelik raporları inceledi. Laurent mangasıyla saat yediye doğru geldi ve bir gün önce açtıkları yolu takip ederek ilerlemeye başladılar.

Önceki gece çıkan fırtına, kar yığınlarını yükseltmiş, sert rüzgârlar, Napoleon ve beraberindekilerin etrafında beyaz duvarlı kanyonlar oluşturan yeni yığınlar oluşturmuştu. Atların nefesi havada buğular oluşturuyor ve her adımda yükselerek çoğalıyordu. Napoleon, rüzgârın kar yığınlarının üzerinde yarattığı sarmal ve helezonlara büyülenmiş bir şekilde bakarken, Styrie'nin yön bulma duygusuna güvenerek atı serbest bıraktı.

"Biraz ürkütücü, değil mi general?" diye sordu Laurent.

"Çok sessiz," diye homurdandı Napoleon. "Böylesine bir sessizliğe hiç şahit olmamıştım." "Çok güzel," diye onayladı Laurent. "Aynı zamanda tehlikeli." Tıpkı savaş alanı gibi, diye düşündü Napoleon. Josephine'le yatakta olduğu zamanlar hariç hiçbir yerde kendisini savaş alanında olduğunda hissettiği kadar evinde hissetmiyordu. Topların gürlemeleri, tüfeklerin patlamaları, havadaki keskin barut kokusu... Hepsini çok seviyordu. Birkaç güne kalmadan, diye düşündü, hele şu lanet dağlardan bir kurtulalım... Kendi kendine gülümsedi.

Gruba öncülük eden atlı yumruğunu havaya kaldırıp "dur" işareti verdi. Napoleon, kafası geriye düşmüş, set halindeki kar yığınlarını inceleyen adamın, atından inip kalçasına kadar gelen karda zar zor yürüyerek ilerleyişini izledi. Adam ilerideki bir dönemekten sonra gözden kayboldu.

"Ne arıyor?" diye sordu Napoleon.

"Şafak vakti, çığ için en kötü zamanlardan biridir," diye cevapladı Laurent. "Geceleri alttaki kar yumuşak halde kalırken, rüzgârlar en üstteki karı sert bir kabuk haline getirir. Alttaki yumuşak kar güneş aldığı anda erir. Çoğu zaman tek uyarı, sanki Tanrı göklerden gürlüyormuş gibi çıkan bir sestir."

Birkaç dakika sonra adam yolda tekrar belirdi. Laurent'e "tehlike yok" işaretini verdi ve atma binip, ilerlemeye devam etti.

Dağ eteklerine doğru alçalan vadinin kıvrımlı yolunu izleyerek iki saat daha ilerlediler. Çok geçmeden, buzla birleşmiş gri sarp granitlerden oluşan dar bir vadinin içine girdiler. En öndeki atlı tekrar "dur" işareti verdi ve atından indi. Napoleon'dan sonra Laurent de aynısını yaptı.

Napoleon etrafına bakınarak, "Burası mı?" dedi.

Tümgeneral sinsice gülümsedi. "Burası general." Laurent eyerden iki tane gaz lambası çıkardı. "Beni takip edin lütfen." Önlerindeki atları geçerek patikanın aşağısından yola çıktılar. Askerler hazır olda bekliyorlardı. Napoleon da karşılığında, kuyruğun en sonuna ulaşana kadar, her askeri selamladı. Birkaç dakika sonra öncü asker, sol taraflarındaki kayanın yanında belirdi ve onlara doğru ilerledi.

"General, Çavuş Pelletier'i hatırlıyorsunuzdur," dedi Laurent.

"Elbette," diye cevapladı Napoleon. "Buyur Pelletier. Yolu göster."

Pelletier selam verdi; eyerinden halatını aldı ve göğüs hizasına gelen kar yığınlarını temizleyerek açtığı yolda ilerlemeye başladı. Daha sonra, bir granit setinin yamacında durdu. Asker, seti sağına alarak döndü ve elli metre daha yürüyüp üzerinde dik açılı bir oyuk bulunan kayanın önünde durarak geriye doğru döndü.

"Güzel bir yer Laurent. Tam olarak neye bakıyorum?" diye sordu Napoleon.

Laurent Pelletier'e işaret verdi ve asker tüfeğini kaldırıp dipçiğini kayanın üzerine sapladı. Dipçiğin parçalanacağını bekleyen Napoleon, onun yerine bir buz çatırtısı duydu. Pelletier yüzeyde dikey bir yarık oluşana kadar, dipçiği dört kez daha buz kütlesine sapladı. Oluşan yarığın genişliği altmış santim, yüksekliği ise iki metreydi.

Napoleon yarığın içine doğru eğilip baktı fakat karanlıktan başka bir şey göremedi.

"Anladığımız şu ki general," dedi Laurent. "Giriş, yazın çalı ve sarmaşıklarla kaplanıyor; kışınsa kar yığınlarıyla. İnce buz tabakasına bakacak olursak, sanırım içeride bir yerde nem yapan bir şey var. Muhtemelen her gece oluşuyor."

"İlginç. Peki burayı kim buldu?"

"Ben buldum general," diye atıldı Pelletier. "Atlar dinlensin diye durmuştuk ve benim... yani şeye gitmem gerekiyordu..." "Anladım çavuş, lütfen devam et." "Sanırım biraz uzaklaşmışım general. İşim bittiğinde, giysimi toparlamak için bir kayaya yaslandım ve arkamdaki buz tabakası çöktü. İçeri girip biraz ileriye gittim. Pek fazla bir şey olacağını düşünmüyordum, ta ki şeyi görene kadar... Sanırım kendiniz görmemiz gerekiyor general."

Napoleon Laurent'e dönüp, "Sen de içeriye girdin mi?" diye sordu.

"Evet general. Ben ve Çavuş Pelletier. Başka kimse girmedi."

"Çok güzel Laurent, sizi izliyorum."

Mağaradan içeriye girip daracık bir oyukta iki büklüm bir vaziyette beş altı metre kadar ilerlediler. Birden tünel aniden genişledi ve Napoleon kendini büyük bir yeraltı mağarasında buldu. Önden giren Laurent ve Pelletier, Napoleon'a yol verdiler. Sonra fenerlerini havaya kaldırarak içerisini aydınlattılar.

Hemen hemen yirmi metre uzunluğunda ve on beş metre genişliğinde buzdan bir saraydı burası. Bazı yerlerde daha kalın, bazı yerlerde de Napoleon'un, arkasındaki gri kayayı görebileceği kadar ince olan buz tabakası, bütün duvarları ve zemini kaplıyordu. Parıldayan sarkıtlar tavandan aşağı doğru süzülüyordu. Zemine o kadar yakınlardı ki, dikitlerle birleşip kum saati şeklinde heykeller oluşturuyorlardı. Tavandaki buzlar, duvarlardaki ve zemindekilerin aksine pürüzlü olduğundan, fener ışığının yansımalarıyla yıldızlı bir gökyüzünü andırıyordu. Mağaranın derinliklerinden damlayan su sesleri geliyordu ve daha uzağında, rüzgârın belli belirsiz uğultusu duyuluyordu.

"Olağanüstü," diye homurdandı Napoleon.

"İşte bu da, Pelletier'in tam da girişin yanında bulunduğu şey," dedi Laurent duvara doğru hareket ederek. Napoleon, Laurent'in, feneriyle yerdeki bir nesneyi aydınlattığı yere doğru yürüdü. Bu bir kalkandı.

Yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda, altmış santim genişliğinde ve 8 rakamı şeklindeydi. Hasırdan yapılmıştı ve üzeri soluk kırmızısiyah renkli karelere boyanmış bir deriyle kaplıydı.

"Antika," diye homurdandı Napoleon.

"Tahminimce en az iki bin yıllık," dedi Laurent. "Tarih bilgim eskisi gibi iyi değil ama sanırım buna gerron deniyor. Perslerin hafif piyade askerleri tarafından kullanılıyordu."

"Aman Tanrım..."

"Daha fazlası var general. Buradan lütfen."

Sarkıt sütunlarının oluşturduğu ormanın içinden ilerleyerek, Napoleon'u mağaranın arkasına, başka bir tünelin girişine götürdü. Bu seferki oyuk bir metre uzunluğundaydı ve girişi oval şeklindeydi. Pelletier halatı bıraktı ve fenerin ışığı altında, ucunu bir sütunun dibine bağladı. "Aşağıya iniyoruz değil mi?" diye sordu Napoleon. "Cehennemin derinliklerine..." "Bugün değil general," diye cevap verdi Laurent. "Karşı tarafa geçeceğiz."

Laurent fenerini tünelin içine doğru tuttu. Birkaç metre ötede, aşağı yukarı altmış santim genişliğinde ve bir yarığa doğru uzanan buzdan bir köprü vardı. Köprü, başka bir tünelin içinde kayboluyordu.

"Daha önce geçtin mi?" diye sordu Napoleon. "Oldukça dayanıklı bir köprüdür. Buzun

altı kaya kaplı. Yine de çok güvende olamayız." Halatı ilkönce Napoleon'un beline, daha sonra da kendisine sıkıca bağladı. Pelletier iyice sardığı halatı son bir kez sıkıp kontrol etti ve Laurent'e işaret etti. Laurent, "Adımlarınıza dikkat edin general," diyerek tünele girdi. Napoleon biraz bekledikten sonra onu takip etti.

Yangın içinde dikkatlice ilerlemeye başladılar. Napoleon yarı yolda çevresine bakındı ve karanlıktan başka bir şey göremedi; yarı saydam buzdan duvarlar sanki hiçliğe doğru uzanıyordu.

Sonunda karşı tarafa ulaştılar. Altı yedi metre boyunca zikzaklarla ilerleyen yeni bir tünele girdiler ve oradan başka bir buzdan mağaraya, ardından da ilkinden küçük ancak daha yüksek kemerli tavana sahip bir diğerine ulaştılar. Pelletier, tümgeneralin arkasında durdu. Laurent mağaranın ortasına doğru yürüdü ve buzla kaplı bir çift dikit gibi gözükken şeyin yanında durdu. Her biri üç buçuk metre uzunluğundaydı ve tepeleri kesikti.

Napoleon bir tanesine doğru yaklaştı ve durdu. Gözlerini kısarak baktı. Bunun bir dikit değil, bir buz sütunu olduğunu anladı. Elini sütuna dayayıp yüzünü iyice yaklaştırdı.

Göz göze geldiği şey som altından bir kadın yüzüydü.

BÜYÜK POCOMOKE BATAKLIĞI, MARYLAND

GÜNÜMÜZ

Sam Fargo, çömeldiği yerden kalktı ve beline kadar siyah çamura gömülmüş karısına baktı. Sapsarı sugeçirmez tulumu ve çizmeleri, parlak kestane rengi saçlarıyla uyum içindeydi. Sam'in bakışlarını fark eden karısı, ona doğru dönüp dudaklarını büzdü ve yanağına dökülmüş perçemini üfledi. "Tam olarak neye sırtıyorsun Fargo?" diye sordu.

Sugeçirmez tulumu ve çizmelerini ilk giydiğinde, Sam, onu Gorton Balıkçısı'na benzetme hatasına düşmüştü. Bu benzetmesi de, ona aşağılayıcı bir bakış olarak geri dönmüştü. Her ne kadar, hemen "seksi" ifadesini eklese de, bunun pek bir yarar olmamıştı.

"Sana," diye cevapladı. "Çok güzel görünüyorsun Longstreet." Remi kocasına sinir olduğunda, ona soyadıyla hitap ederdi; kocası da aynı durumda kızlık soyadıyla.

Dirseklerine kadar çamura bulanmış kollarını kaldırdı ve sonra tebessümle, "Deli olmalısın. Yüzüm sivrisinek ısırıklarıyla dolu ve saçlarım bir kâğıt kadar düz," dedi. Geride bir parça çamur bırakarak çenesini kaşdı.

"Gerçekten cazibene cazibe katıyor."

"Yalancı."

Yüzündeki tikslenme ifadesinin aksine, Sam Remi'nin eşsiz bir savaşçı olduğunu biliyordu. Kafasına bir şey koydu mu, hiçbir engel onu vazgeçiremezdi.

"Eh," dedi. "İtiraf etmeliyim ki, sen de oldukça şık görünüyorsun."

Sam, yırtık pırtık Panama şapkasıyla selam çakarak bir sandığın parçası olmasını umduğu batık ahşabın etrafındaki çamurları temizleme işine geri döndü.

Son üç gündür, arayışlarının boş olmadığını kanıtlayabilecek bir şeyler bulmak için bataklıkta çalışıyorlardı. Çok önemli bir şey bulmayı pek önemsemiyorlardı; ne de olsa hazine avında, önemli şeyler normal arazi üzerinde bulunurdu. Fakat yine de, herhangi bir şey bulmak her zaman için ümit verici olurdu.

Bu durumda da dayandıkları umut belli belirsiz bir efsaneden kaynaklanıyordu. Chesapeake ve Delaware körfezleri civarında dört bin gemi enkazının bulunduğu söylense de, Sam ve Remi'nin bulmak istedikleri şey kesinlikle denizde değildi. Princess Anne'deki antika dükkânıyla daha çok ilgilenmek için bir süre önce emekli olan hazine avcısı arkadaşları Ted Frobisher, Sam ve Remi'ye bir ay önce, çok ilginç bir yerde bulunmuş bir broş göndermişti.

Armut şeklindeki, yeşim taşlı altın broşun, ünlü haydut Martha "Patty" Cannon'un (Lucretia olarak da bilinir) ilk kurbanlarından biri olan, bölgenin yerlisi Henrietta Bronson'a ait olduğu söyleniyormuş.

Efsaneye göre Martha Cannon, sadece DelawareMaryland sınırındaki ıssız yollarda çetesiyle insanları soyup öldürmekle kalmamış, aynı zamanda bugünkü adıyla Reliance, o zamanlar Johnson's Corner olarak bilinen pansiyonu işletmiş olan sert ve acımasız bir

kadıncı.

Gecenin bir yansında yolcuları öldürmeden önce Cannon, onları pansiyonuna çeker, yedirir, eğlendirir ve yataklarına yatarmış. Sonra cesetleri bodruma taşır, değerli eşyalarını alır, daha sonra bir yük vagonuna sığacak sayıya gelene kadar hepsini bir köşeye yığar, ardından da en yakın ormanda onları toplu olarak gömermiş. Bu ne kadar vahşice görünse de, Cannon daha sonra, birçok kişinin aslında onun en korkunç suçu olarak düşündüğü şeyi henüz yapmamıştı.

Cannon, çoğu yerel tarihçinin "ters yeraltı demiryolu" adını verdikleri şeyi kurmuştu. Özgür bırakılan Güneyli köleleri kaçırap, onları birbirlerine bağlı ve ağızları tıkanmış bir şekilde pansiyonun gizli odalarında ve yeraltı zindanlarında tuttuktan sonra gece yarısı kendi feribotlarından birine gizlice bindirip, Georgia köle pazarlarına gitmek üzere Nanticoke Nehri'nden geçen köle gemilerindeki tüccarlara satarmış.

1829'da bir işçi, Cannon'un çiftliklerindeki tarlalardan birini sürerken kısmen çürümüş birkaç ceset ortaya çıkarmış. Cannon, dört kişiyi öldürmekten yargılandıktan sonra suçlu bulunup hapse mahkûm olmuş. Dört yıl sonra, çoğu kişinin, arsenikle intihar ettiğine hemfikir olduğu üzere hücrelerinde ölü bulunmuş.

Daha sonraki yıllarda, hem Cannon'un suçları hem de ölümü bir efsane haline gelerek dilden dile dolaştı. Cannon'un hapishaneden kaçıp, doksanına kadar soymaya ve öldürmeye devam ettiği iddiasından, hayaletinin hâlâ Delnarva Peninsula çevresinde dolaşıp yürüyüş yapanları tuzığa düşürdüğü hikâyesine kadar farklı efsaneler anlatılıyordu. Birkaç insanın tartıştığı şey ise, söylentiye göre sadece bir bölümünü harcadığı ve hiçbir zaman bulunamayan, Cannon'un ganimetiydi. Tahminlere göre hazinenin değeri bugünkü parayla 100.000400.000 dolar arasındaydı.

Sam ve Remi, Patty Cannon'un hazinesi efsanesini şüphesiz duymuşlardı. Fakat sağlam bir ipuçları olmadığından, efsaneyi "ileride yapılacaklar" dosyasına koymuşlardı. Henrietta Bronson'un broşuyla araştırmalarına başlamak için kesin bir verinin ortaya çıkması, gizemi çözmeye karar vermelerine neden olmuştu.

Pocomoke'nin tarihi topografyasını ayrıntısıyla inceledikten ve Cannon'un sözde gizli yerlerinin haritasını, broşun bulunduğu yerden belirleyerek çıkardıktan sonra; araştırma alanlarını, çoğunluğu yosun kaplı servilerden ve içi tıka basa çalılıktan bataklık içinde oluşmuş bir labirente, yani üç kilometrekarelik alana kadar indirmişlerdi. Araştırmalarına göre 1920'lerde kuru olan bu bölge, Cannon'un gizli yerlerinden birinin merkezi olan yıkık dökük bir barakanın bulunduğu yeri.

Cannon'un hazinesine karşı olan ilgileri parayla alakalı değildi; en azından parayı kendileri için düşünmüyorlardı. Hikâyeyi duymalarından sonra Sam ve Remi, hazineyi bulabilecek kadar şanslı olsalar bile ödülün büyük bir bölümü, Cincinnati'deki Ulusal Yeraltı Demiryolu Özgürlük Merkezi'ne giderdi. Cannon yaşasaydı, bu onu çok kızdırabilecek bir ironi olurdu elbette. Hatta hayaletini bile öfkelendirebilirdi.

"Remi o şiir nasıldı... Cannon hakkındaki?" diye seslendi Sam. Remi'nin, neredeyse bütün ayrıntıları hatırlayan fotoğraflık bir hafızası vardı. Bir an düşünüp sonra okumaya

başladı:

"Kes sesini ve uyu

Yaşlı Patty Ridenour derin uykunda gelip alır

Yedi kişilik çetesiyle

Kapkara kırsağında

Gündüz gece dolaşır

Köle yapar ve özgür bırakır. "

"Evet, şiir buydu," diye cevapladı Sam. Çevrelerindeki servilerin çıplak kökleri, kocaman kanatlı dinazor pençeleri gibi suyun yüzeyinden yükseliyordu. Bir hafta önce kasırga, gerisinde aceleyle yapılmış kunduz barajlarına benzeyen çalı çırpı ve odun yığınları bırakarak yarımadayı karıştırmıştı. Tepelerindeki gökyüzü, kuşların kanat çırpışlarıyla ve şen şakrak ötüşleriyle canlanmıştı. Yarızamanlı bir kuş gözlemcisi olan Sam, ara sıra bu ötüşlerden birine dikkat kesilip, tatlı bir gülümsemeyle, "Çok güzel," diye ıslığıyla eşlik eden Remi'ye o kuşun adını söylerdi. Sam bu alıştırmaların, annesinden öğrendiği bir yetenek olan "kulaktan" piyano çalmasına yardımının dokunduğunu keşfetmişti. Remi ise, her zamanki doğaçlama düetlerinde yararlandığı kemana yetenekliydi.

Mühendislik geçmişine rağmen Sam'in sezgileri güçlüydü ve beyninin sağ tarafını kullananlardandı. Remi akademi eğitilmiş bir antropolog ve tarihçiydi; daha çok, beyninin sol tarafıyla düşünen bir mantık insanıydı. Karşıtlıkları onların dengeli, sevgi dolu bir çift olmalarını sağlasa da, aynı zamanda; İngiliz Devrimi'ni başlatan nedenden James Bond'u en iyi oynayan aktöre, Vivaldi'nin Dört Mevsim senfonisindeki en iyi parçaya kadar, konuları değişiklik gösteren şiddetli tartışmalara neden oluyordu. Tartışmalar çoğu zaman ya kahkahalarla biter ya da tatlı anlaşmazlıklarla devam ederdi.

Yere doğru eğilen Sam, metal bir şeye dokunana kadar odunların arasından suyun içini yokladı. Dokunduğu şeyin U şeklinde bir tokası ve kare bir gövdesi vardı.

Zihninde, üzerine midye yapışmış antika bir tokenin görüntüleri dolaşırken, bunun, bir asma kilit olabileceğini düşündü. "Bir şey buldum," diye seslendi.

Remi, çamura bulanmış kollarıyla ona doğru döndü.

"Hah!" Sam nesneyi sudan çıkardı. Üzerindeki çamur çözülerek suya doğru süzülünce, Sam paslı bir metal parçası ve onun parıldayan gümüş yüzeyini ayırt etti, daha sonra da kabartma harfleri...

MASTERLOCK

"Yani?" dedi Remi şüpheli bir ses tonuyla. Sam'in vakitsiz heyecanlarına alıştı.

"Bulduğum şey sevgilim, tahminen 1970 model klasik bir Master asma kilit," diyerek tahta parçasını sudan çıkardı. "Yanında da eski kapı direklerine benzeyen bir şey var." Tahtayı suya geri bıraktı ve canı acıyarak eğildiği yerden kalktı.

Remi gülümsedi. "Remi'nin cesur hazine avcısı. Sonuçta benim bulduğumdan daha fazlasını buldun." Sam, sadece yolculuklarında taktığı Timex Expedition saatine baktı. "Saat altı," dedi. "Bugünlük bitirelim mi?"

Remi dirseğinden aşağısındaki çamuru eliyle temizledi ve büyük bir mutlulukla, "Hiç sormayacaksın sandım." dedi.

Eşyalarını topladılar ve bir servi kütüğüne bağladıkları kayıklarına kadar olan sekiz yüz metreyi yürüyerek geçtiler. Sam üzerindeki çıkardı ve beline kadar suya batarak kayığı suyun derin kısmına doğru itti. Bu sırada Remi de motorun marş ipini hızla çekti. Motor gürleyerek çalıştı ve Sam kayığa atladı.

Remi pruvayı kanala doğru çevirip hızlandı.

Araştırmalarının merkezi, Pocomoke Nehri'nin beş kilometre ilerisindeki Snow Hill'di. Kaldıkları otelin şaşırtıcı derecede mükemmel bir şarap mahzeni ve önceki akşam yemeğinde Remi'yi adeta cennette hissettiren harika yengeç çorbaları vardı.

Dümen suyunun ahenkli sesinden uyuşmuş bir halde gökyüzünü seyrederek, sessizlik içinde ilerlediler. Sam aniden oturduğu yerden geri dönüp sağına doğru baktı.

"Yavaşla Remi."

Remi denileni yaptı. "Ne oldu?"

Çantasından bir dürbün çıkardı ve gözlerine götürdü. Nehrin elli metre ötesinde, yeşillikler içinde, daha öncesinde de görmüş oldukları düzinelerce gizli koydan biri uzanmaktaydı. Girişin bir bölümü, düğüm haline gelmiş ve fırtına yüzünden birikmiş dal parçalarıyla tıkalıydı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Remi.

"Bilmiyorum, bir şey..." diye homurdandı. "Yapraklar arasında uzun bir şey gördüm sandım... Kıvrık bir şey. Gözüme doğal gözükmedi. Beni oraya götürebilir misin?"

Remi dümeni kırıp kayığı koyun girişine doğru sürdü. "Hayal mi görüyorsun Sam? Bugün yeteri kadar su içtin mi?" Kafasıyla onayladı, dikkati koya odaklanmıştı. "Olması gerekenden daha çok içtim." Kayığın burnu hafif bir çatırtıyla önündeki dal yığınına bindirdi. Koy görüldüğünden çok daha geniş, neredeyse on beş metreydi. Sam halatı geniş dallardan birine doladı, sonra kayıktan atlayarak suya girdi. "Ne yapıyorsun Sam?" "Hemen döneceğim. Burada bekle." "Yok artık." Remi daha fazla konuşmadan, Sam derin bir nefes alarak, suya dalıp kayboldu. Yirmi saniye sonra Remi, dalların öbür tarafından bir ses ve ardından Sam'in bir ciğer dolusu havayı içine çekişini duydu. Remi seslendi. "Sam, iyi mi..." "Ben iyiyim. Bir dakika sonra dönerim." Bir dakika iki

oldu, daha sonra da üç. Sam sonunda yaprakların arasından seslendi. "Remi buraya gelebilir misin lütfen?"

Sam'in sesindeki muzipliği fark edebiliyordu ve, ah Tanrım, diye düşündü. Sam'in maceracı tavrını seviyordu, ama şimdiden, sıcak bir düşün kendisini ne kadar iyi hissettireceğini hayal etmeye başlamıştı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Buraya gelmen gerek."

"Daha yeni kurumaya başladım Sam. Sen gelemez..."

"Hayır, bunu görmek isteyeceksin. İnan bana."

Remi bir iç çektikten soma suya girdi. On saniye sonra Sam'in yanına gelmişti. Koyun her iki tarafındaki ağaçlar, etraflarını yeşil bir tünel gibi kaplayarak suyun üstünde adeta katı bir örtü oluşturuyor, güneş ışığı tek tük yosun kaplı yüzeyi belli belirsiz aydınlatıyordu.

"Selam, gelmen ne güzel," dedi Sam sırtarak. "Tamam bay ukala, neye..." Kolunu üzerine koyduğu şekilsiz kütüğü eliyle hafifçe tıklattı, fakat kuru bir küt sesi duyulacağına, metalik bir ses yankılandı. "Nedir bu?" "Henüz emin değilim. Bir bölümü... Aşağı inip içine girene kadar hangi bölümü olduğunu anlayamam." "Neyin bölümü? Neyin içine gireceksin?" "Buradan, hadi gel."

Remi'nin elinden tutarak, koyun derinliklerine doğru ve yolun oldukça daraldığı bir dönemecin etrafından yanlamasına yüzdü. Sonra durdu ve kıyıdaki sarmaşık kaplı bir servinin gövdesini işaret etti. "İşte orada. Görüyor musun?"

Remi gözlerini kıstı, kafasını önce sola, sonra da sağa çevirdi. "Hayır. Tam olarak neyi görmem gerekiyor?"

"Suyun içinden çıkan şu dalı, ucu T şeklinde olanı..."

"Tamam, şimdi gördüm."

"Daha iyi bak. Gözlerini kıs. İşe yarıyor."

Remi söyleneni yaptı. Gördüğü şey yavaşça zihnine işleyene kadar gözlerini kıstı. Aniden nefesi kesildi. "Aman Tanrım, bu bir... hayır... olamaz." Ağzı kulaklarına varan Sam başıyla onayladı. "Evet. Aynen öyle. Bu, sevgili karıcığım, bir denizaltının periskopu."

SİVASTOPOL, UKRAYNA

Hadeon Bondaruk, çalışma odasında, yerden tavana kadar yükselen penceresinin önünde durmuş Karadeniz'i izliyordu. Çalışma odası, sadece odanın kenarlarına yumuşak ışık demetleri yayan tavandaki kısık lambaların aydınlatığı loş bir yerdi. Kırım Yarımadası'nda hava kararmıştı, fakat batıya doğru, Romanya ve Bulgaristan üzerinde, güneşin batışından artakalan ışıkla aydınlanan bir dizi fırtına bulutunun denizin üzerinden kuzeye doğru ilerlediğini görebiliyordu. Bulutlar birkaç saniyede bir titreşerek, ufuk boyunca şimşekler yağdırıyordu.

Bulutlar bir saat içinde buraya ulaşır, diye geçirdi içinden Bondaruk.

Şiddetli bir Karadeniz fırtınasının ortasında denizde bulunanların Tanrı yardımcıları olsun. Ya da, diye düşündü Bondaruk, Tanrı yardımcıları olmasın. Önemi yok. Fırtınalar, hastalık ve hatta savaş bile doğanın işe yaramayanlardan kurtulma yöntemi. Hayatın, şiddetine karşı sağduyuları olmayan ve kendilerini koruyamayan insanlara tahammülü yoktu. Bu, onun çocukken öğrendiği ve asla unutamayacağı bir dersti.

Bondaruk Türkmenistan'da, Aşkabat'ın güneyinde, Kopet Dağı'nın yükseklerindeki bir köyde doğmuştu. Annesi, babası ve onların aileleri, İran ve o zamanlar Sovyetler Birliği olan bölgenin arasındaki kırsal alanda yaşayan çiftçi ve çobanlardı. Kopet Dağı'nın bütün yerlileri gibi onlar da sağlam karakterli, kendine güvenen ve her iki ülkeyi de kendilerinin kabul etmeyen, fazlasıyla bağımsız insanlardı. Fakat Soğuk Savaş'ın Bondaruk ve ailesi için başka planları vardı.

1979 İran Devrimi ve şahın tahttan indirilmesiyle Sovyetler Birliği, İran'ın kuzeyindeki sınır bölgesine daha çok asker yollamaya başlamıştı. O zamanlar on dokuz yaşında olan Bondaruk, bir zamanlar huzur dolu olan yuvasının etrafında Kızıl Ordu'nun üslerinin ve uçaksavar füze rampalarının ortaya çıkmaya başlamasıyla, köyünün bağımsızlığının ellerinden alındığını gördü.

Sovyet askerleri köyden geçerken halka vahşi hayvanlar gibi davranıyor, yiyecek alıyor, kadınları kaçııyor ve zevk için hayvanlarını vurup İran Devrimi'ni bahane ederek infazlar gerçekleştiriyorlardı. Bondaruk ile halkının dış dünyayı ve dünya politikalarını çok az bilmesine kimse aldırış etmiyordu. Müslüman olmaları ve İran'a yakınlıkları, onları şüpheli durumuna sokmaya yetiyordu.

Günlerden bir gün köyün girişinde iki bölük askerle birlikte bir çift tank belirdi. Komutan, Bondaruk ve halkına, önceki gece bir manga askerin köyün yakınlarında pusuya düşürüldüğünü söyledi. Sekiz adamın boğazları kesilmiş, kıyafetleri, silahları ve kişisel eşyaları alınmıştı. Köyün ihtiyar heyetinin suçluları bulmaları için beş dakikaları vardı. Aksi halde bütün köy sorumlu tutulacaktı.

Bondaruk, İranlı komandalardan yardım alan kırsal bölgedeki Türkmen direnişçiler hakkında hikâyeler duymuştu; ama bildiğine göre bunların arasında köy halkından birileri yoktu. Suçlu tarafı bulamayan ihtiyar heyetinin sözcüsü komutana yalvarırken vurularak öldürüldü. Bir saat sonra tanklar, yerle bir olup alevler içinde kalana kadar köye bomba yağdırdı. Bu karmaşa içinde Bondaruk ailesinden ayrıldı ve bir avuç genç

ve yetişkin, dağların, güvende olabilecekleri kadar uzak, köylerinin yakılıp yıkılmasını görebilecek kadar da yakın kesimlerine doğru çekildiler. Ertesi gün köye inip hayatta kalanları aramaya başladılar. Aralarında, camiye sığınan fakat cami yıkıldığında enkaz altında kalan Bondaruk'un ailesinin de olduğu birçok ceset bulunmuştu.

Bondaruk için artık her şey değişmişti. Tanrı sanki eski hayatının üzerine kara bir perde indirmişti. Erkek ve kadın gözetmeden, en güçlü ve en hevesli köylüleri bir araya topladı. Hep birlikte dağlarda partizan olarak yaşamaya başladılar.

Bondaruk, altı ay içinde savaşçıların liderliğine yükselmekle kalmadı, aynı zamanda Türkmen köylüsü arasında da bir efsane haline geldi. Bondaruk'un askerleri geceleri saldırıyor, Sovyet devriyelerini ve konvoylarını pusuya düşürüyorlardı. Soma hayaletler gibi, Kopet Dağı'nın içinde kayboluyorlardı. Köyünün yıkılışından somaki bir yıl içinde, Bondaruk'un başına ödül konmuştu. Bondaruk, hem İranla ilişkileri gergin hem de Afganistanla tam teşekküllü bir savaş içinde olmakla kalmayıp aynı zamanda da Türkmenistan'la direnişçi sorunu olan Sovyet liderlerinin dikkatini çekiyordu.

Bondaruk, yirmi birinci doğum gününden kısa bir süre sonra, İran istihbarat örgütlerinin, Kopet Dağı partizanlarının Tahran'da bir müttefiklerinin olduğu haberini yaydıkları duyumunu aldı. Ondan sadece oturup dinlemesini istiyorlardı ki sonunda Bondaruk bu buluşmayı Aşkabat dışında küçük bir kahvehanede gerçekleştirdi.

Bondaruk'un buluştuğu adam, Pasdaran veya Devrim Muhafızları adıyla bilinen, orduya bağlı olmayan İranlı seçkin bir askeri örgütte albaydı. Albay, Bondaruk ve askerlerine silah, cephane, eğitim ve Sovyetler'e karşı savaşta gerekecek erzakı teklif etti. Tedbiri elden bırakmayan Bondaruk, anlaşmada, hedeflerini Sovyetler'den İranlılara çevirtebilecek herhangi bir şüpheli koşul aradı. Düşündüğü gibi bir koşul yoktu. Ataları, inanışları ve davaları aynıydı. Daha fazla ne kadar bağa ihtiyaçları vardı ki? Bondaruk teklifi kabul etti ve İranlı albay rehberliğindeki Bondaruk ve askerleri beş yıl süresince Sovyet işgalcileri vur kaç taktikleriyle yıprattılar.

Bondaruk için başardıkları ne kadar tatmin edici olsa da, onu en çok etkileyen albayla olan ilişkisiydi. Devrime hizmet etmesi için çağrılmadan önce bir Pers tarihi öğretmeni olan albayın anlattıklarına göre Pers İmparatorluğu'nun neredeyse üç bin yıllık bir tarihi vardı, büyüklüğü Hazar Denizi ve Karadeniz havzalarına, Yunanistan, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'nun içlerine kadar uzanıyordu. Hatta Yunanistan'ı kuşatmış ve Spartalıları Termopil Savaşı ile ezmiş olan Büyük Kserkses, Bondaruk'un evim dediği dağlarda doğmuş ve Kopet Dağı'ndan düzinelerce çocuğa babalık etmişti.

Bu düşünce, gerillalarıyla Sovyet birliklerine tacizlerini devam ettirdikleri sırada, onun hep kafasını kurcalıyordu. En sonunda 1990'da, Kopet Dağı'na çıkışlarından on yıl sonra, Kızıl Ordu sınırdan geri çekildi. Kısa bir süre sonra da Sovyetler Birliği çöktü.

Savaş bittikten sonra, Bondaruk'un sıradan bir çoban olduğu eski hayatına geri dönmeye hiç niyeti yoktu. İranlı albay arkadaşından yardım alan Bondaruk, Sovyet imparatorluğunun çöküşüyle Karadeniz'in Vahşi Batı'sı haline gelen Sivastopol'a taşındı. Doğal liderlik yeteneği, gaddarlığa ve şiddete alışkın yaradılışı, ilk başta Ukrayna

karaborsasında, daha sonra da Ukrayna Krasnaya Mafiya'sı yani Kızıl Mafya içinde güvenli bir yer edinmesini sağladı. Otuz beş yaşına geldiğinde, Hadeon Bondaruk, neredeyse Ukrayna'daki bütün organize suç şebekelerine hâkim bir milyonerdi.

Gücü, pozisyonu ve serveti sayesinde Bondaruk, dikkatini, kafasını yıllardan beri kurcalayan düşünceye verdi: Büyük Kserkses gerçekten de, Bondaruk'un anayurdu Kopet Dağı'nda mı doğup büyütülmüştü? Aralarında yüzyıllar bulunan o ve Kserkses aynı yollardan yürüyüp aynı dağın heybetine mi hayran olmuşlardı? Bondaruk, Pers kraliyet soyundan geliyor olabilir miydi?

Cevap, kendini bu işe adanmış tarihçi, arkeolog ve gen bilimcilerin uğraşları sonucunda, milyonlarca dolar harcanarak bulunmuştu. Hadeon Bondaruk kırk yaşına geldiğinde bir şeyden emindi: O gerçekten de, Pers Akamanış hanedanının hükümdarı I. Kserkses'in soyundandı. Aynı zamanda aralarında doğrudan bir kan bağı da vardı.

Bu cevapla birlikte Bondaruk'un merakı hızla, Perslerle ilgili her şeye karşı bir saplantıya dönüştü. Servetinin ve isminin bütün gücünü kullanarak, Kiyaniyan'ın düğün kutlamalarındaki şarap kâsesi ve Sasani İmparatorluğu sırasında yapılan Zerdüşt ayinlerindeki taş çardaktan, Termopil'de Kserkses'in bizzat kendisinin taşıdığı mücevher kaplı gerron kalkanına kadar Perslere ait birçok tarihi eseri toplamıştı.

Koleksiyonu, tek bir parçayı saymazsak, neredeyse tamamlanmıştı. Köşkünün iç kısımlarında bulunan şahsi müzesi; kısmen, hiç kimsenin, onun kudretine layık olmadıkları ama esas olarak henüz tamamlanmadığı için göremediği olağanüstü bir yerdi.

Henüz tamam değil, diye düşündü. Çok yakında derdine çare bulacaktı.

Tam da lafının üstüne, çalışma odasının kapısı açıldı ve içeri uşağı girdi. "Affedersiniz efendim." Bondaruk arkasına döndü. "Ne oldu?" "Size bir telefon var. Bay Arkhipov'dan." "Hemen bağla." Uşak, kapıyı usulca arkasından kapatarak odayı terk etti. Kısa bir süre sonra Bondaruk'un masasındaki telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdı. "Vereceğin haberlerin iyi olduğunu söyle Grigoriy."

"İyi efendim. Kaynaklarıma göre, adam o bölgede bir antikacı dükkânı işletiyor. Fotoğrafları koyduğu internet sitesi, antika satıcıları ve hazine avcıları için kurulmuş ünlü bir forum."

"Parçaya ilgi gösteren herhangi biri var mı?"

"Birkaç kişi, fakat ciddi alıcılar değil. Şimdiye kadarki ortak görüşe göre, nesne sadece basit bir şişe parçası." "Güzel. Neredesin?" "New York. Uçağın kalkmasını bekliyorum." Cevap Bondaruk'u gülümsetti. "İnisiyatifi hiç elden bırakmıyorsun. Bunu sevdim."

"Bu yüzden bana para ödüyorsunuz," diye yanıtladı Rus.

"Eğer parçayı güvenli bir şekilde eline geçirmeyi başarırsan daha fazla para alabilirsin. Adama yaklaşımın nasıl olacak, antika satıcısına?" Adam bir süre sustu. Bondaruk, Arkhipov'un dudaklarında belirmeye başlayan o bildik gülümsemeyi görebiliyordu. "En iyisinin doğrudan yaklaşım olduğunu düşünüyorum, ya siz?" Arkhipov, doğrudan

yaklaşımı ve sonuçlarını iyi biliyor, diye düşündü Bondaruk. Ona hizmet ettiği on iki yıl boyunca, ne kadar pis olursa olsun, hiçbir görevde başarısız olmamıştı. "Ben de," diye cevapladı Bondaruk. "Sana bırakıyorum o zaman. Sadece dikkat çekmemeye çalış." "Her zaman öyle olmadım mı?" Söylediği doğrudu. Yetkililerin belirleyebildikleri kadarıyla, Bondaruk'un düşmanlarının birçoğu, basit bir şekilde sanki dünya üzerinden silinmişlerdi. "İş bittiğinde bana haber ver." "Veririm." Tam da kapatacağı sırada Bondaruk'un aklına başka bir soru geldi.

"Meraktan soruyorum Grigoriy, bu adamın dükkânı nerede? Tahmin ettiğimiz yere yakın mı?" "Çok yakın. Princess Anne adında küçük bir kasabada."

Sam Fargo merdivenin aşağısında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayakta bekliyordu. Remi son anda siyah Donna Karan elbisesinin restoran için çok abartılı olduğunu düşünerek, üstünü değiştirmek için odasına geri döndüğünden, her zamanki gibi geç kalmışlardı. Sam tekrar saatini kontrol etti. Otele döndüklerinden beri guruldayan aç karnını düşündüğü kadar, rezervasyonlarını da düşünüyordu.

Otelin lobisi, bir yanlışlık olduğunu düşündürtecek kadar garipti.

Ucuz Amerikan modasına göre dekore edilen lobinin duvarları, yerel bir ressam tarafından yapılan suluboya resimlerle süslenmişti. Tam o anda şöinenin ateşi çatırdadı ve hoparlörlerden belli belirsiz bir Kelt halk müziği lobiye yayıldı.

Sam basamakların gıcırdadığını duydu ve aşağı inen karısına doğru baktı. Remi, krem Ralph Lauren bir pantolonun üstüne, kaşmir balıkçı yaka bir kazak giymişti. Omuzlarına da kızıl kahve bir şal sarmıştı. Kumral saçlarını gevşek bir atkuyruğuyla toplamıştı. Saçından bir tutamı zarif boynundan aşağı süzülüyordu.

"Özür dilerim, geç mi kaldık?" diye sordu yanma gelip kocasının koluna girerek.

Sam bir süre cevap vermeden karısına baktı ve sonra boğazını temizledi. "Sana baktığımda zaman duruyor." "Ah, saçmalama." Kocasının kollarını sıkışı, Sam'e, saçma ya da değil, iltifatının kabul edildiğini gösteriyordu. "Yürüyerek mi, yoksa arabayla mı gideceğiz?" diye sordu Remi. "Yürüyelim. Çok güzel bir gece." "Ayrıca sen de, yeni bir hız cezası almaktan kurtulursun." Kasabaya giderlerken, Sam kiraladıkları BM W ile, yol kenarındaki ilan panosunun arkasında salamlı sandviçini yemeye çalışan şerifin dikkatini çekecek kadar fazla hız yapmıştı. "Evet, o da var," diye anayladı Sam. Dışarıda, insanı rahatsız etmeyecek kadar hafif bir bahar esintisi vardı. Kaldırımın kenarındaki çalılıklardan kurbağaların boğuk sesleri geliyordu. Yeşilbeyaz dama desenli tentesi olan İtalyan restoranı, sadece iki blok ötede, beş dakikalık mesafedeydi. Oturduktan sonra birkaç dakika şarap listesini incelediler ve Barsac'ın Fransız bölgesinden bir Bordeaux şarabında karar kıldılar.

"Evet," dedi Remi. "Bundan ne kadar eminiz?" "Bugün bulduğumuz şeyden mi bahsediyorsun?" dedi Sam fısıltıyla. "Sanırım adını söyleyebilirsin Sam. Kimsenin taktığını düşünmüyorum." Sam gülümsedi. "Denizaltı. Kesinlikle eminim. Tabii oraya inmemiz lazım. Ama başka bir şey olabileceğini düşünemiyorum." "Ama orada ne işi var? Nehrın en ucunda?" "Bu da bizim çözmemiz gereken bir sır, değil mi?" "Patty Cannon'a

ne olacak?" "Birkaç gün bekleyebilir. Denizaltının menşeyini belirleriz; Selma ve diğerlerini sırrı çözmekle görevlendirip, sosyopat katil köle tüccarımıza geri döneriz."

Remi birkaç dakika düşündü ve sonra omuzlarını silkti. "Neden olmasın. Hayat kısa."

Selma Wondrash, Remi'nin San Diego'daki üç kişilik araştırma takımındandı. Selma, hava kuvvetlerinde test pilotu olan kocasını on yıl önce bir kazada kaybetmişti. Doksanların başında, Budapeşte'de tanışmışlardı. Selma o zamanlar üniversite öğrencisi, kocası ise izinde olan bir savaş pilotuydu. On beş senedir Amerika'da yaşıyor olmasına rağmen, hiçbir zaman aksanını tamamen kaybetmemişti.

Georgetown'da lisansını tamamladıktan ve Amerikan vatandaşı olduktan sonra, Sam ve Remi onu ayartana kadar, Meclis Özel Koleksiyon Kütüphanesi'nde çalıştı. Yalnızca iyi bir araştırma sorumlusu değil, ordudan öğrendiği lojistik taktikleri uygulayarak mükemmel bir seyahat acentesi elemanı olduğunu da kanıtlamıştı.

Sam ve Remi işlerinin araştırma tarafını severken, Selma ve takımı bu kısımdan nefret ediyordu. Çünkü anlaşılmaz ipuçları veya çözülemeyen bilmeceler, araştırmaları boyunca devamlı kendilerini gösteriyordu. Selma ve takımı, bir araştırmamanın yanlış yollara sürüklenmesini defalarca engellemişlerdi.

Elbette Sam ve Remi'nin işi için "meslek" demek kesinlikle uygun bir tanım değildi. Onlar için önemli olan para değil, işin macera kısmı ve Fargo Kurumu'nun gelişmesini görmekten duydukları hazdı. Bağışları, hayvanların ve doğanın korunması ile yoksul, istismar edilmiş çocuklar arasında bölünen kurum, son on yılda katlanarak büyümüş ve bir önceki yıl çeşitli örgütlere beş milyon dolarlık yardımda bulunmuştu. Bu paranın büyük bir çoğunluğu Sam ve Remi'den geliyordu, kalanı ise gizli bağışçılardan. İyi ya da kötü, maceraları medyanın ilgisini yeteri kadar çekmişti. Bu durum, zengin ve ünlü bağış sahiplerini de etkilemişti.

Sam ve Remi sevdikleri işleri yapmak, bu yere kadar gelmek için de çok çalışmışlardı. Remi'nin şu an emekli olan babası, New England yakası boyunca özel yazlık evler inşa etmiş bir müteahhitti. Annesi ise, çok satan çocuk kitapları yazmış bir pediatristti. Babasının izinden giden Remi, onun mezun olduğu Boston Üniversitesi'ne başvurdu ve daha sonra eski ticaret güzergâhları üzerine antropoloji ve tarih mastırı yaptı.

Sam'in birkaç yıl önce ölen babası, NASA'nın Mercury, Gemini ve Apollo programlarındaki önde gelen mühendislerden biri ve bu sevgisini küçük yaşta Sam'e de geçiren bir kitap koleksiyoncusuydu. Annesi Eunice, Key West'te yaşamıştı ve neredeyse yetmiş yaşında olmasına rağmen, şnorkelle avlanma ve açık deniz balıkçılığı için geliştirilmiş bir bot işletmişti.

Remi gibi Sam de, aynı üniversite ve daha sonra aynı meslek seçimi olmasa da, babasının izinden gitmişti. Caltech'ten yüksek onur derecesiyle mezun olmuş ve bunun yanında bir sürü lakros ve futbol madalyası almıştı.

Caltech'teki son aylarında Sam, daha sonra devletin ordu ve istihbarat birimleri için yeni ve gelişmiş oyuncakları geliştirip test ettiği, SBIAPA, Savunma Bakanlığı İleri

Araştırma Projeleri Ajansı'ndan olduğunu öğrendiği bir adamla görüştü. Teklif ettikleri maaş, sivil hayatta kazanabileceğinden çok daha azdı. Fakat yaratıcı mühendisliğin çekiciliği ülkesine hizmetle birleşince, Sam'in tercihi de kolay oldu.

SBIAPA'da yedi yıl çalıştıktan sonra, tam olarak ne olduğu belli olmayan çılgın fikirlerini gerçekleştirme düşüncesiyle emekli oldu ve Kaliforniya'ya taşındı. İki hafta sonra, Sam ve Remi, Hermosa Beach'teki bir caz kulübünde tanıştılar. Sam, kulübün içinde soğuk bir bira almak için dolaşırken Remi de o şuada, Abalone Koyu'nda bulunan batık bir İspanyol gemisinin söylentisini araştırdığı, başarılı bir geziyi kutluyordu.

Her ne kadar ikisi de bu buluşmayı "ilk görüşte aşk" olarak nitelendirmeseler de, "ilk saatte aşk" olduğundan emindiler. Altı ay sonra ilk tanıştıkları yerde, küçük bir törenle evlendiler.

Remi'nin desteğiyle Sam kendi işine daldı ve belli bir mesafeden altından gümüşe, platinden paladyuma kadar karışık metalleri ve alaşımları bulup tanımlayan bir argon lazer tarayıcısı geliştirerek büyük bir basan kazandı. Hazine avcıları, üniversiteler, şirketler, madenciler Sam'in buluşunun lisansını almak için çırpındılar ve iki yıl içinde Fargo Kurumu'nun yıllık net kân üç milyon dolara çıktı. Dört yıl içinde, büyük şirketler Sam ile iletişime geçmeye başladılar. Sam ve Remi, arkalarına bakmadan, en yüksek teklifi kabul edip şirketi, hayatları boyunca rahat yaşamaya yetecek kadar yüksek bir fiyata sattılar.

"Sen duştayken küçük bir araştırma yaptım," dedi Sam. "Anladığım kadarıyla, gerçek bir şey bulmuş olabiliriz."

Garson bir sepet sıcak ciabatta ekmeği ile küçük bir kap Pasolivo zeytinyağını masaya koyarak siparişlerini aldı. İlk olarak soslu kalamar ve porcini mantan sipariş ettiler. Sam başlangıç olarak, pesto ile sotelenmiş deniz tarağı ve ıstakozla, deniz ürünlü makarna, Remi ise kremalı fesleğen soslu karides ve yengeçle doldurulmuş ravioli istedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Remi. "Yani bir denizaltının denizaltı olmaması gibi bir ihtimal var mı?" "Aman Tanrım, dilini ısır kadın," dedi Sam şok olmuş numarası yaparak.

Remi'nin en iyi bildiği şey antropoloji ve antik tarihken, Sam, Amerika'nın Pasifik Okyanusu'ndaki seferlerine katılmış bir denizci olan babasından miras kalan İkinci Dünya Savaşı tutkusuna sahipti. Remi'nin, Bismarcks kimin batırdığı ya da Bulge Muharebesi'nin neden çok önemli olduğunu hiç önemsememesi, Sam'in bu konulara karşı hayrete düşmesini hiç değiştirmiyordu.

Remi emsalsiz bir antropolog ve tarihçiydi, fakat olaylara analitik yaklaşma eğilimindeydi. Sam için tarih her zaman, gerçek insanlar tarafından meydana gelen gerçek olayların hikâyeleriydi. Remi araştırırdı, Sam hayal kurardı.

"Gaf için özür dilerim," dedi Remi.

"Affedildin. Demek istediğim şu. Koyun ebatlarına bakarsak, normal boyutlu bir

denizaltı olması mümkün değil. Ayrıca, gördüğümüz periskop çok küçük gözüküyordu."

"Mini denizaltı o zaman.."

"Doğru. Fakat periskopun üzerinde çok aşınma vardı. En az yirmi ya da otuz yıllık. Bir şey daha var. Bildiğim kadarıyla, ister araştırma olsun ister planlama, ne için olursa olsun ticari denizaltıların periskopları yoktur."

"O zaman askeri," dedi Remi.

"Öyle olmak zorunda."

"Yani Pocomoke Nehri'nin otuz küsur kilometre yukarısında, askeri bir mini denizaltı..." diye mırıldandı Remi. "Tamam, kabul ediyorum. Gerçekten ilgimi çekti."

Sam karısına gülümsedi. "İşte benim karım. Evet, ne dersin? Yemekten sonra Princess Anne'e gideriz ve Ted'e danışırız. Bu bölge hakkında çoğu insanın bilebileceğinden çok daha fazla efsane unuttu. Eğer herhangi birinin bu şeyin ne olduğuna dair bir fikri varsa, bu kişi Ted olacaktır."

"Bilmiyorum... Geç oluyor ve Ted'in misafirlerden ne kadar nefret ettiğini bilirsin."

Ted Frobisher, dehasına ve iyi sakladığı yufka yürekliliğine rağmen, insanlarla pek yakın değildi. Dükkânının başarısı toplumsal ilişkilerinin iyiliğinden değil, geniş bilgi birikiminden ve ticari yeteneğinden kaynaklanıyordu.

Sam gülümseyerek konuştu. "Küçük bir sürpriz ona iyi gelecektir."

Tatlı olarak yedikleri tiramisunun tadı damaklarında kaldı. Soma otele

X döndüler ve odadan BMW'nin anahtarını alıp Princess Anne'e doğru yola çıktılar. 12. Otoyol'dan kuzeybatıya, Salisbury'nin kenar mahallelerine doğru ilerleyip daha soma 13. Otoyol üzerinden güneybatıya döndüler. Gecenin ilk saatlerinde açık olan hava, yerini alçak yağmur bulutlarına ve yavaş yavaş üzerlerine çöken kesif bir sise bırakmıştı.

Remi kaşlarını çattı. "Çok hızlı gidiyorsun." BMW den her zaman hoşlanmıştı fakat bu arabanın kocasının içindeki yarışçı dürtülerini ortaya çıkarmasından memnun değildi.

"Hız limitinde gidiyorum. Endişelenme Remi. Hiç kaza yaptığımı gördün mü?" "Bir keresinde Bombay'dayken..." "Ah, hayır. Eğer hatırlarsan, lastikler neredeyse erimiş haldeydi ve kocaman bir çöp kamyonu olan çok kızgın bir adam tarafından kovalanıyorduk. Ayrıca kaza yapmadım. Sadece... yoldan çıktım." "Evet, bir başka deyişle öyle oldu." "Bence doğru bir tarif oldu." "Tamam, o zaman, tskoçya'dayken de..." "Evet, o benim hatamdı." "Üzülme Sam. O kömür bataklığı birden üzerimize atlayıverdi." "Çok komik."

"Yine de arabayı içinden çıkardın, önemli olan bu."

Gerçekten de çıkarmıştı. Bunu yaparken de kısa bir halat, kriko, kaldıraç niyetine bir dal, bir kütük ve doğru uygulanmış fizik kurallarını kullanmıştı.

Havanın kararmasını izleyerek sessizlik içinde devam ettiler ve sonra yolun sekiz yüz

metre aşağısında Princess Anne'in ışıkları gözükte. Kral II. George'un kızının isminin verildiği kasaba ya da birçok kişinin Hamlet denmesini istediği yerin Maryland Üniversitesi'nin öğrencilerini saymazsak, 2200 kişilik bir nüfusu vardı. Sam ve Remi'nin ilk ziyaretleri sırasında, Princess Anne'in Hamlet bölgesi o kadar eski gözüküyordu ki, eğer yollarda arabalar ve kasabada elektrik olmasa, orada Maryland'in devrim öncesi dönemlerine döndüğünü zannetmek çok da zor değildi.

Sam kasabanın içinden 13. Otoyol'a girip, Mount Vernon Yolu'ndan doğuya doğru döndü. Daha sonra bir buçuk kilometre ilerleyip East Ridge Yolu'ndan kuzeye döndü. Princess Anne'in dış kesimlerine varmışlardı. Frobisher'ın ikinci katını dairesi olarak kullandığı dükkânı, akçağağaçların çevrelediği yolun yarım kilometre aşağısındaydı.

Sam girişe yaklaştığında, siyah bir Buick Lucerne sedan girişten çıktı ve doğuya, Mount Vernon Yolu'na doğru yönelerek önlerinden geçti. Sam, BMW'nin farları önlerinden geçen arabanın camını aydınlattığı sırada Ted Frobisher'ın yolcu koltuğunda oturduğunu gördü.

"Orada oturan Ted'di," dedi Remi.

"Evet, biliyorum," diye homurdandı Sam. Sesi sanki uzaklardan geliyordu. "Ne oldu acaba?" "Bilmiyorum... Yüzünde normal olmayan bir ifade vardı." "Nasıl yani?" "Korkmuş gözüküyordu." "Ted Frobisher her zaman korkmuş gözükür. Ya da rahatsız olmuş. O her zaman bu ifadelere sahiptir, biliyorsun."

"Evet, belki öyle," diye homurdandı ve keskin bir U dönüşüyle Lucerne'nin peşinden yola koyuldu. "Hadi bakalım, başladık yine," dedi Remi. "Endişelenme. Muhtemelen bir şey yoktur." "İyi. Ama yol kenarında bir restorana gidecek olurlarsa, geri dönüp zavallı adamı yalnız bırakacağına söz ver." "Anlaştık."

Lucerne, ne yol kenarındaki bir restoranda durdu ne de uzun süre anayolda kaldı. Birkaç kilometre sonra Black Road üzerinden güneye doğru döndü. Yolda hiçbir aydınlatma yoktu ve Sam'le Remi zifiri karanlıkta ilerliyorlardı. Çiseleyen yağmur şiddetini artırmıştı ve BMW'nin silecekleri ritmik şekilde çalışıyordu.

"Gece görüşün nasıldır?" diye sordu Sam.

"İyi... Neden sordun?"

Sam yanıt olarak arabanın farlarını söndürüp Lucerne'nin stop lambalarıyla aralarındaki mesafeyi hesaplamaya çalışarak biraz daha hızlandı. Remi gözlerini kısıp kocasına baktı. "Gerçekten endişelisin, değil mi? Sam onayladı, yüzü ciddileşmişti. "Sadece bir his. Umarım yanılıyorumdur." "Ben de. Beni biraz korkutuyorsun Sam." Ona doğru uzandı ve karısının bacağını sıktı. "Hiç başımızı belaya soktum mu?" "Bir keresinde..." "Hani sonunda ayrı kaldığımız?" "Hayır." "Telefon çekiyor mu?" Remi cep telefonunu çıkardı ve sinyal derecesine baktı. "Hayır, sinyal yok." "Kahretsin. O harita hâlâ bizde mi?"

Remi torpido gözünü karıştırdı ve haritayı bulup açtı. Otuz saniye sonra, "Sam, kilometreler boyunca hiçbir şey yok. Ne ev, ne çiftlik, hiçbir şey..." dedi. "Durum

gittikçe tuhaflaşıyor." İleride, Lucerne'nin fren lambaları bir kez yandı, sonra bir kez daha, ardından sağa döndü ve ağaçların arkasından kayboldu. Sam dönüşü doğru gidip yavaşladı ve Lucerne'nin yolun yüz metre aşağısından sola dönüşünü izledi. Kontakı kapattı ve yolcu camını açtı. Lucerne'nin farlarının söndüğünü gördü ve sonrasında on saniye arayla iki kapının da açılıp kapandığını duydu.

Sonra bir ses duydu. "Hey... Yapma!"

Duydukları ses Frobisher'a aitti. Kesinlikle korku doluydu.

"Bu, durumu açıklıyor," dedi Sam.

"Evet," dedi Remi. "Ne yapmak istiyorsun?"

"En yakın eve ya da sinyal alabildiğin yere sür ve polisi ara. Ben de..."

"Ah, hayır, yapmayacaksın Sam."

"Remi, lütfen..."

"Hayır dedim Sam."

Sam yakardı. "Remi..."

"Zaman kaybediyoruz."

Sam, karısını sesindeki tonu fark edebilecek kadar iyi tanıyordu. Remi kararını vermişti ve tartışma o anda bitmişti. "Tamam," dedi Sam. "Ama riske girmek yok, tamam mı?" "Aynı şey senin için de geçerli." Gülümsedi ve göz kırptı. "Her şeyden önce, bir tedbir adamı değil miyim?" Sonra ekledi. "Buna cevap verme." "Madem bir işe kalkıştık..." diye başladı Remi. "Tehlikesini de göze alalım," diye bitirdi Sam.

farları hâlâ kapalı olan Sam, çukurlara girmemeye çalışarak, BMW yi yavaşça yola doğru sürüp elli metre kadar ilerledi ve soma arabayı kenara çekti. "Lütfen arabada bekler misin?" dedi Sam. Remi kaşlarını çattı. "Merhaba, görünüşe göre hiç tanışmadık." Elini uzattı. "Ben Remi Fargo."

Sam iç geçirdi. "Tamam, anladım."

Kısa bir an düşünüp en kötü olasılıkları gözden geçirdiler, soma Sam spor ceketini karısına verdi ve arabadan çıktılar. Yoldan, iki tarafı da uzun otlarla kaplı olan kanalizasyon hendeğine doğru indiler.

Eğilerek, sesleri duymak için her adımda bir durarak hendeği ağaçlık yola doğru takip ettiler ve tümseğe tırmanıp, ağaçların arasından yürümeye devam ettiler. Beş altı metre soma ağaçlar seyrelmeye başladı ve kendilerini, açıklık bir alanın kenarında buldular.

Alan inanılmaz genişti; bazıları bir garaj kadar, bazıları ise küçük bir araba büyüklüğünde, mikado çöpleri gibi etrafa yayılmış, kocaman boru gibi şeylerle doluydu. Sam'in gözleri karanlığa alışınca, tam olarak neye baktığını anladı: Bir kazan hurdalığı. Nasıl ve neden burada, Maryland kırsalının ortasında böyle bir yer olduğunu anlayamıyordu; fakat işte oradaydı. Büyüklüklerine bakarak, kazanların birçok farklı yerden, lokomotifler, gemiler ve fabrikalardan geldiğini tahmin etti. Etraflarındaki

yapraklara ve kfz"nların çelik yüzeylerine düşen yağmur damlalarının sesi ağaçların arasında yankılanıyordu.

"Burada bulmayı beklediğim en son şey," diye fısıldadı Remi.

"Benim de." Bu, Ted'e saldıran adama dair bir fikir edinmelerini sağlamıştı. Adam ya bu bölgeyi çok iyi biliyordu ya da buraya gelmeden önce hazırlığını iyi yapmıştı. Her iki düşünce de Sam'i rahatsız ediyordu.

Buick Lucerne alanın tam ortasına park edilmişti; fakat ne sürücünden ne de Frobisher'dan bir iz vardı. Şüphesiz, kazan labirentinin çok daha derinlerine gitmişlerdi. Ama neden buraya geldiler, diye düşündü Sam. Aklına ilk gelen yanıt, ürpermesine neden oldu. Onu kaçıran adamın Ted için ne planladığı belirsizdi, fakat bir şey kesin görünüyordu: Adam ne planlıyorsa, gizli olmasını istiyordu. Ya da cesetten kurtulmak için bir yer. Veya her ikisi de. Sam kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti.

"Eğer ayınlırsak daha geniş bir alana yayılabiliriz," dedi Remi. "Unut gitsin. Bu adamın kim ya da neleri yapabilecek olduğunu bilmiyoruz."

Tam da ağaçlığın dışına çıkacağı sırada Sam'in aklına bir fikir geldi. Buick Lucerne. Buick... GMC. Remi'yi gizlendiklere yere çekti ve, "Burada bekle, hemen döneceğim," dedi.

"Ne..."

"Sadece kımıldama. Çok uzağa gitmiyorum."

Etrafına dikkatlice bakıp da kimse olmadığından emin olunca hızlı bir şekilde Lucerne'ye doğru yürümeye başladı. Sürücü kapısının yanına ulaştı, çömelerek kısa bir dua etti ve kapı koluna uzandı. Kapı açıldı. Tepe lambası yandı. Hemen kapıyı kapattı.

Lanet olsun, diye geçirdi içinden. En azından arabadan anahtar kontakta kaldı diye bir uyan sinyali çıkmadı.

Riske girmekten başka çare yoktu.

Kapıyı açıp içeriye süzüldü ve ardından da yavaşça kapadı. İçeriye iyice sinip ara sıra dışarıyı gözetleyerek otuz saniye kadar bekledi. Hareket eden bir şey yoktu. Arabanın içine göz gezdirdi ve aradığı şeyi hemen buldu. Panelin üzerinde, ONSTAR yazılı bir düğme vardı. Sam düğmeye bastı. Yirmi saniye geçtikten sonra hoparlörlerden bir ses geldi.

"Ben OnStar'dan Dennis, nasıl yardımcı olabilirim?" "Ah, evet," diye fısıldadı Sam. "Kaza geçirdim. Yaralıyım. Yardıma ihtiyacım var." "Nerede olduğunuzu biliyor musunuz efendim?" "Ah... Hayır." "Beklemede kalın efendim." Beş saniye geçti. "Tamam, bulunduğunuz yeri tespit ettim efendim, Maryland. Princess Anne'in batısında, Black

Road'm yakınında." "Evet, sanırım doğru." "Bölgenizdeki 911 görevlisine haber verdim. Yardım yolda." "Ne kadar zaman sonra?" Yapabileceği en iyi yaralı taklidini yapmaya çalışarak boğuk bir ses çıkardı. "Altı yedi dakika arası efendim. Hatta kalın..." Fakat

Sam çoktan hareket etmeye başlamıştı. Arabadan çıktı ve kapıyı kapattı. Çakısını kullanarak sol arka lastikte bir delik açtı. Karşı tarafa ilerleyerek, öbür lastiğe de aynı şeyi yaptı. Sonra ağaçlara doğru koşup Remi'nin yanına geri döndü.

"OnStar?" diye sordu Remi gülümseyerek.

Sam karısını yanağından öptü. "Çok akıllıyım."

"Yardım gelmeden önce ne kadar vaktimiz var?"

"Altı yedi dakika. Onlardan önce gidersek çok iyi olur. Sorucevap havamda değilim."

"Ufak bir saklambaç oyununa ne dersin?" "Önden buyurun." Çamurdaki ayak izlerini takip edebileceklerini sanmıyorlardı, bu

yüzden açık alandan ilerlediler ve kazan mezarlığı tarafından oluşturulan patika ve tünellerin arasından yollarını seçmeye başladılar. Sam iki parça inşaat demiri buldu ve kısa olanını Remi'ye verip, uzun olanını kendine sakladı. Sadece on beş metre ilerlemişlerdi ki, yağmurun içinden belli belirsiz bir ses duydular. "Neden bahsettiğini bilmiyorum... Hangi parça?" Konuşan Ted'di. Bir erkek sesi, karşılığında bir şey söyledi; fakat ne Sam ne de Remi adamın dediğini anlayabildi. "O şey mi? O şey, bir şişe parçası. Önemi olan bir şey değil." Sesin nereden geldiğini anlamak için Sam kafasını çevirdi. El hareketleriyle tam karşılarını ve sol tarafı, yanındakinin üstüne yan devrilmiş olan kazanın oluşturduğu kemeri işaret etti. Remi onaylayarak kafasını salladı. Kemerin yanına geldiklerinde, sesleri daha net duyabiliyorlardı.

"Tam olarak nerede bulduğunu bilmek istiyorum," dedi kimliği belli olmayan adam. Sesi aksanlıydı, ya Doğu Avrupalı ya da Rus. "Sana söyledim, hatırlamıyorum. Nehirde bir yerlerdeydi." "Pocomoke Nehri mi?" "Evet," diye cevapladı Ted. "Neresinde?" "Bunu neden yapıyorsun? Anlamıyorum, ne..." Bir ses duyuldu. Ted'in bir darbe aldığı anlaşılıyordu. Acıyla inledi.

Ardından yere düşen bir şeyin sesi duyuldu. Ted, belli ki çamurun içine yuvarlanmıştı. "Kalk ayağa!" "Yapamam!" "Kalk dedim!" Sam ileri doğru sokulurken Remi'ye beklemesini işaret etti. Kazanın gövdesine yaslanarak, dönemecin uzağından, iki adamı görene kadar ilerledi.

Kamyonet büyüklüğündeki bir çift kazanın arasındaki açıklıkta Ted Frobisher'ı gördü. Dizlerinin üzerindeydi ve kollar arkasından bağlıydı. Adam, Ted'in birkaç metre ilerisinde duruyordu. Bir elinde el feneri, diğerinde de tabanca vardı. Tabancayı Ted'in göğsüne doğru tutuyordu.

"Nerede bulduğunu söyle, ben de seni evine bırakayım," dedi adam. "Sonra, bunların hepsini unutabilirsin."

Hiç yalan duymamış olsam inanırdım, diye düşündü Sam. Bu adam kim olursa olsun, Ted'i buralara kadar, evine bırakıp yatağına huzurla yatırmak için getirmemişti. Olanlar için özür dilerim, iyi geceler... Adam istediğini alsa da almasa da, Ted'in kaderi belirlenmişti. Bu yüzden çabuk hareket etmeleri gerekiyordu.

Sam birkaç saniye düşündü ve basit bir plan tasarladı. Daha zekice bir planı tercih

ederdi fakat bunun için ne zamanlan ne de imkânları vardı. Ayrıca, en zekice olan en basit olandır. Hızlı ama sessiz bir şekilde Remi'nin kendisini beklediği yere geri döndü.

Gördüğü sahneyi anlattı ve kabaca planını açıkladı.

"Görünüşe bakılırsa en tehlikelisi senin görevin," dedi Remi.

"Nişancılığına güvenim sonsuz."

"Zamanlamama da."

"Evet, ona da. Hemen döneceğim."

Sam ağaçların içinde bir dakikalığına kayboldu ve geri dönüp, greyfurt büyüklüğündeki bir taşı Remi'nin eline tutuşturdu. "Oraya tek elle tırmanabileceğim düşünüyor musun?" diye sordu, en yakın kazanın yanından yükselen paslı bakım merdivenini işaret ederek. "Karanlığın içinden bir küt sesi duyarsan, cevabını almış olursun." İleri eğilip, gömleğinden çekerek Sam'e küçük bir öpücük verdi.

"Dinle Fargo. Zararsız görünmeye çalış ve Tanrı aşkına dikkatli ol. Eğer kendini öldürtürsen seni hiç affetmem." "Aynı şey senin için de geçerli." Sam demiri kaldırdı ve koşar adımlarla geldiği yere döndü. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve yürümeye başladı. En sonunda kazanın arkasına, el fenerinin ışığının görüldüğü alana çıkıp durdu ve adama doğru seslendi. "Hey, selam, her şey yolunda mı?" Yabancı arkasına döndü ve ışığı Sam'in gözlerine doğru tuttu. "Sen kimsin?"

"Buradan geçiyordum," dedi Sam. "Arabayı gördüm. Belki birisinin arabası bozulmuştur diye düşündüm. Hey, şunu gözüme doğru tutmasan nasıl olur?"

Uzaktan sirenlerin zayıf sesleri geliyordu.

Adam kafasını çevirip Ted'e şöyle bir baktıktan sonra silahını doğrultmuş vaziyette tekrardan Sam'e doğru döndü. "Dur bakalım dostum, silah ne için?" Sam ellerini yukarı kaldırdı ve ileriye doğru bir adım attı. "Kımıldama! Olduğun yerde kall!" "Hey, sadece yardım etmeye çalışıyorum." Sam nefesini tutmuş bir şekilde bir adım daha attı; aralarında üç dört metre kalmıştı.

Hazır ol Remi, dedi içinden.

Yağmur sesinden duyulabilmesi için sesini yükseltti. "Gitmemi istiyorsan sorun değil... "

Remi işareti aldı ve Sam, kazanın tepesinden, karanlığın içinden aşağı doğru süzülen bir gölge gördü. Taş havada inanılmayacak kadar uzun bir süre kalmıştı ve büyük bir çatırtıyla adamın sağ ayağına düştü. Remi hedeften bir santim bile şaşmamıştı. Hedef kafası olsaydı işler çok daha basit olurdu, fakat aynı zamanda adam ölürdü. Bu da gereksiz bir karışıklık yaratırdı.

Adam acıdan bağırıp, geriye doğru tökezledi. Sam kemerinden çıkardığı demiri sol eliyle tutarak ileri doğru atıldı. Adam dengesini kazanmaya çalışıyordu ve tam da bunu başaracağı sırada, Sam mükemmel bir zamanlamayla adamın çenesine aparkatı indirdi. Silah ve el feneri adamın elinden fırladı. Silah çamura düşmüş, fenerse Sam'in önüne yuvarlanmıştı. Sam gözucüyle, Remi'nin Ted'in yanında belirmediğini gördü. Remi Ted'i

ayağa kaldırdı ve birlikte koşmaya başladılar.

Yabancı, yan çamura batmış şekilde, sırtüstü yatıyordu. Sıkı müşteri, diye düşündü Sam. Aldığı darbeye bayılmış olmalıydı. Sam, demiri sol elinden sağ eline geçirdi.

Siren sesleri gittikçe yaklaşıyordu, birkaç dakikalık mesafede olmalıydılar.

Sam yerden el fenerini alıp, silahı bulmak için etrafa göz gezdirdi. Tabanca, birkaç metre ötede, yarısı çamura batmış şekilde duruyordu. Sam, silahı ayakkabısının burnuyla çamurdan çıkardı. Sonra ayaklarını bir kürek gibi kullanarak silahın altına soktu ve onu ağaçlara doğru fırlattı.

Geri döndü ve ışığı adamın suratına tuttu. Adam ışıktan gözlerini kısmış, kımiltısız bir şekilde duruyordu. Yüzü ince ve soluk renkliydi. Küçük, acımasız gözleri ve birçok kez kırılmış olduğu belli olan bir burnu vardı. Beyaz bir çizgi halindeki yara, burnunun köprüsünden, sağ kaşına uzanıyor, oradan da alınının biraz üstünde son buluyordu. Sadece sıkı değil, diye düşündü Sam. Aynı zamanda da acımasız. En azından, gözleri bu kadarını anlatıyordu.

"Bana kimliğini ve neden burada olduğunu söyleyeceğini zannetmiyorum. Değil mi?" dedi Sam.

Adam gözlerini kırptı ve gözündeki çamuru temizledi. Sonra dikkatini Sam'e verdi ve ağzından bir sözcük çıktı. Rus, diye düşündü Sam. Rusçası turistik geziler için yeterli olsa da denileni anlayamadı. Yine de, söylediği ya annesiyle ilgiliydi ya da belli bir ölçüde cinsellik içeriyordu. Belki de her ikisi birden.

"Söylediğin kulağa hiç dostça gelmedi," dedi Sam. "Bir kez daha deneyelim. Sen kimsin ve arkadaşımızla işin ne?"

Bir başka küfür daha... Bu seferki tam bir cümle şeklindeydi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Sam. "Bir dahaki sefere iyi şanslar o zaman dostum."

Sam adamın kafasına demirle sert bir darbe vurdu. Demir pek de ince sayılmazdı. Adam acı içinde inlerken, "Bu da, bir daha hiç karşılaşmamamız şerefine," diyen Sam geri dönüp koşmaya başladı.

Ted, al iç şunu." Sam, Frobisher'a bir kadeh konyak uzatmıştı. "Bu ne?" diye homurdandı Ted. Bu tepkisi, Remi ve Sam'i şaşırtmamıştı; Ted'in kazan mezarlığındaki macerası, yapısını hiç bozmamıştı. Yine de eğer Ted mutlu olsa, asla Ted olamazdı. "Sadece iç şunu," dedi Remi teselli eden bir ses tonuyla. Frobisher konyaktan bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu, daha sonra bir yudum daha. Sam ateşe bir odun daha attı ve iki kişilik koltuğa, Remi'nin yanına oturdu. Frobisher da karşılarındaki tekli koltuğa yerleşti. Sıcak bir duş yapmış ve flanel battaniyeye sarınmıştı. Frobisher'ın gizemli düşmanını çamurda yatıyor vaziyette bıraktıktan sonra Sam, Remi'nin geri dönüp yola çektiği BMW'ye koşarak geri dönmüştü. Olay yerini polisten önce terk etme düşüncesi içgüdüsel: Yanlış bir şey yapmadıkları halde, polis soruşturmasına bulaşmaları, aynı zamanda Frobisher'a saldıran adamla da başlarının belaya girmesi demekti. Sam'in düşüncesi, adamla aralarındaki mesafeyi ne kadar açarlarsa, o kadar

iyi olacağı şeklindeydi. Sam arabaya döndükten soma, Black Road'dan aşağı doğru hızlanıp, Mount Vernon Yolu'ndan batıya doğru ilerlemişlerdi. Otuz saniye soma, arkalarındaki dönemeçten, yanıp sönen ışıkların ortaya çıkışını izlediler. Sam'in talimatıyla, Remi hızla bir U dönüşü yaptı ve arabayı emniyet şeridine çekip, farları söndürdü. Yardım için gelen ekipler bir polis devriyesi ve itfaiye aracılığında mezarlığına ulaşana kadar beklediler. Soma Princess Anne'e doğru yola devam ettiler. Kırk dakika soma oteldeki odalarına geri dönmüşlerdi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Sam, Frobisher'a.

"Nasıl hissedebilirim ki? Kaçırıldım ve saldırıya uğradım."

Frobisher altmışlarının ortasında ve bir tutam gri saç dışında hemen hemen keldi. Benjamin Franklin tarzı gözlük takıyordu ve onların arkasındaki gözleri soluk su mavisiydi. Islak, üşümüş ve sarsılmış olmasının dışında, kaçırılmasından geriye kalan tek şey, adamın tabanca kabzasıyla vurduğu ve çok kötü şekilde morarip şişmiş olan sağ yanağıydı.

"Kaçırılmış ve saldırıya uğramış olmak, kaçırılmış, saldırıya uğramış ve öldürülmüş olmaktan iyidir," dedi Sam dikkatle bakarak. "Sanırım öyle," diye cevap verdikten soma bir şeyler homurdandı. "Ne dedin Ted?" "Dedim ki, beni kurtardığınız için teşekkürler." "Eminim söylemesi çok zor olmuştur," dedi Remi. "Tahmin bile edemezsin. Ama gerçekten teşekkürler, ikinize de."

Konyağının son yudumunu aldı ve daha fazlası için bardağını uzattı. Remi de isteğini yerine getirdi. "Evet, şimdi ne olduğunu anlat," dedi Sam. "Uyuyordum ve birisinin kapıyı yumruklamasıyla uyandım. Kapının arkasından kim olduğunu sordum ve, 'Stan Johnston, yolun aşağısından,' dedi. Karısı Cindy'nin hasta olduğunu ve telefonlarının çalışmadığını söyledi." "Stan Johnston diye biri var mı?" diye sordu Sam. "Elbette Stan Johnston diye biri var. Kuzeye doğru ilk çiftlik evi." Bunun bir anlamı vardı, Sam biliyordu. Saldırganın aksanından, yerli olmadığı belliydi; bu da Ted'in evine baskınından, rolü için komşularının isimlerini öğrenmeye kadar adamın her şeyi planladığını gösteriyordu. Sam, DARPA'da bulunduğu süre boyunca, Gizli Servis'in istihbarat görevlileriyle, nasıl düşündüklerini ve hareket ettiklerini anlayabilecek kaF:4 dar bir arada bulunmuştu. Frobisher'a saldıran adamın yaptığı her şey, profesyonel olduğunun göstergesiydi. Ama kimin için çalışan bir profesyoneldi ve ne istiyordu?

"Sen de kapıyı açtın..." diye devam etti Remi. "Evet, açtım ve adam aniden içeri girdi, beni yere itti ve suratıma silahım dayadı. Sorular sormaya başladı, bağdu..." "Ne hakkında?" "Bir cam. Hiçbir şey değil, bir şişe parçası. Nereden bulduğumu öğrenmek istedi, ben de söyledim. Ellerimi bir bantla bağlayıp dükkâna girdi ve her tarafı didik didik aradı. Bunu yaparken de Tanrı bilir neleri kırdı. Soma cam parçasıyla gelip, onu tam olarak nerede bulduğumu sordu."

"Nerede buldun?" "Tam olarak hatırlamıyorum. Gerçekten. Pocomoke'deydi, Snow Hill'in güneyinde bir yerlerde. Balık tutuyordum ve..." "Balık mı tutuyordun?" diye sordu Sam şaşırarak. "Ne zamandan beri?" "Çok uzun zamandan beri, seni aptal. Ne oldu,

bütün gün dükkânda

oturup tabakları ve bibloları okşadığımı mı sanıyordun? Söylediğim gibi... balık tutuyordum ve bir şeye takıldım. Bir çizmeydi, eski, deri bir çizme. Cam parçası da içindeydi."

"Çizme hâlâ sende mi?" "Neyim ben, çöpçü mü? Hayır, suya geri attım. Eski ve çürümüş bir çizmeydi Sam." Sam, sakın olmasını belirterek elini yukarıya kaldırdı. "Tamam, tamam. Devam et. Bağırarak soru sormaya başladı ve?" "Sonra telefon çaldı." "Arayan bendim." "Birisini mi beklediğimi sordu, ben de, belki gider diye evet dedim.

Gitmedi. Beni arabaya kadar sürükledi ve o yere götürdü. Bu kadar işte. Gerisini biliyorsunuz." "Üzerinden bu çıktı," diye homurdandı Sam. "Üzerini aramalıyım."

"Daha kaç kez söylemeliyim Sam? Önemsiz bir parçaydı. Ne etiketi vardı, ne de üzerinde bir yazı, sadece garip bir sembol vardı."

"Nasıl bir sembol?"

"Hatırlamıyorum. İnternet sitemde bir resmi var. Birisi belki ne olduğunu biliyordur diye yüklemiştim."

"Remi, sakıncası yoksa bakabilir misin?" diye sordu Sam.

Remi zaten kalkmıştı, dizüstü bilgisayarını getirip kahve masasının üzerine kurdu ve çalıştırdı. "Sembol bu mu Ted?" Görebilmesi için ekranı Ted'e doğru çevirdi. Ted gözlerini kıstı ve onayladı. "Evet, o. Gördüğün gibi önemsiz bir şey."

Sam Remi'ye doğru yaklaştı ve resme baktı. Tarif edildiği gibi, bir şişe dibi olduğu belliydi, yeşil, içbükey bir cam parçası. Parçanın tam ortasında bir sembol vardı. Remi ne olduğunu anlayana kadar sembole züm yaptı:

"Bana hiç tanıdık gelmedi. Sana?" dedi Sam. "Hayır," diye cevap verdi Remi. "Senin için bir şey ifade ediyor mu

Ted?" "Size söyledim, hayır." "Parça hakkında herhangi bir garip telefon görüşmesi ya da eposta? Hiç kimse ilgi göstermedi mi?" Frobisher sıkıntıyla söylendi. "Hayır, hayır, hayır. Ne zaman eve gidebilirim? Yoruldum." "Ted, bence bu pek iyi bir fikir değil," dedi Sam. "Ne? Neden?"

"Nerede yaşadığımı biliyor..." "Yok canım, adam delinin teki. Muhtemelen kafası iyi. Sadece bir şişe parçası... ve onu aldı. Olay bitti."

Hiç sanmıyorum, diye düşündü Sam. Aynı zamanda, adamın bir uyuşturucu bağımlısı ya da deli olduğunu da düşünmüyordu. Neden olursa olsun, birisi bu parçanın, garip yeşil bir cam parçasının çok önemli olduğunu düşünüyordu. Cinayete neden olacak kadar önemli olduğunu.

Yetmiş kilometre ötede, Grigoriy Arkhipov, bir ağacın yere doğru sarkan dalları altında hareketsiz yatıyordu. Yüzü çamur kaplıydı ve gözleri, Somerset kasabası şerif yardımcısının hareketlerini izliyordu. Çekici aracının şoförü, Lucerne'yi çoktan bağlamış şerif yardımcısını bekliyordu. Arkhipov, beyninin ilkel bir köşesinde,

kıpırdanıp harekete geçmek istiyordu; fakat dürtülerini bastırdı ve kıpırdamamaya karar verdi. Şerif yardımcısını ve şoförü gafil avlayıp etkisiz hale getirdikten sonra, birisinin aracını alarak gecenin içinde kaybolmak çok kolay bir şeydi; ama bunun, başına çok daha fazla iş açacağını biliyordu. Öldürülmüş bir polis, bir insan avı başlatırdı, beraberinde yol barikatları, rasgele çevirmeler ve belki FBI bile işin içine karışabilirdi. Bunların hiçbirinin işine faydası olmazdı.

Kafasına aldığı darbeden, beyaz ışığın parlaklığı ve yakındaki sirenler sayesinde uyanmış, gözlerini açtığı anda, kendini bir çift fara bakıyor bulmuştu. Hiç kıpırdamadan durdu. Birileri ona doğru gelir diye tahmin ediyordu ve kimsenin gelmediğini fark edince, yavaşça karnının üzerinde yuvarlanıp, kazanların arkasına ve şu anda bulunduğu ağaçlara doğru sürünerek uzaklaşmıştı.

Kıpırdama, dedi kendi kendine. Burada bekleyip, görünmez kalıp, adamların gitmelerini bekleyecekti. Aracı, sahte bir sürücü belgesi ve temiz bir kredi kartıyla kiralamıştı. Bunlar polise hiçbir ipucu sağlamazdı. Yağmur, hurdalığı bataklığa çevirmişti. Yani, polisin dikkatini çekecek herhangi bir boğuşma izi yoktu. Bu noktada ellerindeki tek şey terk edilmiş bir araba ve OnStar'la birkaç gencin yaptığına karar verecekleri bir telefon şakasıydı.

Beni tuzağa düşürdükleri gibi, OnStar araması da iyi bir numaraydı, diye düşündü Arkhipov. Evet, aşağılayıcı; fakat Arkhipov'un içindeki profesyonel, olaydaki yaratıcılığı fark etti. Büyük cesaret işiydi bu. Ayağı acıdan sızlıyordu; ama yalnız kalana kadar kontrol etmeye cesaret edemiyordu. Çamur, darbeyi biraz yumuşatmıştı, ama en küçük iki parmağı muhtemelen kırılmıştı. Acı veriyordu ama güçten düşülüyordu. Çok daha kötüsü başına gelmişti. Spetsnaz'da (Rus özel timi) kırık bir kemik, nadiren tıbbi müdahale gerektirirdi.

Hele Afganistan'da... Mücahitler, yakın mesafeden, yüz yüze, bıçak bıçağa savaşmaktan başka bir şeyden hoşlanmayan vahşi savaşçılardı ve Arkhipov, bunu hatırlatacak yaralara sahipti.

Acaba bu gizemli kurtarıcılar kim, diye sordu kendine. Sıradan yardımsever vatandaşlar olmadıkları kesindi. Hareketleri, yetenek ve cesaret doluydu ve işi bilen tiplerdi. Arkadaşımızla işin ne, demişti adam. Bu, Sam'in ağzından kaçan, Arkhipov'un da severek araştıracağı bir bilgiydi. Bu bilgi yeterli olacaktı. Olayı patronuna rapor etmesine gerek kalmadan önce onları bulmayı hedefliyordu.

Antika sancısıyla yakın bağları olduğu kesindi. Yoksa niye hayatlarını tehlikeye atsınlar ki? Yani, iki kere iki dört. Frobisher işbirliği yapmak istemiyor ve parçayı nereden bulunduğunu söylemiyorsa, belki de diğer adamlarla kadın söylerlerdi.

Eğer söylemezlerse, basit bir şekilde işlerini bitirip, yoluna devam ederdi. Tuzakları ne kadar zekice olursa olsun, ancak aynı zekilikle ödeşirlerse adil bir durum olacağını düşünüyordu.

POCOMOKE NEHRİ

" Sence Ted uzak durabilecek mi?" diye sordu Remi kayığın dış tarafındaki motorun marş ipini çekerek. Sam kayığın pruvasına çıktı ve iskeleyi ayağıyla itti. "Sanırım onu inandırabildim, ama yine de belli olmaz. Dükkân, onun hayatı."

Bir önceki gece, Frobisher'ı yarım saat daha sorguladıktan ve bütün hikâyeyi öğrendikten sonra Sam, resepsiyondan portatif bir yatak istedi ve içtiği üç kadeh konyaktan biraz fazlaca çakırkeyif olmuş olan Ted'i yatağa yatırdı.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Ted'i tatile çıkarmaya ikna ettiler, daha sonra birkaç telefon görüşmesi yapıp Fenwick Adası'nda, bir arkadaşın arkadaşının arkadaşına ait olan bir sayfiye evi buldular. Birisinin, Frobisher'ı oraya kadar izleyebilme ihtimali çok düşüktü. Ted'in orada kalıp kalmayacağını bilemezlerdi, fakat bu, onu bağlamaktan başka, akıllarına gelen en iyi çözümdü.

Onlar için asıl mesele, olaya daha fazla bulaşıp bulaşmayacaklarıydı. Kişiliği ve sıkı özgürlükçü idealleriyle Sam, Ted'in, işin içine görevlileri dahil etmesi fikrini elemişti. Hükümete karşı çok az inancı vardı ve polisin basit bir şekilde bir rapor hazırlayıp dosyaya kaldıracağını ileri sürüyordu ki, bu da, Sam ve Remi'nin yapmayı düşündüğü bir hareketti. Ted'i kaçıran adamın, takip edilebilecekleri kadar yeterli iz bıraktığından şüpheliydiler.

Konuyu enine boyuna düşünürlerken, Sam, esas planları olan, koydaki mini denizaltının kimliğini belirlemeye ve soma Patty Cannon'un hazinesini araştırmaya devam etmelerine karar verdi.

Remi motoru çalıştırdı ve dümeni nehrin aşağısına doğru çevirdi. Motor, serin sabah esintisinde yavaşça hareket ediyordu.

"Bir gün, neleri değiştirebiliyor," dedi Remi gökyüzüne bakarak.

"Âmin," dedi Sam.

Önceki gece yağan yağmur, güneşin doğuşundan biraz önce dinmiş; yerini, parlak mavi gökyüzündeki pamuk gibi kabarık bulutlara bırakmıştı. Kuşlar, nehir kıyıları boyunca cıvıldıyor ve daldan dala konuyorlardı. İnce bir sis tabakasıyla örtülü suyun yüzeyi, dikkatsiz bir sineği veya suböceğini yakalamak için suyun yüzeyine çıkan bir balığın oluşturduğu dalgacıkları saymazsak, bazı yerlerde dümdüzdü.

"Söyle bakalım," dedi Remi. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydim?"

"Ne için? Bu sabah o kruvasanları bulduğum için mi?"

"Hayır aptal. Dün geceden dolayı. Yaptığın şey sapına kadar kahramancaydı." "Evet, bahsettin. Teşekkürler. Ama unutma, çok büyük bir yardım aldım. Sen olmasan yapamazdım."

Remi omuz silkti ve iltifat karşısında gülümsedi. "Biliyor musun, her yanın çamur kaplı ve o demiri taşıırken oldukça seksi görünüyordun. Tam bir mağara adamı."

"Ugug."

Remi bir kahkaha patlattı.

"Kazağın için özür dilerim bu arada."

Balıkçı yaka kaşmir kazağı dün geceki maceradan sağ çıkamamış, ıslak keçilere özgü bir kokuyla kaplanmıştı.

"Sadece bir kazak. Yeri doldurulabilir... bu her şey için geçerli değildir," dedi Remi sevgi dolu bir gülümsemeye. "Bilmez miyim," dedi Sam.

"Bir daha tekrarlanmamasını sağlamak için önlem almışsındır umarım? dedi Hadeon Bondaruk.

Arkhipov telefonu, parmak eklemleri bembeyaz olana dek sıkarak, kulağına doğru tuttu. "Evet. En iyi üç adamım, şu an burada. Sanıyorum bizden bir saat öndeler."

"Adları ne?" diye sordu Bondaruk. Arkhipov'un öngördüğü üzere, Frobisher'in kurtarıcılarının kimliklerini bulmak çok kolay olmuştu.

Şerif yardımcısı ve çekicinin şoförü gittikten soma, Arkhipov yarı koşar yarı topallar şekilde yolun yukarısındaki en yakın çiftlik evine gitti. Üzerinde anahtarı olan, eski bir Chevy kamyoneti ambarın arkasında park etmiş durumda buldu. Frobisher'in dükkânına geri döndü, kamyoneti garajın arkasına bırakıp içeriye girdi ve evi talan etti. Ona gereken şeyi on dakikada bulmuştu. Frobisher'in telefon defterinde sadece birkaç düzine isim vardı, yansı işle ilgili, geriye kalanı ise şahsi numaralardı. Bu kişilerin sadece sekizi çiftti. Hızlı bir Google araması, ona ihtiyacı olan şeyi vermişti.

Frobisher'in evi ve Princess Anne Greyhound İstasyonu arası arabayla beş dakikalık bir mesafeydi. Kamyoneti yan sokağa park etti. Plakaları ise yakınlardaki bir çöp kutusuna, bir kova KFC tavuk kemiğinin ve öğütülmüş kahvenin altına tıkmıştı.

Yirmi dakika soma kiralık dolabından sırt çantasını aldı ve en yakın motele gidip farklı bir kredi kartı ve sürücü belgesiyle girişini yaptırdı.

"Sam ve Remi Fargo," dedi Bondaruk'a. "Onlar..."

"Kim olduklarını biliyorum. Hazine avcıları ve işlerinde de çok iyiler. Lanet olsun! Bu kötüye işaret. Onların işin içinde olması tesadüf olamaz. Besbelli, Frobisher elindeki ne olduğunu anlamış ve onları da işin içine sokmuş."

"Ondan pek emin değilim. Zamanında birçok kişiyi sorguladım ve yalan söyleyenleri ifadelerinden anlarım. Frobisher doğruyu söylüyordu, kesinlikle eminim."

"Haklı olabilirsin, fakat adamın yalan söylediğini farz et. Belki Fargo'lar da aynı şeyin peşindedirler. Buna göre hareket et."

"Tamam efendim."

"Ne zaman yola çıkıyorsun?"

"Tekne şu an hazır." Fargo'lann adlarını ve onlar hakkındaki ayrıntıları bildiği için, kredi kartı harcamalarını Snow Hill'deki tekne kiralama acentesine kadar izlemesi çok kolay olmuştu. "Onlara yetişmek çok zaman almayacak."

Sam, dikkatli bir şekilde, koyun bulunduğu yeri harita üzerinde işaretledi, böylece oraya gidince kolay bir şekilde bulabileceklerdi. Önceki geceki yağmur, koyun ağzına daha fazla dal biriktirmişti. Koy, kamufleli gibi gözüküyordu. Hem ölü hem de hâlâ canlı gibi gözükten dalların ve yaprakların oluşturduğu bir yama şeklindeydi. Remi, kayığı yığının yanına çevirdi ve pruva halatını sağlam dallardan birine bağladı. Kayık halat gerginleşene kadar suyun üstünde yüzdü ve Sam sağlam olduğuna karar verdiğinde, Remi suya atlayıp kıyıya çıktı. Sam diğer tarafa doğru yüzüp, içinde aletlerinin olduğu iki çantayı Remi'ye uzattı ve karısının yardımıyla kıyıya çıktı.

Her iki omzunda da çanta asılı olan Sam, koyun, uzun otların oluşturduğu çalılık tarafından yürüdü ve yönünü değiştirerek iç kısımlara doğru ilerledi. Sonunda, koyun kıyısına vardılar. Sollarında, küçük çalılıkların bulunduğu yerde, dal yığınlarını ve onun ötesinde nehrin ana kanalını görebiliyorlardı. Geçen gün gördükleri gibi, koyun ürkütücü bir tarafı vardı, dünyanın tamamından ayrı gibi gözükten yeşil bir tünele benziyordu.

Elbette bu benzetmenin bir bölümü biraz da, birkaç metre ötede suyun üstünden, ilkel bir denizyılanının boynu gibi çıkan yosun kaplı periskoptan kaynaklanıyor, diye düşündü Sam.

"Biraz ürkütücü, değil mi?" dedi Remi, ürpermiş gibi kollarını ovuşturup, fısıldayarak. "Daha bile fazla," dedi Sam ve çantaları yere bırakıp, beklentiyle ellerini ovuşturdu. "Korkmayın, Fargo'lar burada."

"Bir şey için söz ver," dedi Remi.

"Söylemen yeterli."

"Bu işten soma bir tatil istiyorum. Gerçek bir tatil."

"Nereyi istersen Bayan Fargo."

Yapılacak ilk iş oraya inmek, denizaltıyı inceleyip, menşeyini saptamak için herhangi bir işaret olup olmadığına bakmak ve şansı varsa, bir giriş bulmaktır. Bu son planını, tedbirli davranmaları gerektiğinden dolayı enkaza girmesini yasaklayacağını bildiği için henüz Remi ile paylaşmamıştı. Fakat Sam, dalış yeteneği ve Remi'nin güvenilirliği ile önlerine çıkacak her şeyle baş edebileceklerinden emindi.

Bunun için beraberlerinde, bir dalış maskesi, bir çift uçları kesik palet, ekstra pilleriyle sügeçirmez el fenerleri, dört kangal naylon halat ve Sam araştırması sırasında kaymasın diye denizaltıyı sabitlemek için üç adet kilitli makara getirmişlerdi. Tabii, eğer o kadar ileriye giderlerse.

Ayrıca, bir gün önce Selma'dan, her biri altı nefeslik ya da ikibeş dakikalık hava içeren Spair Air üçlü acil durum oksijen tüplerini FedEx'le yollamasını istemişti.

"Bu bakışı biliyorum Fargo," dedi Remi. "İçine girmek istiyorsun, değil mi?" "Güvenli olduğundan emin olursam. Güven bana Remi, dün gece yeteri kadar heyecan yaşadım. Aptalca bir şey yapmaya kalkışmayacağım."

"Tamam."

Sam kıyıdan suya doğru inip periskopun çıktığı yere bastı. Periskopu tutup, bir kaç kez sert bir şekilde sallayıp sarstı. Sağlam gözüküyordu. Remi, iki halatın ucunu da uzattı ve Sam de onları periskopa doladı. Remi diğer uçların her birini makaralara geçirip, oradan geçenlerin her birini de yakındaki ağaçlara bağladı. Sam geri tırmandı ve birlikte, halatlar gerginleşene dek makaraları döndürdüler. "Hiçbir yere gitmez. Tamam, hızlıca etrafa bakacağım. Üç dakika, daha fazla değil." "Benden bir şey istiyor..." "Şışş," diye fısıldadı Sam, parmağını dudağına götürerek. Kafasını çevirip, dinlemeye başladı. Birkaç saniye sonra uzaktan bir teknenin zayıf motor sesi duyuldu. "Buraya doğru geliyor," dedi Sam. "Balıkçılardır." "Muhtemelen." Fakat dün geceden sonra... Ted'in cam parçasını bulduğu yerin denizaltıya olan yakınlığı, Sam'i sürekli rahatsız eden bir şeydi. İki arasında bir ilişki olması düşük ihtimaldi, fakat Ted'e saldıran adamın Pocomoke'nin bu bölgesini aramayı seçmesi o kadar da düşük ihtimal değildi.

Sam, çantaların birinin yanına çömeldi ve etrafa bakınıp, dürbünü eline aldı. Ardından kayığı bağladıkları yere doğru koştular. Otluk alanda soluklanıp dizlerinin üstüne çöktüler ve Sam dürbünü nehrin öte yanına doğru tuttu.

Birkaç saniye sonra nehrin kıvrımından, bir deniz motoru gözüktü. İçinde dört adam vardı. Birisi dümende, birisi pruvada ve diğer ikisi motorun kış tarafında oturuyorlardı. Sam, dümendeki adamın yüzüne doğru zum yaptı.

Yaralı yüz. "Bu o," diye homurdandı.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Remi.

"Keşke öyle olsaydı."

Kayık!" dedi Sam kızgın bir sesle. "Lanet olsun!"

Sam kıyıdan denize doğru indi. Beş yüz metre ileride yaralı yüz, motoru başka bir koyun ağzına çevirmişti ve pruvadaki adam dürbünle etrafı tarıyordu. Sam, yaralı yüzün sesinin, suyun üzerinden yankılandığını duydu. "Nyet."(Hayır)

Harika, birkaç Rus fedaisi daha.

Sam, halatı bağladığı yere hızla gidip düğümü çözdü ve geri yüzüp, kayığın burnundaki demiri kavradı. Omuzlarının üzerinden etrafa bir göz attı. Yaralı yüz, gittikçe yaklaşıyordu.

"Sam..."

"Görüyorum."

Halatı eline sarıp, Remi'nin yardımıyla kıyıya çıktı. "Çek," dedi fısıldayarak. "Bütün gücünle çek!" Birlikte halatı çektiler. Kayığın gövdesi kıyıya vurdu ve yavaş yavaş çekmeye başladılar.

Motor üç yüz metre ilerideydi. Adamların dikkatleri karşı kıyıya odaklanmış gibiydi, ama Sam, bu durumun her an değişebileceğinin farkındaydı. Öylesine bir bakış ve işleri bitmişti.

"Çek Remi."

Halatı tekrar çekmeye başladılar. Sam bacaklarını açtı ve topuklarını toprağa gömüp, boyun damarları şişene kadar halatı çekti.

"Son bir kez, iyi çek," dedi Sam. "Üç dediğimde. Bir... iki... üç!"

Kayık ilerlemeye başladı ve onu otlarla kaplı alanın derinliklerine doğru sürüklediler.

"Eğil Sam."

Remi yüzüstü yattı, bir saniye soma da Sam. Hareket etmeyi kesip, nefeslerini tutmaya çalıştılar. "Sence başardık mı?" dedi Remi fısıldayarak. "Biraz soma öğreniriz. Eğer işler kötü giderse, koşabildiğin kadar hızlı koşmanı istiyorum. Ormana doğru git ve arkana bakma."

"Hayır Sam..."

"Şışş."

Deniz motorunun sesi her saniye güçleniyordu ve görünüşe bakılırsa onların bulunduğu noktaya doğru geliyordu. Ardından, yaralı yüzün sesi. "Bir şey var mı?" "Yok. Neyin içindeler ki?" "Yaklaşık üç metre uzunluğunda bir kayığın." "Bu tarafta olamaz," dedi ses. "Burada hiçbir şey yok. Diğer taraf olmalı. Buralarda saklanmak için çok kanal var."

"Haklısın."

Motorun sesi uzaklaşmaya başlamıştı ve sonunda Sam ve Remi, sesin sadece yankısını duyabiliyordu. "Başka bir kanala geçtiler," dedi Sam dizlerinin üstüne kalkıp otların üzerinden bakarak. "Evet. Şu an onları görmüyorum. Gittiler."

Remi sırtüstü döndü ve derin bir nefes aldı. "Tanrıya şükür."

Sam onun yanına uzandı. Karısı başını Sam'in omzuna koydu.

"Ne dersin?" diye sordu Sam. "Kalalım mı, yoksa gidelim mi?"

Remi hiç tereddüt etmedi. "Buraya kadar geldik. Gizemi çözülmemiş bırakmak ayıp olur." "İşte sevdiğim kadın," dedi Sam.

"Hangisi, düşüncesiz ve kötü yolda olan mı?"

"Hayır, korkusuz ve kararlı olan."

Remi dalga geçerek, "Ben ne diyorum, sen ne diyorsun..." dedi.

"Hadi, işimize dönelim."

Sam dalış maskesine tükürüp suya soktu ve soma kafasına geçirdi. Remi, elleri kalçasında endişeyle kıyıda bekliyordu.

"Sadece etrafa bakacağım," diye söz verdi Sam. "Belki içeri girebiliriz diye oksijeni saklayacağım. Olacağından değil, ama eğer ben aşağıdayken, denizaltı üstüme doğru kayarsa, geri çıkana kadar makaraları çevir. Dört ya da altı saat sonra gelmezsem, işte o zaman endişelenmeye başlarsın."

"Şakacı."

"Etrafa göz kulak ol, hemen döneceğim."

Sam el fenerini açtı, derin bir nefes aldı ve suyun dibine daldı. Sol elini uzatarak denizaltıya doğru yüzmeye başladı. Yosun kaplı su, birkaç metre soma koyu yeşile döndü ve görüş mesafesi hemen hemen hiç kalmadı. Tortu ve yosun parçaları el fenerinin ışığında girdap gibi dönüyor ve Sam'in, kendini kâbus gibi bir kar küresinin içinde hapsolmuş hissetmesine neden oluyordu.

Eli, sert bir cisme dokundu. Denizaltının gövdesi, diye düşündü. Elini üzerinde gezindirerek ilerlemeye devam etti ve sonunda, el fenerinin ışığında denizaltının bordası gözüktü. Denizaltı, birbirine karışmış bir yığın batık kütüğün üzerine oturmuştu. Bir dengesizlik var gibi görünmesine rağmen üzerine devrilmeyecek kadar da sağlam görünüyordu. Ciğerlerindeki ağrı yanma hissine dönüşmeye başlayınca suyun yüzeyine doğru çıkmaya başladı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Remi, Sam sudan çıkar çıkmaz.

"Evet. Haberler iyi. Dengeli duruyor. Tamam, yine dalıyorum."

Yeniden daldı. Bu sefer, yanından geçerken gövdenin genişliğini hesaplamaya çalıştı. İskeletten kış tarafa doğru döndü. Ortaya doğru, uzunlamasına bir çıkıntıyla karşılaştı. Gördüğü şeyi bir süre algılayamadı. Bunu daha önce de görmüştü. Eski araştırmalarından bir fotoğrafta... Cevabı bulduğunda Sam'in midesi düğümlendi.

Torpedo tüpü. Yüzmeyi bıraktı ve feneri gövdeye doğru tutarak tekrar baktı. Görünüşte zararsız duran batık kütükler bambaşka bir şey olabilir miydi?

Denizaltının sivrileşen puro şeklindeki ucunu görene kadar kış tarafa doğru yüzmeye devam etti. Bu bölgenin yanından yatay bir kanat çıkıyordu. Sam, çıkıntının yanına yaklaştığında doğrulup, yapbozun son parçasını birleştirene kadar gövde boyunca yükseldi. Gövdenin arkasından, yarım metre uzunluğunda ve bir omuz genişliğinde, başka bir tüp yükseliyordu.

Giriş kapağı.

Sam tekrar yüzeye çıktı ve kıyıya döndü. Paletleriyle maskesini çıkardı ve düşüncelerini toparlamak için süre düşündü. "Ee?" dedi Remi. "Çantaların birinde bir dosya var. Getirebilir misin?" Remi, biraz sonra dosyayı getirmişti. Sam, sayfaları ileri geri birkaç dakika çevirdi ve birini çıkarıp Remi'ye uzattı.

"Molch," diye okudu Remi. "Ne demek şimdi..."

Okumaya devam ettikçe, ağzından çıkan kelimeler de kayboldu.

"Molch, semender demek. Nazi Almanyası tarafından 1944'te üretilen mini torpedo denizaltısı sınıfından," dedi Sam.

Bremen'de bir şirket olan A. G. Weser tarafından, Kriegsmarine için inşa edilen Molch, Heinrich Dräger'in en parlak buluşuydu. On metre uzunluğunda, güverteden iskelete bir metre, bir kirişten diğerine iki metre olan Molch, tek bir mürettebat ve her iki tarafta

birer adet G7e torpidosu taşıyacak şekilde tasarlanmıştı. Otuz beş metre derinliğe inebilen Molch, maksimum üç deniz mili hızla, yaklaşık elli deniz mili mesafe kat edebiliyordu.

Saldırı silahı olarak Molch, Almanya'nın diğer mini denizaltıları gibi, çoğunlukla başarısızdı: Yön vermek çok zordu, suya dalması neredeyse imkânsızdı ve menzili çok kısa olduğu için yardımcı aletlere ihtiyaçları vardı.

"Emin misin Sam?" diye sordu Remi.

"Eminim. Her şey tutuyor."

"Peki nasıl oluyor da burada duruyor?"

"İşte tek uymayan şey bu. Okuduklarıma göre bu denizaltılar sadece

Hollanda, Danimarka, Norveç ve Akdeniz'de kullanılmışlar. Molch'ların

bu kadar uzak batıda görev yaptıklarına dair bir kayıt yok." "Bunlardan kaç tane vardı?"

"Neredeyse dört yüz tane ve çoğu ya kaybolmuş, ya batmış, ya da batırılmış. Resmen ölüm kapanlarıymış Remi. Sadece deliler mini denizaltı görevi için gönüllü olmuş." "Tek kişilik mürettebat dedin. Birisinin olduğunu..." "Oraya inmeden bilemem." "Peki, diğer söylediğin tatlı kelime... torpido?" "İşin riskli tarafı da o. İçgüdülerime göre, altmış yılı aşkın zamandan beri oluşan fırtına dalgaları, denizaltıyı buraya kadar sürüklemiş. Muhtemelen iki torpido da, eğer yerleştirilmişse uzun zaman önce etkisini kaybetmiştir."

"Böyle olması rahatlatıcı," diye cevap verdi Remi. "Şanssız bir balıkçının, bir gün torpidolardan birine takılması değil elbette." "Bunu birilerine söylemek zorunda kalacağız, sahil güvenlik ya da donanmaya. Bununla nasıl ilgilenirler, orasını bilemem." "Her şeyin bir sırası var." "Haklısın. Birinci adım, denizaltının, altmış yıllık bir çift torpidonun üzerinde oturmadığına emin ol."

Sam, küçük Spair Air tüplerinden birini kullanarak, Molch'u baştan kıça kadar araştırdı. Her bir kütüğe dalış bıçağının ucuyla vurup, cevap olarak metalik bir ses duymamak için dua ediyordu. Yığınların tepesindeki, hâlâ birçoğunun üzerinde kabuk kalıntıları olan kütüklerin görüntüsüne bakılırsa, Sam, Molch'un, son fırtınayla bu koya kadar sürüklendiğinden şüpheleniyordu. Eğer öyleyse, taşıdığı torpidolar, büyük olasılıkla Pocomoke'nin ana kanalıyla bu koy ve körfez arasında, otuz kilometre güneye doğru bir yerlerde kaybolmuştu. Sağlam bir teori, ama ne de olsa sadece bir teori, dedi Sam kendi kendine. Alt tarafın incelemesini bitirdi ve denizaltıya göz gezdirmeye devam etti. Molch'un gövdesinde harici bir hasar görünmemesi, içini su basmamış olduğunu göstermiyordu ve eğer basmışsa şanslarını kaybetmiş olurlardı. Benzerlerinden daha küçük olsa bile, Molch, on bir tonluk ağırlığıyla hiç de hafif değildi. İç hacminin büyüklüğünü de hesaba katarsak, ne kadar sağlam halatları ve makaraları olursa olsun, bu mini denizaltı bir Titanic olabilirdi. Kıçtan ileriye doğru hareket ederken Sam, yankıları dinleyerek, eliyle her birkaç metrede bir gövdeye vurdu. Sesler boşluktan geliyordu. Kahretsin, gerçekten bu kadar şanslı olabilirler

miydi? Yüzeye çıktı ve karısının yanına gitti. "İyi haber, kötü haber," dedi Sam. "Önce hangisini istersin?"

"İyi haber."

"Torpidoların aşağıda bir yerde olmadığından yüzde doksan, içinin su dolu olmadığımdansa yüzde doksan dokuz eminim." "Peki ya kötü?" "Torpidoların aşağıda bir yerde olmadığından, sadece yüzde doksan eminim."

Remi bir süre düşündü ve, "Yanıyorsan, en azından birlikte parçalanırız, hem de gösterişli bir şekilde," dedi.

Sam bir somaki saati, denizaltıya bağlı halatları ayarlayarak, konumlarını, açılarını ve her biri sağlam ağaçların köklerine bağlanmış ve kıyı boyunca yelpaze şeklinde dağılmış üç makaranın dayanak noktalarını, tekrar tekrar kontrol ederek geçirdi. Diğer uçları da, birini denizaltının burnundaki bir halkaya, diğerini giriş kapağının çevresine, sonuncusunu da pervane miline bağlamıştı.

Hazırlıkları sırasında iki kez, diğer teknenin motorunun gürültüsünü duymuşlardı ve her defasında otlarla kaplı alanın içinden, nehri tepeden gören ve onlara avantaj sağlayan noktaya doğru sürünmüşlerdi. İlk tekne, turnabalığı avlamaya çıkmış bir baba ve oğluna aitti. Beş dakika soma gelen ikinci tekne, Snow Hill tarafından, nehrin yukarisından geri gelen, yaralı yüz ve ekibiydi. Daha önce yaptıkları gibi, karşı kıyıda her koyun ağzında yavaşladılar. Yaralı yüz tekneyi sürerken, diğerlerinden biri önden eğilip, su kanalım dürbünüyle tarıyordu. On dakika soma da, dönemecin ardından kayboldular. Sam ve Remi gittiklerinden emin olana kadar beş dakika daha bekleyip, işlerine geri döndüler.

İçi tamamen hava dolu olsa da, denizaltıyı çevirmek, doğru şekilde uygulanmış doğru ölçüde bir güç gerektirecekti. Sam, hazır olmalarını sağlayacak sonucu bulana kadar, not defteri üzerinde hesaplamalarını yapıp, güç vektörlerini ve yüzebilirlik değişkenlerini çıkardı.

"Kütüklerin üzerinden kaydığı zaman anlayacağız," dedi Sam. "Eğer batarsa, her şey biter. Çünkü kapağını açmak, sadece içinin su dolmasına sebep olur. Eğer suyun üstünde kalırsa, hâlâ oyundayız demektir."

Planlarının bir kez daha provasını yaptılar ve pozisyonlarını aldılar. Sam ortadaki makarada, Remi ise kış taraftakindeydi.

"Hazır mısınız?" diye seslendi Sam.

"Hazırım."

"Kütüklerden kurtulduğunu gördüğün anda çevirmeye başla."

"Tamam."

Sam, halatın gerginleştikçe çıkardığı sesi ve çeliğin iniltisini her saniye dinleyerek, makarayı yavaşça çevirmeye başladı. Otuz saniye ve kırk çevirmeden soma, sudan yumuşak bir çıtırdama sesi geldi ve Moch'un periskopu yavaş çekimde hareket ediyormuş gibi onlara doğru salınmaya başladı.

Başka bir boğuk çıtırtı daha duyulmuştu ve Sam gövdenin altındaki kütüklerin kırıldığını zihninde canlandırabiliyordu. Ayaklarının altında zayıf bir titreme hissetti ve halat birden gevşedi.

"Hadi Remi, olabildiğin kadar hızlı ol!"

Birlikte makaraları çevirmeye başladılar. On saniye soma, Sam'in tarafındaki halat tekrar gerginleşti. Ön taraftaki makaraya doğru koştu ve halat, gerginlikten titreyene kadar makarayı çevirdi. Sam, Remi'ye doğru baktı ve onunkinin de titrediğini gördü.

"Tamam, hiç kıpırdama."

Remi donakaldı.

"Otlara doğru geri geri yürümeye başla, soma yüzüstü yat ve ben güvenli diyene kadar bekle."

Eğer herhangi bir halat kopacak olursa, darbe ölümcül olurdu.

Elini halatın üzerinde gezdirerek ve titreşimi hissederek ileri doğru yürüdü. Koyun ağzına vardı ve aşağı baktı.

"Fiziği seviyorum," dedi Sam fısıldayarak.

Molch, otuz derecelik bir açıyla kıyıya çıkmıştı, periskop ağaçların dallarına dokunuyordu ve çamura bulanmış kapağı yukarı yükselmişti.

Remi, Sam'in yanına geldi. "Vay," dedi kısık bir sesle.

"Evet, doğru bir tepki verdin."

Kapağın çevresine ikinci bir halat daha bağlayıp, ön ve kış tarafındaki makaraları çıkardılar, önceki iki halatı da bunlarla kuvvetlendirip, uçlarını da kıyıya yakın ağaçlara bağladılar. Sam, halatlardan birini dengesini sağlamak için kullanarak, dikkatle denizaltının üstüne çıktı. Gövde inledi, biraz yer değiştirip, birkaç santim suya battı, fakat bunlar dışında sabit duruyordu.

"Buyurun hanımefendi," dedi Sam girişi göstererek.

"Teşekkürler."

Sam, çekici Remi'ye fırlattı. Remi, çekici havada yakalayıp kocasının yanına çıktı ve girişin ağzında diz çöktü. Kapaktaki dört kola sağlam darbelerle vurdu ve çekici bir köşeye bırakıp, kollan denedi. Kimildamıyorlardı. Bu işlemi üç kez daha tekrar etti ve kollar gevşeyerek dönüp, yanlara doğru tiz bir sesle açıldı.

Remi derin bir nefes alıp, merakla Sam'e baktı ve kapağı açtı. Açar açmaz yüzünü buruşturup, kafasını geriye çekti. "Tamam, bu iğrenç..." "Sanırım bu, mürettebatının hâlâ içerde olup olmadığının yanıtıydı," dedi Sam. "Evet, bundan hiç şüphem yok," dedi. Remi burnunu eliyle kapatıp, kapaktan içeri bakarak. "Adam tam da gözümün içine bakıyor."

Cesedin kafasında bir Kriegsmarine şapkası duruyordu ve koyu mavi bir tulumu vardı. Sam ve Remi'nin baktığı şey için "ceset" kelimesini kullanmak, ondaki iğrençliği

tanımlamak için yeterli değildi.

Molch'un kuru ve havasız iç kısmında altmış yıl boyunca kapana kısılmış olan ceset, Sam'in, yan sıvılaşma, yan mumyalanma olarak tarif edebileceği bir değişimden geçmişti.

"Büyük olasılıkla acı çekerek ölmüş," dedi Remi. "Öldüğü anda ceset çürümeye başlamış, fakat oksijen olmadığı için işlem yarıda kalmış ve cesedi de... tabiri caizse, yan pişmiş olarak bırakmış."

"Aferin, çok güzel. Bu görüntüyü hep hatırlayacağım."

Merdivenin altında, bir kolu basamağa sanlı vaziyette taşlaşmış olan ceset kalıntısının pozisyonu, adamın son saatleri veya dakikaları hakkında bir fikir veriyordu. Bu kara silindir içinde kısılı kalan ve her nefes alışında ölüme daha da çok yaklaşan adamın, hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini bildiği bir mucizenin umuduyla, tek çıkış yolu olan yere doğru yönelmesi çok doğaldı.

"Sanırım, ben içeride gezinirken, sen burada beklersin," dedi Sam.

"Kesinlikle."

El fenerini açtı ve bacaklarını kapaktan içeri sokup, basamağı bulana kadar ayağıyla aşağısını yokladı. Soma da aşağıya süzüldü. Zemine bir iki adım kala merdivenden atladı ve kendini cesedin tam karşısında buldu.

Sam'in içini bir sıkıntı kaplamıştı. Tam olarak klostrofobik değildi, fakat burası bir şekilde farklıydı. Hem dik durabilecek kadar yüksek değildi, hem de garip bir şekilde dardı. İçerisinin zindana benzer bir yapısı vardı. Donuk griye boyanmış bölmeler, aynı zamanda hem her yere gidiyor, hem de hiçbir yere gitmiyor gibi gözükten kablolarla ve borularla süslenmişti.

"İçerisi nasıl?" diye seslendi Remi.

"Açıklamanın en iyi yolu iğrenç demek olur."

Sam, cesedin yanına diz çöktü ve dikkatle ceplerini kontrol etmeye başladı. İçinde cüzdan bulunduğu göğüs cebi dışındakilerin hepsi boştu. Cüzdanı Remi'ye uzattı ve geri dönüp, araştırmaya devam etti.

Molch'un iç kısmıyla ilgili bulabildiği birkaç tarife göre; en ön kısımda denizaltının ana aküsü ve onun arkasında, bir çift trim balast tankının (Denizaltının ön ve arka kısmında bulunan, dalışta ve yüzeye çıkışta kullanılan içi su dolu depo.) ortasında, yön vermek, navigasyon, hız, güç ve denge için, yanında temel kontrollerin, hatta düşman gemilerini tespit etmek için ilkel bir hidrofونun (Suda yayılan ses dalgalarını algılayan bir aygıt.) da yer aldığı operatör koltuğu bulunmaktaydı.

Sam, koltuğun altında küçük bir malzeme kutusu ve içinde bir Luger tabanca ve yedek şarjörü olan, deri bir kılıf buldu. Bulduklarını cebine attı. Her bir trim balast tankının altında, bölmelere sürgülenmiş, dikdörtgen biçiminde bir eşya kutusu vardı. Bir tanesinin içinde, içleri boş yarım düzine sürahi ve boş yemek kutuları vardı. Diğer

kutuda, deri bir sırt çantası ve kalın, siyah deriyle kaplanmış bir çift günlük duruyordu. Günlükleri sırt çantasına attı ve son bir kez etrafa bakındı. Gözüne bir şey takıldı: Kutunun arkasından bir parça bez çıkmıştı. Diz çöktü ve bezin aslında bir çuval olduğunu fark etti. İçinde, bir ekmek somunu şeklinde ve büyüklüğünde, menteşeli ahşap bir kutu vardı. Çuvalı koltuk altına sıkıştırdı ve merdivene geri dönüp, bütün parçaları Remi'ye uzattıktan sonra yukarı çıktı. Merdivenin sonunda durdu ve cesede baktı.

"Eve dönmeni sağlayacağız kaptan," dedi fısıldayarak.

Güverteye geri dönen Sam, Remi'nin kıyıya kolay geçmesi için halatı sabit tuttu. Ayağından güç aldığı sırada çuvala çarptı. Çuvalın içinden bir cam sesi geldi.

İkisi de meraklı bir ifadeyle eğilip diz çöktüler. Remi, çuvalı açıp, üzerinde hiçbir işaret olmayan ahşap kutuyu içinden çıkardı. Dikkatlice, pirinçten mandalı kaldırıp kutuyu açtı. Kutunun içinde, eskimiş muşambaya benzeyen bir tomar vardı. Remi muşambayı açtı.

On saniye boyunca hiç konuşmadılar, güneş ışığı altında önlerindeki nesneye bakıyorlardı. "Olamaz. Olabilir mi?" diye homurdandı Remi.

Bu yeşil bir şarap şişesiydi.

Sam cevap vermek yerine, sağ işaretparmağıyla şişenin altını birkaç santim kaldırıp, dibine baktı. "Aman Tamım..." dedi Remi. Camın üstüne oyulmuş sembol çok tanıdıktı:

Zavallı adam," dedi Remi. "O şekilde ölmeyi... hayal bile edemiyorum." Hayal de etmek istemiyorum zaten," diye cevap verdi Sam.

Palmiye saksıları ve eğreltiotlarıyla çevrilmiş solaryumdaki şezlonglara uzanmışlardı ve güneş, Toscana işi kaldırım taşlarının her tonunu ortaya çıkarıyordu. Çok kolay bir seçim olmasa da, burası evin en sevdikleri bölümlerindendi.

Kayalıkların tepesine inşa edilmiş, Goldfish Burnu ve Pasifik Okyanusu'nun çivit mavisi sularını gören Fargo'ların evi ve aynı zamanda operasyon merkezleri, dört katlı, yüksek tavanları akçaağaç kaplı ve elektrik teknisyenini her ay sekiz saat meşgul edecek kadar fazla pencere ve aydınlatması olan, bin iki yüz metrekarelik, İspanyol tarzı bir evdi.

En üst katta, Sam ve Remi'nin büyük yatak odası ve bir kat aşağıda, dört misafir odası, bir oturma odası, bir yemek odası ve bir amerikan mutfak vardı, ikinci katta, aerobik ve kondisyon aletlerini içeren bir spor salonu, bir buhar odası, bir egzersiz havuzu ve Remi'nin eskrimini, Sam'in de judosunu geliştirmek için dört yüz metrekarelik parke döşeli bir salon vardı.

En alt katta, Sam ve Remi'nin yüz seksen beş metrekareye yayılan ofis alanı ve buna bitişik olan, içinde üç tane Mac Pro çalışma masası, iki adet seksen ekran LCD televizyon ve Selma'nın gururu ve en büyük eğlencesi, bin sekiz yüz litrelik ve dört metre uzunluğundaki akvaryumun bulunduğu, Selma'nın çalışma köşesi vardı. "Hızlı ve huzurlu bir şekilde öldüğünü umut edebiliriz sanırım," dedi Sam.

Bahsi geçen adamın, Molch'un merdiveninin altında kıvrılmış halde buldukları zavallı

ruhun adı Manfred Boehm'di. Adını güvertede buldukları günlükler yardımıyla öğrenmişlerdi. Korvettenkapitän (Yarbay) Manfred Boehm. Günlüklerden birisi, Molch'un seyir defteri, diğeri de İkinci Dünya Savaşı'nın ilk zamanlarına kadar uzanan Boehm'in kişisel günlüğüydü.

Sam ve Remi'nin, kabaca bir çeviri yapan bilgisayar programından yardım alarak uğraştıkları ilk şey, adamın ve denizaltının vasiyeti olarak gözüken dokümanlardı. Daha soma, denizaltının bir ismi olduğunu öğrendiler: UM34 Sualtı Botu, modeli Molch, otuz dördüncü imalat.

Sam UM34'ün seyir defterine odaklanıp, nereden geldiğini ve nasıl Pocomoke Nehri'nin bir koyunda bulunduğunu anlamaya çalışıyordu. Remi ise, Boehm'in günlüğü üzerinde çalışıp, rütbesinin ve üniformasının ötesindeki adam hakkında bilgi sahibi olmaya çalışıyordu.

Koydan ayrıldıktan ve geride Molch'u bıraktıktan sonra, yaralı yüz ve adamlarının onların dönüşünü bekliyor olabileceklerini farz ederek, Snow Hill ve Maxine's Bait "n" Boat kiralık tekne acentesinden uzak durmanın akıllıca olduğunu düşündüler. Onun yerine, kayığı nehrin on beş kilometre aşağısına sürdüler ve 113. Otoyol'la Pocomoke'nin birbirlerine en yakın oldukları yer olan Willow Grove'un tam güneyinde karaya çıktılar. İlk olarak Pocomoke City'den taksi, soma Maxine's'ten bir görevli çağırdılar. Sam belirsiz ve kısa bir açıklama yaparak, buraya gelip kayığı aldığı için görevliye yüklü bir bahşış verdi. Son olarak kaldıkları otelin müdürünü arayıp, eşyalarını Kaliforniya'ya göndermesini rica ettiler.

Beş saat soma Norfolk Uluslararası Havalimanı'nda, evlerine gidecek olan uçağa biniyorlardı. UM~34te buldukları şişeyi, döndükten hemen sonra Selma'ya verdiler; fakat konu hakkında ondan hiçbir şey duyamadılar. Çünkü Selma, kendisini ve asistanları Pete Jeffcoat ve Wendy Corden çiftini içeriye kapatıp, bir cevap bulana kadar bitmesi olanaksız bir araştırma maratonuna sokmuştu.

Pete ve Wendy, dışarıdan bakıldığında, yirmili yaşlarında tipik Kaliforniyalıları bronz tenli, güler yüzlü ve sarışın fakat kafa olarak hiç de tipik değillerdi. İkisi de Güney Kaliforniya Üniversitesi'ni en iyi dereceyle bitirmiş, Pete arkeolojiden, Wendy ise sosyal bilimlerden mezun olmuştu.

Sam ve Remi'nin buldukları şişedeki böcek sembolü, Ted'in parçasındakiyle aynıydı ve iki parça da şüphesiz aynı yerden geliyordu. Etiketdeki yazı Fransızcaydı, hem de elyazısıydı.

Sorular hemen üst üste binmişti: İki parça arasındaki bağ neydi? Sembol, ne anlama geliyordu? İki şişe de, ilk olarak UM34'te miydi? Eğer öyleyse, nasıl ayrılmışlardı? En önemlisi, bu şişeler için cinayet işlemeye degecek şey neydi?

UM34 ve Boehm'den kalanlarla ne yapacakları, Maryland'den ayrıldıklarından beri, Sam ve Remi'nin kafasını meşgul ediyordu. Çok iyi anlaşılmasa da, denizaltı arkeolojik bir mekân olarak kabul edilebilirdi. Bu durumda Sam ve Remi mezar hırsızları oluyordu. Araştırmaları bittiği anda, Boehm'in eşyalarını gerçek sahiplerine, ya Alman

hükümetine ya da Boehm'in hayattaki ailesine teslim etmeye söz vererek kendilerini avuttular.

Yaralı yüzün peşinde olduğu açıkça belli olan UM34 ile aralarına olabildiği kadar mesafe koymak isteyen Sam ve Remi, avukatlarını aradılar. Avukat, denizaltının güvenilir insanlar tarafından bulunacağı ve yetkili kişilerin, Pocomoke'nin dibindeki muhtemel torpidolar konusunda uyarılacağı garantisini verdi.

"Karısı ve oğlu varmış," dedi Remi, günlüğün sayfalarına bakmadan. "Frieda ve Helmut. Düsseldorf'un dışında, Arnsburg'da." "Bu çok iyi oldu. O zaman, büyük olasılıkla orada bir ailesi var. Eğer varsa, onları buluruz." "Seyir defteri nasıl gidiyor?"

"Yavaş. Burada yazdı bazı koordinatların haritasını çıkarmak zorunda kalacağım; fakat görünüşe bakılırsa 34, Boehm'in Gertrude adını verdiği bir ana gemiye bağlıymış."

"Gertrude? Adı gerçekten de Gertrude..."

"Hayu, bu bir şifre olmalı."

"Gizli şifreler, kayıp denizaltılar ve esrarengiz şarap şişeleri. Polisiye romanı gibi." "Belki bütün bilmeceleri çözersek..." Remi güldü. "Sanırım şu an, bunun için çok meşgulüz." "Biliyor musun, bir gün bunların hepsini yazmak zorunda kalacağız.

Mükemmel bir kitap olur." "Belki bir gün. Yaşlanıp, saçlarımız ağardığında. Ted ile konuştum bu arada. Uslu uslu oturuyor." "Tanrıya şükür. Neye karar verdin? Ona denizaltı hakkında soru sordun mu?"

"Hayır."

Frobisher, ona tavsiye edilen koruyucu kabuğunda yaşamayı kabul etti. Gizemli saldırganla olan karşılaşmasından başka kaldırabileceği bir macera yoktu. Ayrıca Sam, Ted'i tanıyordu: Denizaltının keşfi bir kez duyuldu mu, cam parçası ve denizaltı bağlantısının yakınlığına göre, Ted ortaya çıkacaktı. Eğer yardımı dokunacak bir şeyi varsa, Sam ve Remi ile bağlantı kuracaktı.

"İşte, şunu dinle," dedi Remi, parmağı sayfada gezinirken. "'Wolfi, bugün bana, yanında getirdiği üç şişeden, iki şişe kaliteli şarap verdi. Görevin sonunda, birlikte kutlama yapacağımızı söyledi.'"

"Wolfi," diye tekrar etti Sam. "Kim olduğunu biliyor muyuz?"

"Hayu. Hızlı hızlı bakıyorum. Araştırmaya başlarım. Bu da devamı. 'Wolfi, benim görevim daha zor olduğundan, iki tanesini hak ettiğimi söyledi.' Nasıl bir görev olduğunu merak ettim."

"Bilmiyorum, ama en azından Ted'in cam parçasının nereden geldiğini biliyoruz. Boehm'in, şişelerden birini kaybettiği yer civarlarından."

Remi'nin hemen baş hizasındaki dahili duvar telefonu çaldı.

"Bay ve Bayan Fargo?" Birçok kez denemelerine rağmen, isimleriyle hitap etmeyi Selma'ya bir türlü kabul ettirememişlerdi. Remi yukarı uzandı ve konuşma düğmesine

bastı. "Evet Selma." "Ben... şey buldum..." Sam ve Remi merakla birbirlerine baktılar. On yıldan beri Selma'nın böylesine tedirgin bir ses tonuyla konuştuğunu duymamışlardı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Remi. "Yani... neden aşağı gelmiyorsunuz, ben de daha rahat açıklarım." "Geliyoruz."

Selma'yı, ortadaki çalışma masasının taburesinde oturur halde buldular, gözleri önündeki şarap şişesine odaklanmıştı. Pete ve Wendy ortalıkta gözüküyorlardı.

Selma'nın görünüşü çok tuhaftı. Saçları, Remi'nin "geliştirilmiş altmışlar modeli" adını verdiği bir şekilde yapıydı. Bunun yanında, kullanmadığı sıralarda zincirle boynuna taktığı, 1950'lerden fırlama kemik çerçeveli gözlükleri gözünde idi. Genel giyim tarzı, haki pantolon, spor ayakkabı ve hiç bitmek bilmeyen renkli tişörtlerdi. Selma içki ve sigara içmez, küfür etmezdi ve tek bir bağımlılığı vardı: Demlik demlik içtiği bitki çayı. Çalışma odasındaki bir dolap, Sam ve Remi'nin, çoğunun adını telaffuz bile edemediği bitki çaylarına aitti.

"Pete ve Wendy nerede?" diye sordu Remi merakla. "Evlerine erken yolladım. Bunu özel olarak duymak istersiniz diye düşündüm. İsterseniz, soma onlara da anlatabilirsiniz." "Tamam..." diye cevap verdi Remi. "Lütfen bana bir şişe sıvı ebola virüsü bulmadığını söyle," dedi Sam. "Hayır." "Ne buldun o zaman?" "Nereden başlayacağıma emin değilim." "Nereden istersen," dedi Remi kibarca.

Selma dudaklarını büzdü ve bir süre düşünerek, "İlk olarak, şişenin altındaki o sembol, böcek... Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Özür dilerim," dedi.

"Önemli değil Selma. Devam et."

"Biraz daha geriye gideyim. Kutu hakkında konuşalım. Mentеше ve sürgüler pirinçten, ahşapsa, dünyanın sadece belli yerlerinde bulunan bir kayın ağacı türünden. Yoğun olarak bulunduğu bölge, Güney Fransa'nın ve Kuzey İspanya'nın Pirene Dağları.

İçindeki paketlemeye gelirsek, bu tek başına bir buluş olabilir. Bütün bunların dayandığı zamana bağlı olarak, Avrupa'nın ilk muşamba örneklerinden biri olabilir. Keten tohumunda ıslatılmış, altı katmanlı bir vaketa (Orta ve hafif ağırlıkta ham sığır derilerinin bitkisel tanenler ile tabaklanmasından sonra, yağlanmak ve sırça (cilt) tarafı perdahlanmak suretimle elde edilen, doğal renkli veya boyanmış, kösele deriye göre daha yumuşak bir deri türü.) En üstteki iki katman kurutulmuş ve hafifçe şekil verilmiş, fakat altındaki katmanların fiziksel durumu çok iyi.

Cam da dikkat çekecek kadar kaliteli ve çok kalın, neredeyse üç santim. Bu teoriyi test etmek istemesem de, sağlam darbelere dayanıklı olduğundan eminim.

Şişedeki etiket, cama yapıştırılmış, aynı zamanda yukarı ve aşağı kenevir sicimiyle bağlanmış elişli deri. Gördüğümüz gibi etiketin üzerindeki işaretler doğrudan derinin üstüne oyulmuş ve ender rastlanan bir mürekkeple doldurulmuş. Aeonium arboreum 'Schwartzkopf..."

"İngilizce lütfen," dedi Remi.

"Siyah gülün bir çeşidi. Mürekkep, gülün yapraklarından ve sadece Tiren Denizi'ndeki

adalarda var olan tükürenjur böceğin ezilmiş halinin karışımından oluşuyor. Etiketdeki ayrıntılara gelirsek..." Selma şişeyi kendine doğru çekti, Sam ve Remi'nin yakına gelmesini bekledi ve tepedeki halojen çalışma lambasını açtı. "Gördüğünüz gibi bu ifade... mesures usuelles... 'geleneksel ölçüler'in Fransız versiyonu. Yüz elli yıldan beri kullanılmayan bir sistem. Buradaki kelime ise... demis... 'yarım' demek, yarım litrenin yaklaşık olarak eşdeğeri." "Bu büyüklükte bir şişe için, çok da fazla olmayan bir miktar," dedi Remi. "Camın kalınlığından olmalı."

Selma onayladı. "Şimdi mürekkebin kendisine bakalım. Gördüğünüz gibi bazı yerlerde solmuş. Yani görüntüyü bir daha oluşturmak zaman alacak, ama sağ üstteki ve sol köşedeki iki harf ile sağ ve sol alt köşedeki iki sayıyı görüyor musunuz?"

Fargo'lar başlarını salladı.

"Sayılar bir yılı temsil ediyor. Bir ve dokuz. On dokuz."

"Bin dokuz yüz on dokuz?" dedi Remi.

Selma kafasını salladı. "Bin sekiz yüz on dokuz. Harflere gelirsek, H ve A bir şeyin baş harfleri." "Neye ait?" diye sordu Sam. Selma arkasına yaslanıp, sustu. "Şimdi hazır olun, bundan tam olarak emin değilim. Daha fazla araştırıp, emin olmam..." "Anladık." "Sanırım baş harfler Henri Archambault'ya ait." Sam ve Remi ismi özüksediler, birbirlerine baktılar, sonra şaşkın şaşkın gülümseyen ve omuz silken Selma'ya baktılar. "Tamam, sadece emin olmak istiyorum. Şu ünlü Henri Archambault'dan mı bahsediyoruz?" dedi Remi.

"Ta kendisi," diye cevap verdi Selma. "Henri Emile Archambault... Napoleon Bonaparte'in baş degüstatorü (Profesyonel şarap tadımcısı).O Tahminim yanlış değilse, Napoleon'un Kayıp Mahzeni'nden bir şişe buldunuz."

Boynunda halesi olan sülün, çalılıklardan fırladı ve kanatlarını deli gibi çırparak, serin sabah havasında gökyüzüne doğru atıldı. Hadeon Bondaruk, kuşun yeterince uzaklaşmasını bekledi ve av tüfeğini omzuna dayayıp, ateş etti. Sülün havada sarsıldı ve yere doğru süzölmeye başladı. "İyi atıştı," dedi Grigoriy Arkhipov birkaç metre öteden. "Yakalayın!" diye bağırdı Bondaruk Farsça. Bondaruk'un ayaklarının dibinde sabırla bekleyen iki av köpeği yerlerinden fırlayıp yere düşen kuşun üzerine çullandılar. Bondaruk'un etrafı, köpekler tarafından parçalanmış, yaklaşık bir düzine sülün leşiyle kaplıydı. "Bunların tadından nefret ediyorum," dedi Bondaruk Arkhipov'a, çizmesinin burnuyla bir tanesini tekmeleyerek. "Fakat köpekler alıştırma yapmayı çok seviyorlar. Ya sen Kholkov, avcılıktan hoşlanır misin?" Arkhipov'un birkaç metre gerisinde duran Kholkov, kafasını yana eğerek düşündü. "Avına göre değişir." Güzel cevap. Kholkov ve Arkhipov, Spetsnaz'da zamanlarının çoğunu birlikte geçirmişlerdi. Arkhipov komutandı, Kholkov ise onun yardımcısı. Aralarındaki ilişki, en yüksek teklifleri alan paralı asker oldukları sivil hayatlarında da devam etmişti. Hadeon Bondaruk geçtiğimiz dört yıl içinde tartışmasız en yüksek teklif veren olup, Arkhipov'u bu süre içinde zengin bir adam yapmıştı.

Fargo'ları bulamadıklarını Bondaruk'a rapor ettikten soma, Kholkov ve Arkhipov,

patronlarının Kırım Yarımadası bayırlarındaki yazlık evine çağrılmışlardı. Önceki öğlen gelmiş olmalarına rağmen, Bondaruk konuyu hâlâ açmış değildi.

Arkhipov kimseden korkmazdı Kholkov, savaş alanında buna birçok kez tanık olmuştuama ikisi de tehlikeli bir adam gördüklerinde anlarıydı ve Bondaruk çok tehlikeliydi. Hiç tanık olmasa da, Bondaruk'un şiddete yatkınlığından şüphesi yoktu. Onların, Bondaruk'un çevresindeyken gerilmeleri korkudan değil, tedbirli olduklarındandı. O, tıpkı köpekbalıkları gibi, ne yapacağı belli olmayan bir adamdı. Sessizce yüzen, hem her şeye dikkat eden hem hiçbir şeye dikkat etmeyip, göz açıp kapayıncaya kadar size saldırabilecek biriydi. Şimdi bile, konuşurlarken, Kholkov, patronunun, sanki beyaz köpekbalığının ağzını izler gibi Bondaruk'un namlusunu izlediğini fark ediyordu.

Kholkov, Bondaruk'un Türkmenistan'daki gençliği hakkında çok az şey biliyordu. Onun, İran sınırındaki anlaşmazlık sırasında, birkaç düzine belki bildiğinden daha fazlakendi vatandaşını öldürmüş olması, Kholkov için hiç önemli değildi. Olan olmuştu. En iyi askerler, yani kurtulmuş ve yükselmiş olanlar, genellikle duygusuzca düşmanlarını öldürmüş kişilerdi.

"İyi bir silahla iyi bir atış yapmak kolaydır," dedi Bondaruk, tüfeğin arkasını açıp, fişekleri çıkararak. "Hambrusch Jagdwaffen tarafından, Avusturya'da yapılmış. Kaç yıllık olduğunu tahmin edebilir misin Grigoriy?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi Arkhipov.

"Yüz seksen yıllık. Otto von Bismarck'ın bizzat kendisine ait."

"Gerçekten mi?"

"Yaşayan bir tarih," diye cevap verdi Bondaruk sanki Arkhipov hiç konuşmamış gibi. "Şuraya bak." Bondaruk güneydoğu tarafındaki ovaları işaret etti. "Bu sıra halindeki tepelikleri görüyor musun?"

"Evet."

"1854'te Kırım Savaşı sırasında, Balaklava Muharebesi'nin yapıldığı yer orası. Tennyson'un şiirini duymuşsundur... Hafif Süvari Alayının Hücumu?"

Arkhipov omuz silkti. "Sanırım ilkokulda okumuştuk."

"Şiir, esas mücadeleyi gölgelemiştir, hem de günümüzde normal bir insanın hikâye hakkında hiçbir fikri olmamasını sağlayacak kadar. Yedi yüz İngiliz askeri 4 ve 13. Dragoon Muhafızları, 17. Lancer Muhafızları, 8 ve 11. Hussar Muhafızları ağır toplarla desteklenen Rus mevkiine hücum etmişlerdi. Etraf durulduğunda, iki yüzden daha az askerin sağ kaldığı anlaşıldı. Sen eski askersin Vladimir. Bunun için ne dersin? Aptalca mı, cesurca mı?"

"Komutanların kafalarında ne olduğunu bilmek zor."

"Başka bir yaşayan tarih örneği," dedi Bondaruk. "Tarih, insanlar ve mirasları hakkındadır. Büyük kahramanlıklar, büyük hırslar ve elbette büyük başarısızlıklar.

"İkiniz de gelin, yürüyelim."

Bondaruk, tüfeği elinde, uzun otların arasında gezinip, zaman zaman havaya sıçrayan sülünlere ateş ediyordu.

"Onları bulamadığın için seni suçlamıyorum," dedi Bondaruk. "Fargo'lar hakkında birçok şey okudum. Macerayı seviyorlar. Aynı zamanda tehlikeyi de."

"Onları bulacağız."

Bondaruk elini ilgisiz bir şekilde salladı. "O şişelerin benim için neden bu kadar önemli olduğunu biliyor musun?" "Hayır." "İşin aslı, şişeler, içindeki şarap ve bunların nereden geldiği xjnemli değil. Görevlerini yerine getirdikten sonra onları parçalaman umurunda olmaz."

"Öyleyse neden? Neden onları bu kadar çok istiyorsun?"

"Olay, bizi nereye götüreceğiyle ilgili. Bu yüzden iki yüz yıldır saklı kalmışlar... ve ondan iki bin yıl önce. Napoleon hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

"Biraz."

"Napoleon uyanık bir taktik adamı, acımasız bir komutan ve usta bir strateji uzmanıydı. Bütün tarih kitapları buna katılır; fakat benim ilgilendiğim kadarıyla en büyük özelliği öngörüleriydi. Her zaman on adım ötesine bakardı. Henri Archambault'yu, o şarabı ve şişeleri yapması için görevlendirdiğinde, Napoleon geleceği düşünüyordu, savaşların ve politikanın çok daha ötesini. Ondan kalacak olan mirası düşünüyordu. Ne yazık ki tarih ondan önce davrandı." Bondaruk omuzlarını silkti ve gülümsedi. "Sanırım birinin talihsizliği, başkasının uğuruymuş."

"Anlamadım."

"Biliyorum."

Bondaruk uzaklaşmaya başlayıp, köpeklerini yanına çağırdı ve aniden durarak Arkhipov'a döndü. "Yıllar boyu bana çok iyi hizmet ettin Grigoriy." "Benim için büyük bir zevkti." "Söylediğim gibi, Fargo'ları bulamadığın için sana kızmıyorum, fakat bunun bir daha tekrarlanmayacağına söz vermeni istiyorum."

"Emin olabilirsiniz Bay Bondaruk."

"Yemin eder misin?"

Arkhipov'un gözlerinden pek de kararlı olmayan bir ifade okunuyordu. "Elbette." Bondaruk gülümsedi; onunkinde kararsızlıktan eser yoktu. "Güzel. O zaman sağ elini havaya kaldır ve yemin et." Arkhipov, bir anlık tereddütten sonra elini omuz hizasında kaldırdı. "Bir daha tekrarlanmayacağına yemin..."

Bondaruk tüfeğini aniden ona doğrulttu ve namludan turuncu bir alev çıktı. Arkhipov'un sağ eli ve bileği fıskıran kanın içinde kayboldu. Eski Spetsnaz geriye sendeledi, bir süre yerdeki parçalanmış eline bakakalıp sonra inlemeye başladı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Birkaç metre geride duran Kholkov yana çekildi ve gözlerini tüfeğe dikti. Arkhipov, "Neden?" diye boğuk bir ses çıkardı. Bondaruk ağır adımlarla Arkhipov'un yanına geldi. "Seni suçlamıyorum Grigoriy, fakat hayat, nedensonuç ilişkisinden ibaret. Frobisher'la işini daha çabuk halletseydin,

Fargo'lar bu işe karışmazlardı."

Bondaruk tüfeği tekrar doğrulttu ve Arkhipov'un sol ayak bileğine nişan alıp, tetiği çekti. Ayak kaybolmuştu. Arkhipov bir çığlık attı ve yere devrildi. Bondaruk tüfeğin namlusunu kırıp iki fişek daha doldurdu ve sırasıyla Arkhipov'un kalan el ve ayaklarına da ateş etti. Daha sonra, emrindeki adamın yerde kıvranışını izledi. Arkhipov otuz saniye soma susmuştu.

Bondaruk Kholkov'a baktı. "Onun işini istiyor musun?"

"Efendim?"

"Seni terfi ettiriyorum. Kabul ediyor musun?"

Kholkov derin bir nefes aldı. "Kabul etmeliyim ki, yönetim tarzınız beni biraz düşündürtüyor."

Bondaruk bu cevaba gülümsedi. "Arkhipov ölmedi, çünkü bir hata yaptı Vladimir. Öldü, çünkü telafisi imkânsız bir hata yaptı. Artık Fargo'lar işin içinde ve bu, göze alamayacağımız bir risk. Hata yapabilirsin... sadece telafisi olmayan bir hata yapma. Cevabını şu anda ver."

Kholkov onayladı. "Kabul ediyorum."

"Çok güzel! Hadi kahvaltı edelim."

Bondaruk geri döndü ve yürümeye başladı, köpekleri onu takip ediyordu, sonra durup, geriye döndü.

"Bu arada, eve geri döndüğümüzde, Amerikan haber sitelerine bir göz— gezdirsen iyi olur. Duyduğuma göre bir Maryland Eyaleti polis memuru, batık bir Alman mini denizaltısı keşfetmiş."

"Öyle mi?"

"Çok ilginç, değil mi?"

Ciddi olamazsın," dedi Sam, Selma'ya. "Napoleon'un Kayıp Mahzeni... Bu sadece..."

"Efsane," diye tamamladı Remi.

"Evet."

"Belki de değildir," dedi Selma. "İlk olarak, bilgi edinmek için biraz tarihten konuşalım. İkincinin de Napoleon ile ilgili tarihe yabancı olmadığınızı biliyorum, yine de söyleyeceklerimi dinleyin. Bütün kişisel geçmişiyi sizi sıkmayacağım. İlk komutanlık görevinden başlayalım.

Aslen Korsikalı olan Napoleon, ilk övgüsünü 1793'te Toulon Kuşatmasında kazandı ve tuğgenerallik rütbesine yükseltildi, ardından Batı Ordu komutanlığı, İç Ordu komutanlığı, soma İtalya'daki Fransız ordu komutanlığına. Daha sonraki birkaç yıl süresince, Avusturya'da, bir seri muharebede savaştıktan soma Paris'e bir milli kahraman olarak girdi. Mısır Seferi sırasında Ortadoğu'da birkaç yıl geçirdikten sonra Fransa'ya döndü ve darbeye önemli bir rol aldı. Bu sırada napoleon, yani Fransız hükümetinin başkonsülü oldu."

Bir yıl sonra, İkinci İtalya Seferi'ni devam ettirmek için orduyu Apennin Alplerinden geçirdi...

"Atın üstünde durduğu meşhur resmi," dedi Remi.

"Evet," diye cevap verdi Selma. "Şaha kalkmış bir atın üstünde ve parmağıyla uzakları işaret ederek... Gerçi, esas olay biraz daha farklıdır. İlk olarak, çoğu insan atın isminin Marengo olduğunu zanneder, ama aslında o zamanlar at, Styrie olarak bilinirdi; ismi birkaç ay soma Marengo Muharebesi'nden soma değişti. Esas ilginç olanı, Napoleon geçişin çoğu kısmını bir katır üzerinde yapmış."

"Pek de imajına uymamış."

"Evet. Neyse, Napoleon, seferden sonra Paris'e döner ve sonsuza kadar başkonsül olarak görevlendirilir. Aslında diktatörlük. Bundan iki yıl soma da kendini imparator ilan etti.

Sonraki yirmi yıl boyunca, seferler düzenledi, antlaşmalar imzaladı ve

1812'de Rusya'ya saldırma yanışında bulununcaya kadar bir sürü şey yaptı. Saldırı planladığı gibi gelişmedi ve kışın geri çekilmeye zorlandı. Sonuç olarak, Napoleon'un büyük ordusunun çoğu yok oldu. Paris'e geri döndü ve iki yıl boyunca Prusya ve İspanya ile sadece dışarıda değil, aynı zamanda kendi toprağında savaştı. Bundan kısa bir süre soma, Paris düştü. Senato, Napoleon'un imparatorluğunun bittiğini ilan etti ve 1814'ün baharında tahtını Bourbon soyundan XVI11. Louis'ye bıraktı. Bir ay sonra, Elbe'ye sürüldü ve karısıyla çocuğu Viyana'ya kaçtı..."

"Karısı Josephine değil, değil mi?" diye sordu Sam.

"Evet. Napolen, tıpkı VIII. Henry gibi davranarak, erkek bir vâris veremediği için onu 1809'da boşadı. Avusturya imparatorunun kızı, aynı zamanda erkek çocuğu doğuran,

Marie Louise ile evlendi."

"Devam et."

"Napoleon, sürgün edilışinden yaklaşık bir yıl sonra Fransa'ya geri döndü ve bir ordu topladı. VIII. Louis tahttan indi ve yerine Napoleon geçti. Bu, tarihçilerin Yüz Gün Seferi adını verdiği olmayı başlattı ama o kadar bile sürmedi. Üç ay bile geçmemiştir ki, Napoleon İngilizler ve Prusyalılar tarafından Waterloo Muharebesi'nde bozguna uğratıldı. Napoleon tekrar tahttan çekildi ve İngilizler tarafından Saint Helena'ya sürüldü. Burası bir adaydı ve Washington'un iki katı büyüklüğünde bir kayalıktan oluşuyordu. Batı Afrika ve Brezilya arasında, Atlantik Okyanusu'nun en ıssız bölgelerinde bir yer. Son altı yılını orada yaşadı ve 1821'de öldü."

"Mide kanserinden," diye ekledi Sam.

"Genel kabul gören teori bu, fakat arsenik zehirlenmesinden öldürüldüğünü düşünen birçok tarihçi var.

"Yani," dedi Selma bir sonuca vararak. "Bu da bizi Kayıp Mahzen'e getiriyor. Efsane, 1852'de, Lionel Arienne adlı gümrük kaçakçısının ölüm döşegi sırasındaki bir itirafına dayanıyor. Lionel, 1820'nin haziran ayında, Napoleon'un ölümünden on bir ay önce, Le Havre'de bir tavernada, Napoleon'un temsilcilerinden biriyle görüşüğünü iddia ediyordu. Arienne'nin 'binbaşı' diye bahsettiği asker, Arienne'yi ve gemisi Faucon'u Saint Helena'ya gitmek için kiralamıştı. Oradan bir kargo alınacaktı ve bu kargo, adının ada terk edildikten sonra söyleneceği bir yere teslim edilecekti.

Arienne'ye göre, altı hafta sonra Saint Helena'ya ulaştıklarında, küçük bir koyda, bir sandalın içinde, yanında altmış santim boyunda ve otuz santim genişliğinde ahşap bir kutu taşıyan kimsesiz bir adamla buluşmuşlar. Arkası Arienne'ye dönük olan binbaşı, kutuyu açmış ve içindekileri inceleyip kapatmış. Soma aniden kılıcım çekip, sandaldaki adamı öldürmüştü. Cesedi bir çapa zinciriyle bağlayıp denize atmışlar. Sandalı da batırmışlar.

İşte, Arienne'nin hikâyesinin tam bu bölümünü anlatırken, kutunun içindekiler veya kutuyu nereye götürdükleri bilgisini yanına alarak öldüğü söyleniyor. Lacanau olmasaydı, adamın ölümü, hikâyesinin sonu olabilirdi."

"Napoleon'un özel üzüm bağının adı," diye ekledi Sam.

"Evet. Söylendiğine göre, Arienne ve hayalet binbaşı, Helena'ya giderlerken, Fransız hükümetinin Napoleon'un mülkü olarak kalmasına cömertçe izin verdiği Lacanau'daki üzüm bağı, kimliği belirsiz kişiler tarafından kundaklanıp kül edilmişti. Asmalar, şaraphaneler ve bütün fıçılar tamamen yok olmuştu. Toprak bile, kül ve tuz yüzünden bozulmuştu."

"Tıpkı tohumlar gibi, değil mi?" dedi Remi. "Evet, onlar da var. Aslında 'Lacanau' ismi çok uygunmuş. Çünkü Lacanau bağ üzümleri, Ajaccio Patrimonio'nun Korsika yöresinden alınan tohumlardan geliyormuş. Napoleon, Lacanau türünü yaratmak için, Archambault'ya tohumları çapraz döletmiş.

Neyse, Napoleon hâlâ güçlüyken, Lacanau üzümleri için olan tohumların, Amiens, Paris ve Orleans'taki güvenli mahzenlerde saklanması emretmiş. Efsaneye göre, Lacanau'da alevler yükseldiği sırada, tohumlar gizemli bir şekilde kaybolmuş ve yok olduğu sanılmış. Sadece Fransa'nın oradaki kıyı bölgesinde yetişen Lacanau üzümü, sonsuza kadar yok olmuştu.

Sırf tartışmayı sürdürmek için, bütün bunların bir masal olmadığını düşünelim. Buradan varacağımız şey: Sürgündeki Napoleon, baş şarap yapımcısı Henri Archambault'ya, gizli bir haberci ya da bir posta güvercini vasıtasıyla, Lacanau şarabından son bir parti üretmesini ve onu Saint Helena'ya ulaştırmasını emreder. Sonra, Fransa'daki ona sadık olan işçilerine, bağı ortadan kaldırmalarını, toprağı bozmalarını, sonra da tohumları kaçırmalarını ve yok etmelerini emreder. Birkaç ay soma binbaşı denilen adama, Helena'ya gidip, şarabı bilinmeyen bir noktaya kaçırmasını emreder."

Üçü de on saniye boyunca susup, masadaki şişeye başka bir gözle bakmaya başladılar. "Değeri ne kadardır?" diye sordu Remi, Selma'ya. "Hikâyeye göre, binbaşının ve Arienne'nin Saint Helena'dan aldıkları kutuda on iki şişe varmış ve görünüşe göre bunlardan bir ton varmış. Eğe

Jmtuya dokunulmamışsa... dokuz ila on milyon dolar arası diye tahmin ediyorum... tabii uygun bir alıcıya. Fakat kutuya dokunulmuş, yani fiyat daha da düşecektir. Tahmin etmem gerekirse... her bir şişe, altı veya yedi yüz bin dolar arasında olur herhalde."

"Bir şişe şarap için," dedi Remi şaşkınlıkla.

"Bunun yanında, tarihi ve bilimsel değeri "e var," dedi Sam. "Bahsettiğimiz üzüm türü muhtemelen tükenmiştir." "Ne yapmak istersiniz?" diye sordu Selma. "Yaralı yüzün, UM34'ün değil de, şarabın peşinde olduğunu farz etmemiz gerekiyor," dedi Sam.

"Şarap işinden anlayan birine de benzemiyordu," diye ekledi Remi.

"Yani, birisi için çalışıyor. Birkaç kişiyi arayıp onlardan rica ederim ve ne bulacağımıza bakarım. Sen de bu arada Pete ve Wendy'yi ara ve onları bilgilendir Selma. Remi?"

"Tamam. Selma, sen Lacanau'yu araştırmaya devam et. Şişe ve Henri Archambault hakkında her şeyi bilmemiz gerek."

Selma söylenenleri not ediyordu. "Anlaşıldı."

"Pete ve Wendy geldiğinde ve çalışmaya başladığında, onlara da Napoleon ve gizemli binbaşığı ver." "Tamam. Yalnız beni rahatsız eden bir şey var. Etiketeki ezilmiş böcek mürekkebi Tiren Denizi'ndeki Toscana Archipelago'dan geliyor." Sam, Selma'nin nereye varmak istediğini anladı. "Elbe'nin bulunduğu bölge."

"Yani," dedi Remi araya girerek. "Napoleon'un ilk sürgününü geçirdiği yer. Arienne'nin, o ve binbaşıyla şarapları almak için Saint Helena'ya gittiklerini iddia etmesinden altı yıl önce."

"Ya Napoleon bunu Elbe'den beri planlıyordu, ya da Saint Helena'ya mürekkebi yanında getirdi," dedi Sam. "Bunu bilemeyiz. Selma, söylediğim şeyleri araştırmaya başla."

"Tamam. Ya siz?"

"Okunacak birkaç şey var," diye cevapladı Remi. Bu şişe UM34'w. içinde bulundu, oraya Manfred Boehm tarafından bırakılmış. UM34 ve Boehm'in nereden yola çıktığını bulursak, şişenin nereden geldiğini buluruz."

Boehm'in günlüğü ve denizaltının seyir defteri üzerinde, gecenin geç saatlerine kadar çalıştılar. Remi adamı daha iyi anlayabilmek için gerekli gördüğü notları aldı, Sam ise UM34'ün son konumundan geriye giderek başladığı yeri bulmaya çalıştı.

"İşte," dedi Remi koltuğunda dikleşerek ve günlüğü göstererek. "İşte aradığımız şey. Wolfgang Müller. Şunu dinle. '3 Ağustos 1944: Wolfi ve ben ilk defa silah arkadaşı olarak yarın gemi ile göreve çıkacağız. Başarılı olmamız ve komutanlarımıza layık olabilmemiz için dua ediyorum.'"

"Silah arkadaşı," diye tekrar etti Sam. "Ve diğer şişeye sahip olan adam. Yani Müller de Kriegsmarine'deydi Boehm, UM34'Un kaptanı, Müller de neyin kaptanı? Belki de Gertrude? Boehm'in bağlı olduğu ana gemi?"

"Belki." Remi cep telefonunu aldı ve işyerini aradı. "Bizim için bir şey bulabilir misin? İkinci Dünya Savaşı Kriegsmarine denizcilerinden Wolfgang Müller hakkında bulabildiğin her şey lazım. 1944'ün yazında ya da kışında bir gemiye komutanlık yapmış olabilir. Tamam, teşekkürler."

Selma, bilişimdeki yeteneğini bir kez daha kanıtlayarak, yarım saat soma aradı. Remi hoparlörü açtı.

"Buldum," dedi Selma. "Kısa versiyonu mu, uzununu mu istersiniz?"

"Şimdilik kısasını," diye cevap verdi Sam.

"Fregattenkapitän Wolfgang Müller, 1912'de Münih'te doğmuş.

1934'te Kriegsmarine'e katılmış. Standart terfiler, disiplin cezası yok. 1944'te destek gemisi Lothringen'in kaptam olarak görevlendirilmiş. Demirleme limanı Bremerhaven, görev yeri Atlantik Okyanusu olarak belirlenmiş. Almanya'nın donanma arşivine göre, Lothringen ilk başta bir Fransız feribotu olan Londres'miş. Almanlar 1940'ta gemiyi ele geçirmişler ve mayın gemisine çevirmişler. Haziran 1944'te 'özel görev' için yeniden görevlendirilmiş, fakat ayrıntılar verilmemiş."

"Mayın gemisi mi?" dedi Remi. "Neden bir mayın gemisi..."

"Savaş sırasında Almanlar kaybediyordu ve bunun farkındaydılar... Hitler dışında herkes," dedi Selma. "Çaresiz durumdaydılar. Normalde, UM34'len taşıyan destek gemileri ya batırılmış ya da asker sevkiyatı için kullanılmış."

"Lothringen'den Kurtulanlar adlı bir internet sitesi var, aynı zamanda bu konuya adanmış birçok web günlüğü. Görünüşe göre Lothringen saldırıya uğramış ve 1944'ün eylül ayında Virginia Beach açıklarında, bir Amerikan destroyerinin saldırısıyla kullanılamaz hale gelmiş."

"Pocomoke Koyu'nun yaklaşık seksen kilometre güneyi," dedi Remi. "Evet. Lothringen'in

mürettebatının sadece yansı saldırıdan kurtulmuş. Kurtulanlar, savaşın geri kalanını, Wisconsin'deki Camp Lddi adlı

esir kampında geçirmişler. Lothringen Norfolk'a çekilmiş ve savastan sonra Yunanistan'a satılmış. Anladığım kadarıyla, hurda olduğu hakkında herhangi bir kayıt yok."

"Ya Müller? Ona ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Şu an yok. Hâlâ araştırıyorum. Kurtulanlardan biri olan Froch'un torununun yönettiği Lothringen web bloglarından biri, kendi içinde bir çeşit günlük. Yazılarda, saldırıdan önceki haftalarla ilgili birçok bilgi var. Bu bilgilere göre, Lothringen bir ay gibi bir süreyi Bahamalardaki gizli bir Alman üssünde onarımda geçirmiş ve mürettebat oranın yerli kızlarıyla eğlenmiş. Rum Cay adında bi yer."

"Selma, Lothringen 'in onarım için tesisleri var mıymış?" "Hayır. Yapabildiği en iyi şey UM34'ü güverteye bağlamak, gizlemek için üstünü kapamak ve Atlantik Okyanusu'nda taşımakmış." "Bu da, gerekli onarımı neden deniz üzerinde yapamadıklarını açıklıyor," dedi Remi.

"Evet, fakat onarımı neden yola çıkmadan önce Bremerhaven'de yapmamışlar? Belki de aceleleri vardı? Dediğim gibi, o zamanlar çok çaresiz durumdaymışlar."

"Bir dakika," dedi Sam aniden ve 34'ün seyir defterini alıp, sayfalarını karıştırmaya başladı. "İşte, tam burada! Defterin başında, Boehm bir yerden bahsediyor, fakat sadece baş harflerini yazmış: R. C."

"Rum Cay," diye homurdandı Remi.

"O olmak zorunda."

"Uyuyor," dedi Selma.

Sam sorgulayıcı bir şekilde Rerm'ye baktı. Remi gülümsedi ve onayladı. "Tamam Selma, seyahat acentesi temsilcisi olmanın vakti geldi. Bizi ilk uçakla Nassau'ya gönder."

"Oldu bilin."

"Bir de kiralık araba," diye ekledi Sam. "Hızlı ve seksi bir şey."

"Tarzını sevdim," dedi Remi sinsisi bir gülümsemeyle.

NASSAU, BAHAMALAR

Selma, istenildiği gibi seyahat acentesi temsilcisi kimliğine büründü ve San Diego'dan doğuya giden ilk uçakta bir çift birinci sınıf bilet ayırttı. Yedi saat ve bir aktarmadan soma, öğlen Nassau Uluslararası Havaalanı'na indiler. Araba kiralarken çok da şanslı değillerdi. Selma'nın, Bahamalardaki en hızlı ve seksi araba olduğunu iddia ettiği üstü açılır kırmızı bir

Volkswagen Beetle kiralamışlardı. Sam, Remi'nin Selma'ya rüşvet verdiğinden şüphelenmişti, fakat otoparktan çıkıp da yanlarından geçen Avis etiketli bir Corvette'i görene kadar bunun hakkında bir şey söylemedi.

"Şunu gördün mü?" dedi Sam omzunun üzerinden bakarak.

"Kendi iyiliğin için Sam," dedi Remi, Sam'in dizine hafifçe dokunarak. "Güven bana." Remi rüzgârdan uçmasın diye elini şapkasının üzerine koydu ve geriye yaslanarak güneşin keyfini çıkarmaya başladı.

Sam yanıt olarak bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordu Remi.

"Hiç."

Döndüklerinde, Four Seasons Resort'un resepsiyonunda onlar için bir mesaj olduğunu fark ettiler:

Haberlerim var. En kısa sürede sabit bir hattan ara. "Rube?" diye sordu Remi.

Sam onayladı. "Sen neden villaya gitmiyorsun? Ben de onunla konuşup yanına gelirim." "Tamam." Sam, lobide sakın bir köşe buldu ve uydu telefonunun arama tuşuna bastı. Rubin Haywood, telefonun ilk çalışmada cevap verdi.

"Ben Rube?"

"Bir dakika Sam." Rube bağlandığında, Sam'in bir şifreleme cihazından geldiğini tahmin ettiği garip sesler duyulmaya başlandı. "Nasılsın?" "Çok iyi. Bunun için teşekkürler. Sana minnettarım." "Önemli değil, ne demek." Haywood ve Sam'in on iki yıllık geçmişleri vardı. Onunla, Sam'in

DARPA'daki ilk yıllarında, CIA'in, Williamsburg yakınlarında, Virginia'nın kırsal bölgesindeki Camp Perry Eğitim Merkezi'nde tanışmışlardı. CIA Operasyon Müdürlüğü'nde istihbarat görevlisi olan Haywood, o şuada gizli görev eğitimi alıyordu. Sam de aynı nedenden dolayı oradaydı; fakat onunkisi, DARPA'nın en iyi ve zekilerini, CIA görevlilerinin çalışma alanlarında tecrübe ettikleri bir deneysel programdı. Düşünce basitti: DARPA'nın mühendisleri, alan çalışmasının nasıl bir şey olduğunu yakın bir şekildene kadar iyi anlarsa, gerçek hayattaki zorluklar için de o kadar iyi aletler geliştirirlerdi.

Sam ve Rube hemen kaynaşmışlardı. Arkadaşlıkları altı haftalık eğitim sırasında güçlenmişti ve o zamandan beri iletişimi kaybetmemişlerdi. Yılda bir kez sonbaharda buluşup, Sierra Nevada'da üç günlük yürüyüşe çıkarlardı.

"Söyleyeceklerimden hiçbiri gizli değil, en azından resmi olarak."

Sam, satır aralarını okudu. Sam'in aramasından soma, o da kendi aramalarını yapmış, hükümet dışındaki kaynaklarıyla görüşmüştü. "Tamam. Mesajında çok acil demişsin."

"Evet. Yaralı yüz dediğin adamın adı, Snow Hill'de tekne kiralamak için sahte hesaplara bağlı bir kredi kartında kullanılmış. Yani araştırması biraz uzun sürdü. Adı Grigoriy Arkhipov. Rus Özel Kuvvetleri'nden eski bir asker, Afganistan ve Çeçenistan'da görev yapmış. O ve sağ kolu Kholkov adlı adam, 1994'te ordudan ayrılmışlar ve serbest çalışmaya başlamışlar. Arkhipov'u görmüşsünüzdür, Kholkov'un fotoğrafını da epostayla yollayacağım. Eğer onu görmediyseniz, emin olun göreceksiniz. Öğrenebildiğimiz kadarıyla, 2005'ten beri tek bir adam için çalışmışlar, Hadeon Bondaruk adında gerçek bir pislikle."

"Adını duymuştum." "Duymasaydın şaşırırdım," diye cevap verdi Rube. Ukrayna mafyasının başı ve Sivastopol yüksek sosyetesinin aranan adamı. Malikânesinde yılın birçok zamanında partiler verir ve hafta sonu av organizasyonu düzenler. Misafir listesi sadece süper zenginlerle politikacılar, ünlüler, Avrupalı soylularla sınırlı. Herhangi bir suçla hiç yargılanmamış, ama birçok cinayetin şüphelisi olarak gözüküyor. Bu cinayetler, herhangi bir nedenden dolayı onu kızdırmış olan, çoğunlukla diğer suç patronları ve örgütlerini kapsıyor. Söylentilerden başka, geçmişi hakkında pek bir şey yok." "Dedikoduya bayılırım," dedi Sam. "Duyalım bakalım." "Söylentiye göre, Rusya-İran sınır olayları sırasında, Türkmenistan'da bir grup gerilla savaşçısını yönetmiş. Dağların arasında hayalet gibi gezinerek, devriye ve konvoyları pusuya düşürüp, herkesi öldürmüşler." "Gerçek bir vatandaş." "Evet. Senin bu adamla işin ne?" "Sanırım bizimle aynı şeyin peşinde!" "Hangi şey?" "Bilmesen daha iyi olur Rube. Bizim için yeterince şey öğrendin." "Hadi ama Sam..." "Boş ver Rube. Lütfen." Haywood sustu, sonra iç geçirdi. "Tamam, sen bilirsin. Ama dinle. Şu ana kadar şanslıydın, fakat bu durum her an değişebilir. "Biliyorum,"

"En azından yardım etmeme izin verir misin? Orada görmem gereken bir adam tanıyorum. Kalemin var mı?" Sam yandaki masadan bir kâğıt aldı ve Rube'nin söylediği adı ve adresi not aldı. "Ona güvenirim. Git ve bir konuş."

"Gideceğim."

"Bir de, Tamı aşkına dikkat et, duydun mu beni?"

"Tamam, anladım. Remi ile çok zorlu durumlardan kurtulduk. Bunu da hallederiz." "Nasıl halletmeyi düşünüyorsunuz?" "Çok kolay. Onların bir adım önünde duracağız."

Sam, üç saat sonra, arabayı sahil yolundan çakıllı otoparka çekti ve paslı bir çelik barakanın yanında durdu. Barakanın tepesinde rüzgâr gülü ve üstünde elle boyanmış soluk bir işaret vardı: SAMPSON HAVACILIK. Elli metre solda bir çelik baraka daha vardı. Bu seferki daha büyüktü ve kızaklı kapısının önünden bir uçağın burnu gözüküyordu. Hangarın diğer tarafında ezilmiş deniz kabuklarından oluşan bir iniş

şeridi uzanıyordu.

"Burası mı?" diye sordu Remi gözlerini kısarak.

Sam haritayı kontrol etti. "Evet, burası. Selma, buranın adadaki en iyi kiralık uçak acentesi olduğunu söyledi." "Eğer öyle diyorsa..." "Onu gerçekten yanına almak istiyor musun?" diye sordu Remi, Sam'in ayaklarının arasında yerde duran havluya sarılı nesneyi göstererek. Sam, Rube ile konuştuktan sonra villaya gitmiş ve konuşmayı Remi'ye anlatmıştı. Remi de dikkatlice dinleyip, hiç soru sormamıştı. "Yaralanmanı görmek ister misin dedi Remi sonunda, Sam'in elini tutarak. "Ben de senin yaralanmanı istemem. Hayatımın sonu olur." "O zaman yaralanmayalım. Dediğin gibi, sadece onların bir adım önünde duracağız. Eğer işler kızırsa..." "İyi adamları arayıp eve döneceğiz."

"Aynen öyle," diye cevapladı Remi.

Buraya gelmeden önce, otelden çıktıklarında ilk olarak Rube'nin verdiği adrese, Nassau şehir merkezindeki bir ayakkabı tamircisine gitmişlerdi. Gittiklerinde, Rube'nin iletişim kurduğu ve dükkânın sahibi Guido onları bekliyordu.

"Rubin, geleceğinden emin değildi," dedi Guido hafif bir İtalyan aksanıyla. "İkinizin de çok inatçı olduğunuzu söyledi." "Öyle mi?" "Evet, kesinlikle." Guido ön kapıya yürüyüp "Yemekteyim" tabelasını astı ve onları arka odaya, sonra taş merdivenlerden, tek bir ampulle aydınlanan bodruma götürdü. Bir tezgâhın üstünde, tamire ihtiyacı olan birkaç ayakkabının ortasında, ucu kalkık, 38 kalibrelik bir tabanca duruyordu.

"İkiniz de daha önce silah kullandınız, değil mi?" "Evet," diye cevapladı Sam ikisi adına yanıt vererek. Aslında, Remi çok iyi bir nişancıydı ve silahı kullanmaktan hiç korkmuyordu, fakat silahlardan olabildiğince uzak durmaya çalışmıştı.

"Güzel," dedi Guido. "Silahın üzerinde seri numarası yok. Yani izlenemez. İşiniz bittiğinde atabilirsiniz." Silahı, elli mermiyle birlikte bir havluya sardı ve Sam'e uzattı. "Kusura bakmazsanız tek bir isteğim var."

"Söyle," dedi Sam. "Birisini öldürmeyin." Sam gülümsedi. "Yapmak isteyeceğimiz son şey birisini öldürmek.

Borcumuz ne kadar?" "Borcunuz yok, lütfen. Rubin'in arkadaşı benim de arkadaşımıdır." "Bırakmamı ister misin?" diye sordu Sam bu kez. "Sanırım hayır. Güvende olmak üzgün olmaktan iyidir." Dışarı çıktılar, bagajdan sırt çantalarını aldılar ve çelik barakanın içine girdiler. Tezgâhın arkasında bez bir sandalyede, ağzındaki puro aşağı sarkmış altmış yaşlarında bir zenci oturuyordu.

"Merhabalar," dedi adam ayağa kalkarak. "Adım Sampson. Buranın hem sahibi hem de operatörüyüm." Adam kusursuz bir Oxford İngilizcesiyle konuşuyordu.

Sam kendilerini tanıttı ve, "Anladığım kadarıyla buralardan değilsiniz, doğru mu?" dedi. "Londra doğumluyum. Buraya on yıl önce iyi bir hayat yaşamak için geldim. Rum Çay'a gidiyorsunuz sanırım?"

Evet.

"İş için mi, zevk için mi?"

"İkisi de," dedi Remi. "Kuş gözlemi... Fotoğrafçılık. Anlarsın ya."

Sam pilot lisansını uzattı ve gerekli formları doldurdu. Sampson formlara göz gezdirdi ve onayladı. "Gecelik mi?" "Muhtemelen." "Oradaki bir otelden yer ayırttınız mı?" Sam kafasını salladı. "Rahatımıza fazla düşkün değiliz. Dün size bir kargo gelmesi gerekiyordu; çadır, içme suyu, kamp malzemeleri..." Selma, zihnindeki bir düzine kontrol listesinden birinin rehberliğiyle, yolculukları için, en ihtiyaç duyulandan ihtiyaç olması muhtemel şeylere kadar, tam teşekküllü bir malzeme kargosu ayarlamıştı.

Sampson onayladı. "Kargoyu aldım. Yükledim bile." Duvardaki bir çivide asılı olan panoyu alıp, panonun bir yerini işaretledi ve geri astı. "Size, yakıtı doldurulmuş ve kontrolleri yapılmış bir Bonanza G36 veriyorum."

"Dubalar?"

"İstedığınız gibi. Hangara geçin, Charlie sizi yönlendirecek."

Geriye döndüler ve kapıya doğru yöneldiler. "Hangi tür kuşları gözlemlemeyi düşünüyorsun?" diye seslendi Sampson. Tekrar geriye döndüler. Sam omuzlarını silkti ve gülümsedi. "Adadaki yerli kuşların hepsini."

RUM ÇAY, BAHAMALAR

Adanın yetmiş kilometre kareden küçük olduğunu hesaba katarsak, Rum Çay'da gizli bir üs bulmak, fazla bilgisi olmayan maceraperestler için ilk bakışta kolay bir görev olarak gibi gözükebilirdi, fakat Sam ve Remi daha önce benzer tecrübeler yaşamışlardı ve sahil şeridini iyi bilirdiler. Yüzlerce küçük koy ve körfezden oluşan eğri büğrü şerit, gerçekte adanın çevresinden altı kat daha uzundu. Adanın yerlisi Lucayan'lar tarafından Mamana olarak bilinen adanın adı, Kristof Kolomb tarafından Santa Maria de la concepcion olarak yeniden adlandırılmıştı. En sonunda, İspanyol kâşifleri, beyaz kumlu sahillerinden birisinde kıyıya oturmuş bir fıçı rom bulunca, bugünkü adını almıştı. Adadaki tek önemli yerleşim birimi olan Port Nelson, adanın kuzeybatı sahil şeridinde, hindistancevizi ağacı komşuyla çevrili bir alanda bulunuyordu. 1990 sayımına göre, çoğu Port Nelson'da yaşayan elli ila altmış kişilik bir nüfusu olan yerin ana geçim kaynağı turizm, arkasından, hepsi yıllar boyunca artıp sonunda azalmış hindistancevizi, tuz, sisal ağacı lifiydi. Çok önceleri terk edilmiş veotlarla kaplanmış diğer yerleşim birimlerinin, Siyah Kayalıklar ve Cin Tepesi gibi garip ve egzotik isimleri vardı. Tehlikeli kayalıklar, mercan vadileri ve sığ denizle çevreleyerek, eski korsanların uğrak mekânı haline getiriyordu, ya da Remi'nin Nassau'dan aldığı broşür öyle söylüyordu. "Ünlü bir gemi enkazı bile var," dedi Remi, Sam adanın çevresini dolanarak uçağı yana yatırırken.

Hedeflerini havadan belirlemek ne kadar zor gözükse de, adanın genelini ve neyle karşı karşıya olduklarını görme açısından, yaptığı tedbirli bir hareketti.

"Blackbeard?" diye sordu Sam. "Kaptan Kidd?"

"İkisi de değil. İngilizlerin ilk pervaneli savaş gemisi Conqueror. 1861 'de Sumner Burnu Kayalıklarının yanındaki bir oluşun içine on metre kadar batmış."

"İkinci bir geziyi hak ediyor gibi."

Rum Çay'da lüks sitelerden çok kiralık sayfiye evleri vardı. Gök mavisi suları, verimli tepeleri ve gözden uzak konumuyla, Sam için mükemmel bir kaçış yeri idi.

"İşte pist," dedi Remi pencereden işaret ederek.

Bin iki yüz metrelik pist, Port Nelson'dan birkaç kilometre uzaktaydı. Ucu kesik beyaz bir T şeklinde görünen pist, alanı tekrar kazanmakta kararlı gibi gözüken bir ormanın ortasındaydı. Sam, asfaltın kenarındaki, palalarla yeşillikleri kesen ve karınca gibi gözüken işçilere bakıyordu. Pistin tam doğusunda Salt Lake'i ve onun birkaç kilometre kuzeyinde de Lake George'u görebiliyorlardı.

Sam, pisti kullanmaktan hiç korkmasa da, uçağın mutlaka dubalarla donatılmış olması gerektiğini Selma'ya tembih etmişlerdi. Adayı arabayla araştırmak haftalarını alırdı ve kilometreler boyunca ilerleyen bölgeleri geçebilmek için ormanlık araziden yollarını kendileri açmaları gerekirdi. Dubalar sayesinde adanın kıyı şeridi boyunca istedikleri yerde inebilir, gördükleri değişik noktalarda araştırma yapabiliyorlardı.

Sam, altı yüz metreye alçaldı, uçuş planlarını onaylayan ve iniş için onay veren Port Nelson Kontrol'le iletişim kurdu ve kuzeydoğu yönündeki burundan uçağı çevirip sahil

boyunca güneye döndü.

Adanın az nüfuslu bir yeri olduğundan, Sam ve Remi, araştırmalarına buradan başlamanın en iyisi olacağını düşünüyorlardı. Adanın batı yakası çoktan keşfedilmişti ve Rum Cay standartlarına göre nüfusu fazla olduğundan, gizli üs hakkında herhangi bir keşif şu ana kadar kesin duyulmuş olurdu. Selma böyle bir haberle karşılaşmamıştı. Sam ve Remi de bunu iyi bir işaret olarak görmüşlerdi. Gizli bir üssün var olduğu, bunak bir Alman Kriegsmarine'in uydurduğu bir şey değildi.

"Burası iyi bir operasyon merkezi olur gibi geliyor," dedi Sam ön camdan beyaz kumsallı yarımay şeklindeki koyu göstererek. En yakın yapı, on kilometre içeride bulunan terk edilmiş bir çiftlik eviydi.

Sam uçağı tekrar döndürüp hızını ve yüksekliğini düşürerek suya altmış metre mesafeye kadar geldi ve uçağın burnunu kumsala doğru düzeltti. Herhangi bir kayalığı gözünden kaçırmadığına emin olmak için kısa bir süre gözlem yapıp alçalmaya başladı ve son anda sinyal vererek dubaları yere deşdirdi. Uçağın kendi hızının onları götürmesine izin vererek vitesi boşa aldı. Dubalar, denizin sığ tarafındaki kumlara temas ettiğinde bir tıslama sesi duyuldu ve kuru alana iki metre kala, uçak yumuşak bir inişle durdu.

"Güzel bir iniş Bay Lindbergh," (Charles Augustus Lindbergh: "Şanslı Lindy" ve "Yalnız Kartal" adlarıyla da bilinen ABD'li pilot. 1927 yılında Atlas Okyanusu'nu uçakla tek başına geçerek adını tarihe yazdırdı.) dedi Remi emniyet kemerini çözerek.

"Bütün inişlerimin güzel olduğunu düşünmek isterim." y "Elbette öyleler sevgilim. Biri dışında. Hani Peru'da..."

"Tamam, boş ver."

Remi kumsala indi ve Sam, sırt çantalarını ve içlerinde kamp malzemelerinin bulunduğu büyük çantaları karısına uzattı. O sırada Sam'in uy"İyi zamanlama. Biz de şimdi indik. Bekle biraz." Sam Remi'yi çağırdı ve telefonun hoparlörünü açtı. "Öncelikle, önlemlerini aldın mı?"

Sam, Bondaruk'un sadık köpekleri Arkhipov ve Kholkov'u Rube sayesinde öğrendikten soma, mühendislik zekâsını kullanarak uzun zaman önce ayarladığı ve CIA'e taş çıkartacak kadar iyi olan alarm sistemini devreye sokmalarını emretmişti. Aynı zamanda, San Diego polis komiseri ve Sam'in judo partneri, şanslarına onlardan beş yüz metre ötede oturuyordu. Polis arabaları, çevrenin güvenliği için her an hazır vaziyetteydiler.

"Hazır ve güvende," diye cevap verdi Selma.

"Araştırmalar nasıl gidiyor?"

"Çok az kaldı. Eve döndüğünüzde okumanız için size çok ilginç şeyler vereceğim. İlk olarak, iyi haber. Şişenin dibindeki böceğin ne anlama geldiğini buldum. Napoleon'un aile arması. Armanın sağ tarafında arıya benzer bir şekil var. Bunun hakkında, tarihçiler arasında tartışmalar olsa da, çoğu tarihçi bu şeklin bir arı değil, altın ağustosböceğı olduğuna inanıyor. Ya da en azından başlangıçta öyleymiş. Sembol ilk

olarak 1653'te, Merovenj hanedanının ilk kralı I. Childeric'in mezarında keşfedilmiş. Ölümsüzlüğü ve yeniden doğuşu simgeliyor."

"Ölümsüzlük ve yeniden doğuş," diye tekrar etti Remi. "Biraz kendini beğenmişlik değil mi? Ama elbette Napoleon'dan söz ediyoruz."

"Yani Napoleon'un işareti bir çekirge, öyle mi?" dedi Sam.

"Yakın, ama çekirge değil," dedi Selma. "Aynı familyanın farklı türünden. Ağustosböceği, daha çok sıçrayan böceklerle ve salya böceklerine yakındır."

Sam güldü. "Oh, evet, asil salya böceği."

"Ağustosböceği ile Henri Archambault'nun işaretine bakarsak, şişe şüphesiz Kayıp Mahzen'e aitmiş." "İyi iş çıkardın," dedi Sam. "Başka ne var?" "Manfred Boehm'in günlüğünün çevirisini de bitirdim. 'Keçi Kafası' ile ilgili bir bölüm var."

"Hatırladım," diye yanıtladı Remi. Hem Remi hem de Sam, Boehm ve gemideki arkadaşlarının Rum Çay'da bir tavernayı ziyaret ettiklerini düşünüyorlardı.

"Hem güneyde hem de kuzeyde konuşulan Almancayı kullanarak çeviriyi biraz inceledim ve sanırım Keçi Kafası bir çeşit nirengi noktası, ya da bekli bir yön bulma desteği. Problem şu ki, biraz araştırma yaptım ve Keçi Kafası'nın Rum Çay'la bir ilgisini bulamadım, ya da bu durumda herhangi bir adayla."

"Gözümüzü açık tutarız," dedi Sam. "Eğer haklıysan, bir çeşit kayadır."

"Katılıyorum. Son olarak, size bir özür borçluyum."

"Ne için?"

"Bir yanlışlık yaptım."

"Lütfen doğru olmadığını söyle."

Selma çok az hata yapardı, yaptığı hatalar da çoğu zaman küçük şeyler olurdu. O zamanlarda bile başkalarından çok, kendine katı davranırdı.

"Alman donanma arşivini çevirirken küçük bir hata yapmışım. Wolfgang Müller Lothringen'in kaptanı değilmiş. Tıpkı Boehm gibi o da bir yolcuymuş. Hatta başka bir denizaltının kaptanıymış. UM77 mini denizaltıda görevlendirilmiş."

"Yani, Boehm ve Müller'le denizaltıları Atlantik'e açılan Lothringen'delermiş. Gemi ikmal ve onarım için Rum Çay'a gelmiş."

"Denizcinin web günlüğünde kullandığı kelime, Froch, o değil mi?"

"Evet. Onarım."

"Bir hafta sonra, Boehm'in gemisi UM34, Pocomoke Nehri'ni boylamış ve Lothringen batırılmış. Bu bilgi de, Müller'in denizaltısı UM77'nin nerede olduğu sorusunu doğuruyor."

"Alman kayıtlarına göre denizaltı, kayıp olarak kaydedilmiş. ABD donanması kayıtlarına göre, Lothringen ele geçirildiğinde, içinde hiçbir şey bulunamamış."

"Yani UM77, muhtemelen kendi görevine gitti, Bahse girerim, Boehm'inkine benzer bir görevdir," dedi Remi. "Bence de," diye onayladı Sam. "Ama aynı zamanda üçüncü bir olasılık daha var." "Nedir?"

"Hâlâ burada. 'Onarım' kelimesi ilgimi çekti. Lothringen ne kadardı, kırk beş metre uzunluğunda mı?"

"Yaklaşık olarak o kadar," dedi Selma.

"O büyüklükte bir geminin onarımı için büyük bir tesis gerekir. O kadar büyük ki, şu ana kadar kesin bulunmuş olması gerekirdi. Onarım diye bahsettikleri şeyin UM34 ve f/M77'ye ait olduğunu düşünmeye başlıyorum ve eğer görevlerinin gizli olduğu konusunda haklıysak, Porto Riko'dan havalanan ABD donanmasının PBY gözcü uçakları uçarken, bu görevi açık bir yerde yapmayacakları da çok net."

"Yani?" diye sordu Remi.

"Yani birkaç mağara keşfi bizi bekliyor."

Bonanza'yı boşaltmayı bitirdiler ve kazıklan kuma çakıp uçağı bağlayarak kamp yerini aramaya başladılar. Birkaç saat soma hava kararacağı için araştırmalarına sabah başlayacaklardı.

"Görünüşe göre bir rakibimiz var," dedi Remi sahili göstererek. Sam elini güneşe siper ederek gözlerini kıstı. "Bu, her zaman görebileceğimiz bir şey değil."

Beş yüz metre ileride, koyun kuzey kolu boyunca uzanan ağaç sıralanm arasında, samanla örtülmüş koni şeklinde çatısı ve tahta duvarları olan Maori tarzı bir baraka vardı. Barakanın önündeki iki sütun arasında bir hamak sallanıyordu; üstünde de bir ayağı hamağın kenarından sarkmış ve bir ileri bir geri sallanan bir insan figürü vardı. Figür onlara bakmadan elini selamlarcasına kaldırdı ve, "Ahoy," diye seslendi.

Sam ve Remi barakaya doğru yürüdüler. Barakanın önünde, dalgalarla aşınmış kütüklerle çevrili bir ateş oyuğu vardı. "Hoş geldiniz," dedi adam.

Rengi biraz soluk olmasına rağmen adam çok farklı gözükiyordu. Beyaz saçları, düzgün kesilmiş bir keçi sakalı ve parlak mavi gözleri vardı.

"Rahatsız etmek istemeyiz," dedi Sam.

"Yok canım. Turistler her zaman hoş karşılanır ve siz kesinlikle turistsiniz. Lütfen oturun."

Sam ve Remi eşyalarını kuma bıraktılar ve kütüklerin üzerine oturdular. Sam ev sahibine kendilerini tanıttı. Bunun karşılığında adam sadece, "Çok memnun oldum. Barakayı size bırakıyorum. Gitme zamanım geldi," dedi.

"Biz geldik diye gitmeyin lütfen," dedi Remi. "Öyle bir şey değil sevgili hanımefendi. Port Henry'de yarım kalmış işlerim var. Birkaç güne kadar dönerim." Adam ağaçların arasında kayboldu ve birkaç saniye soma Vespa marka bir mobiletle geri geldi.

"İçeride balık tutmak için bir olta, yemler ve kaplar var," dedi adam. "Kendinizi

evinizde hissedin. Şarap mahzeni de var. Bir şişe denemekten çekinmeyin."

Sam, çok garip bir şekilde bu yabancıya güvenebileceğini düşünüyordu ve, "Buralarda gizli bir üsle ilgili bir efsane duymamışındır herhalde, değil mi?" dedi.

"Duydum. Nazi denizaltı üssü mü?"

"Aynen öyle."

Adam mobiletin ayağını açıp yere dayadı. Barakaya girdi ve bir tepsi büyüklüğünde kare bir metal levhayla geri döndü. Levhayı Sam'e uzattı. "Yemeğimizi taşıyabilmek için mi?" diye sordu Sam. "Bu bir denizaltı kanadı oğlum. Görünüşüne bakılırsa, hem de çok küçük bir denizaltıya ait."

"Nerede buldun?"

"Liberty Kayalıkları, kuzey kıyısında, Port Boyd'a yakın olan kesimde."

"Araştırmaya başlamak için iyi bir yer gibi."

"Bir lagünün içinde buldum. Bir yeraltı nehrinden sürüklenmiş diye tahmin ediyorum. Adanın doğu yakasındaki bütün yeraltı nehirleri güneyden kuzeye doğru akar. Problem şu ki, bu plakadan daha ağır bir şeyi taşıyabilecek kadar güçlü akıntıları yoktur."

"Alınmayın ama," dedi Remi. "Bunun nereye ait olduğunu biliyorsanız, siz niye araştırmaya gitmediniz?"

Adam gülümsedi. "Yeteri kadar araştırma yaptım. Er ya da geç birisinin gelip doğru soruyu soracağını anladım ve işte buradasınız." Adam mobiletine doğru yürüdü ve durup arkasında döndü. "Biliyor musunuz, o zamanlar, saklanmak için bir yer arayan Alman bir denizci olsaydım, bir deniz mağarası bulmak beni çok sevindirirdi."

"Beni de," dedi Sam.

"Çok şanslısınız ki, Rum Çay'da sürüsüyle var. Sırf bu kıyıda düzinelerce var, çoğu keşfedilmemiş ve yeraltı nehirlerine bağlı." "Teşekkürler. Bu arada, Keçi Kafası'y la ilgili bir şeyler duydun mu?" Adam çenesini kaşdı. "Duyduğumu söyleyemem. Hadi bakalım, gittim ben. Size iyi avlar." Adam mobiletine binip gözden kayboldu. Sam ve Remi bir süre sessiz kaldılar ve soma Sam, "Lanet olsun," dedi. "Ne oldu?" "Adını bile sormadık." "İhtiyacımız olduğunu sanmıyorum," dedi Remi barakayı göstererek. Kapının yanında ahşap bir tabela vardı. Üzerinde elle boyanmış kırmızı harflerle, CUSSLERIN EVİ yazılıydı.

Buna alışabilirim sanırım," dedi Sam ateşe gözünü dikerek. "Kesinlikle ben de," diye karşılık verdi Remi.

Ev sahibinin gece burada kalmaları teklifini kabul etmeye karar vermişlerdi. Güneş battıktan soma, Sam kumsalda gezinip yakılabilir odun topladı, Remi de ev sahiplerinin bambudan oltasını kullanarak üç tane balık yakaladı. Gece olduğunda, kamp ateşinin yanında bir odunun kenarına uzanmışlardı ve deniz suyunda pişirilmiş balıkla doymuşlardı. Hava açık ve kapkaraydı. Mücevher gibi parlayan yıldızlar gökyüzünü ışıltılı kaplıyordu. Dalgaların ve palmiye ağaçlarının sesleri dışında, her şey sessizdi.

Ev sahibi, şarap mahzeni konusunda dalga geçmemiştir. Bir dolaptan biraz daha büyük olsa da, içinde iki düzine şarap vardı. Remi'nin yakaladığı balıklara ödül olarak bir şişe Jordan Chardonnay seçtiler.

Oturdular ve şaraplarını yudumlarken yıldızları seyrettiler. Sonunda Remi, "Sence bizi bulurlar mı?" dedi.

"Kim, Arkhipov ve Kholkov mu? Hiç sanmıyorum."

Uçak biletleri, otel ve kiralık araba için, iki kere silinmiş olan Fargo Vakfı gider hesabına bağlı kredi kartını kullanmışlardı. Bondaruk'un balta adamlarının finansal izi takip edebilecek kaynaklarının olduğu konusunda Sam'in hiç şüphesi olmasa da, onlar adadan gidene kadar bulmamaları için Sam dua ediyordu.

"Ya da," diye ekledi, "Onları buraya yöneltecek ipucunu buldular bile."

"İlginç bir şey var. Bir süredir Ted'i düşünüyorum. Şu Arkhipov, onu öldürecek değil mi?"

"Sanırım evet."

"Hem de bir şarap uğruna. Bunu nasıl bir adam yapabilir? Eğer Rube haklıysa, Bondaruk inanılmaz zengin. Kayıp Mahzen'i satmasından kazanabileceği tek şey ancak cep harçlığı olur. Neden bunun için öldürmeye kararlı?"

"Remi, onun için öldürmek doğal bir şey. Yani son çare değil, halihazırda bir seçenek."

"Evet, doğru."

"Ama ikna olmadın."

"Ama hiç mantıklı gelmiyor. Bondaruk bir şarap koleksiyoncusu mu? Napoleon hastası belki de?" "Bilmiyorum. Kontrol edeceğiz." Remi kafasını salladı. Kısa süren bir sessizlikten soma, "Evet, nereden başlıyoruz?" diye sordu.

"Bazı tahminlerde bulunmamız lazım," diye cevapladı Sam. "İlk olarak, Selma'nin Keçi Kafası'run bir nirengi olduğunu; ikinci olarak da, Boehm ve ekibinin görevleri için adanın en tenha bölgesini seçmiş olduklarını farz etmemiz lazım. Bulduğumuz kıyı şeridi kesinlikle bu tanıma uyuyor. Sabahın ilk ışıklarında, eşyalarımızı bota yükler..."

"Uçağa değil, değil mi?"

"Sanmıyorum. Boehm'in stratejik noktası yüzeyden gözükmüyor olmalı. Keçi Kafası, havadan ördek ayağı veya eşek kulağı gibi de gözükebilir, ya da hiç gözükmeyebilir."

"Haklısın. Yalnız, erozyon büyük bir problem olacak. Hava durumu, altmış yılda birçok şeyi değiştirmiş olabilir."

"Doğru."

Sam, Bahama Takımadaları'nin, mağara keşifleri ve dalışları için bir cennet olduğunu biliyordu. Dört çeşit mağara sistemi vardı: Hem açık denizden hem de kıyılardan gelip okyanusun ve adanın kaya tabakasının yüzlerce metre demliklerine tüneller oluşturan

mavi delikler; ana kayadaki doğal yarıkları takip eden, çatlaklarla oluşmuş mağaralar; alttaki kireçtaşını ya da kalsiyum karbonat temeli eritmek için topraktaki minerallerle karışmış yağmur sularıyla oluşan çözücü mağaralar; ve son olarak, binlerce yıllık dalgaların darbeleriyle kayalıklar boyunca oluşan bahçe türü mağaralar. Bu sistemler otuz metre derinliği aşmasa da, aynı zamanda çok genişlerdi ve tam da birisinin bir mini denizaltıyı saklayabilmek için araştırma yaparken buraya bakmak isteyebileceği türden kuytu sualtı girişlerine sahiplerdi.

"Bir tanesini atladın," dedi Remi. "Yani bir tahmini atladın demek istedim."

"Hangisi?"

"Bu sefer küçük bir şey aramıyoruz. Yani demek istediğim aradığımız mini olsa da, sonuçta bir denizaltı."

Şafak vakti uyandılar ve kahvaltılık olarak, yabanmersini, incir ve kuşüzümü yiyip, eşyalarını şişirdikleri bota yükleyip yola koyuldular. Botun motoru çok hızlı gitmelerini sağlayacak kadar güçlü değildi, ama yine de yakıtı etkiliydi ve kayalık hattından geçmelerini sağlayacak ve kıyıdaki akıntılarda yön bulabilecek kadar da kuvvetliydi. Güneş tam tepeye çıktığı sırada, sahil boyunca, kayalık hattına paralel olarak kuzeye doğru gidiyorlardı. Su, şeffaf turkuvaz rengindeydi. Renk o kadar açıktı ki, altı metre derinlikteki beyaz kum boyunca ilerleyen gökkuşağı balığı görüyorlardı.

Sam, botu olabildiğince kıyıya yakın, elli ila yüz metre mesafede sürüyordu. Remi önde oturmuş, dürbünüyle tek tek kayalıkları gözetliyor ve SLR(Çevreyi tarayan radarlı kamera.) kamerasıyla fotoğraflar çekiyordu. Ara sıra Sam'e bir kayalıktan tekrar geçmesi için sesleniyor, gözlerini kısıp birkaç fotoğraf daha çekiyor ve Sam'e devam etmesi için kafasını sallıyordu.

Öğlen vaktine kadar kıyı şeridini geçtiler ve kendilerini adanın burnundaki Junkanoo Kayalıkları'nda buldular. Bunun ötesinde, kuzey kıyı şeridinde, Port Boyd ve adanın daha kalabalık batı bölümleri vardı.

"Muhtemelen birkaç düzine deniz mağarasını geçtik," dedi Remi.

Söylediği doğruydü. İnceledikleri kayalık cephelerinin çoğu sarmaşıkla ve her köşeden ve çatlaktan çıkan çalılıklarla örtülmüştü. Buldukları mesafeden bir mağara girişi görüyor ve bunu hiç fark etmiyor bile olabiliyorlardı. Yine de seçenekleri azdı. Her kayalık çatlağından içeri girmek ve her kayayı karış karış kontrol etmek yıllarını alırdı. En moral bozucu şeyse, şu ana kadarki araştırmalarının çoğu, bir girişi tespit etmek için en iyi zaman olan su seviyesinin alçak olduğu vakitte gerçekleşmişti.

Remi aniden ayağa kalktı ve kafasını yana yâürdü. Bu, Sam'in çok iyi tanıdığı bir pozdu: Karısı bir "İşte buldum!" anı yaşamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Sam.

"Sanırım olaya yanlış noktadan bakıyoruz. Boehm'in, Keçi Kafası'nı Molch'un görevden önceki test sürüşünde yön bulmak için kullandığını varsayıyoruz, değil mi? Yaptıkları bütün onarım işlerini test etmeleri gerekmez mi?"

"Öyle olduğunu umuyorum." "Kıyıya yakın yerde dalarak denizaltıyı sabitlemek istemezler, yani bu da Molch'un muhtemelen çok uzaklaşmamış olacağını gösterir..."

Molch'un ana gemisi Lothringen, gelişmiş bir açık deniz navigasyon sistemine sahip olabilirdi, ama bu, hizmetsafe tahminine ve daha çok görsel yardımla yön bulan mini denizaltının da böyle bir sisteme sahip olması anlamına gelmezdi.

"Yine haklısın." "Yani, ya Boehm'in bir nirengi noktasına güveneceği zaman, test sürüşünden geri döndüğü zamansa?"

"Yani kıyıdan uzak bir yerden," diy'e tamamladı Sam. "Kıyıya yakın bir yerden bir keçi kafası, bir keçi kafası olarak gözükmeyebilir, ama iki üç kilometre uzaktan..."

Remi gülümsüyor ve onaylıyordu.

Sam botun burnunu açık denize doğru çevirerek hızlandı.

Bir iki kilometre uzaklaştıktan sonra, kıyı şeridindeki turlarını tekrarladılar. Geldikleri yöne geri döndüler. İlk çıktıkları kumsaldan adanın güneydoğu ucu Signal Burnu'ndan geçtiler ve Port Nelson'dan dönüp tekrar kuzeye doğru yol aldılar.

Saat üç buçuk olduğunda, yorgun, susamış, şapka ve üst üste sürmüş oldukları güneş kremlerine rağmen biraz yanık halde, adanın kuzey burnuna iki kilometre uzaklıktaydılar. Dürbünüyle kıyıyı gözetleyen Remi, yumruğunu havaya kaldırdı. Sam elini gazdan çekti ve bekledi. Remi oturduğu yerden arkasına dönüp dürbünü Sam'e uzattı.

"Şu kayalığa bak," diyerek işaret etti. "İkisekizsıfır şekline benzeyen."

Sam dürbünü işaret edilen yere doğru tuttu ve kayayı cephesi boyunca inceledi. "Şu yan yana duran iki banyan ağacını görüyor musun?" dedi Remi. "Bir dakika...Tamam, gördüm." "Ağaçların altmış yıl önceki hallerini hayal et, üç kat daha küçük ve daha az dallı. Kayaya biraz daha boyut ekle..."

Sam, Remi'nin dediklerini hayal edip bir daha baktı, fakat on saniye sonra kafasını salladı. "Üzgünüm." "Gözlerini kıs," diye önerdi Remi. Önerileni yaptı ve aniden, sanki birisi şalterleri açmış gibi, Remi'nin gördüğü şeyi gördü. Altmış yıllık erozyon, gerçekten de kayalıktaki tümseği yumuşatmıştı. Fakat hiç şüphe yoktu ki, çıkıntılar ve ikiz banyan ağaçlarının birleşimi, tepesinde fazla uzamış ve birbirine karışmış boynuzları olan bir keçinin yüzünü andırıyordu.

Esas soru, görmek istedikleri şeyi mi görüyorlardı yoksa orada gerçekten bir şeyler var mıydı? Remi'nin yüz ifadesi, onun da aynı şeyi merak ettiğini gösteriyordu.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Sam.

Kayalıktaki çatlak dardı. İki buçuk metre genişliğindeydi. Mercanların tepesi deniz seviyesinin yüksekliği ve denizin köpürmesinden dolayı, belli bir mesafeden görünmeyecek kadar yukarıyla birleşmişti ve aynı zamanda, Sam'in dikkat etmemesi durumunda, botun lastik yüzeyini yırtacak kadar da yüzeye yakındı. Remi uç tarafa oturdu. Kollarını botun yan taraflarına koyarak eğilip suya dikkatle baktı. "Sola... sola..."

sola," diye seslendi. "Tamam, şimdi düzelt. Yavaşla..." Sam, botun her iki tarafında da, turkuvaz yüzeyin tam altındaki bıçak kadar keskin mercanları köpüklerin içinden görebiliyordu. Hız ve yön verme arasındaki dengeyi tutturmaya çalışıyordu. Yeteri kadar hızlı gitmezse mercanlara çarpabilirdi, çok fazla yön vermeye odaklanırsa da, Remi'nin uyarılarına zamanında cevap veremeyebilirdi.

"Güzel... Şimdi keskin bir sağ yap!"

Sam dümene bütün kuvvetiyle yüklendi ve tam da bir dalga kayalıklara çarpıp botun kış tarafına vurduğu sırada, bot yön değiştirdi. "Bekle!" Sam, hızlanıp dengeyi sağladı.

"Sola... biraz daha... daha çok..." "Ne kadar kaldı?" "Üç metre daha kaldı ve sonra varmış olacağız." Sam, omzundan geriye baktı. Beş metre gerilerinden bir dalga yükselerek geliyordu. "Çarpacak," diye seslendi Sam. "Hazır ol!" "Neredeyse vardık... Sola çevir, şimdi düz.. Güzel. Şimdi tam gaz ver!" Sam gaz kolunu sonuna kadar çevirdi ve tam o sırada, gelen dalga botun kışına vurdu. Sam midesinin ağzına geldiğini hissetti. Bot bir süre havada asılı durdu ve sonra yumuşak bir mercanın üzerine oturdu.

Remi sırtüstü döndü ve kış tarafa yaslanıp derin bir nefes aldı. "Tekrar söylüyorum Sam Fargo, bir kızı nasıl eğlendireceğini gerçekten iyi biliyorsun."

"Elimden geldiği kadarını yapıyorum. Keçi Kafası mercanlarına hoş geldiniz."

Tam karşımızda bir cennet duruyor," dedi Sam.

Son sekiz saati, güneşte kavrulmakla ve köpekbalığı dişi kadar keskin kayalıklarda yol almakla geçirdikten sonra, gölgede kalan lagün cennet gibi gelmişti. Kabaca otuz metre çapında olan lagün, kuzey ve güney yönlerindeki kıyının kıvrık çıkıntılılarıyla ve bodur çamlarla korunuyordu. Sudan diklemesine on metre yükselen kayalık; asmalar, ağaç yaprakları ve çıkıntı şeklinde duran ve keçinin boynuzlarını oluşturan iki belirgin banyan ağacıyla kaplıydı. Kayalığın altında, sola doğru, hilal şeklinde ve aşağı yukarı bir evin zemini büyüklüğünde bir kumsal vardı. Akşamüstüne doğru, güneşin dar bir açıyla aşağı vurması, lagünün büyük kısmının gölgede kalmasına neden oluyordu. Su, cam gibiydi. Gökyüzünden kurbağaların ve böceklerin senfonisi duyuluyordu.

"Geceyi geçirmek için hiç de kötü bir yer değil," dedi Remi. "Four Seasons değil ama yine de kendine has bir cazibesi var. Esas soru şu ki, doğru yerde miyiz?"

"Onun cevabını bilmiyorum, ama bir şeyden eminim. Araştırmak için bir mağara bulduk." Sam botu kayalığın cephesine doğru sürdü ve yanma geldiğinde durdu.

Saat yönünde hareket ettiği neredeyse fark edilmeyen su, tatlı su sızıntısı olduğunun göstergesi olan belli belirsiz parlaklıklar yayıyordu. Sam, ayağının dibindeki çantadan dalış gözlüklerini çıkardı ve gözlüğü yüzüne bastırıp kafasını suyun içine soktu. Su, bütün gün güneşten ısınmış olsa da, Sam'e soğuk geldi. Yüzlerce balık bir o yöne bir bu yöne atılıp, tatlı su akımıyla suya kansan görünmez besin parçacıkları için kavga ediyorlardı.

Sam kafasını sudan çıkardı. Parmağının ucunu suya batırıp, ağzına götürdü. Tadı, deniz suyunun yansı kadar bile tuzlu değildi.

"Yeraltı nehri mi?" diye sordu Remi.

"Öyle olmalı," diye yanıt verdi Sam silkinerek.

Alışılmamış bir olay olsa da, bu bölgedeki deniz mağaraları hem çatlaklarla oluşmuş mağaralarla, hem de çözücü mağaralarla birbirine bağlanıyor, daha soma da denizden uzak yeraltı akıntılılarıyla birleşiyordu. "Haritaya bakmam gerek. Sanırım, Lake George'tan birkaç kilometre ötedeyiz. Bu sistem oraya ya da Salt Lake'e boşalıyorsa hiç şaşırımam. "Ben de şaşırımam, ama eğer senin için de uygunsa bunu başka bir maceramızda öğrenelim."

"Anlaştık." Sam saatini kontrol etti. Suların yükselmesine yaklaşık yarım saat vardı. Eğer mağarayı araştıracaklarsa, bunu bir saat içinde yapmaları gerekiyordu, aksi halde akıntıya karşı mücadele etmek zorunda kalacaklardı. Aslında en iyisi, içeriye doğru olan akıntının yardımıyla mağaraya girip içerisini araştırmak, soma dışarıya doğru olan akıntıyla geri dönmektir. Şöyle bir sorun vardı: Bu, bir kapalı deniz mağarası değildi. İçindeki nehir kaynağı ters akıntılar oluşturur ve içeride sıkışıp kalmalarına veya adanın iç kısımlarına kadar ulaşan çatlaklarla oluşmuş mağaralara doğru sürüklenmelerine neden olurdu. İki seçenek de Sam'e pek mantıklı gelmiyordu.

Bu sorunu Remi'ye söyledi ve o da, "Bana kalırsa bekleyelim, ama senin bu bakışını biliyorum. İçeri girmek istiyorsun," dedi.

"Doğru yolda olup olmadığımızı anlamamız gerekiyor. Yirmi metre halatımız var. Bir ucunu banyan kökün", öbür ucunu da ağırlık kemerime bağlarız. Eğer başım belaya girerse, kendimi dışarı çekebilirim."

"Ya başını çarparsan ve bayılırsan?"

"Her altmış saniyede bir ipe üç kere asılıyorum. Eğer asılmazsam, beni botu kullanarak dışarı çekersin."

"Zaman sınırı?"

"On dakika, bir saniye bile fazla değil."

Remi bir süre düşünüp gözlerini kıstı ve iç geçirdi. "Tamam bay okyanus uzmanı. Yine de dediğimi unutma. Eğer ölürsen, seni hiçbir zaman affetmem." Sam gülümsedi ve göz kırptı. "Anlaştık."

On dakika sonra giyinmişti ve botun burnunda oturuyordu. Remi, botu kayalığın yanına yaklaştırdı. Sam, dikkatlice hareket ederek ayağa kalktı ve halatı kök çıkıntısına gemici düğümüyle bağlayıp, soma diğer ucu kemerinin tokasına bağladı. Remi, botu geri geri sürüp girişe üç metre kala durdu. Sabit durmak için devamlı gazfren dengesiyle oynuyordu.

Sam, maskesine tükürüp soma tükürüğünü sildi ve maskeyi suya batırıp alt kısmı kaşlarının biraz üstünde kalacak biçimde kafasına geçirdi. Soma paletlerini taktı ve regülatöre yumruk atıp hava akımını kontrol etti. Son olarak Remi'ye hazır olduğunu belirten işareti verdi.

"İyi şanslar," dedi Remi.

"Hemen döneceğim."

Maskeyi yüzüne taktı ve geriye doğru suya daldı.

Ani dalışın ve suyun çarpıcı berraklığının keyfini çıkararak bir süre hareket etmeden sualtında asılı kaldı. Hava kabarcıklarının ve köpüklerin durulmasını bekledi ve balıklama olarak dibe mızrak gibi daldı. Akıntının gücünü şimdiden hissediyordu, kendini onun kollarına bıraktı. Böylece, kayalığın ağzı gözükmeden ve karanlığın içine girmeden önce, birkaç saniye de olsa yüzeydeki güneş parıltılarını görebildi. Ardından dalış fenerini açtı.

Mağaranın girişi yarım daire şeklindeydi, yaklaşık olarak üç metre genişliğinde ve altı metre uzunluğundaydı. Tepesi, denizin alçaldığı zamanlarda, lagünün yüzeyinden muhtemelen birkaç santim çıkıyordu. Bununla kayalığın cephesini kaplayan yeşillikler birleşince, giriş tamamen görünmez oluyordu. Keçi Kafası olmasaydı, girişi hiçbir zaman bulamazlardı.

Dibe doğru yüzmeye başladı ve bu sırada da parmaklarıyla kuma dokunuyordu. Yaklaşık altı metre soma karanlıkta kalmıştı. Yana doğru yuvarlanıp feneri yukarı doğru tuttu ve girişin tepesinin kaybolup yerini yüzeyin yansımalarının aldığını gördü. Saatine baktı ve belindeki halatı sert bir şekilde üç defa çekti: Her şey yolunda Remi.

Birden su soğudu ve yeni bir akıntı hissetti. Bu seferki Sam'i sağ tarafa doğru itiyordu. Görünmeyen dev bir el sanki parmakları arasında onu çeviriyormuş gibiydi. Girdap, diye düşündü biraz panikleyerek. Lagün ve yeraltı nehri akıntıları çarpışıyor, soğuk su, sıcak olanın içine sızıp, hidrolik bir girdap oluşturuyordu. Şu an Sam, girdabın dış kısmındaydı. Akıntı kuvvetliydi. Neredeyse saatte dört kilometre, diye tahmin etti ama paletlerle baş edilemeyecek kadar da güçlü değildi. Fakat Sam, girdabın merkeze doğru güçleneceğini biliyordu.

Yukarı doğru uzanarak eliyle bir kayayı kavradı. Diğer eliyle yüzeyi yoklarken bir çıkıntıya denk geldi. Bacakları girdabın gücüne direnmeye çalışıyordu. Halata sertçe üç kere asıldı ve saatine baktı: İki dakika geçti, geriye sekiz kaldı. Duvarlardan akan suyun yumuşak sesinden ve mağaranın derinliklerinden gelen damlama seslerinden başka, mağara gerçekten korkutucu bir şekilde sessizdi.

Dişlerini kullanarak boş elindeki eldiveni çıkardı ve parmaklarını yukarı doğru kaldırdı. Soğuk havayı anında hissetmişti. Bu iyiye işaretti. Sam, olabildi ihtimalinin düşük olduğunu düşünse de, mağaranın yeraltı nehriyle bağlantısının toksik kirletici maddeleri getirme olasılığı vardı ve her ne kadar zehirlenmenin belirtileri olan renksiz kayalar, ölü süngerler görmemiş olsa da, gaz birikmesinin muhtemel olduğunu düşünüyordu. Fakat hareketli hava akımı bu ihtimallerin olamayacağı anlamına geliyordu. Regülatörü ağızından çıkarıp burnunu çekti ve derin bir nefes aldı. Her şey yolundaydı: Halata tekrar asıldı ve eldivenini tekrar giyip feneri etrafa tuttu.

İki metre yukarıda, doğru yolda olduklarını gösteren ilk işareti gördü. Tavandan, paslı

çelik kablolarla asılı duran tahtadan yapılmış bir iskele sarkıyordu. Kablolar mağaranın eni boyunca uzanıyor ve deniz seviyesine kadar yığılmış olan tahta birikintileriyle desteklenen bir destek, üstündeki karşı duvarda son buluyordu. İkinci iskele birincisinin ortasından birleştirilmişti ve yan duvara kadar dik bir açıyla uzanıyordu. Kesinlikle gelişmiş bir düzenek değildi, ama birisi belli ki çok uğraşmıştı ve kabloların üzerindeki pasa ve tahta döşemelerin üzerindeki kil tabakasına bakılırsa, üzerinden uzun yıllar geçmişti.

Mağara ovaldı ve on beş metre genişliğindeydi. Sarkıtlarla kaplı kubbeli tavanı Sam'in kafasının üzerinden beş metre kadar tepeye yükseliyordu. Fenerini, duvarın arkası olması gereken yerin üzerinde gezindirdi, ama karanlıktan başka bir şey göremedi. Yeraltı nehriyle olan bağlantının duvarın üzerinde, içinden su fışkıran bir çatlak oluşturacağını düşünmüştü, fakat şimdi mağaranın sadece bir antre olduğunu anladı. Yan duvarların on metreye kadar daralmasından başka, bu mağara ve çatlaklarla oluşmuş bitişik mağara sistemi arasında fark edilebilir bir ayırım yoktu. Nereye ve ne kadar mesafe daha gittiği hiç belli olmuyordu.

Bu iskele ve destek düzeneği, bir ya da iki mini denizaltının tamiri için yeterli miydi, diye düşündü Sam. Nasıl bir iş yapıldığına ve ne kadar uğraşıldığına göre değişirdi. Bu da başka bir soruyu doğurmuştu: Bu iş, neden denizde Lothringen üzerinde yapılmamıştı? Selma'ya bir soru daha çıkmıştı.

Belindeki halat birden şiddetle titremeye başladı ve Remi için herhangi bir acil durum sinyali ayarlamadıkları için, Sam içgüdüsel olarak bir terslik olduğunu anladı.

Regülatörü tekrar ağızına yerleştirip suya daldı ve girişi sert bir şekilde yarararak halat yardımıyla yukarı çıkmaya başladı. Lagünün yüzeyinden ışık gözüktüğü anda tavana doğru sırtüstü döndü ve paletlerini kullanarak kayadan uzak durmaya çalıştı. Girişin ana kısmından geçti ve asmalarla kaplı yüzeye çıktı.

Remi'ye seslenme arzusunu bastırarak çevresine bakındı.

Lagün boştu.

Bot, Remi ile birlikte gitmişti.

Lagünün karşısındaki kıyı boyunca uzanan çalılıklardan çıkan eli

görünce, korkusu rahatlamaya dönüşmüştü. El, avuç içi dışarı bakar vaziyette bir işaret yapıyordu: Bekle. Bir saniye sonra çalılıklardan

Remi'nin yüzü gözüktü. Gökyüzünü göstererek kulağını işaret etti ve işaretparmağını havada birkaç kez çevirdi. On saniye geçti, sonra yirmi. Bir dakika sonra Sam sesi duydu: Helikopterin pervane sesi ilk başta belli belirsiz geliyordu, sonra yaklaşarak arttı. Sam, asmaların arasından kafasını çıkardı ve sesin nereden geldiğini anlamaya çalışarak gökyüzünü inceledi.

Tam kafasının üzerinden, kayalığın kenarından görünen pervane kanatları, akabinde de helikopterin güneşte parıldayan bombeli fleksiglas ön camı gözüktü. Lagünün yüzeyi hava akımından dalgalanmaya başladı, ince bir sis havayı dolduruyordu. Sam kafasını

yere gömdü, Remi de gözden kayboldu.

Sanki dakikalarca sürmüş gibi gelen ama aslında otuz saniyeden az bir süre boyunca helikopter lagünün üzerinde bekledi ve sonra sahil boyunca güneye doğru giderek uzaklaştı. Sam pervane sesi tamamen duyulmaz olana kadar bekledi ve suya dalıp karnı kuma değene dek hızla yüzdü. Remi'nin uzanmış elini yüzünün önünde görene kadar çalılıklara bakındı. Karısının elini tuttu ve ayağa kalktı.

"Onlar mıydı?" diye sordu Remi.

"Bilmiyorum, fakat şaşırmaktansa öyle olduğunu tahmin etmeyi yeğlerim. Ayrıca, pahalı bir helikopterdi, sanırım Bell 430. En az dört milyon dolar."

"Ukraynalı mafya babaları için uygun bir araç." "Aynı zamanda bir Rus uşağın ve onun sekiz arkadaşının oturabileceği kadar da geniş bir iç hacme sahip. Seni gördüler mi?"

"Emin değilim. İlk seferinde çok hızlı geçti, fakat hemen geri dönüp iki kere daha turladı. Ya burası ilgilerini çekti ya da bizim burada olduğumuzu biliyorlar."

"Bot nerede?" Remi sol taraflarını işaret etti. Bot çalılıkların içinde duruyordu. "Olabildiğinize hızlı bir şekilde sakladım."

"Güzel." Sam kısa bir süre düşündü. "Hadi mağaraya girelim. Eğer yere inmeye ve araştırmaya karar verirlerse, en iyi saklanma noktamız mağara olur." Helikopterin dönüp dönmediğini anlamak için bir süre sesleri dinlediler. Sam malzemeleri çıkarıp Remi'ye uzattı ve Remi de giyinmeye başladı.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Remi. "Lagünü geç ve mağaraya girip beni bekle. İçerideki akıntı saat yönünde, bu yüzden dikkat et. İpe sıkıca tutan ve girişe yakın durmaya çalış." "İpi üç kere çekersem acil durum demek; iki kere ise her şey yolunda, bir yere kımıldama."

"Anlaşıldı."

"Bota getirip içeriye sokmaya çalışacağım. Hava kararana kadar bekleriz ve ne yapacağımıza o zaman karar veririz."

Remi başıyla onayladı ve dalış teçhizatını kuşanmayı bitirip etrafa son bir kez bakarak, emekleyerek suya daldı. Sam, Remi'den çıkan hava kabarcıklarının oluşturduğu yolu ve karısının mağaraya doğru gözden kayboluşunu izledi. Soma Remi'nin botu sakladığı çalılıklara doğru süründü. Durup gözlerini kapadı ve etrafı dinledi, ama hiçbir şey duyamadı.

Bütün malzemelerini iki sugeçirmez çantaya tıktı ve kelepçeleyerek güvenceye aldı. Botun iki buçuk metrelik halatını beline bağlayıp suya girdi ve lagünün üstünde kurbağalama yüzmeye başladı. Yolu yarılamaştı ki, kumsal yönünden bir pervane sesi duyulmaya başlandı. Omzunun üzerinden bakar bakmaz, helikopter palmiye ağaçlarının tepesinde gözüktü ve yukarıda asılı kaldı. Kapısı açıktı. Siyah tulumlu bir silüet eğilmiş ona bakıyordu. Sam aniden onun Frobisher'ı kaçıran adam Arkhipov değil de diğeri, Rube'nin fotoğrafını gönderdiği adam, yani Kholkov olduğunu anladı. Aynı zamanda

adamın elindeki kısa ve kalın silindirik nesne de çok tanıdıktı: Küçük bir hafif makineli tüfek.

Hemen derin bir nefes alıp suya daldı ve kafası kaybolur kaybolmaz bot gürültülü bir şekilde patladı. Tepesindeki su dalgalanıyordu ve yanından geçen kurşunların bıraktığı köpüklü izleri görebiliyordu. Bot, her bir kurşunda titreyip tıslıyor ve garip sesler çıkarıyordu. Sonunda içine göçtü ve batmaya başladı.

Sam, kendini bir itip bir çekerek, mağaranın girişine doğru olabildiğince hızlı yüzmeye çalışıyordu. Silah sesleri iki saniyelğine durdu... Şarjör değiştiriyor, diye düşündü. Mermiler sağanak yağmur gibi yağıyor ve suya girdikten birkaç metre sonra itiş güçleri tükenip dibe çöküyorlardı. Sam, kayanın kemerinden içeriye girdikten sonra her şey karardı. Silah ve pervane sesleri boğuk bir şekilde birbirine karıştı.

Eliyle tepeyi yoklayarak kendini yukarı doğru çekmeye çalıştı. Halat... Halat... Hadi ama... Ayağına bir şeyin sürtündüğünü hissetti: Bot. Dipteki akıntıya kapılan bot mağaraya doğru sürükleniyordu. Botun halatı Sam'in ayağına dolanmış onu da mağaraya doğru çekiyordu. Helikopterden hâlâ ateş ediliyordu. Dalış bıçağını kınından çıkardı ve halatı kesmeyi denedi.

Ciğerleri sızlayan ve oksijen yetersizliğinden başı zonklayan Sam, halatı bıçağın sapına bağlamaya çalıştı. Bıçak elinden kaydı. Bıçağı yakalayıp tekrar denedi ve düğüm atmaya başardı. En sonunda su üstüne çıkabilmişti. Sağ tarafında, kayanın duvarına yapışmış olan Remi'yi gördü. Girdap kuvvetli bir şekilde Sam'i aşağıya doğru çekiyordu.

"Sam, ne ol..."

"Elindeki bütün ipleri bana ver!" Sam bıçağı yukarıya doğru fırlattı ve bıçak iskelenin üzerinden aşır

tekrar suya daldı. "Remi, halat, halatı fırlat!" "Geliyor!" Sam karısının arkasından suya girdiğini gördü. Bot inanılmaz ağırlaşmıştı. Sam aşağı doğru çekiliyordu ve su yutmaya başlamıştı. "Yakala!" diye bağırdı Remi. "Tam önünde!" Sam yanağına bir şeyin değdiğini hissetti ve eliyle yokladı. Parmakları halata dokundu ve halatı yumruğuna sardı. Sonunda sarsılarak durabildi. Gözünün kamaşmasının geçmesini bekleyerek düzgün nefes almaya başladı ve omzunun üzerinden baktı.

Remi, ipin diğer ucunda yan beline kadar suyun içinde bekliyordu. Dalış feneri kemerinin halkasından sallanıp duvarlarda dans eden gölgelerin oluşmasına neden oluyordu.

"İyi atıştı," dedi Sam.

"Teşekkürler. İyi misin?"

"Evet. Sen?"

"Şimdi iyiyim."

Malzemelerini toplayarak bir süre oyalandılar ve Sam, "Seni iskeleye doğru kaldıracam. Halatı bağla, soma yanına gelirim," dedi. "Tamam." Remi'nin üç haftada bir

aldığı yoga ve pilâtes dersleri, halatı yukarıya taşıırken bir maymun gibi hareket edip iskeleye çıktığında, faydasını çok iyi bir şekilde göstermişti. Tahta zeminden tiz bir ses çıktı, ardından da hafif bir parçalanma sesi. Remi donup kaldı.

"Boylu boyunca uzan," dedi Sam. "Ağırlığını dağıt... yavaşça."

Remi denileni yaptı ve diziyile dirseklerini kullanarak dayanıklılığını test etmek için tahtaya biraz basınç uyguladı ve kırılmayacağını anladığı zaman baskıyı kesti. "Sanırım hazırız." Paletlerini çıkarıp kemerine taktı ve halatı bağladı.

"Botumuz ve bütün malzemelerimiz kemerime bağlı," dedi Sam.

"Onları kurtarmaya çalışacağım."

"Tamam."

Remi'nin düğüm attığı yerle Sam arasında görünen ip yalnızca beş altı metreydi. Geri kalanı akıntıda sürükleniyordu. Sam, ipin üç metresini sarıp kendine geçici bir emniyet kemeri yaptı ve sadece hissederek botun halatının düğümlü kısmını kemerine sıkıca bağladı. Sağ eliyle kafasının üzerindeki ipi kavramış halde, kemerdeki düğümü çözdü. Halat birden gerildi. Suyun üstünden yukarıya kalkıp bir süre titredi ve birkaç saniye sonra tekrar sabit hale geldi.

"Sanırım bu tutar," diye seslendi Sam ve halatla tırmanıp Remi'nin yanındaki platforma yuvarlandı. Remi kocasına sıkıca sarıldı, ıslak saçlar Sam'in yüzünü kapladı.

"Silah atışları sanırım sorumuzun cevabını verdi," diye fısıldadı Remi.

"Bence de."

"Vurulmadığından emin misin?" diye sordu Remi, eliyle ve gözleriyle, Sam'in göğsünü, kollarını ve karnını yoklayarak. "Eminim." "Harekete geçsek iyi olacak. İçimden bir ses, işlerinin henüz bitmediğini söylüyor."

Sam, Remi'nin haklı olduğunu bilse de, çok az seçenekleri olduğunu da biliyordu: Geldikleri yere geri gitmek, başka bir çıkış yolu bulmak, savaşmak, veya saklanmak. İlk seçenek umutsuz bir girişim olurdu. Onları takip eden adamların kucaklarına düşerlerdi; ikinci seçenek tam bir soru işaretiydi. Buldukları mağara, hem mecazi hem de esas anlamıyla yolun sonu olabilirdi. Üçüncü seçenek de aynı ilki gibi umutsuzdu. Onlarda ayakkabıcı Guido'nun 38'lik tabancası varken, Kholkov ve adamlarında makineli tüfekler vardı. Dördüncü seçenek, bu işten kurtulmak için onların sahip olduğu tek şanstı.

Asıl soru, adamların Sam ve Remi'yi takip etmek için ne kadar bekleyeceğiydi. Sam saatini kontrol ettiği sırada bir avantajları olduğunu farkına vardı. Akıntı birkaç dakika sonra ters dönecek ve içeriye giriş zorlaşacaktı. "Demek gizli Nazi denizaltısının sığınağı burasıymış," dedi Remi teçhizatının geri kalanını çıkarırken.

"Muhtemelen öyle, yine de bir işaret bulmadan öğreneme..."

"Hayır Sam, bu bir soru değildi. Bak."

Sam arkasını döndü. Remi, feneriyle iskelenin üzerindeki kayanın duvarını

aydınlatıyordu. Dövülmüş tenekeyle yapılmış ve uzun zaman önce boyası dökülmüş bir buçuk metre bir metre cisim yine de tanınabilir haldeydi.

"Kriegsmarine Nazi bayrağı," dedi Sam fısıldayarak. Mağarayı aceleyle araştırdığı için bunu kaçırmıştı. "Bir eve sahip olmanın gururu sanırım."

Remi güldü.

Her seferinde, dikkatle bir adım atarak ve zayıf noktaları yoklayarak iskelenin üzerinden tahta desteğe vardılar. Çıkardığı birkaç ses dışında, döşeme sağlamdı. Kablolar kaim bir pas tabakasıyla kaplı olsalar da sağlam görünüyorlardı ve tavanla duvarlara başparmak büyüklüğünde çelik kopçalarla asılıydılar. Remi'nin fenerinin yardımıyla Sam tekrar iskeleye gitti, halatı tutup Remi'nin yanına geri döndü ve batık botlarını çekmeye başladı. Botu, birlikte yanlarına kadar çıkardılar. Botun kendisi parçalanmış da, motoru ve benzin kutusu mucizevi bir şekilde birkaç kurşun sıyrığıyla kurtulmuştu. Aynı şekilde çantaları da sağlamdı. Birisinde bir düzine kurşun deliği vardı, diğeryse hiç zarar görmemişti.

"İçlerinden neleri kullanabileceğimize soma bakarız," dedi Sam.

Arkadaki duvara bakmak için buldukları yerin sonuna ilerlediler. İkinci oda, Sam'in şüphelendiği üzere, çatlaklarla oluşmuş bir mağara sistemiydi. Binlerce yıllık su erozyonu ana mağaranın duvarlarını yumuşatmış olsa da, ikinci odanın duvarları sivri ve değişik açıydı. Bağlantı yerinde V şeklinde iki geniş tünel vardı. Biri yukarı doğru sola kıvrılıyordu, diğeri aşağı doğru sağa. Soldaki tünelden fışkıran suyun yansı ana mağaraya, diğeri yarısıysa sağdaki tünelden aşağı doğru akıyordu.

"İşte senin nehir," dedi Remi. "Uzun zamandan beri burada olmuş olamaz," diye cevapladı Sam.

"Duvarlar çok sert." "Ne kadar zamandır sence?" "Yüz yıldan fazla değil derim ben. Feneri ver, bir bakayım. Kemerimin halkasını tutar mısın?" Remi denileni yaptı, Sam öne eğilirken, Remi ağırlığını geriye verdi. Sam, feneri sağdaki tünelden aşağıya doğru tuttu ve, "Tamam, beni aşağı indir," dedi.

"Ne?" diye sordu Remi. "Tünel geriye doğru sağa kıvrılıyor. Tam köşesinden, başka bir destek ve daha çok iskele görebiliyorum." "Olaylar iyice karışıyor desene."

İlerinde kalan halatı kullanarak eşyalarını sağdaki tünelden indirmek

için bir düzenek oluşturdular. İlk Remi gitti. Diğer iskeleye ulaşana kadar, Sam, ona yığıntıların etrafındaki halatların bir kısmını uzattı. "Tamam!" diye seslendi Remi. "On metre kadar geldi." Sam halatı kendine çekti ve motoru, botu (avlarının içeride bir yerlerde olduğunu anlamasınlar diye, botun, Kholkov ve adamları tarafından bulunmasını istemiyorlardı), iki çantayı ve dalış teçhizatlarını halatın sonuna bağladı. İş bittiğinde, Remi, "Tamam, şimdi dur," diye seslenene kadar ipi kullandı. "Çözdüm!"

Sam, girişten su sesinin geldiğini, ardından bir regülatörün su yüzeyine çıktığını duydu. Yüzüstü yattı ve yüzü iskelenin döşemesine yapışık halde hareket etmeyi kesti. Bir fenerin ışığının duvarlarda ve tavanda gezindiğini gördü. Etraf aydınlandığında Sam,

adamın kafasını gördü; adamın yanında mermi şeklinde bir nesne yüzüyordu... Sam, bunun bir jetsky olduğunu fark etti. Bir jetsky, kaliteli paletler ve kuvvetli bacaklarla seksen kiloluk bir adamı saatte sekiz dokuz kilometre hızla taşıyabilirdi. Akıntıya üstünlük sağlayabilecek bir hız, diye düşündü Sam.

Adam kancaya benzeyen bir şeyi platformun üzerine atıp, takılı halatı sertçe çekti ve Rus aksanlı bir İngilizceyle, "Her şey yolunda, buraya gelin!" diye bağırdı. Adam jetsky'yi iskeleye doğru çevirdi ve mağaraya doğru yöneldi.

Sam düşünmeden ve bir plan yapmadan, acil bir durum olduğunu belirtmek için halatı üç kere çekti ve kenara doğru yuvarlanıp suya daldı. Akıntıya yakalanıp tünelin içine sürüklendi. Birkaç saniye sonra diğer iskeleyi görmüştü. Remi kıyıda diz çökmüş bir şekilde halatı topluyordu. Sam, parmaklarını dudağına götürerek karısını uyardı. Remi başıyla onaylayarak Sam'in iskeleye çıkmasına yardımcı oldu.

"Kötü adamlar," diye fısıldadı Sam.

"Ne kadar zamanımız var?"

"Saklanmaya yetecek kadar."

Sam etrafına bakındı. Buldukları iskeleye karşı duvardaki iskeleyi bağlayan E şeklindeki köprüler mağaraya yayılmıştı. İki iskelenin üzerinde de Kriegsmarine amblemi taşıyan yiğınla tahta kasa vardı.

İlki kadar büyük olmasına rağmen, bu mağara çatlaklarla oluşmuş mağaralardandı. Yani denize doğru bir çıkışı yoktu. Yoksa var mı, diye düşündü Sam, feneri etrafına tutarak. Uzak köşedeki tavandan, Sam'in ilk olarak uzun bir sarkıt sandığı şey aşağıya doğru sarkıyordu. Fenerin ışığının altında, gördüğü şeyin aslında neredeyse suyun yüzeyine kadar sarkan kurumuş kök ve asma düğümleri olduğunu anladı.

"Bir çıkış yolu mu?" diye sordu Remi.

"Belki. Buradaki akıntı daha yavaş."

"Yaklaşık saatte bir kilometre, daha fazla değildir."

İlk mağaradan, iki kişinin seslerini duydular, daha sonra üçüncü kişiyi. Bir el silah sesi tünelde yankılandı ve bir el daha. Daha sonra seri atışlar başladı. "Suya ateş ediyorlar," diye fısıldadı Sam. "Saklandığımız yerden çıkarmaya çalışıyorlar."

"Şuraya bak Sam."

Sam feneri çevirip Remi'nin işaret ettiği yere, suya doğru tuttu. Suyun yüzeyinin tam altında kavisli bir şekil yatıyordu. "Denizaltı," diye fısıldadı Remi. "Sanırım haklısın."

"UM77'mizi bulmuş olabiliriz."

"Hadi bakalım, yapmamız gereken işler var."

Sam planını anlattıktan sonra, motoru ve diğer malzemelerini delik deşik olan botlarının içine sardılar ve halatla botu paket haline getirip, paketi iskelenin altına hatırdılar. Daha sonra halatın dokuz metrelik kısmını kesip her bir metrede düğüm yapmaya

başladılar. Bu iş de bittiğinde Sam, Remi'ye, "Hangi kısmı yapmak istersin?" diye sordu.

"Sen dal, ben tırmanayım." Remi, kocasına küçük bir öpücük verdi ve halatı kavrayıp köprü boyunca yan koşmaya yan sürünmeye başladı. Sam el fenerini aldı ve iskeleden suya daldı.

Sam, bunun bir Molch sınıfı mini denizaltı olmadığını hemen anladı. Çok daha küçüktü. UM34ten iki metre daha kısa, genişliyiye yansı kadardı. Sam, bunun Mardern sınıfından olduğuna karar verdi. Bir çift G7e torpidosunun üst üste konulmasından oluşuyordu. Üstteki torpidoya çukur açılıp, üzerinde akrilik camdan seyir kubbesi olan kokpitteki bölmesine dönüştürülüyordu. Alttakiyse, kullanıma hazır ve sökülebilir bir torpidoydu.

Gövdenin kıvrımını dibe kadar takip eden Sam, sökülebilir torpidonun yerinde olmadığını hemen anladı. Sadece kokpit bölümü görünüyordu ve seyir kubbesinin yarısı kuma gömülmüştü. Gövde boyunca kubbenin yanına kadar yüzdü ve feneri kuma bırakıp sürgüleri açma işine girişti. Sürgüler donmuştu.

Zaman, Sam, zaman...

Ciğerleri yanmaya başlamıştı. İki eliyle sürgülerden birini tutup ayağını gövdeye dayadı ve asıldı. Hiçbir şey olmamıştı. Bir daha denedi. Yine başaramadı.

Suyun içinden sesleri yeniden duydu, bu seferki daha yakından geliyordu. Feneri kapadı ve yukarı çıkıp eşyalarını topladıktan soma denizaltıyı ayağıyla itip uzak köşedeki duvara doğru yüzmeye başladı. İskelenin yığıntıları karanlıkta belirmeye başlayınca yanlarından geçip sağa döndü ve duvarı takip etti. Yukarı doğru süzülüp yavaşça suyun üstüne çıktı ve iskeleye vardı.

Mağaranın karşısından ve bitişik nehir tünelinin aşağısından duvarların üzerinde dans eden ışıklar görebiliyordu... Kholkov ve adamları iskelenin sonundaydılar ve Sam'in bulunduğu yere geliyorlardı. Sam, sol taraftan sarkan asma düğümüne yakından baktığında tahmin ettiğinden çok daha büyük olduğunu anladı. Neredeyse iki yüz litrelik bir bidon genişliğindeydi. Düğümüne doğru yanlamasına yüzüp bir süreliğine daldı ve Remi'nin halatını buldu. Tırmanmaya başladı.

Birkaç metre soma, uzanan eli, bir düğümün içinde duran Remi'nin ayağını buldu. Ayağı güven vererek kavradı ve Remi gıdıklanarak bacağını oynattı. Sam ayağını ve sağ elini bir düğümün içine geçirerek sabit bir pozisyona geçti.

"Durum nedir?"

"Sıkıca düğümlemiş."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz."

Bekleyişleri kısa sürmüştü.

Kholkov'un adamları, Sam ve Remi'nin ikinci iskeleye geçmek için kurdukları halat

sistemini kullanarak hızla hareket etmişlerdi. Sam, asmaların arasından baktığında altı kişi görmüştü. Adamlardan biri iskelede gezinip fenerini sandıklara, suyun içine ve köprülerden aşağıya doğru tutuyordu.

"Nerede bunlar?" diye bağırdı adam.

Sam, sesinden Kholkov'u tanımıştı.

"Siz dördünüz, çıkarın şunları ortaya!" diye emir verdi Kholkov; sonra diğer adama işaret edip, "Sen benimle gel!" dedi.

Kholkov ve yanındaki adam sandıkları ararken, diğerleri iskelenin kenarından suya doğru rasgele ateş ediyorlardı. Yaklaşık bir dakika sonra Kholkov, "Ateşi kes, ateşi kes!" diye bağırdı.

"Aşağıda bir şey var," dedi adamlardan biri fenerini suya doğru tutarak. Kholkov adamın yanına gidip bir süre suya baktı ve adamlardan ikisine işaret etti. "İşte bu! Teçhizatlarınızı alın ve aşağı inin." Adamlar beş dakika içinde geri gelmişlerdi, ondan beş dakika sonra da suya dalmışlardı. "İlk önce mağarayı inceleyin," diye emretti Kholkov. "Bir yerlerde saklanmadıklarından emin olun."

Adamlar, baloncuklar çıkararak suyun içinde kayboldular. Sam, fenerlerinin dibin çevresinde, iki iskelenin altında ve duvarlar boyunca hareket ettiğini gördü. Soma iki adam da yüzeye çıktılar.

"Burada değiller," dedi biri. "Saklanmak için yer yok." Sam tuttuğu nefesini dışarı verdi. Adamlar batık malzemeleri görmemişlerdi. "Belki de nehir tüneline aşağıya indiler," dedi Kholkov'un yanında duran adam. Kholkov bu olasılığı bir süre düşündü. "Hiçbir şey olmadığına emin misin?" diye sordu dalgıçlara.

İki adam da onayladı ve Kholkov, nehir tüneli fikrini sunan adama döndü. "Pavel'i yanına al, üzerlerinize halatları bağlayın ve tünelde herhangi bir iz olup olmadığına bakın."

Adam başıyla onayladı ve iskelenin sonuna gidip bir kangal halatı çözmeye başladı. "Denizaltıyı arayın," diye emretti Kholkov dalgıçlara. Dalgıçlar regülatörlerini takıp tekrar suya daldılar.

Sam, fenerlerin denizaltı boyunca ilerleyişini ve kokpitin kubbesinin üzerinde duruşunu izledi. Fenerler titredi ve yön değiştirdi. Soma metalin metale vurma sesi geldi. Yaklaşık üç dakika sonra adamlardan biri suyun üstüne çıktı ve regülatörü ağzından çıkardı.

"Bir Marder," dedi adam. "77 olan."

"Güzel," dedi Kholkov.

"Fakat sürgüler donmuş. Levveye ihtiyacımız var."

İskeledeki adamlardan biri çantalarından birine eğildi ve içinden bir levye çıkardı. Dalgıç, adama doğru yüzüp levveyi aldı ve tekrar daldı. Beş dakika daha metal sesleri duyuldu ve bir kısa bir sessizlikten sonra suyun yüzeyinden kocaman bir kabarcık çıktı. Birkaç dakika geçtikten sonra iki dalgıç da su üstüne çıktı. Adamlardan biri diğerlerine

seslenip, sudan, dikdörtgen şeklinde bir cisim çıkardı.

"Buraya getir!" dedi Kholkov. İskeleyle ulaştıklarında, Kholkov eğildi ve cismi eline aldı. O sırada Sam, cismin çok tanıdık, somun büyüklüğünde bir ahşap kutu olduğunu gördü. Kholkov bir dakika kutuyu inceledi, bir orasına bir burasına baktı ve yüzeyini dikkatle inceleyip kapağını kaldırarak içine göz gezdirdi. Kapağı kapadı ve kafasını salladı.

"Güzel." Nehir tünelinden bir haykırış duyuldu. "Yardım edin! Bizi içeriye çekin, içeriye!"

Adamların çoğu iskeleden aşağı inip hep beraber halatı çekmeye başladılar. On saniye sonra halatın ucundan bir adam gözüktü. Işıklar adamın yüzüne doğru çevrildi. Adam yan uyanık haldeydi ve yüzünün yarısı kanla kaplanmıştı. Adamı kıyıya çekip sırtüstü yatırdılar.

"Pavel nerede?" diye sordu Kholkov. Adam anlaşılabilir bir şeyler geveledi. Kholkov adama bir tokat attı ve çenesini tuttu. "Cevap ver! Pavel nerede?"

"Akıntı... ip koptu... kafasını vurdu. Ona ulaşmaya çalıştım ama çoktan gitmişti. Gözümün önündeydi ve soma kayboldu. Gitti."

"Lanet olsun!" Kholkov arkasını dönüp iskelenin yansına kadar gitti ve tekrar geri döndü. "Tamam, siz ikiniz bunu taşıyın ve lagüne geri dönün." Diğer adama işaret etti. "Sen ve ben patlayıcıları yerleştireceğiz. Henüz ölmedilerse, Fargo'ları diri diri gömeceğiz! Yola koyulun!"

Kholkov ve adamı gitti. Sam, Remi'ye onu izlemesini işaret ederek ipten aşağı sarkıp, ağırlığını bir öne bir arkaya vererek sallanmaya başladı ve Remi'ye işaretini verdi. İlk Remi, arkasından Sam köprüünün üzerine atladı. Birlikte diz çöktüler. "Sence söylediğinde ciddi miydi?" diye fısıldadı Remi. "Bizi gömmeye yetecek kadar patlayıcılarının olduğunu şüpheliyim, fakat ana girişi kesinlikle kapayabilirler. "Orada bir çıkış olup olmadığına baktın mı?" diye sordu Sam karışmış kökleri göstererek. Remi kafasını salladı. "Birkaç santimden daha geniş olmayan ve yüzeye iki metre mesafede bir çatlaktan başka bir şey yok." "Gün ışığını gördün ama değil mi?" "Evet. Güneş batıyordu." "Çıkış ya da değil, en azından hava almak için bir yerimiz var. Ama lanet şeyeyi aldılar." "Her şeyin bir sırası var Sam." "Haklısın. Patlama gerçekleşmeden şu köprüden..." Sam bunu söylediği anda ana mağaradan bir patlama sesi geldi ve bunu, arka arkaya iki patlama sesi daha takip etti. "Yere yat!" Sam karısını yere yatırıp üzerine çıktı. Birkaç saniye sonra, üzerlerinden geçen soğuk hava dalgasını hissettiler. Tünel boyunca bir toz bulutu etrafı kapladı ve mağarayı doldurdu. Ağır tanecikler yüzeye yağmur gibi yağıyordu. Sam ve Remi yukarıya baktı.

"Nihayet yalnız kaldık," diye mırıldandı Remi.

Sam sırtıtarak ayağa kalktı ve üzerini temizleyerek karısını da ayağa kaldırdı. "Biraz burada kalmak ister misin?" "Hayır, teşekkürler." "O zaman, kaçış aracımız üzerinde çalışmaya başlasak iyi olur." Remi ellerini kalçasına koydu. "Neden bahsediyorsun?" Sam belinden fenerini çıkardı ve suya doğru tutup denizaltının gövdesini aydınlattı. "Bundan

bahsediyorum."

"Açıkla Fargo."

"Emin olmak için kontrol edeceğim, ama yine de geldiğimiz yere geri gidemeyiz ve kimsenin nerede olduğumuzu bilmediği için de birisinin yardımına güvenemeyiz. Geriye tek bir seçenek kalıyor, nehrin aşağısı."

"Ah, yani Kholkov'un adamlarından birini öldüren ve belirsiz bir yere çeken nehirden mi bahsediyorsun? O nehir mi?"

"Bir yere gidiyor olması lazım. Tünelin genişliği rahat beş metre vardır. Su hızlı ve düzenli akıyor. Eğer bir yerlerde daralıyor olsaydı ters bir akıntı fark eder veya duvarlarda suların yükselmesinden oluşmuş çizgiler görürdük. İnan bana, nehir bir yerlere dökülüyor, ya yeryüzündeki bir göle ya da bir gölete. Belki de başka bir deniz mağarasına."

"Bundan emin misin?"

"Oldukça eminim."

"Fazla kişisel bir tahmin oldu." Remi bir süre dudaklarını ısırıldı. "Şuna ne dersin? Benzin kutularından biriyle mühendislik yeteneğini kullan ve tavadaki çatlağı patlatarak bir delik aç."

"Yeteri kadar güç yok, ayrıca bütün tavan üstümüze yıkılabilir."

"Doğru. Tamam, o zaman sabahı bekleriz ve kök düğümünü ateşe veririz. Dumanla işaret vermiş oluruz..." Kendine hafif bir tokat atıp kaşlarını çatı. "Bunu boş ver. Yardım gelmesinden çok zaman önce zehirlenmiş oluruz."

"En az benim kadar mağara dalışı yaptın," dedi Sam. "Jeolojiyi iyi bilirsin. Tek şansımız nehir." "Tamam. Yalnız bir problem var. Kaçış aracımızın içi tamamen su dolu ve kendisi, suyun beş metre aşağısında duruyor." Sam kafasını salladı. "Evet, bu bir problem."

Ana mağaranın girişinin gerçekten kapanıp kapanmadığını kontrol ettiler ve ikinci mağaraya geri dönüp çalışmaya başladılar. İlk olarak, suyun dibinden eşyalarını çıkardılar ve işlerine yarayacak bir şeyler olabilir diye Kriegsmarine kasalarını kontrol ettiler. Çoğu paslanmış aletlerden oluşan alet çantalarından başka, dört tane fener ve bir düzine adak mumuna benzeyen ve Sam'in ilk denemesinde yanan mumlar buldular. Kısa bir süre sonra iskele ve onu çevreleyen su, titrek sarı bir ışıkla hafif aydınlanmıştı. Remi, teçhizatlarının geri kalanını ayırırken ve malzeme çantasındaki şeylerin listesini çıkarırken, Sam, iskelenin kenarında durup suya doğru bakıyordu.

"Tamam," dedi Remi. "Biri üçte iki, diğeri tamamen dolu, iki tane oksijen tüpü; ikisi de çalışan fakat pil durumları belli olmayan iki el feneri; fotoğraf makinem parçalanmış fakat dürbün iyi durumda; tabanca kuru fakat mermiler için aynı şeyi söyleyemem; iki matara su ve hamur kıvamına gelmiş kurutulmuş et; bir ilkyardım çantası; senin Gerber Nautilus marka çok fonksiyonlu çakın; iyi durumda sugeçirmez bir çanta ve son olarak kuru, çalışan, şarjı neredeyse dolu fakat hiçbir işe yaramayan iki cep telefonumuz var."

"Motor?"

"Elimden geldiği kadar kurutmaya çalıştım ama denemeden anlayamayız. Benzin kutusuna gelirsek, üzerinde herhangi bir delik görmedim ve bütün kapakları kapalı, yani iyi durumda."

Sam kafasını salladı ve suya bakmaya devam etti.

Birkaç dakika sonra boğazını temizledi ve, "Tamam, bunu yapabiliriz," diyerek Remi'nin yanına gelip yere oturdu.

"Anlat bakalım," dedi Remi. Sam açıklamaya başladı. Bitirdiğinde, Remi dudaklarını büzdü ve kafasını yana yatırıp Sam'i onayladı. "Nereden başlıyoruz?"

Görev, Sam için gergin ve klostrofobik bir sürünmeyle başladı. Ne kapalı yerlerle ne de suyla ilgili bir sorunu vardı, ama ikisinin birleşiminden hiç hoşlanmıyordu.

Sadece maskesini ve dalış kemerini takmış olan Sam, ilkönce, ciğerlerinin kapasitesini artırmak için bir dizi dalış denemesi yaptı ve suyun üzerinde bir dakika boyunca, kanındaki oksijen miktarını yükseltmek için nefes alıp verme egzersizi yaptı.

Son bir kez nefes aldı ve dibe doğru daldı. Önünü fener aydınlatıyordu. Denizaltının seyir kubbesi boyunca ilerledi ve kıç tarafa döndü. Marder sınıfı denizaltının burun kısmının sadece bir kişiyi ve birkaç temel yön ve dalış kontrollerini barındırdığını, Pocomoke'de Kriegsmarine üzerine yaptığı üstünkörü çalışmasından biliyordu. Esas aradığı şeyin su girişi kapakları kuyruk tarafında olduğunu biliyordu. İçerideki borular boyunca kendini bir çekip bir iterken, silindirik duvarların üzerine kapandığını, karanlığın ve suyun baskısının onu ezdiğini hissetti. Hissettiği şeylerden kurtulup tekrar odaklanmaya başladı: Su giriş kapağı Sam. Kapak.

Fenerini sola, sağa ve karşıya doğrulttu. Bir çeşit kol arıyordu, gövde üzerine oturtulmuş kalkık silindirik bir şekil... Aradığı aniden, sol tarafına doğru karşısında belirdi. Uzanıp kolu tuttu ve kaldırmaya çalıştı. Sıkışmıştı. Dalış bıçağını çıkarıp gövdeyle kol arama sıkıştırdı ve tekrar denedi. Üzerindeki pasın ezilip çözülmesiyle birlikte kol yukarı kalktı. Ciğerleri sızlayan Sam, karşı kapağa geçti ve aynı işlemleri tekrarlayıp yüzeye doğru yüzmeye başladı.

"İyi misin?" diye seslendi Remi.

"İyi tanımla lütfen."

"Ölümcül bir şekilde yaralanmamak."

"O zaman evet, iyiyim."

Planlarının diğer kısmı üç saatlerini aldı. Almanların gerilerinde bıraktığı, yarısının tamamen çürüdüğü veya Sam'in güvenmeye hiç niyeti olmamasına neden olacak kadar güçsüz olduğu halatı ayırıp uçlarını birleştirmişlerdi. Sam, Remi'ye, deneyecekleri şey için sadece bir şansları olduğunu söyledi. Eğer başarısız olurlarsa, Remi'nin dumanla işaret fikrini denemek zorunda kalacak ve yardım gelmeden, dumanın onları öldürmemesi için dua edeceklerdi.

Dört saat soma neredeyse hazırđılar. İskelenin kenarında durup yaptıkları düzeneği incelediler. Birisi denizaltının baş kısmına, diğerleri arka taraftaki kelepçeye geçirilmiş ve dört kat bağlanmış halatlar sudan, mükemmel bir tırmanıcı olduğunu kanıtlayan Remi'nin her bir halatı köprünün bağlı olduğu kopçalara geçirdiği tavana kadar yükseliyordu. Tavandan da her bir halat aşağı iniyordu ve köprü döşemesinin altındaki kabloya bağlı duruyordu. Dikey destek kabloları, özenle inşa edilmiş örümcek ağı şeklindeki halat yardımıyla ortalarından birbirlerine bağlanmışlardı. Sam, oksijen tüplerinden birini denizaltıya bağlanan halatlara en uzak olan kablolardan birine ipele tutturmuştu.

"Evet," dedi Remi. "Planı gözden geçirelim. Sen tüpü vuracaksın, patlama kabloları koparacak, köprü düşecek, denizaltı yüzeye çıkacak ve içindeki su boşalacak. Bu mudur?" "Aşağı yukarı öyle. Tüp patlamayacak, ama roket gibi yanmaya başlayacak. Eğer doğru hesapladıysan, açığa çıkan kuvvet güçsüzleşmiş kabloları koparacak. Bunun ötesinde, iş matematiğe ve kaos teorisine kalıyor."

Denizaltının ve içindeki suyun, aynı zamanda köprülerin toplam ağırlığını ve kabloların dayanma limitlerini hesaplamak Sam'in başının ağrımına neden olmuştu, ama yöntemine oldukça güveniyordu. Alet çantasında buldukları eski ve paslı fakat hâlâ kullanılabilir demir testereyle on sekiz dikey köprü kablosunun ombirini yarısına kadar kesmişti.

"Ya yerçekimi?" dedi Remi. "Basarsak da başaramasak da seninle gurur duyuyorum." Silahı Sam'e uzattı. "Bu senin eserin. Bu şeref de senin olmalı."

İskelenin uzak ucunda, kasaları toplayarak hazırladıkları siperin arkasına geçtiler ve Sam'in atışı için açtıkları aralık dışında etraftaki her şeyin güvenli olduğundan emin oldular.

"Hazu mısın?" diye sordu Sam.

Remi kulaklarını kapadı ve kafasını salladı.

Sam silahı tuttuğu elini diğer koluyla destekleyerek nişan aldı ve tetiği çekti. Silahın sesi, ani bir ışıkla, parçalanmış demir ve gürleyen su sesi altında boğulmuştu.

Sam ve Remi kafalarını siperden çıkarmışlardı, fakat on saniye boyunca mağarayı dolduran kaim bir toz tabakasından başka bir şey göremediler. Yavaşça etraf gözükmeye başladı. İskelenin kenarına gidip aşağı baktılar.

"Zaten hiç şüphem yoktu," diye mırıldandı Remi.

Marder sınıfı UM77 mini denizaltısı, ömrünün son altmış yılını birdeniz mağarasının dibinde geçirmişti ve şimdi, kusursuz bir şekilde dikey olarak yüzeye çıkmış, kapaklarından sular fışkırıyordu.

"Mükemmel." Bu , Sam'in söyleyebileceği tek şeydi.

"Denizaltı, etrafı çınlatarak bir kayaya çarptı; sert bir şekilde yana devrildi ve diklemesine nehrin ana kanalına sürüklenmeye başladı. Seyir kubbesinden sular akmaya

başlayınca Sam'in görüş alanı bir süre bulandı ve soma tekrar açıldı. Fenerini açıp ön tarafı aydınlattı, fakat gördüğü tek şey iki taraflarından hızla geçen kaya duvarları ve koni biçimindeki burna çarpan suydü. Sam, yaşadıkları tecrübenin, gerçekten tehlikeli olmasına rağmen, Disneyland'daki turlara çok benzediğine karar vermişti.

"Arkada iyi misin?" diye seslendi Sam. Kokpit koltuğunun arkasında, gövdeye tutunarak yatan Remi bağırdı. "Süperim! Ne kadar zamandır yoldayız?"

Sam saatine baktı. "Yirmi dakika."

"Aman Tanrım, sadece o kadar mı?"

Planlarının gerçekten işe yaramasının şaşırtıcı şokundan kurtulan Sam ve Remi, denizaltının halatından sarkıp burnunu birkaç santim yüzeye kaldırmış ve içindeki kalan suyun çıkmasını sağlamışlardı. Daha soma Remi içeriye girip iki kapağı da kapamıştı.

Bunlar bittikten sonra yapacak çok az işleri kalmıştı: Sızıntı var mı diye denizaltıyı kontrol etmek, içini, köprülerden alıp düzgünce yerleştirdikleri döşemelerle desteklemek. Yüz doksan litrelik balast tankı on santimlik bir boru yan taraf ve sancak tarafından aşağı boylu boyunca uzanıyordu ağızına kadar doluydu ve denizaltıyı iyi bir şekilde dengeliyordu.

Hazır olduklarından emin olduktan soma iskelenin üzerinde, fenerlerin oluşturduğu dairenin ortasında dört saat uyudular. Gün doğarken uyandılar, ılık su ve nemli kurutulmuş et ile kahvaltılarını edip denizaltına birkaç gerekli şey yüklediler ve içine girdiler. Sam, denizaltıyı, köprüünün döşemelerini kullanarak nehir tünelinin ağızına kadar taşımıştı ve içeriye giriş kapağını kapatıp beklemişti.

Denizaltının güçlendirilmiş alüminyum gövdesi şu ana kadar iyi dayanmıştı, fakat hem Sam hem de Remi, şartların da onların tarafında olduğunu biliyordu: tünelin duvarları hâlâ sivri olsa da, kanalın içindeki taş ve kayalar uzun zaman önce erozyonla birlikte, üzerlerindeki, gövdeyi delebilecek sivri köşeleri yok ederek düzleşmişti.

"Sıkı tutun!" diye seslendi Sam. "Kocaman bir kaya!"

Denizaltının burnu dik bir şekilde kayaya çarpıp yukarı kalktı ve tepesine çıkıp tekrar sola doğru düştü. Kuyruk kısmı akıntıya yakalandı ve gövdeyi duvara vurarak dönmeye başladı.

"Ah!" diye bağırdı Remi.

"İyi misin?"

"Koleksiyonuma ekleyeceğim yeni bir çürük sadece."

"Four Seasons'a geri dönünce İsveç masajı yaptırırız."

"Sana hatırlatırım!"

Bir saat iki saati buldu. Sam ve Remi güçlü akıntıda ilerliyor, denizaltı, duvarlara çarpıp kayaların üzerine çıkıyor ve suyun içinde bir o tarafa bir bu tarafa savruluyordu. Arada sırada, kendilerini nehrin daha geniş ve durgun taraflarında buluyor, Sam, Remi'nin

kalan oksijen tüpüyle aralıklı olarak etrafa hava pompalamasına ek olarak seyir kubbelerini açıp içeriye temiz hava girmesini sağlıyordu.

Denizaltı, birkaç dakikada bir kayalara çarpıyor ve kendilerini, ya yana devrilmiş ya da akıntının üstünde tehterevalli gibi oturmuş şekilde kayaya çıkmış olarak buluyorlardı. Kanala geri dönmek için, her seferinde, ya kendilerini bir sağa bir sola sallıyorlar ya da Sam, seyir kubbelerini açıp, döşemeden küreği kullanarak denizaltıyı yerinden oynatıyordu.

Yolculuklarının üçüncü saatine yaklaşırken, akan su sesi birden kesildi. Denizaltı yavaşladı ve yavaş yavaş dönmeye başladı.

"Neler oluyor?" diye seslendi Remi.

"Emin değilim," dedi Sam.

Sam, lomboza yüzünü yapıştırdı ve soluna baktığında, bir asma topluluğunun, tıpkı otomatik araba yıkamasında sallanan fırçalar gibi kubbenin üzerine çarptığını gördü. Yukarıdan güneş ışığı geliyordu ve içerisini sarı bir ışıkla aydınlatıyordu.

"Bu güneş mi?" dedi Remi.

"Kesinlikle!"

Denizaltı yavaşladı ve hafifçe durdu. Sam ileriye baktı. Başka bir lagünün üzerinde, karaya oturmuşlardı. "Remi, sanırım geldik." Seyir yerinin mandalını çevirip kubbeyi açtı. Serin ve tuzlu hava kapaktan içeriye girdi. Kollarını dışarıya uzatarak sallandırdı ve kafasını arkaya dayayıp yüzünü güneşe doğru çevirdi.

Sol taraftan sesler duyunca gözlerini açtı ve kafasını çevirdi. Üç metre ötede, dalgıç kıyafetli genç bir çift kumda oturuyordu. Donmuş ve şaşkınlıktan ağızları açık kalmış şekilde Sam'e bakıyorlardı. Adam amele yanıyordu ve kadının da açık sarı saçları vardı... Ortabatılılar tropikal maceraya çıkmış.

"Günaydın," dedi Sam. "Gördüğüm kadarıyla mağara dalışı yapıyorsunuz."

Çift aynı anda kafa salladı ve hiçbir şey demediler.

"Dikkat edin de kaybolmayın. Dışarıya geri çıkmak biraz aldatıcı olabiliyor. Bu arada, hangi yıldayız?"

"Rahat bırak insanları Sam," diye fısıldadı Remi arkadan. "Cennet," diye mırıldandı Remi. "Gerçekten bir cennet."

Sam verdiği sözü yerine getirerek, Four Seasons'a geri döndükten sonra sıcak bir banyo yaptı ve arkasından, deniz ürünlü salata, sıcak ekmek ve tropikal meyve sepetinden oluşan pahalı bir yemek, ardından da bir çift masör istedi. Bir saatlik sıcak taş masajından sonra İsveç usulü derin doku masajı yaptırmışlardı. Sam ve Remi verandada yan yana yatıyor, transparan perdeler etraflarında hafif bir tropikal esintiyle kabarıyordu. Sahilde, dalgalar doğanın ninni söylemesi gibi usulca kıyıya vurup geri çekiliyordu.

Sam tam uykunun eşiğinde mırıldandı. "İşte buna yaşamak derim." Mağaradan çıkışlarında karşılaştıkları şaşkın çift, gerçekten de ortabatılıydı... Mike ve Sarah, Minnesota'dan gelmişlerdi ve balayındaydılar. Sam'in, "Tam olarak neredeyiz?" sorusuna, üç denemeden soma yanıt vermişlerdi: Rum Çay'ın kuzey kıyısında, Junkanoo Kayalıkları ve Liberty Kayalıkları arasındaydılar. Sam'in hesaplarına göre, yeraltı nehri boyunca on altı kilometrelik bir yolculuk yapmışlardı. Mike ve Sarah nazikçe, Sam ve Remi'yi, kiralık botlarıyla sahilden aşağıya götürmeyi ve Sam'in gittikçe bağlandığı mini denizaltıyı çekmeyi teklif etmişlerdi. Sam ve Remi, Rum Çay'a ayak basmalarından kırk iki saat soma, indikleri kumsala geri dönmüşlerdi. Ev sahipleri, esrarengiz lodosçu, etrafta gözüküyordu. Onlar da denizaltıyı çalılıkların oraya çekip barakanın duvarına bir not bırakmışlardı: Lütfen göz kulak olun. Bunun için geri döneceğiz. Sam, kendisinin ne planladığı hakkında hiçbir fikri yoktu, fakat denizaltıyı terk etmek yanlış geliyordu.

Daha soma Bonanza'ya bindiler ve ana adaya, otellerine doğru yola çıktılar.

Sam ve Remi, masajları bittikten sonra bir süre uzanıp kestirmiş ve soma kalkıp içeriye girmişlerdi. Selma'ya "Biz iyiyiz" mesajını çoktan atmış olan Sam onu arayarak ve hoparlörü açtı. Serüvenlerle dolu mağara yolculuklarını kısaca anlattı.

"Evet, kimse sıradan bir tatile çıktıkları için Fargo'ları suçlayamaz," dedi Selma. "Sırlardan birini çözmüş olabilirim. Peşinizden gelen neden Kholkov'du. Rube aradı. Grigoriy Arkhipov, Yalta'da bir otoparkta ölü bulunmuş; elleri ve ayakları yokmuş. Tüfekte vurulmuş. Rube, sizin..."

"Dikkatli olmamızı söyledi," diye araya girdi Sam. "Dikkat ediyoruz."

"Sorun şu ki, Kholkov sizi nasıl buldu?"

"Bunu biz de merak ediyoruz. Kontrolleri yaptın..."

"Kullandığınız hesap adına herhangi bir kredi geçmişi kontrolü yok ve buradaki bütün bilgisayarlarda güvenlik duvarı var, yani izinizi bu şekilde bulmuş olamazlar. Pasaport kayıtlarınız da aynı şekilde gizli; hükümet bu konuda çok katı."

"Geriye havayolları veya..."

"Bizde olmayan bir ipucu," diye tamamladı Sam. "Bu da, şu soruyu sormamıza neden oluyor; neden şimdiye kadar mağaralara baskın yapmadılar?" "Bunun üzerinde çalışmaya devam edeceğim," dedi Selma. "Ama bunun bizim tarafımızdan geldiğini zannetmiyorum." "Tam olarak emin olana kadar, en kötüsünü düşünüp devamlı arkamıza bakmaya devam edeceğiz," dedi Remi.

(1) Kıyıya vuran enkazla geçinen kimse.

"Tamam. Şu denizaltıya gelirsek..."

"UM97," dedi Sam.

"Doğru. Buraya getirmemi ister misin?"

"İyi olur," diye cevapladı Remi. "Yoksa Sam küser."

"Bu, tarihi bir eser," diye mırıldandı Sam.

Bütün bunlar bitince, hem Alman hem de Bahama hükümetlerine, denizaltıdan bahsetmeye karar vermişlerdi. Daha soma iki hükümet sorunu

kendi aralarında hallederlerdi. "Ya hiç kimse istemezse?" diye sordu Remi. "Şömine rafımızın üzerine koyarız." Remi iç çekti. "Ben de bundan korkuyordum." Selma araya girdi. "Bir çaresine bakarım. Birkaç günü alır, ama buraya getirebilirim. Evet, Kholkov şişeyi almış." "Ne yazık ki. Bize haberlerin var mı?" "Evet, ilginizi çekecek birkaç şey var. Archipelago'da Toscana'lı salya böceğinden başka neyin bulunduğunu tahmin etmek ister misiniz?" İlk Remi cevap verdi. "Siyah gül." "Doğru. Olayların sırasını araştırmamız gerekiyor, ama büyük olasılıkla mürekkep etiketlere, Napoleon Elbe'deyken işlenmiş." "Ya da oradan alınan mürekkeple Elbe'den soma işlenmiş," diye ekledi Sam. "Bu, ne olursa olsun, bulmacanın başka bir parçası."

"Evet, bir şey daha var," dedi Selma. "Şişe çok katmanlı bir bilmeceye benziyor. Deri etiket tek bir parçadan değil, iki tabakanın birleştirilmesinden oluşuyor. En üstteki tabakayı zarar vermeden çıkarmayı başardım."

"Ve?"

"Herhangi bir mürekkep mevcut değil, ama üzerinde bir sembol sistemi var, sekiz yatay dört dikey, toplam otuz iki sembol." "Ne çeşit semboller?" "Adını sen koy. Simyadan kiril alfabetesine ve astrolojiye kadar her şey var. Benim tahminim, bunlar, kökenleriyle hiç alakası olmayan kişiye özel biçim kodları. Sam, biçim kodu hakkında bilgin vardır herhalde."

Eskiden bilgisi vardı. CIA'in Camp Perry'deki eğitimi sırasında, üç günü kriptografi tarihiyle geçirmişlerdi. "Bu, esasen yedek bir şifreleme sistemi," diye açıkladı Remi'ye. Komodinden bir kâğıt ve kalem alıp hemen üç tane sembol çizdi:

"Şimdi, farz et ki ilk sembol b, ikinci o, üçüncü ise t harfini temsil ediyor," dedi Sam.

"Bot," dedi Remi. "Çok kolay gözüküyor."

"Bir bakıma öyle, ama bir bakıma da aslında kınlamaz bir şifre. Tek seferlik not adını verdikleri bir versiyonunu ordu kullanıyor. Teorisi şu. İki kişide bir şifreleme/şifre çözme kitabı var. Bunlardan birisi, biçim kodlarıyla bir mesaj yolluyor, diğeri de biçimlerin yerine harfleri getirerek onu deşifre ediyor. Kitap olmadan, anlayabileceğiniz tek şey rasgele dizilmiş sembollerdir. Herhangi bir kişiye göre hiç anlamlan yoktur."

"Ve bizim kitabımız yok," dedi Remi.

"Evet. Selma, sembolleri yollayabilir. "

"Şu an geliyor. Etiketden çıkardığım orijinal fotoğraf değil, ama Wendy bazı sembolleri yeniden oluşturmak için vektörel çizim programı kullandı. Gönderdiklerim sadece bir örnek." Kısa bir süre sonra Sam'in epostasına bir mesaj geldi ve görüntüyü açtı:

"Deşifre etmeye gelirsek, bunun hakkında bir fikrim olabilir, en azından nereden

başlayacağımızla ilgili," dedi Selma. "Kaçakçı Arienne'yi Saint Helena'ya gitmek için tutan esrarengiz binbaşığı hatırlıyor musunuz?"

"Evet," dedi Remi.

"Sanırım binbaşının kim olduğunu biliyorum. Napoleon'un bir Alman tarafından, 1840'larda yazılmış garip bir biyografisine denk geldim. 1779'da, Napoleon dokuz yaşındayken, Troyes yakınlarındaki BrienneleChâteau Fransız askeri okuluna gönderilmiş. Orada Arnaud Laurent adında bir çocukla tanışmış ve arkadaş olmuşlar. Kraliyet askeri okulundan topçu okuluna ve soma Waterloo'ya kadar. Yazara göre Laurent, 1790'ları ortasına kadar, Birinci İtalya Seferi'nden hemen önce, rütbe konusunda Napoleon'dan bir adım öndeymiş. İkisi yalnızlarken, Napoleon'un Laurent'e şakayla karışık binbaşı dediği söylenirmiş. Napoleon'un yıllar boyunca birçok sırdaşı olmuş, ama hiçbiri Laurent kadar yakın değilmiş."

"Herhangi bir mal varlığı var mı?" diye sordu Sam. "Belki bir Arnaud Laurent kütüphanesi?"

"Ne yazık ki yok. Laurent hakkında etrafta çok fazla bilgi yok, ama öğrenebildiğim kadarıyla, 1825'te, Napoleon öldükten tam dört yıl sonra ölmüş ve bir makalede 'en değerli varlığı' diye adı geçen şeyle gömülmüş."

"Belki, pratik ve şık bir şifre çözücü yüzükle gömülmüş olabilir," dedi Sam. "Ya da bir kitap," diye ekledi Remi. "Selma, Laurent nereye gömülmüş?"

"Ordusu Waterloo'da bozguna uğratıldıktan sonra Napoleon teslim olmuştu, kurmaylarının yanında, ki sanıyorum bunların arasında o zamanlar baş askeri danışmanı olan Laurent de vardı, Bellerophon gemisine o da kabul edilmişti. Daha sonra Bellerophon Plymouth'a gitmişti. Burada iki hafta bekledikten sonra, Napoleon Northumberland'a yalnız bir şekilde, kurmayları yanında olmadan son yolculuğu Saint Helena için transfer edilmişti. Laurent öldüğünde dul kalan eşi Marie, kocasının Saint Helena'ya, Napoleon'un yanına gömülmesi için İngilizlerden izin istemişti. Fakat reddedilince Marie de aklına gelen en iyi yeri seçti. Laurent'i Elbe'ye gömdü."

"İlginç," dedi Remi.

"Çok şairane," diye karşılık verdi Sam. "Laurent'in komutanı sürgünde öldü ve sürgünde gömüldü. Marie'nin seçtiği yerin temsil ettiği şeyse..." Sam doğru kelimeyi aradı. "Sembolik bir beraberlik."

Remi kafasını Sam'e yasladı. "Bu çok güzeldi Sam." "Fena sayılmam işte. Selma, Napoleon'un kemikleri... Saint Helena'ya taşınmamış mıydı?"

"Öyleydi. Hikâyesi de gerçekten çok ilginçti. Napoleon'un Waterloo' daki yenilgisinden soma tahtı tekrar ele geçiren Bourbon'lar 1830'da, Orléans hanedanlığı tarafından yıkılmışlardı. Onlar, Napoleon konusunda daha nostaljik düşünüyorlardı, bu yüzden, onu eve getirmek için İngilizlere dilekçe verdiler. Yedi yıl süren tartışmalardan sonra İngilizler kabul etti ve kemikler Saint Helena'dan alınıp Paris'e teslim edildi. Resmi mezarı, Les Invalides'nin kubbesinin altında.

"Laurent'in mezarı hââ Elbe'de aslında, bir kilisenin bodrumunda. Sorun Şu ki, bu işi nasıl hallededeksiniz? Herhalde haneye tecavüzden ve mezar soygunculuğundan kaçınmak istersiniz."

"Evet normal o," dedi Sam. "O zaman izin almanız gerekecek. Őansınıza, Laurent'in bir torunu var, beş ya da altıncı kuŐaktan ve Şu an Monaco'da yaşıyor." "Ah, baharda Monaco," diye mırıldandı Sam. "Nasıl hayır diyebiliri" ki?" "Diyemeyiz," diye ekledi Remi.

MONACO PRENSLİĞİ, FRANSIZ RİVİERASI

Sam, zeytin yeşili kiralık Porsche Cayenne cipini leylak kaplı yoldan aşağıya sürdü ve çatısı beyaz kil kiremitli, Point de la Veille'nin sularına nazır dört katlı villanın önünde durdu.

Görünüşe göre, Arnaud Laurent'in uzaktan torunu olan Yvette FournierDesmarais inanılmaz zengin bir kadındı. Kendisine, eski kocasından, yarım düzine tatil tesisi ve motor sporları kulübü miras kalmıştı. Dedikodu gazetelerine göre, elli beş yaşına gelmiş olan Yvette, Monaco'nun en gözde duluydu ve kocasının ölümünden beri on beş yıl boyunca, etkileyici koleksiyonu, aralarında prensler ve ünlü sanayi devlerinin de bulunduğu Avrupa'nın jet sosyetesini tarafından istenmişti. Hepsile flört etmişti ama hiçbiri dört aydan uzun sürmemişti. Düzinelerce evlenme teklifini reddettiği söyleniyordu. Az sayıda personel ve Henri adındaki İskoç av köpeğiyle birlikte villasında mütevazı bir şekilde yalnız yaşıyordu.

Sam ve Remi, şaşırtıcı biçimde kolay randevu almışlardı. İlk olarak referanslarını sunmuşlar ve Bayan FournierDesmarais'nin Nice'teki avukatından ricada bulunmuşlardı. Buna karşılık avukat da müvekkiliyle görüşmeyi kabul etmişti. Yvette aynı gün eposta göndermiş ve hemen gelmeleri için ısrar etmişti.

Porsche'den indiler ve başlarından bir buçuk metre yukarıya yükselen çift tabakalı maun ağacından ve vitraylardan oluşan ön kapıya doğru, bir çift fıskiye arasında kalan yoldan yürüdüler. Sam, duvardaki düğmeye bastı ve hafif bir melodi sesi duyuldu.

'A Marcia de Muneghu,' dedi Remi.

"Ne?"

"Kapı ziline melodisi 'A Marcia de Muneghu.' Monaco Marşı. Buradaki milli marş." Sam gülümsedi. "Uçakta gezi kitabı okudun sanırım, değil mi?" "Roma ' dayken..." Kapı açıldı ve karşılıklarına, birbirlerine uyan mavi pantolon ve polo yakalı tişört giyen ince yapılı, orta yaşlı bir adam çıktı. "Bay ve Bayan Fargo?" Adamın İngiliz aksanı vardı. Yanıt beklemeden yana çekildi ve başıyla onaylayarak içeri davet etti.

Basit, ama zarif bir şekilde inşa edilmiş antreye girdiler: Açık gri Mısır taşlı zemin ve Akdeniz mavisi duvarlar. Yarımay şeklindeki on dokuzuncu yüzyıl İngiliz Sheraton duvar masasının üzerinde asılı gümüş çerçeveli bir ayna.

"Benim adım Langdon," dedi adam kapıyı kapatırken. "Bayan Desmarais verandada. Bu taraftan lütfen."

Adamı koridordan aşağıya doğru takip ettiler. Evin özel kısımlarına doğru ve en son olarak bir çift Fransız kapıdan geçerek birçok kattın oluşan ceviz ağacından parlak döşemeli bir açıklığa geldiler.

"Onu şurada bulabilirsiniz," dedi Langdon villanın dış cephesinden yükselen merdivenleri göstererek. "Müsaade ederseniz..." Langdon arkasını döndü ve kapının arkasından gözden kayboldu.

"Aman Tanrım, şu manzaraya bak," dedi Remi tırabzana doğru yürürken. Kaya setlerinin, palmyelerin ve bol çiçekli tropikal çalılıkların aşağısında, bulutsuz gökyüzünün altında çivit mavisi sularıyla Akdeniz yatıyordu.

Bir kadın sesi duyuldu. "Benim de hiç bıkmadığım bir manzara."

Sam ve Remi arkalarına döndüler. Beyaz, sade bir elbisesi ve ayçiçeği sarısı geniş bir şapkası olan kadın, merdivenin tepesinde duruyordu. Gördükleri kişinin Yvette FournierDesmarais olduğunu tahmin ediyorlardı, fakat onun kırk yaşından fazla olduğunu, ne Sam ne de Remi tahmin edebilirdi. Şapkasının altındaki yüzü çok fazla yanık değildi ve yanlarında neredeyse fark edilmeyecek kadar az çizgiler olan gözleri elaydı.

"Sam ve Remi, değil mi?" diye sordu elleri uzanmış bir şekilde merdivenlerden inerken. "Ben Yvette. Geldiğiniz için teşekkürler." İçinde hafif bir Fransız aksanını barındıran İngilizcesi çok iyiydi.

Karşılığında el sıkıştılar ve onu merdivenlerden yukarıya kadar izleyip, tül perdelerle süslenmiş ve meşe ağacından sandalyelerle ve şezlonglarla döşenmiş üstü açık güneşlenme odasına geldiler. Sandalyelerin birisinin gölgesinde oturan parlak siyah/kahve tüyleri olan büyük bir köpek, Sam ve Remi'yi görünce dikeler gibi oldu fakat sahibinin yumuşakça, "Otur Henri," demesiyle tekrar oturdu. Hepsi oturduğunda, "Beklediğiniz gibi biri değilim, değil mi?" dedi Yvette.

Sam cevap verdi. "Dürüst olmak gerekirse, hayır bayan..."

"Yvette."

"Yvette. Dürüst olmak gerekirse, hayır, hiç de değilsiniz."

Kadın gülerek güneşte parlayan beyaz dişlerini gösterdi. "Ya sen Remi, daha ağırbaşlı birini bekliyordun, belki de bir elinde kaniş öbüründe şampanya bardağı tutan, mücevherlerle kaplı bir Fransız züppesi?"

"Üzgünüm ama evet, öyle bekliyordum."

"Ah, Tanrım, lütfen özür dilemeyin. Biraz önce tasvir ettiğim kadın, burada, istisnadan öte, bir standarttır. Aslında ben Chicago'da doğdum. Ailemle birkaç yıl soma Nice'e geri taşınmadan önce orada ilkokula gittim. Annem ve babam, oldukça zengin olup, basit yaşayan insanlardı. Onlar olmasaydı, sizin beklediğiniz gibi biri olurdu."

Merdivenlerden Langdon gözüktü ve ortalarındaki masaya, üzerinde bir sürahi buzlu çayın ve buzla kaplı bardakların bulunduğu tepsiyi bıraktı. "Teşekkür ederim Langdon."

"Teşekkürler hanımefendi." Gitmek için arkasını döndü. "Bu akşam için iyi eğlenceler Langdon. İyi şanslar." "Teşekkürler efendim." Adam biraz uzaklaştıktan soma Yvette öne doğru eğildi ve fısıldadı.

"Langdon bir yıldan beri bir dulla birlikte. Bu akşam evlenme teklif edecek. Langdon Monaco'daki en iyi Formula 1 pilotlarından biridir biliyor musunuz?"

"Gerçekten mi?" dedi Sam. "Ah, evet. Çok ünlüdür." "Sormamın bir mahzuru yoksa,

neden... " "Benim için çalışıyor?" Sam onayladı ve Yvette, "Otuz yıldan beri, eski kocamla çıkmaya başladığımızdan bu yana birlikteyiz. Ona fazla para veriyorum ve birbirimizi seviyoruz. Aslında tam olarak bir uşak değil, daha çok... ne derler... Amerikan futbolunda bir adı vardı?" dedi.

"Serbest koruyucu?"

"Evet. Benim için çok farklı kişiliklere bürünür. Langdon emekli olmadan önce, İngiliz Hava Kuvvetleri Özel Harekât Birliği'nde bir komandoydu. Sert bir adamdır. Her neyse, düğün törenini burada yapacağız, tabii eğer sevgilisi kabul ederse. Siz de gelmelisiniz, gerçekten. Buzlu çay seversiniz, değil mi? Tam olarak zengin içeceği değil ama ben çok seviyorum."

Sam ve Remi ikramı tebessümle kabul ettiler. "Evet. Arnaud Laurent... büyükbüyükbüyükbir şey büyükbabam. Onunla ilgileniyorsunuz, değil mi?" "Hem de çok," dedi Remi. "İlk olarak, bizimle buluşmayı neden kabul ettiğinizi sorabilir miyim?"

"Siz ve maceralarınız hakkında çok şey okudum ve elbette hayır kuruluşunuz hakkında da. Yaşama şeklinizi çok takdir ediyorum. Biliyor musunuz, burada aptallığın sınırında ve korkunç derecede zengin olan aileler var. O kadar çok zenginler ki ne yapsalar o parayı harcayamazlar, ama yine de bağış yapmıyorlar. Bence, paraya ne kadar bağlanırsan, o da seni o kadar ele geçiriyor. iz de aynı fikirde değil misiniz?"

"Aynı fikirdeyiz," diye yanıtladı Sam.

"İşte bu yüzden sizinle görüşmeyi kabul ettim. Sizi seveceğimi biliyordum ve haklıymışım. Ayrıca Arnaud'nun araştırmanızla olan alakasını merak ediyorum. Bir araştırma içindesiniz, değil mi, bir macera?"

"Aşağı yukarı." "Harika. Belki bir ara size katılabilirim. Özür dilerim, çok konuştum. Ne çeşit bir işle uğraştığınızı benimle paylaşabilir misiniz acaba?"

Remi ve Sam birbirlerinin yüz ifadesini çözmeye çalışarak göz göze geldiler. Çoğunlukla doğru çıkan içgüdüleri onlara Yvette FournierDesmarais'ye güvenebileceklerini söylüyordu.

"Çok nadir bulunan ve Arnaud'yla bağlantılı olabilecek bir şarap şişesi bulduk," dedi Sam.

"Napoleon'un Kayıp Mahzeni, değil mi?"

"Evet. Belki."

"Bu harika!" dedi Yvette gülerek. "Çok güzel. Bu mahzeni ancak siz bulabilirsiniz! Elbette elimden geldiğince yardım edeceğim. Doğru olanı yapacaksınız, bundan eminim. Arnaud'ya gelince. Dürüst olmam gerekirse onu soran ilk kişi değilsiniz. Birkaç ay önce adamın biri avukatımı aradı."

"Adını öğrendiniz mi?" diye sordu Sam.

"Avukatım biliyor, fakat hatırlamıyorum. Rusça bir şey sanırım. Her neyse, adam

gerçekten çok ısrarcıydı, hatta biraz da kabaydı. Ben de onu görmemeye karar verdim. Sam, Remi, yüzlerinizden okuyabildiğim kadarıyla bunun sizin için bir anlamı var. Kimin hakkında konuştuğumu biliyor musunuz?"

"Biliyor olabiliriz," diye yanıtladı Sam. "Biz de kendi kaba Rus'umuzla karşılaştık ve ne kadar ileri gitmeye kararlı olduğumu düşünürsek, sanırım aynı kişiden söz ediyoruz."

"Size de istemediğiniz birileri geldi mi?" diye sordu Remi.

"Hayır, hayır. Endişeli de değilim. Langdon ve buralardan bir yerlerden olan üç kişilik çetesi, alarm sistemi ve Henri sayesinde kendimi tamamen güvende hissediyorum. Tabii nişancılığım da mükemmeldir."

"Remi ile sizin ortak bir noktanız," dedi Sam.

"Öyle mi, Remi, bir nişancı mısınız?"

"O kadar ileriye gitmezdim."

Yvette eğilip Remi'nin dizini okşadı. "Daha fazla kalabildiğinizde,

sadece ikimiz atışa gideriz. Menton'da, buradan çok uzak olmayan harika bir sahil kulübü var; kapalı poligonları var. Kötü adamımıza dönersek. Arnaud'nun Elbe'deki mezarıyla çok ilgiliydi. Sanırım siz de bu yüzden geldiniz?"

"Evet," dedi Remi.

"Ona hiçbir şey söylemedik. Sanırım, zaten oraya gitmiş ve hayal kırıklığıyla geri dönmüş, bu yüzden o kadar kaba davranmıştı."

"Ne demek istediniz?"

Yvette eğildi ve gizli bir şey söyleyecekmiş gibi fısıldadı. "Birkaç yıl önce Elbe'de bir yağmalama olayı oldu, sadece birkaç delirmiş genç çocuk, fakat bu olay beni düşündürdü. Arnaud'nun kim olduğunu düşünürsek, yani Napoleonfililerin ne kadar azimli olabileceklerini tahmin ederek Arnaud'nun lahtinin yerini değiştirmeye karar verdik."

"Nereye?" diye sordu Sam. "Ada dışına mı?"

"Ah, hayır, lahit hâlâ orada. Arnaud, Elbe'den çıkarılmasını onaylamazdı. İçinde boş bir mezar olan başka bir mezarlık bulup oraya taşıdık. Şu anda güvende. Sanırım, lahtin içine bakabilmek için benim iznimi isteyeceksiniz? Bu yüzden geldiniz, değil mi?"

Sam gülümsedi. "Bunu söylediğiniz için çok mutlu oldum. Bir akrabadan, atasının kalıntılarını kurcalamak için nasıl bir izin almam gerektiğinden emin değildim."

Yvette gereğinin olmadığını göstererek elini salladı. "Endişelenmenize gerek yok. Saygılı olacağınızdan eminim. Alacağınız her şeyi geri vereceksiniz değil mi?"

"Elbette," dedi Remi. "Tabii bunların hiçbirine gerek kalmayabilir. Arnaud'nun birkaç kişisel eşyayla gömüldüğünü duyduk. Bunların neler olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, üzgünüm, bilmiyorum. Eminim, yanıtı bilen tek insan karısıydı, Marie. Sizi temin

ederim ki, o öldüğünden beri lahti hiç açılmadı. Yani, lahidi nerede bulacağınızı memnuniyetle söylerim, ama tek bir şartla."

"Tabii," dedi Sam. "İkiniz de akşam yemeğine kalacaksınız." Remi gülümsedi. "Büyük bir zevkle." "Harika! Elbe'ye ulaştığınızda, Rio Marina'ya varırsınız. Oradan SP26'dan batıya, dağlara doğru gidirsiniz..."

ELBE ADASI, İTALYA

Böceği diğer parmağıyla avuç içine doğru dürtmeden önce parmağına ve elinin tersine tırmanmasına izin verdi. Sam, çöktüğü yerden ayağa kalktı ve okyanusun fotoğraflarını çeken Remi'ye doğru döndü. "Tarih ilginç bir şey," dedi. "Ne gibi?" "Bu böcek. Bu böcek, Napoleon'un mürekkebi yapmak için kullandıklarından biriyle alakalı bile olabilir."

"Üzerine tükürük bulaştırdı mı?"

"Görebildiğim kadarıyla, hayır." "Selma, mürekkebin tüküren bir böcekten geldiğini söylemişti." "Söylemek istediğimi anlamadın. İlginç fikirliliğin nerede senin?" Remi kamerasını aşağı indirdi ve kocasına baktı. "Özür dilerim," dedi gülümseyerek. "Kiminle konuştuğumu unuttum." "Ne demek istediğini anladım." Saatine baktı. "Yola devam etsek iyi olacak. Saat neredeyse üç. Güneş çok yakıyor."

Yvette FournierDesmarais'yle bir önceki geceki yemekleri gecenin ilerleyen vakitlerine kadar sürdü. Birlikte üç şişe şarap içtikten sonra Yvette, onları otel rezervasyonlarını iptal edip evinde kalmalarına ikna etmişti. Ertesi sabah uyanıp, havaalanına gitmeden önce verandada kahve, kruvasan, taze ananas ve pırasa, taze karabiber ve naneli Fransız tarzı omletten oluşan kahvaltılarını ettiler.

Sam'in de Remi'nin de anlayamadığı nedenlerden dolayı, Elbe'ye veya Elbe'den günlük uçuşlar tek bir havayoluyla, sadece üç şehirde, Friedrichshafen, Münih ve Zürih'te faaliyet gösteren Intersky'la sınırlıydı. Diğer havayolları, SkyWork ve Elbafly haftada sadece üç kez uçuyordu. Bu yüzden Nice'ten Floransa'ya Air France'la uçtular, oradan trenle Piombino'ya, en sonunda da on yıllık bir feribot yolculuğuyla Elbe'nin doğu kıyısı olan Rio Marina'ya vardılar.

Kiralık arabaları 1991 Lancia Delta, Porsche Cayenne'ye göre sönük kalmıştı, fakat kliması çalışıyordu ve motoru küçük olmasına rağmen sessiz bir şekilde çalışıyordu.

Yvette'nin talimatlarının aracılığıyla Rio Marina'dan içeriye doğru gitmişlerdi. Bir Toscana köyünden diğerine, Togliatti, Sivera ve San Lorenzo'yu geçerek, bereketli tepelerden ve üzüm bağlarından, dağların yükseklerine kadar kıvrılan yollarda ilerleyip adanın doğu yakasını gören bir tepenin burnunda durdular.

Napoleon'un sürgünü olmasaydı Elbe bu kadar ünlü olmayacaktı. Sam ve Remi'nin bildiği kadarıyla, bir utanç kaynağı olarak kendi içinde bir hikâyesi de vardı.

Tarihi boyunca Elbe; on birinci yüzyıla, ada Pisa Cumhuriyeti korumasına girene kadar Etrüsklerden Romalılara, Sarazenlere kadar birçok istilacı ve işgalci görmüştü. O zamandan sonra toprak katma ve satış yöntemleriyle, birçok kez el değiştirmişti. Bu süreç Milanolu Visconti ile başlamış,

1860'ta ada, İtalya Krallığı'nin koruması altına girince sona ermişti. Remi birkaç poz daha çekti. Sonra arabaya binip yollarına devam ettiler. "Pekâlâ, Napoleon sürgününü tam olarak nerede geçirmiş?" diye sordu Sam. Remi, Frommer'ın rehberindeki yapışkanlı kâğıtla işaretlenmiş sayfayı açtı.

"Portoferraio'da, adanın kuzey kıyısında. Aslında iki evi varmış, Villa San Martino ve Villa dei Mulini. Sayıları aşağı yukarı altı yüz ila bin arasında değişen personeli varmış ve Elbe imparatoru unvanını almış."

"Almış mı, yoksa suratına mı yapıştırılmış?" diye sordu Sam. "Elinin altındaki bir yığın Avrupa toprağından sonra, 'Elbe imparatoru' bayağı bir hayal kırıklığı olmuştur."

"Doğru. Eğlenceli bir bilgi daha. Napoleon, Elbe'ye doğru yola çıkmadan önce kendini zehirlemeye çalışmış." "Yok artık." "Görünüşe göre zehri boynuna asılı bir şişede tutuyormuş. Afyon, belladon ve beyaz çöpleme karışımı. Rusya Seferi'nden önce hazırlatmış." "Muhtemelen, Kazakların eline düşmek istemiyormuş." "Onu suçladığımı söyleyemem. Onu hâlâ sevmiyorlar. Her neyse, şişeyi içti, fakat zehir bayattı ve etkisi zayıflamıştı. Geceyi, yerde kıvrılarak geçirdi, ama kurtuldu." "Remi, sen tam bir bilgi kaynağısın." Remi aldırış etmeden okumaya devam etti. "Hiçbir tarihçinin anlayamadığı şey Napoleon'un nasıl kaçtığıydı. Ada boyunca hem Fransız hem de Prusyalı askerler görevdeydi ve denizde sürekli devriye gezen bir İngiliz savaş gemisi vardı."

"Seni gidi kurnaz şeytan."

"Arkamızda bir araba var," dedi Sam birkaç dakika soma. Remi kafasını döndürerek arka camdan gerilerine baktı. Dağ yolunun bir kilometre aşağısındaki virajdan krem rengi bir Peugeot dönüyordu. Bir yamacın arkasında bir süreliğine kayboldu, sonra tekrar gözüktü.

"Acelesi var."

Bahamalardan ayrıldıktan soma, hem Sam hem de Remi, herhangi bir takip olayına karşı inanılmaz derecede tetikteydiler, fakat o ana kadar bir şey görmemişlerdi. Elbe kadar küçük bir adanın problemi giriş noktalarının sınırlı olmasıydı ve Bondaruk'un zenginliği burada çok işe yarayabilirdi.

Sam direksiyonu daha sıkı kavradı, gözleri bir öndeki yola, bir dikiz aynasına gidiyordu.

Birkaç dakika soma Peugeot arkalarında belirdi ve tampona birkaç metre kalana kadar onlara yaklaştı. Güneşten yansıyan ışıktan dolayı içindikiler tam olarak seçilmese de Sam iki erkek silüetini çıkarabildi.

Kolunu çıkarıp geçmeleri için işaret verdi. Peugeot arkalarına yapışmış bir şekilde hareketini bozmadı, soma ani bir şekilde yana geçip hızını artırdı.

Sam, frene basmaya hazırlanarak ayağını gerdi. Remi, yüz metre aşağıda, keçilerin bir çayırda otladığını görüyordu; karınca gibi gözüküyorlardı. Arabanın sağ lastiği asfaltın dışında seyrediyordu. Sam sola doğru kırıp yola geri çıktı. "Kemerini bağladın mı?" dedi dişlerini sıkarak.

"Evet."

"Neredeler?"

"Şimdi geliyorlar."

Peugeot, Sam'in kapısıyla aynı hizaya geldi. Sürücü koltuğunda oturan pala bıyıklı esmer bir adam, Sam'e bakıyordu. Adam bir kere kafasını salladı ve araba hızlanıp ileriye atıldı ve bir somaki dönemeçten kayboldu.

"Cana yakın arkadaşlar," dedi Remi derin bir oh çekerek.

Sam direksiyondaki ellerini gevşetti ve kan akışını sağlamak için parmaklarını büktü. "Ne kadar kaldı?" Remi haritayı açtı ve parmağını üzerinde gezindirdi. "Dokuz on kilometre."

Gidecekleri yere öğleden sonra vardılar. Monte Capannello'nun yamaçlarına kurulmuş ve Halep çamlarıyla ve ardıç ağaçlarından oluşan ormanlarla çevrili dokuz yüz nüfuslu Rio nell'Elba köyü, on birinci yüzyıldan kalma Volterdred şatosunun gölgesinin altında bulunuyordu. Sam ve Remi'ye göre, kaldırım taşlı dar sokakları, karanlık meydanları, orkide ve lavanta taşan taş balkonlarıyla, ortaçağ Toscana köyüne en uygun örnekti.

"Burada, Rio nell'Elba'nın, Toscana'nın maden avı merkezi olduğunu söylüyor. Hâlâ, Etrüsklere dayanan madenler buluyorlarmış," dedi Remi.

Hermitage of Santa Catarina'nın karşısında bir park yeri buldular ve dışarı çıktılar. Yvette'ye göre, görüşecekleri kişi Umberto Cipriani adında Museo dei Minerali'nin, Madencilik Müzesi'nin asistan müdürüymüş. Remi harita üzerinde nerede olduklarını buldu ve yürümeye başladılar. On dakika soma müzeyi buldular. Meydanı geçtikten sonra Sam, "Bırak da fotoğrafını çekeyim. Çeşmenin önünde dur," dedi.

Remi söyleneni yaptı ve birkaç poz için gülümseyip, fotoğrafları kameranın LCD ekranından kontrol eden Sam'in yanına geldi. "Birkaç poz daha çekmeliyim Sam, odak noktasının dışında kalmışım."

"Biliyorum. Odak noktasında duran şeye bak. Gülümse, memnunmuş gibi görün."

Remi fotoğrafa dikkatlice baktı. Remi, kendisinin flu görüntüsünün on beş metre gerisinde, karanlık bir sokaktan krem rengi bir arabanın kaputunu görebiliyordu. Direksiyonun arkasındaki adam bir dürbünle onlara doğru bakıyordu.

Remi, kaygısız turist rolünü oynayarak gülümsedi ve LCD ekrana bakarken, yüzünü Sam'in yüzüne dayadı. "Arkadaş canlısı trafik canavarımız," diye fısıldadı gülümseyerek. "Rastlantı olabilir mi?" "Öyle olduğunu düşünmek isterim, fakat dürbünü beni endişelendiriyor. Kuş gözlemcisi olmadığı sürece." "Veya eski sevgilisini takip etmedikçe." "Diğer adamı görebiliyor musun, bıyıklı olanı?" "Hayır. Hadi, içeri girelim. Normal davran. Arkana bakma." Müzeye girip resepsiyonda durdular ve Cipriani'yi sordular. Resepsiyonist telefonu kaldırıp birkaç kelime İtalyanca konuştu ve bir süre sonra, saçları seyrelmiş iriyarı bir adam sağ taraflarında bulunan kapının girişinde belirdi.

"Buon giorno," dedi adam. "Posso aiutarla?"

"Sıra sende Remi," dedi Sam. Her ikisi de birçok dil bilse de, nedense İtalyancaya gelince Sam'in hep kafası karışıyordu; Remi ise Sam'e çok doğal gelen Almanca hakkında öyle düşünüyordu.

"Buon giorno" dedi Remi. "Signor Capriani?"

"Sı."

"Parla inglese?"

Cipriani geniş bir gülümsemeye, "İngilizce konuşabiliyorum, evet. Ama İtalyancanız çok iyi. Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Benim adım Remi Fargo. Bu da benim kocam Sam." El sıkıştılar. "Sizi bekliyordum," dedi Cipriani. "Özel konuşabileceğimiz bir yer var mı?" "Kesinlikle. Ofisim şurada."

Onları, kısa bir koridordan geçirerek, penceresi meydana bakan bir

ofise götürdü. Oturdular ve Sam, cebinden Yvette'nin mektubunu çıkarıp

Cipriani'ye uzattı. Adam mektubu dikkatlice inceledi ve geri verdi. "Bağışlayın... Kimliklerinizi görebilir miyim lütfen?" Sam ve Remi pasaportlarını uzattılar ve Cipriani kontrol ettikten sonra geri aldılar. "Yvette nasıl? Umarım iyidir," diye sordu adam.

"İyi," diye cevap verdi Sam. "Selamı var." "Ya kedisi, Moira, o iyi mi?" "Aslında o bir köpek. Adı da Henri." Cipriani ellerini açtı ve utanarak güldü. "Tedbirli bir adamımdır,

belki de fazla tedbirli. Yvette bu konuyu bana havale etti. Ona layık olduğumdan emin olmalıyım." "Anlıyoruz," dedi Remi. "Onu ne zamandır tanıyorsunuz?" "Ah, yirmi yıldan fazla süredir. Burada, köyün dışında bir villası var.

Arazi konusunda bazı hukuki meseleler vardı. Ona yardım etmiştim." "Avukat mısınız?"

"Ah, hayır. Bazı insanları tanıyan insanları tanıyorum sadece." "Anlıyorum. Bize yardım edebilecek misiniz?" "Elbette. Sadece mezarı incelemek istiyorsunuz değil mi?

Kıpırdatmayı düşünmüyorsunuz?" "Hayır." "O zaman çok basit olmalı. Ancak, emin olmak için hava kararana kadar beklemeliyiz. Biz Elbeliler çok meraklı bir topluluğuzdur.

Kalacak yeriniz var mı?" "Henüz yok." "O zaman bizimle kalırsınız, karım ve benimle."

"Rahatsız etmek..." dedi Sam.

"Etmezsiniz. Misafirim olun. Akşam yemeğini yedikten sonra sizi

mezarlığa götürürüm." "Teşekkür ederiz." "Birkaç dakikalığına ofisinizi kullanabilir miyiz?" "Elbette. İstedikğiniz kadar kullanın." Cipriani arkasından kapıyı kapatarak dışarı

çıkı. Sam, uydu telefonunu çıkarıp Selma'nın numarasını tuşladı ve yirmi saniye bekledi. Ardından, Selma'nın sesi duyuldu. "Bay Fargo. Her şey yolunda mı?" "Şu ana kadar evet.

Orada bir sorun var mı?" "Yok." "Bir plakayı kontrol etmeni istiyorum. Biraz zor olabilir; biz Elbe'deyiz. Herhangi bir sorunla karşılaşırsan, Rube Haywood'u ara." Sam,

Selma'ya, Cipriani'nin ofis numarasını verdi. "Tamam, denerim. Birazdan ararım."

Selma, yirmi dakika sonra aradı. "Biraz zaman aldı, ama İtalyan

DMV veritabanının tam olarak hacker geçirmez olduğunu söyleyemem." "Öğrenmem iyi oldu," dedi Sam. "Plaka krem rengi bir Peugeot'a ait, değil mi?" "Evet." "O zaman size kötü haberlerim var. Plaka, Polizia Provinciale memuruna ait. Yani yerel polise. Şu an

ayrıntılarını yolluyorum."

Sam, üç dakika kadar e-postanın gelmesini bekledi ve içeriğine baktıktan sonra Selma'ya

teşekkür edip telefonu kapattı. Remi'ye konuşmayı anlattı. "Ya hız yaptım ve farkına varmadım, ya da birisinin bizimle bir sorunu var," dedi.

"Eğer resmi olsaydı, bizi Rio Marina'da feribottayken durdururlardı."

"Haklısın."

"En azından tehlikeyi önceden anladık."

"Aynı zamanda, diğer takipçilerimizin neye benzediğini biliyoruz."

Cipriani'nin önerisi üzerine, bir saat Rio nell'Elba'yı gezdiler, fakat köyün sınırları içinde kalarak ve kalabalığa yakın bir şekilde biraz sakınarak gezdiler. Ne Peugeot ne de içindekiler etraftaydı.

Sam ve Remi kol kola geziyorlardı. "Yvette'nin söylediğini düşünüyordum. Kholkov'un buraya gelip Laurent'in mezarını araştırmış olduğundan şüphelendiğini söyledi. Bondaruk, eninde sonunda buraya geleceğimizi biliyordur. Mantıklı bir girişim," dedi Sam.

"Yani arkasına yaslanıp, zor işi bizim yapmamıza izin veriyor."

"Akıllıca bir hamle."

Saat beş buçukta müzeye geri döndüler. Cipriani ön kapıyı kilitliyordu. Soma birlikte evine gittiler.

Evi, bir kilometreden az bir mesafede, bir zeytin bahçesinin arkasındaydı. Kocasını gibi iri yapılı ve parlak kahverengi gözleri olan Sinyora Cipriani, onları gülümsemeyle ve öpücüklerle karşıladı. Umberto'yla inanılmaz bir hızda İtalyanca bir şeyler konuştu ve birlikte bir küme sandalyenin olduğu verandaya çıktılar. Beyaz bir akasma örtüsü damın saçaklarından sarkıyor ve sıcak bir çardak havası yaratıyordu.

"Bana biraz müsaade ederseniz," dedi Umberto. "Karımın mutfakta bana ihtiyacı var."

Sam ve Remi oturduktan birkaç dakika sonra Umberto ve Teresa bir tepsi ve üzerinde bardaklarla tekrar belirdiler. "Umarım limoncello seviyorsunuzdur?"

"Severiz," dedi Sam.

Limoncello esasen fazla oranda votkayla karıştırılmış az şekerli bir limonataydı. "Cento anni di salute e felicità," dedi Umberto bardağını kaldırarak. Hepsi içtikten sonra, "Kadeh kaldırmayı biliyorsunuz. Cento anni di salute e felicità?" diye sordu Umberto.

Remi bir süre düşündü. "Yüz yıllık sağlık ve mutluluğa?"

"Bravo! İçin. Birazdan yemek yiyeceğiz."

Yemekten sonra verandaya geri döndüler ve alacakaranlıkta oturup ateşböceklerinin ağaçların içinden ışıldamalarını izleyerek espressolarını yudumladılar. Teresa bulaşıkları yıkarken içeriden gelen tabak çanak seslerini duyabiliyorlardı. Kadın, Sam ve Remi'nin yardım teklifini kendinden emin bir şekilde reddedip önlüğünü sallayarak onları dışarıya çıkartmıştı.

"Umberto, ne kadar zamandır buradasın?" diye sordu Sam.

"Bütün hayatım boyunca. Aynı şekilde benim ailem de, taa... üç yüz yıl? Evet, doğru. Mussolini başa geçtiğinde, babam ve amcalarım partizanlara katılıp yıllar boyunca bu tepelerde yaşadılar. En sonunda 1944'te İngilizler geldiğinde..."

"Brassard Harekâtı," dedi Sam.

"Evet, doğru. Aferin. İngilizler geldiğinde, babam Kraliyet Deniz Komandolan'nın yanında savaşmış. Hatta bunun için madalya bile almış. Savaş bittiğinde ben hâlâ annemin karnındaymışım."

"Savaştan sağ çıktın mı?" diye sordu Remi.

"Evet, fakat hiçbir amcam sağ çıkamadı. Hitler'in partizanları yok etmek için gönderdiği Nazi ölüm mangası tarafından ele geçirilip idam edildiler."

"Üzgünüm."

Cipriani ellerini açıp omuz silkti.

Sam, cebinden telefonunu çıkardı ve onaylayan Remi'ye baktı. Bu konuyu zaten tartışmışlardı. "Umberto, bu size tanıdık geliyor mu?"

Umberto telefonu eline alıp bir süre ekranı inceledi ve telefonu geri verdi. "Ah, elbette. Carmine Bianco. Öncelikle bir şey sormak istiyorum. Bu adı nereden aldınız?"

"Bugün bizi bir araba takip etti. Araba onun adına kayıtlı."

"İyi değil. Bianco bir polis memurudur, fakat rüşvetçidir. Unione Corse'nin, yani Korsika Mafyası'nın piyonudur. Neden sizinle ilgileniyor merak ettim?"

"İlgilenen kişinin onlar olduğunu düşünmüyoruz," dedi Remi. "Başka birisine bir iyilik yaptıklarını düşünüyoruz." "Ah. Yine de bir şey fark etmiyor. Bianco hayvanın tekidir. Arabada tek o mu vardı?"

Sam kafasını salladı. "Başka biri daha vardı. Pala bıyıklı bir adam."

"Tanıdık gelmedi." "Polis neden Bianco hakkında bir şeyler yapmıyor?" diye sordu Remi. "Rüşvetçi olduğunu söyledin. Onu tutuklayamazlar mı?"

"Anakarada belki, fakat burada, aynı zamanda Sardinya ve Korsika'da işler o kadar basit değildir. Sanırım bunun cevabını biliyorum, ama ilk önce sormam lazım. Sizi buradan gitmeye ikna edemem herhalde, değil mi? Bu gece, Bianco bir şeyler yapmadan önce?"

Sam ve Remi birbirlerine baktılar ve ne düşündüklerini içgüdüsel olarak anladılar. Sam ikisi adına konuştu. "Teşekkürler, fakat bu işi halletmemiz lazım."

Umberto üzülerek kafasını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Seni ve Teresa'yı tehlikeye atmak istemeyiz. Eğer bize tarif edersen," dedi Remi.

Umberto şimdiden ayağa kalkmıştı. "Saçmalamayın. Burada bekleyin." İçeriye gitti ve bir dakika sonra bir ayakkabı kutusuyla geri geldi. "Buna ihtiyacınız olacak," dedi

kutuyu uzatarak.

Sam, kutunun içinde, İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma iki dolu şarjörüyle orijinal bir dokuz milimetrelük Luger tabanca buldu. "Babam bunu, amcalarımı idam eden Gestapo'dan kurtardı. Babamın anlattığı kadarıyla adam artık onu kullanabilecek durumda değilmiş."

Umberto sinsice gülümsedi ve göz kırptı.

"Bunu kabul edemeyiz," dedi Sam.

"Elbette edersiniz. İşiniz bittiğinde geri getirebilirsiniz. Ayrıca, bende bir tane daha var. Babam gerçekten çok iyi bir kurtarıcıydı. Gelin hadi, gidelim."

Yvette'nin Laurent'in kemiklerini taşıdığı mezarlığın bir ismi yoktu

demişti Umberto, fakat yüzlerce yıllıktı ve Elbe'nin Fransız idaresinde olduğu zamanlara kadar uzanıyordu. Aynı zamanda harita üzerinde de işaretli değildi.

Lancia'ya binip anayolu köyün dış kesimlerine doğru takip ettiler ve kuzeye doğru dönüp dağların yukarılarına ilerlediler. Şu an güneş battığı için tamamen gölgedeydiler. Arka koltukta oturan Umberto, on dakika soma, "Arabayı durdur lütfen," dedi.

"Ne oldu?"

"Kenara çek, lütfen."

Sam denileni yaptı ve farları kapatıp arabayı durdurdu. Arkalarına dönen Sam ve Remi, Umberto'nun alnını ovuşturduğunu gördü.

"Çok kötü bir şey yaptım," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Sizi bir tuzağa götürüyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Remi.

"Bu öğlen, biz kasabadayken, Bianco evime gelmiş. Teresa aradı.

Ona yardım etmezsek bizi öldüreceğini söylemiş."

"Peki neden bize söylüyorsun?"

"Tabanca. Babam bu silahı, ailesini ve arkadaşlarını tehdit eden bir

adamdan aldı. Eminim, tıpkı benim korktuğum gibi o da korkuyordu, fakat savaştı. Ben de aynısını yapmalıyım. Çok üzgünüm."

Sam ve Remi birkaç dakika sessiz kaldılar, soma Remi, "Bize söyledin. Bu yeterli. Bizi bekliyorlar mı?" dedi.

"Hayır, ama geliyorlar." Saatini kontrol etti. "Otuz dakika, daha fazla değil. Mezarı açmanıza ve neyi almak istiyorsanız almanıza izin verecektim, soma onlar gelip alacaklardı ve sizi öldüreceklerdi diye tahmin ediyorum. Belki beni de öldüreceklerdi."

"Kaç kişiler?" diye sordu Sam. "Bilmiyorum." Umberto kendi Luger'indeki yedek

şarjörü çıkardı ve

Sam'e uzattı. "Sizdeki mermiler kurusıkı." "Teşekkürler, ama o zaman niye bir silah verdin ki?" "Güveninizi kazanmak istedim. Umarım beni affedersiniz." "Bir saat içinde öğrenirsin. Eğer bizi..." "Beni vurmanıza izin veriyorum." "Sana bunu hatırlatırım," dedi Sam, adamın gözlerinin içine bakarak. "Ya Teresa? Tehlikede değil mi?" dedi Remi. "Gitti bile," diye yanıtladı Umberto. "Nisporta'da kuzenlerim var, onlar karımı korur." "Uydu telefonumuz var. Polisi ararız. Umberto?" İtalyan kafasını salladı. "Zamanında gelemezler." "Geri dönebiliriz veya ilerleyip onlar gelmeden önce içeriye girip geri çıkmak için elimizden geleni yaparız." "Buradan giriş ve çıkış için sadece iki yol var," dedi Umberto. "Bianco her ikisini de gözetletiyor. Bundan emin olabilirsiniz." Remi, Sam'e baktı. "Sessizsin." "Düşünüyorum." İçindeki mühendis zekice bir çözüm arıyordu, ama

durumu gereğinden fazla düşündüğünü hemen anladı. Aynı Arkhipov'la kazan hurdalığında karşılaştığı zamandaki gibi ne zamanları ne de zekice bir plan için fikirleri vardı.

"Talih cesurlara yardım eder," dedi sonunda.

"Ah, hayır..."

"Cesaret eden kazanır," diye ekledi Sam.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum," dedi Remi.

"Ne?" diye sordu Umberto. "Neler oluyor?"

"İlerlerken anlatırız."

Sam arabayı çalıştırıp vitese taktı ve yola çıktı.

Mezarlığı, üç tarafı mantar meşesi ve çam ağaçlarıyla kaplı tümseklerle çevrili yabani ot çayırının içinde buldular. Sadece dört dönümlük olan mezarlık, uzun zaman önce pas ve asmalar tarafından ele geçirilmiş bele kadar yükselen dövme demir bir çitle çevriliydi. Alçak bir sis, bu geceki göreve yakışacak biçimde çayıra yayılmış, mezar taşları ve mezarlar etrafında dönüyordu. Hava açıktı ve dolunay çıkmıştı.

"Tamam, şu an resmen tüylerim ürperdi," dedi Remi, Sam giriş kapısının önünde durduğunda camdan bakarak. Sam motoru susturdu ve farları kapattı. Ağaçların orada bir yerlerde bir baykuş iki kez öttü ve sustu. "Tek eksiklerimiz uluyan kurtlar," diye fısıldadı Remi.

"Elbe'de kurt yoktur," dedi Umberto. "Vahşi köpekler. Bir de yılanlar. Fazla sayıda yılan."

Mezarlık, aralık ve simetri kaygısı güdülmeden rasgele düzenlenmişti. Mezar taşları otların içinden değişik açılarda çıkıyordu. Bazısı komşusunun otuz santim yanındaydı. Değişik şekil ve büyüklükteki mezarlar, parçalanmış, çalılık tarafından kuşatılmış veya tamamen çökmüş olarak harap bir şekilde yerden yükseliyordu. Buna karşılık birkaç mezar, yeni boyanmış, düzeltilmiş çim ve çiçeklerin olduğu adacıklardı.

"Sosyal planlamaya pek uygun bir yer değil sanırım, değil mi?" dedi Sam.

"O kadar uzun zamandan beri burada ki, hükümet müdahale edemiyor," diye yanıtladı Umberto. "Gerçek şu ki, buraya en son birisinin gömüldüğünü bile hatırlamıyorum."

"Ne kadar mezar var?" "Sanırım yüzlerce. Bazı mezarlar derin, bazdan sığ. Ölüler üst üste dizilmiş."

"Laurent'in mezarı nerede?" diye sordu Remi.

Umberto öne eğildi ve eliyle işaret etti.

"Şuradaki, en uç köşede kubbeli çatısı olan mezar."

Sam saatini kontrol etti. "Lancia'nın ne kadar dayanıklı olduğunu öğrenme vakti geldi."

Motoru çalıştırıp mezar yolunda U dönüşü yaptı ve direksiyonu döndürüp çayıra doğru sürdü. Yüksek otlar arabanın altına sürtüyordu. Çit hattını takip ederek mezarlığın arkasına doğru gitti ve Laurent'in mezarının arkasında durdu. Motoru tekrar susturdu.

"Şurası nereye gidiyor?" diye sordu Sam, Umberto'ya, Remi'nin yanındaki camdan dışarıyı göstererek. Bir kilometre uzaklıkta, bir çift lastik izi yokuşun üzerinden, ağaçların içine doğru kayboluyordu.

"Hiçbir fikrim yok. Eski bir maden yolu. Savaş öncesinden beri, yetmiş seksen senedir kullanılmıyor."

Remi mırıldandı. "Az kullanılan yol."

"Artık öyle olmaması yakındır," dedi Sam.

Sam kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Remi ve Umberto, onu takip etti. Remi'ye, "Neden sen burada beklemiyorsun? Sürücü koltuğuna geç ve gözünü dört aç. Bir dakikada geri döneriz," dedi. Sam ve Umberto çitlere doğru yürüdüler ve üzerinden atladılar.

Bazı komşularla karşılaştırılınca, Laurent'in mezarı küçük gözüküyordu. Bir gardıroptan biraz daha büyüktü ve ancak bir buçuk metre uzunluğundaydı, ama ön tarafa yürüyünce, Sam mezarın zeminin birkaç metre aşağısında olduğunu fark etti. Üç adet yosun kaplı merdiven, kabaca yapılmış ahşap bir kapıya çıkıyordu. Sam, cebinden minik LED fenerini çıkarıp kilide doğru tuttu ve Umberto, anahtarıyla kilidi açtı. Kapı açılınca, menteşeleri, sise, öten baykuşlara ve dolunaya yakışır bir biçimde inledi. Arkasına dönüp Sam'e baktı ve gergin bir şekilde gülümsedi.

"Gözünü dört aç," dedi Sam. Sam, basamaklardan aşağı indi ve kapıdan geçip kendisini, örümcek ağlarının oluşturduğu bir perdeye bakar buldu. Fenerinin mavibeyaz ışığının altındaki örümcekler, ağların üzerinden geçerek kayboldular. Sam, elini bir bıçak gibi kullanarak yavaşça perdeyi ortasından kesti; kurumuş sinek ve güve ölüleri taş zemine döküldü. Sam içeriye girdi.

İçerideki alan, bir buçuk metre derinliğinde, iki buçuk metre genişliğindeydi, aynı zamanda toz ve fare pisliği kokuyordu. Sol tarafından, taşı kazıyan minik pençe sesleri duydu ve etraf sessizleşti. İşaretlemelerden veya süslerden yoksun olan lahit, kırmızı

tuğladan oluşan bir metre uzunluğundaki platformun üzerinde duruyordu. Lahtin çevresinden dolaşıp arka duvara gitti ve feneri dışlarının arasına yerleştirip, kapağı emin olmadan itti. Kapak, umduğundan çok daha hafifti. Kapak, kulak tırmalayıcı bir ses çıkararak birkaç santim kaydı.

Sam, kapağı biraz daha itti ve çıkıntı kısmını tutup, lahte doğru dikey durana kadar kapağı döndürmeye devam etti. Fenerini lahtin içine tuttu. "En sonunda tanıştık Mösyö Lament," diye fısıldadı.

Şu an iskeletten başka bir şey olmayan Arnaud Laurent, Sam'in, Napoleon dönemindeki tam teşekküllü ordu komutanlığı üniforması olduğunu düşündüğü kıyafetle gömülmüştü. Tören kılıcı bile oradaydı. Siyah botlu ayaklarının arasında, ciltli büyük bir kitap büyüklüğünde ahşap bir kutu duruyordu. Sam dikkatlice kutuyu kaldırdı, üzerindeki toz tabakasına üfleyip diz çöktü ve kutuyu yere koydu.

Sam, kutunun içinde, fildişinden bir tarak, üzerinde Sam'in kan olduğunu tahmin ettiği kahverengi lekeler bulunan düzleştirilmiş bir bilye mermi, küçük bir ipekten kesenin içinde birkaç madalya, içinde bir kadının fotoğrafını Laurent'in eşi Marie diye tahmin ettiği bulduğu oval şeklinde altın bir madalyon ve son olarak avuç içi büyüklüğünde kahverengi deri bir kitap buldu.

Nefesini tutmuş bir şekilde, usulca kitabı ortasından açtı ve fenerinin yetersiz ışığı altında bir dizi şekli görebilmeyi başardı:

"Bingo," diye fısıldadı.

Diğer parçaları kutuya koydu ve kutuyu Laurent'in ayakları arasındaki yerine geri koydu. Tam kapağı kapatacağı ki, fenerin ışığı metal bir şeyi aydınlattı. Laurent'in botuyla lahtin duvarının arasına sıkışmış şey, başparmak büyüklüğünde çelik bir keskiye benziyordu. Nesneyi sıkıştığı yerden çıkardı. Sam, bunun bir çeşit damga aleti olduğunu düşündü, bir tür taş keski. Bir ucu çivinin tepesi gibi düzleştirilmişti; diğer kısmı keskin kenarlı bir içbükeydi. Fenerini çentiğe doğrulttu. Şekil, bir ağustosböceği taslağıydı.

"Teşekkür ederim general," diye fısıldadı Sam. "Keşke, iki yüz yıl önce karşılaşılsaydık." Damgayı cebine attı ve kapağı kapatıp dışarıya çıktı. Umberto etrafta gözüküyordu. Sam, toprak zemine kadar çıktı ve çevresine bakındı. "Umberto?" diye fısıldadı. "Umberto nerede..." Mezarlığın kapısında, Sam'e doğru bir çift far parladı. Sam, ellerini gözüne götürdü ve gözlerini kıstı. "Kıpırdamayın Bay Fargo." Rus aksanlı bir ses, mezarlıkta yankılandı. "Kafana nişan almış bir tüfek var. Ellerini yukarıya kaldır." Sam denileni yaptı ve belli etmeden mırıldandı, "Remi, git, hemen buradan uzaklaş." "Bu biraz zor Sam." Kafasını yavaşça arkasına çevirdi. Lancia'nin sürücüsü kapısının yanında duran Carmine Bianco, Remi'nin şakağına bir tabanca dayamıştı.

Silahı Remi'nin kafasından bir saniye bile çekmeyen Bianco, sinsice kJ gülümseyerek Sam'e bakıyordu. Farlar söndü. Sam mezarlığın kapısına doğru baktı ve iki kişinin ona doğru geldiğini fark etti. Onların arkasında, bir cipin siyah silüeti gözüküyordu.

"Remi, iyi misin?" diye seslendi Sam omzunun üzerinden.

"Kes sesini!" diye bağırdı Bianco.

Sam hiç aldırmadı. "Remi?"

"Ben iyiyim."

Kholkov dize kadar gelen otların arasından yürüdü ve üç metre ötede durdu. Onun solunda, pala bıyıklı adam omzunda ağız kısmı Sam'in göğsüne doğrultulmuş dürbünlü bir av tüfeği taşıyordu. "Sanırım silahınız var?" dedi Kholkov. "Tedbirli olmam gerektiğini düşünmüştüm," diye cevapladı Sam. "Silahı verin Bay Fargo, dikkatlice." Sam, Luger'i yavaşça cebinden çıkardı ve yere fırlattı. Kholkov çevresine bakındı. "Cipriani nerede?" "Ayakları bağlanmış ve susturulmuş bir şekilde ahırında duruyor," diye yalan söyledi Sam. "Birkaç tatlı sözden sonra bize ortaklığınızdan bahsetti." "Onun için kötü olmuş. Ne olursa olsun, işte buradayız. Kitabı bana ver."

"İlkönce, Bianco'yu geri çağır." "Hiçbir kozun yok. Ya kitabı ver ya da üçe kadar saydığımda Bianco'ya karım vurması için emir vereceğim."

Kholkov'un sol tarafından, üç metre kadar arkasında bir karaltı otlardan başka bir mezarın yanma doğru süzüldü ve onlara doğru sürünmeye başladı.

Sam gözlerini Kholkov'dan ayırmadı. "Kitabı aldıktan soma ikimizi de öldürmeyeceğini nereden bileyim?" "Bilemezsin," dedi Kholkov. "Söylediğim gibi, elinde hiçbir koz yok." Karaltı, Rus'un bir kol mesafesi arkasında durdu. Sam gülümsedi ve omuz silkti. "Hiç de aynı fikirde değilim." "Bu da ne demek oluyor şimdi?" "Sanırım beni kastediyor," dedi Umberto. Kholkov gerildi, fakat kılını bile kıpırdatmadı. Bıyıklı adam Umberto'ya doğru hamle yapmaya kalkışınca Umberto, "Bir santim daha gelirse, seni vurmak benim için büyük bir zevk olur Kholkov," diye bağırdı. "Dur!" diye emretti Rus. Bıyıklı adam durdu. "Kaybolduğum için özür dilerim Sam. Buraya geldiklerini gördüm ve karar vermek için kısa bir zamanım vardı," dedi Umberto. "Affedildin," diye yanıtladı Sam. Sonra Kholkov'a döndü. "Bianco'ya, Remi'ye silahını verip buraya gelmesini söyle." Kholkov bir an tereddüt etti. Sam, adamın çenesindeki kasların oynadığını görebiliyordu. "Bir daha söylemeyeceğim," dedi. "Bianco, silahı kadına ver ve buraya gel." Bianco bir şeyler diyerek bağırdı. Sam'in İtalyancası basit bir selamlamadan ileriye gitmese de, adamın cevabının ya bokla ya da ailesiyle ilgili olduğunu anlamıştı. "Hemen şimdi Bianco!" Sam, arkasını dönmeden Remi'ye seslendi. "Remi?" "Silahı aldım. Adam şimdi çitten tırmanıyor."

"Kholkov, bıyıklı arkadaşına söyle, tüfeğini namlusundan tutup çitin üzerinden ağaçlara doğru fırlatsın." Kholkov emri verdi ve adam da bunu uyguladı. Bianco, Sam'in sol tarafında belirip Kholkov ve bıyıklı adama katıldı. "Şimdi de sen," dedi Sam, Kholkov'a. "Silahlı değilim." "Göster." Kholkov ceketini çıkardı, içini ve dışını gösterip salladı ve yere attı. "Gömlek." Kholkov, gömleğinin eteklerini pantolondan çıkardı ve yavaşça kendi etrafında döndü. Sam, Umberto'ya işaret verdi. Umberto, Kholkov'un etrafında dönüp Luger'i çıkardı ve Sam'e verdi. "Stronzo!" diye bağırdı Bianco. "Ne dedi?" diye sordu Sam. "Anne ve babamın, ben doğduğumda evli olmadıklarını düşünüyor." "Seni

öldüreceğim," dedi Bianco. "Karım da seni de!" "Kes sesini. Bıyıklı adamı şimdi hatırladım." "Kimmiş?" "Kimse. Aşağılık bir hirsiz, bir haydut." Umberto adama seslendi.

"Kim olduğunu biliyorum! Eğer seni bir daha görürsem, burnunu keserim." "Kholkov, bu işi şöyle halledeceğiz. Hepiniz yere yatacaksınız ve biz de gideceğiz. Eğer takip ederseniz, kitabı yakarız." "Yalan söylüyorsun. Bunu yapmazsın." "Kötü bir kumar oynamış olursun. Hayatlarımızı kurtarmak için hiç düşünmeden yaparım."

Söylediği elbette yalandı ve Sam, Kholkov'un bunu bildiğini biliyordu, fakat en ufak bir şüphe tohumunun bile kaçmaları için zaman kazanmalarını sağlayacağını düşünüyordu. Diğer seçenekleri düşündü. Onları bağlamak, araçlarını kullanılmaz hale getirmek, polisi aramak... ama hisleri ona, KholkovTa aralarına olabildiğince fazla mesafe koymasını gerektiğini ve bunu bir an önce yapmasını söylüyordu. Farklı bir adam olsaydı, dördüncü bir seçenek de olurdu. Onları hemen öldürmek. Fakat Sam, bu tür bir adam değildi ve vicdanında soğukkanlı bir katilin yaşamamasını istemezdi.

Kholkov, öldürmek için bir aşçının bildiği tariflerden çok daha fazla yol bilen eğitilmiş bir askerdi. Sam, bu adamın yanında geçirdikleri her anın bu yollardan birini uygulanabilirliğini artırdığını düşünüyordu.

"Adadan ayrılamayacaksın," diye homurdandı Kholkov.

"Belki öyle, ama yapabileceğimizin en iyisini yapmaya çalışacağız."

"Çıkabilsen bile, seni yine bulurum."

"Bunu biz gittikten sonra düşünürsün."

"Sam, sorun olmazsa bir isteğim var. Bianco'yu yanımıza almak istiyorum. Sorun çıkarmayacağından emin olurum," dedi Umberto. "Neden?" "Ben ilgilenirim, merak etme." Sam, bunu bir süre düşündü ve kafasını salladı. "Gidelim!" Umberto, Bianco'ya emretti. "Eller yukarı!" Umberto'nun silahının ucundaki Bianco, çitlere doğru yürümeye başladı. Çiti aştıktan ve arabanın yanına geldikten sonra Umberto, Bianco'nun kelepçesini kemerinden aldı ve adamı bileklerinden kelepçeleyip arka koltuğa yerleştirerek kendisi de yanına oturdu. Remi, arabayı çalıştırdı ve Sam'e kapıyı açıp yan koltuğa kaydı.

Sam içeri girip arabayı vitese taktı ve geri dönüp çitin etrafından anayola doğru ilerledi. "Sence ne kadar bekleyecekler?" diye sordu Remi. Sam yandaki camdan dışarı baktı. Kholkov ve bıyıklı adam şimdiden ayağa kalkmışlardı ve mezarlığın içinden araçlarına doğru koşuyorlardı. "Beş saniye kadar," dedi Sam ve gaz pedalına bastı.

Tam, çit hattını takip ederek ana kapıya doğru hızlandı. Gözünün ucundan, Kholkov ve bıyıklı adamın da mezar taşlarının arasından geçerek ve sisleri dağıtarak aynı yöne doğru koştuklarını görebiliyordu. "Yaklaşıyoruz," diye mırıldandı Sam. "Nereye gidiyorsun?" dedi Remi. "Umberto'yu duydun... Bianco yollan izletiyor." "Bu akşam nişancılığın nasıl?" "Ne? Ah." Remi, elinde bir silahın olduğunu o an anlamış gibi Bianco'nun tüfeğini kaldırdı. "İyi, neden?" "Ciplerinin yanından kısa süreliğine

gececeğim. Lastikleri vurabilecek misin bakalım? Umberto, yanındakiyle baş edebileceğine emin misin?"

Arka koltuktaki Bianco köşede, aynı kendini beğenmiş gülümsemeye oturuyordu. Umberto, elindeki Luger'i ters çevirdi ve adamın şakağına geçirdi; adam bayılıp koltuğa yığıldı. "Eminim!"

Çitin köşesine yaklaşıyorlardı; çitten on metre soma ve sol tarafta cip bekliyordu. Kholkov, bıyıklıyı geçti, kapıya ulaşmasına saniyeler kalmıştı. "Hazır ol!" diye seslendi Sam. Remi camını indirip tüfeği camdan çıkardı ve kapıdan destek aldı.

"Çok hızlı gidiyorsun!" "Gitmek zorundayım. Elinden geleni yap. Eğer lastikleri vuramazsan, ön camı dene. Lanet olsun!"

Kholkov ana kapıdan geçti ve cipin sürücü kapısının önünde kayarak durmayı başardı. Arabanın iç tepe lambası yandı. Remi iki kere ateş etti. Kurşunlar çamurluğa denk geldi, lastikleri kaçırmıştı. "Çok hızlı!" diye bağırdı Remi.

"Ön cam! İndir şunu!"

Remi dört atış daha yaptı, silahın namlusundan turuncu alevler çıkıyordu. Cipun ön camında üç adet delik belirdi. "Aferin kızım!" Kholkov aniden arabanın önünde beliriverdi. Elinde bir silah tutuyordu. Sam, direksiyonu sertçe sola çevirdi. Lancia'nın arka kısmı savruldu ve ön lastikler, tekrar yolunu bulana kadar ıslak otların üzerinde serbestçe döndü. Kholkov'un mermileri bagaja denk geldi. Sam, tekrar hızlandı ve arabayı düzeltip otların arasından yokuşa doğru yöneldi.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Sam.

Umberto kafasını arka koltuktan kaldırdı ve, "Evet," deyip tekrar kayboldu. Remi kafasını salladı. "Lastikleri vuramadığım için üzgünüm. Çok hızlı gidiyorduk."

"Hiç üzülme. Ön camı vurdun; bu onları yavaşlatır. Ya sökmek zorunda kalacaklar ya da arabayı kafaları yan camlardan çıkmış bir şekilde kullanacaklar."

Remi koltuğunda geriye döndü ve Kholkov'la bıyıklı adamın cipin kaputunun üzerinde ön cama vurduklarını gördü. "A şıkkı," dedi Remi. Ön cam içeri doğru göçtü; Kholkov ve bıyıklı arkadaşı eğilip camı çektiler ve bir kenara fırlattılar. Cipun farları saniyeler soma parladı ve otların arasından hızlanarak ileriye atıldı.

"İşte geliyorlar. Altlarındaki dört çekerle."

"Biliyorum," diye mırıldandı Sam. "Sıkı tutunun!"

Lancia, ön tekerleri maden yolunun çukurluklarına gelince yanlara savrulmaya başladı. Sam frene asılıp direksiyona hâkim olmaya çalıştı, ardından gaz pedalına tekrar bastı. Yol, hayal ettiğinden daha dardı; iki metreden daha geniş değildi. Tepeye ulaştıklarında, ağaçlar etraflarını sardı.

Dallar arabanın yanlarına sürtünüyor ve gökyüzünü kapatıyordu. Cip, tepeyi çıkmaya başlamış, farları Lancia'nın arka camını aydınlatıyordu.

O an yokuş aşağı giden Sam, hızlanmaya başladı, fakat yolun yana ve ormanın derinliklerine doğru kıvrıldığını görünce aniden frene bastı. Arkalarında, cipin burnunun havaya kalktığını ve tekrar yere indiğini gördüler.

Remi haklıydı. Aldığı darbeden dolayı halen zıplamakta olan cip, dönemeçte patinaj çekip durdu ve ağaçların arasına gömüldü. Sam, başka bir yokuştan inmeden hemen önce aynaya bakıp cipin fren lambalarının yandığını gördü. Sam, önlerindeki tümsekli yola baktı ve bağırdı. "Sıkı tutunun." Direksiyonu deli gibi dönen ve amortisörleri isyankâr sesler çıkaran Lancia tümseğin üzerinden atladı ve tekrar bir yokuştan inip düz bir yoldan ilerlemeye başladı. Sam hızlandı. Dallar ön cama çarpıyordu, kozalaklar motor kapağından ve arabanın tepesinden sekiyordu. Cip tekrar arkalarında belirdi, Kholkov tümsekli yola girdiğinde, farları deli gibi bir aşağı bir yukarı gidiyordu.

Lancia'dan daha dayanıklı ve güçlü olan cip, aynı zamanda yarım metre daha genişti. Bu, Sam'in, şimdi işe yaradığını düşündüğü bir dezavantajdı. Dallar kırılıp ızgaradan giriyor ve cam sileceklerine takılıyordu. Farlar tekrar arkada kaldı.

"Sam, dikkat et!"

Sam, gözünü dikiz aynasından tam zamanında ayırıp önünde belli belirsiz yükselen bir kaya fark etti. Direksiyonu sertçe sağa çevirip Lancia'yı yan tarafa savurdu. Araba öne doğru atıldığında, Sam gaza bastı, fakat yeteri kadar hızlı davranamamıştı. Gürültülü bir sesle, arka çamurluk kaya parçasına çarptı ve arka cam parçalandı. Çarpışma Lancia'nin arka kısmını döndürüp yoldan, çam dallarının altına çıkardı. Yan tampon bir ağacın gövdesine çarptı ve araba durdu. Motor boğuk sesler çıkarıp sustu. Ön cama çam yaprakları döküldü.

"Depozitomuz da böylelikle yandı," dedi Remi.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Sam. "Remi?"

"İyiyim."

"Harika," dedi Umberto.

"Bianco?"

"Hâlâ uyuyor."

Sam'in penceresinden ağaçların arasından geçen farları gördüler. Sam kontağı çevirdi. Hiçbir şey olmadı. "Hâlâ viteste mi?" dedi Remi. "Kahretsin. Teşekkürler." Vitesi boşa alıp tekrar kontağı açmayı denedi. Motor çalışıp hırıldadı, fakat yeterli gelmedi. Ardından tekrar denedi. "Hadi, hadi..." Cip, yolun aşağısından onlara doğru yaklaşıyordu. Lancia'nın motoru çalıştı, devri yükseldi ve öksürdü. "Yaklaşıyorlar Sam," dedi Remi dişlerini sıkarak. Sam, gözlerini kapatıp dua etti ve tekrar denedi. Motor çalıştı. Arabayı vitese taktı ve direksiyonu sağa çevirip hızlanarak yola çıktı. "Yavaşlat şunları Umberto!" "Tamam!"

Umberto, Luger'ini camdan çıkarıp iki el ateş etti ve sonra iki defa daha. Kurşunlar ızgaraya çarpıp sürücü tarafındaki fan patlattı. Cip, dosdoğru kaya parçasına doğru

yalpaladı ve tekrar düzeldi. Dikiz aynası kayaya sürttü ve parçalanıp karanlığın içine fırladı.

Cipin farları Lancia'nın içini aydınlatıyordu. Sam gözlerini kıstı ve dikiz aynasının açısını değiştirdi. Omzunun üzerinden baktı ve ön camdan silah tutan bir elin çıktığını gördü.

"Yere yatın!" diye bağırdı. Remi döşemeye doğru kaydı.

Silah, cipin içini aydınlatan bir patlamayla uğuldadı. Umberto koltuğun üzerinden kafasını çıkarıp, "Ben onları yavaşlatırım," dedi ve Luger'le yan camdan dışarı sarktı.

"Hayır, yapma!" İki el silah sesi daha duyuldu. Umberto çığlık attı ve arabaya geri girdi. "Vuruldu!"

"Nerenden?"

"Kolumdan! İyiyim," dedi zorlukla soluyarak.

"Canı cehenneme," diye homurdandı Sam. "Sıkı tutunun!"

Sam, iki saniyeliğine frene basıp tekrar gaza bastı. Cip yalpalayıp yoldan çıktı ve Lancia'nın tamponuna geçirdi. Sam'in zamanlaması iyiydi, çarpışma anından hemen önce hızlanmıştı. Cipin sekiz dokuz metre önüne geçmişlerdi.

"Vay canına!"

Her iki yanlarındaki ağaçlar birden kayboldu.

Remi kafasını kaldırdı. "Ah, hayır!"

Lancia'nın tekerlekleri bir banketin üstüne çarpıp havalandı. Ön camdan açık alan gözüktü. Lancia tekrar yere indi ve zıpladı. Lastikler çakıl

püskürtüyordu. "Banket!" diye bağırdı Remi. "Gördüm," diye cevap verdi Sam ve direksiyonu sola kırdı. Lancia patinaj çekmeye başladı. Sam, direksiyonu sağa kırıp dengeyi sağlamaya çalıştı ve arabayı düzeltti. Remi'nin penceresinin dışından yüzlerce metre aşağıya alçalan kaya yığlarıyla kaplı bir uçurum gözüküyordu.

Motoru kükreyen Kholkov'un cipi, banketin üzerinden geçip yola oturdu. "Başaramayacak," dedi Remi. "Öyle umalım." Cip patinaj çekmeye başladı, fakat Kholkov arabayı dengelemek için direksiyonu fazla çevirmişti. Yolcu tarafındaki arka tekerlek banket boyunca kayaları ezdi ve alçalan bendin ucuna kadar kaydı. Kendi hızıyla sürüklenen cipin şasisinin arka kısmı toprakta kaydı ve durana kadar santim santim uçuruma yaklaşıp, bir kısmı boşlukta asılı kaldı.

Sam ayağını gazdan çekti ve Lancia kendi kendine durdu. Cip, on beş metre gerilerinde yolun kenarında bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Sıkıştırılmış ritmik bir metal sesi dışında her yer sessizdi.

Remi dikilerek etrafına bakındı.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Sam. "Yardım edecek miyiz?" diye sordu Remi. Cipin içinden bir el çıktı ve cam sileceğini kavradı. Sürücü koltuğunun olduğu yerden bir ateş parladı.

Lancia'nın tamponuna bir kurşun daha girdi. "Ne halleri varsa görsünler," dedi Sam ve gaza bastı. "Sana şükretsinler," dedi Remi. "Onları uçuruma gönderebilirdik." "Bunu yapmadığımızı pişman olacaktınız gibi geliyor."

Sam, belboya bahşiş verdiği ve kapıyı kapadığı anda, Remi iPhone'unu tuşladı. Selma ilk çalıştı. "Her şey yolunda mı Bayan Fargo?" "Evet," dedi Remi yatağa yatıp ayakkabılarını çıkardığında. "Şimdi, bize neden Marsilya'da olduğumuzu söyler misin?"

Kholkov ve bıyıklı ortağını uçurumun kenarında sallanır bıraktıktan sonra, Lancia'nın yapabildiği en yüksek hızla Nisporto'ya sürdüler. Kolunu kendi gömleğiyle saran Umberto, kuzenlerine gelişlerini haber vermek için uydu telefonunu kullandı.

Birkaç yüz nüfuslu Nisporto, V şeklinde bir koyun kuytu bir köşesinde Portoferraio'ya otuz kilometrelik mesafedeydi. Vardıklarında, Umberto'nun karısı Teresa ve kuzenlerin beşi de kapıda bekliyorlardı. Teresa, Umberto'nun, herhangi bir kemiğin veya atardamarın zarar görmediği yarasıyla ilgilenirken, kuzenleri bilinci daha yeni yerine gelmiş olan Bianco'yu garaja taşıdılar. Evin annesi, Umberto'nun yengesi Brunela, Sam ve Remi'yi eve ve dosdoğru mutfak masasına yöneltmişti. Sam ve Remi, Brunela'nın yaptığı soğanlı, kaparili, zeytinli ve domates soslu ev yapımı makarnayı yediler. Umberto, kolu bandajlanmış bir şekilde otuz dakika sonra tekrar ortaya çıktı.

"Seni de tehlikeye soktuk," dedi Sam.

"Saçmalamayın. Şerefimi kurtarmama yardımcı oldunuz. Sanırım babam benimle gurur duyardı." "Bence de," dedi Remi adama doğru eğilip yanağından öperek. "Teşekkürler."

"Bianco'yla ne yapacağını bilmek isteriz," dedi Sam.

"Bianco, burada ve Korsika'da dokunulmazdır. Anakarada..."

Umberto omuz silkti. "Birkaç yerle görüşeceğim. Sanırım, gerçek ya da değil, doğru delille İtalya polisi onu almaktan çok mutlu olacakta. Diğerine gelirsek, ortağı... O bir korkaktır. Biz iyiyiz dostlarım. Şimdi yemeğinizi bitirin ve sizi adadan nasıl çıkarırsanız onu düşünelim."

Bondaruk'un etkisinin ve Kholkov'un titizliğinin, Marina di Campo Havaalanı'nı çok riskli bir hale getirdiğini bildiklerinden, kiralık balıkçı teknesi yeri işleten Umberto'nun kuzeni Ermete'yi, Sam ve Remi'yi İtalya üzerinden Piombino'ya götürmesi için görevlendirdiler. Oradan Floransa'ya geri döndüler ve Palazzo Magnani Feroni'ye yerleşip Selma'yı aradılar. Selma da onlardan, Laurent'in kod kitabındaki fotoğraflanmış sembolleri eposta yoluyla yollamalarını ve doğrudan Marsilya'ya gitmelerini istedi. Ertesi sabah, kitabın kendisini zarfla San Diego'ya yolladılar ve havaalanına gittiler.

"Peki bütün bu gizem niye?" diye sordu Remi Selma'ya. Sam yatağa oturdu ve Remi telefonun hoparlörünü açtı.

"Gizem falan yok," diye cevapladı Selma. "Birkaç ayrıntıya bakıyordum, ama bir şekilde Marsilya'da olmak isteyeceğinizi biliyordum. Bu arada, Pete ve Wendy şu an semboller üzerinde çalışıyorlar. Çok etkileyici bir şey, ama kitabın durumu sorun yaratacak."

"Selma," dedi Sam.

"Ah, pardon. Wolfgang Müller'i hatırlıyor musunuz, UM77'nin kaptanı? Onu buldum."

"Onu mu? Yani..."

"Aynen öyle, adam yaşıyor. Epey bir ayak işi yaptım, ama görünüşe bakılırsa Lothringen'e geçirildiğinde, o yurtdışındaymış. Savaş bittiğinde, Marsilya yoluyla tekrar Almanya'ya gönderilmiş. Gemiden inmiş fakat evine gitmemiş. Şu an torunuyla yaşıyor. Adreslerini öğrendim..."

Ertesi sabah kalkıp, Rue Bailli de Suffren'den birkaç blok ötedeki Vieux Liman'ını ya da rüzgârda dans eden yelkenlilerle dolu Eski Liman'ı gören Le Capri adında bir kafeye gittiler. Parlak sabah güneşi suyun yüzeyini aydınlatıyordu. Limanın girişinde, kuzey ve güney kıyılarından yükselen Saint Jean ve Saint Nicholas kaleleri görünüyordu. Onların da üzerinde, dağ eteklerinde Saint Vincent ve Saint Catherine kiliseleri ve Abbaye de Saint Victor duruyordu. Daha uzakta, Marsilya Koyu'nda ise, dört adadan oluşan Frioul Takımadaları belli belirsiz seçiliyordu.

Sam ve Remi, Marsilya'da üç kez birlikte bulunmuşlardı. En sonuncusu, birkaç yıl önce sahil üzerinden Camargue'ye gidişleriydi. Batı ve Doğu Avrupa'dan aşağı yukarı yirmi bin Çingene her Mayıs ayında gitane soyunu kutlamak için orada toplanırlardı.

Kahvaltılarını bitirip taksi çağırdılar ve şoföre, belediye binası ve Veille Charité arasında sıkışmış yan yana yığılmış pastel renkleriyle boyalı evlerden oluşan ortaçağ yapılı semtler kümesi olan Panier'de bulunan bir adresi verdiler. Wolfgang Müller, Rue de Cordelles'deki iki katlı, sarıbeyaz kepenkli bir apartmanda yaşıyordu. Kapıyı çaldıklarında, onları yirmili yaşlarının ortasında sansın bir kadın karşıladı.

"Bonjour," dedi Sam.

"Bonjour."

"Parlezvous anglais?"

"Evet, İngilizce konuşuyorum."

Sam kendisini ve Remi'yi tanıttı. "Mösyö Müller'e bakmıştık. Kendisi evde mi?" "Evet. Ne hakkında konuşmak istediğinizi öğrenebilir miyim?" Bunu önceden de tartışmışlardı ve dürüstlüğün en iyi yol olduğuna

karar vermişlerdi. "Onunla UM77 ve Lothringen hakkında konuşmak istiyoruz," diye cevap verdi Remi.

Kadın gözlerini kısarak hafifçe kafasını dikti. Belli ki dedesi savaş anılarını ona anlatmıştı. "Bir dakika lütfen." Kapıyı açık bırakan kadın, bir koridordan yürüdü ve köşeyi dönerek kayboldu. Bir dakikalığına boğuk sesler duydular ve kadın tekrar kapıda belirdi. "Lütfen, içeri gelin. Adım Monique. Buradan lütfen."

Kadın onları, Müller'i, Hava Durumu Kanalı'nın açık olduğu ve sesi kapalı olan televizyonun karşısındaki sallanan koltukta otururken buldukları salona yönlendirdi. Müller, düğmeleri boğazına kadar iliklenmiş gri bir hırka giymişti, kucağında mavi ve

sarı baklava desenli bir battaniye vardı.

"Günaydın," dedi şaşırtıcı derecede kuvvetli bir ses tonuyla. Eliyle, karşısındaki çiçek desenli kanepayı gösterdi. "Lütfen. Kahve içer misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederiz," dedi Remi.

"Monique, usa'yı bulduğunuzu söyledi."

"Usa?" diye sordu Sam.

"77'ye verdiğim isim. Karımın adını verdim; Bremerhaven'i terk ettikten birkaç ay soma Dresden bombardımanında öldü. Onu, Rum Çay'daki mağarada mı buldunuz?" Remi onayladı. "Bazı araştırmalar yapıyorduk ve mağara girişine denk geldik. Onu dipte otururken, neredeyse hiç bozulmamış bir halde bulduk."

"Hâlâ orada mı?"

Sam gülümsedi. "Hayır, tam olarak değil. Bir problemle karşılaşmıştık. Onu, kaçış botu niyetine kullandık." "Anlayamadım." "Ana giriş çökmüştü. 77'yi başka bir mağaraya..." "Usa." "usa'yı yeraltı nehrinden başka bir mağaraya sürdük." Müller'in gözleri açıldı ve gülümsedi. "Bu çok şaşırtıcı. İyi bir işe yaradığından dolayı çok mutlu oldum." "Onun Amerika'ya gönderilmesini ayarladık. Eğer isterseniz, buraya..."

Müller kafasını sallıyordu. "Çok nazıksınız, ama hayır. Sizde kalsın; ona iyi bakın." Gülümsedi ve elini salladı. "Bir şey bana, onca yolu bunu söylemek için gelmediğinizi söylüyor."

"Aynı zamanda UM34'ü bulduk."

Buna karşı Müller ileri eğildi. "Ya Manfred?"

"Boehm hâlâ içinde." Sam, Bondaruk ve Kholkov'la ilgili kısımları atarak denizaltının keşfini anlattı. "Yetkililer şu an olayla ilgileniyor."

"Mein Gott.JV Hava şartları konusunda hep bir endişemiz vardı. O gemiler açık denizler için değildi." Müller on saniyeliğine uzaklara daldı ve gözlerini kırıp tekrar odaklandı. "Manfred çok iyi bir arkadaşım. Ona ne olduğunu bilememek hep canımı yakmıştır. Teşekkür ederim."

"Burada olmamızın sebebi şarap," dedi Remi.

"Şarap? Ah , şişeler... Evet, görev bittiğinde onlarla kutlama yapacaktık. Yani siz onların sağlam olduğunu mu söylüyorsunuz?" Remi başını salladı. "Birisini 34'te, diğerini usa'da bulduk." "Ya üçüncü? Onu da bulabildiniz mi? Manfred'in görevi daha zor olduğu için, ona iki şişe vermiştim."

"Denizaltının bulunduğu bölgede bir cam parçası bulduk. Denizaltının içinden nasıl çıktığından emin değiliz." Müller elini salladı. "Savaşın çılgınlıkları." "Meraktan soruyorum," dedi Sam. "Göreviniz neydi? Siz ve Boehm neyi başarmaya çalışıyordunuz?"

Müller düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Bir süre sonra, "Sanırım şu an pek de önemi

yok... Aslında, Führer'in kendisi tarafından uydurulan çok anlamsız bir görevdi. Manfred Chesapeake Bay'e gidip Norfolk'taki donanma üssüne saldıracaktı. Aynı zamanda, ben Charleston'daki mühimmat deposuna saldıracaktım, fakat usa'nın pervanesiyle ilgili bir sorunu vardı, bu yüzden görev ertelendi. Tamir bile edemedim Bremerhaven'e çağırıldık. Gerisini biliyorsunuz, Lothringen ve diğer olaylar..." dedi.

(1) Aman Tanrım.

"Rum Çay'da onanırım için mi durdunuz? Ne tür bir onarım?"

"Denizaltının menzilini artırmak için daha büyük akülerle ilgili bir onarımdı. Bir diğer saçma plan. Hem Manfred hem de ben, görevlerin intihar olduğunu biliyorduk."

"O zaman neden gönüllü oldunuz?"

Müller omuz silkti. "Hizmet. Gençliğin düşüncesizliği. İkimiz de Hitler ve partisinden hoşlanmazdık, fakat ülkemizi de seviyorduk. Elimizden ne gelirse yapmak istiyorduk."

"Bizi şişeler hakkında daha fazla bilgilendirmenizi bekliyorduk," dedi Remi. "Nereden geldikleri hakkında."

"Neden?"

"Biz koleksiyoncuyuz. Görünüşe bakılırsa onlar çok eski ve nadir şaraplar."

Müller kıkırdayarak güldü. "Hiç bilmiyordum. Yani, bir şekilde önemli olduklarını anlamış olabilir. Şişeleri, Bremerhaven'den yola çıkmadan önce kardeşim Kari vermişti. Aslında onları burada bulunduğunu söylemişti. Askerdeydi ve işgal kuvvetlerinde görev yapıyordu."

"Tam olarak nerede buldu?"

"Bir düşünüyüm..." Müller kafasını kaşdı. "Hafızam eskisi gibi değil. Bir kaleydi... Hayır, bir kale değil. Bir şatoydu." Hayal kırıklığını belirterek iç: çekti. Sonra birden gözleri parladı. "Koydaki adalardan birindeydi... Dumas'nin kitabını hatırlıyor musunuz, Monte Cristo KontuT

Remi ve Sam kitabı okumuşlardı. Aniden Müller'in neden bahsettiğini anladılar. " "Evet! İşte o. Şişeleri İf Şatosu'nda buldu."

İF ŞATOSU, FRANSA

Fargo'lar, Marsilya'ya olan sevgilerine rağmen daha önceleri, Frioul Takımadaları'nı ve İf Şatosu'nu bir türlü seyahat rehberlerine ekleyememişlerdi. Bunu, o gece kendi özel turlarıyla telafi etmeyi planlamışlardı. Şatodaki görevlilerin, her köşeyi araştırmalarına izin vereceklerinden şüpheliydiler. İkisi de neye baktıklarını ve bulsalar da tanımlayıp tanımlayamayacaklarını bilmesede bu, yolculuk maceraları için en mantıklı adım olarak görünüyordu.

Müller'in dairesinden çıkıp bir taksiye bindiler ve Friouls'a nazır kıyı semti Malmousque'ye gidip sakin bir kafeye oturdular. Bahçede, bir şemsiyenin altına oturup bir çift double espresso sipariş ettiler.

Kıyıda bir buçuk kilometre uzaklıktaki, kayalıklarla çevrili, dikey surlar ve taş duvarlarla örülü İf Şatosu'nu görebiliyorlardı.

Ada yirmi sekiz bin metrekareyi kapladığı halde, şato adanın küçük bir kısmındaydı. Bir uçtan bir uca otuz metre civarında ve üç tarafı, üzerinde mazgallı top delikleri olan silindirik küçük kulelerle korunan üç katlı bir ana yapıdan oluşuyordu.

İf Şatosu, şehri denizlerden gelecek saldırılara karşı korumak için Kral I. François'nın emriyle 1520'lerde yapılmıştı. Bu amacına hizmet veremediği Fransızların politik ve dini düşmanları için bir hapishaneye dönüştürülmüştü. Aynı, San Francisco'nun Alcatraz'ı gibi, İf Şatosu da konumu ve tehlikeli sahilinden dolayı kaçılması imkânsız olarak ünlenmişti. Bu iddia, hayali de olsa Edmond Dantès adlı karakterin on dört yıllık hapislikten sonra İf ten kaçışını anlatan Alexandre Dumas'ın Monte Cristo Kontu sayesinde bozulmuştu.

Sam, Vieux Limanı turist bürosundan aldığı broşürü okuyordu. " 'Denizden ve gökyüzünden daha kara, çıkıntılı kayalıkları avını yakalamak için uzanan kollara benzeyen dev granit, bir hayalet gibi gökyüzüne yükseliyordu.' Dantès böyle betimlemiş."

"Buradan o kadar da kötü gözüküyor."

"Yirmi otuz yıl bir zindanda yaşamayı dene o zaman."

"Doğru söylüyorsun. Başka?"

"Hapishane, sıkı bir sınıf sistemiyle idare ediliyormuş. Zengin mahkûmlar üst katlardaki, pencereleri ve şöminesi olan özel odaları satın alabiliyorlarmış. Fakirlerse, bodrumdaki zindanlarda ve kapaklı çukurlarda kalıyorlarmış. "İçeri girersin ve unutulursun, çürümeye terk edilirsin." Bu çukurlara oubliette deniyor. Oblier sözcüğünden türemiş, yani unutulmaktan..."

Telefon çaldı ve Sam cevapladı. Arayan Selma'ydı. "Bay Fargo, sizin için bir haberim var."

"Söyle," dedi Sam. Remi duyabilsin diye telefonun hoparlörünü açtı.

"Şişedeki sembollerin ilk iki sırasını deşifre ettik, ama sadece o kadarını. Diğer şualar

biraz zaman alacak. Sanırım gözden kaçırdığımız bir şey var, veya bizde olmayan bir anahtar. Her neyse, sıralar bir bilmece oluşturuyor:

"Capetian'ın aptallığı, Sébastien'in kehaneti;

Topların altında bir şehir;

Unutulmuşun üçüncü diyarından bir işaret, ölümsüz

Şeol başarısız olacak. "

"Bunu çözmeye çalışıyoruz " "Tamam," dedi Sam. "İf Şatosu'ndan bahsediyor."

"Pardon?"

Sam, Wolfgang Muller'le olan görüşmesini anlattı. "Kale, kardeşinin şişeleri bulunduğu yer. Cevabı zaten buldum; bu cevaptan da sadece geriye doğru gitmek kaldı. 'Capetian' Kral I. François'nın hanedanını temsil ediyor; kaleyi o inşa ettirdi. 'Sébastien' hükümete kalenin işe yaramaz olduğunu söylemek zorunda kalan Vauban'ın ilk adı. Mimarlar kaleyi, bilinmeyen bir nedenden dolayı en ağır temellerle kurmuşlar ve topaların koyulacağı mazgallar denize ve düşmanların gelebileceği yöne değil, şehre bakıyormuş. Topların altında bir şehir."

"Çok etkileyici Bay Fargo."

"Broşürdeydi. İkinci satıra gelirsek, onu bilmiyorum."

"Sanırım ben biliyorum," dedi Remi. "İbranicede Şeol ölümlerin kaldığı yerdir, yani ruhlar diyarı. Tam tersi ise ölümsüz Şeol, sonsuz hayat. Şişedeki ağustosböceğini hatırladın mı?" Sam kafasını sallıyordu. "Napoleon'un arması: yeniden doğuş ve ölümsüzlük. Ya diğer bölüm... unutulmuşun üçüncü krallığı?"

"O, zindanın Fransızcası. Oubliette. Unutmak. Eğer yanılmıyorsak, şatonun bodrumunda bir yerlerde bulunmayı bekleyen bir ağustosböceği var. Ama neden bir bilmece kullanılsın ki?" dedi Remi. "Neden basit bir şekilde, oraya git, bunu bul, değil?"

"İşte tam orada, durum ilginç bir hal alıyor," diye yanıtladı Selma. "Şu ana kadar çevirebildiğim kadarıyla, Laurent'in kitabı yarı günlük, yarı şifre çözme anahtarı. Şişelerin kendilerinin esas ödül olmadığını açıkça belirtmiş. Onlara 'haritadaki oklar' demiş."

"Nereyi gösteren oklar?" diye sordu Remi. "Ya da kimin izlemesi için?" "Onun hakkında bir şey söylememiş. Çeviriyi bitirince daha çok şey biliyor oluruz."

"A açıkça gözükiyor ki, Laurent bunları Napoleon'un emirleri üzerine yapmış ve eğer şişeleri saklamak için bu kadar uğraşa girmişlerse harita muhteşem bir şeyi gösteriyor olmalı."

"Bu da, Bondaruk'un neden böylesine kolay cinayet işleyebildiğini açıklar," dedi Remi. Birkaç dakika daha konuşup telefonu kapattılar. "Ab," dedi Remi ağzının kenarıyla konuşarak ve gözüyle işaret ederek. "Bak, kimler gelmiş." Sam arkasını döndü. Kholkov, elleri ceplerinde, bahçeden onlara doğru geliyordu. Sam ve Remi hareket etmeye hazn

bir şekilde gerildi.

"Rahat olun, sizi herkesin ortasında vuracak kadar aptal mıyım?" dedi Kholkov önlerinde durarak. Ellerini ceplerinden çıkardı ve havaya kaldırdı. "Silahsızım."

"Bakıyorum kurtulmuşsun," dedi Remi. Kholkov bir sandalye çekip oturdu. Sam soğuk bir şekilde, "Bize katıl, lütfen," dedi. "Bizi çok basit bir şekilde uçuruma yuvarlayabilirdiniz," dedi Kholkov. "Neden yapmadınız?" "İnan bana, aklımızdan geçti. Ateş etme delisi arkadaşın orada olmasaydı, kim bilirdi ki?" "Onun için özür dilerim. Fazla tepki gösterdi." "Bizi neden takip ettiğini söylemezsin herhalde," dedi Remi. Kholkov gülümsedi; ama gözlerinde gülümsemeden eser yoktu. "Neden burada olduğunuzu söylemezsiniz herhalde." "Doğru bildin, " dedi Remi. "Ne diyeceksen, ilgilenmiyoruz," dedi Sam. "Meslektaşın, arkadaşımızı kaçırdı, işkence etti ve neredeyse öldürüyordu. Sen de bizi iki kere öldürmeye çalıştın. Neden burada olduğunu söyle." "Patronum ateşkes teklif ediyor. Bir ortaklık." Remi hafifçe güldü. "Dur tahmin edeyim. Her ne peşindeyseniz onu bulacağız ve daha sonra bizi öldüreceksin." "Hiç de bile. Güçlerimizi birleştireceğiz ve kazancı bölüşeceğiz, yüzde seksene yirmi." "Neyin peşinde olduğumuzu bile bilmiyoruz," dedi Sam.

"Çok büyük değeri olan bir şey, hem tarihsel hem de parasal."

"Peki Bondaruk'un ilgilendiği hangisi?" diye sordu Remi.

"Bu onun bileceği iş."

Sam ve Remi gerçeği biliyorlardı. Remi'nin tahmini kesinlikle doğrudu. Bondaruk'un asıl istediği ve ödül her ne ise, Sam ve Remi, bunun Ukraynalıların ellerine düşmesine izin vermeyeceklerdi.

Kholkov ekledi. "Parçaların aile mirasını içerdiğini söyleyebiliriz. Bondaruk sadece uzun zaman önce başladığı şeyi bitirmek istiyor. Eğer bu konuda ona yardım ederseniz size minnettar olacaktır."

"Anlaşma yok," dedi Sam.

"Bunu tekrar düşünmelisiniz. Etrafınıza bakın."

Sam ve Remi denileni yaptı. Kholkov'un üç adamı bahçenin uzak bir köşesinde dikiliyorlardı ve hepsinin yüzü de Rum Çay'daki mağaradan tanıdık geliyordu. "Çetenin hepsi burada," dedi Sam. "Hayır, hepsi değil. Daha fazlası da var. Nereye giderseniz, biz de orada olacağız. İstedığımızı öyle ya da böyle alacağız. Asıl karar vermeniz gereken şey bunu yaşamak istiyor musunuz?" "Çaresine bakarız," dedi Remi. Kholkov omuz silkti. "Seçim sizin. Şifre kitabını yanınızda getirecek kadar aptal olmadığınızı düşünüyorum, değil mi?" "Evet," diye cevapladı Sam. "Aynı zamanda otelde bırakacak kadar da aptal değiliz, ama yine de bakabilirsiniz." "Baktık bile. Sanıyorunlckap7yoktan Bayan Wondrash'm eline geçmiştir." "Ya onda ya da banka kasasında," dedi Remi. "Hayır, hiç zannetmiyorum. Bence sizinkiler şu an onu çözmeye çalışmakla meşguller. Belki bir ziyaretlerine gideriz. Yılın bu zamanında San Diego'nun çok güzel olduğunu duydum."

"Size iyi şanslar," dedi Sam yüzünü tepkisiz göstermeye uğraşarak.

"Güvenlik sisteminizden mi bahsediyorsun?" dedi Kholkov ilgisizce elini sallayarak. "Bizim için herhangi bir sorun teşkil etmez." "Geçmişim hakkında şüphesiz hiç bilgin yok," dedi Sam. Kholkov bir an duraksadı. "Âh, evet, bir mühendis. Alarm sistemi üzerinde değişiklik yaptın değil mi?" Remi ekledi. "Onu geçsen bile, kim bilir içeride ne bulacaksın? Kendin söyledin. Aptal değiliz."

Bir şüphe belirtisiyle Kholkov'un alni kırıştı, fakat bir saniye soma gülümsedi. "Göreceğiz. Son şans, Bay ve Bayan Fargo. Bundan soma, eldivenler çıkacak."

"Cevabımızı verdik," diye yanıtladı Sam.

Otelden ayrılmalarından hemen önce yağmur çiselemeye başlamıştı.

Şimdi ise, gece yarısı yaklaştıkça yerini, ağaçların arasından geçen ve mazgalların içine akan sağanağa bırakmıştı. Sokaklar, sokak lambalarının soluk sarı ışığında parıldıyordu. Geç saate kalmış ve sayılan az olan yayalar, şemsiyelerin veya kıvrılmış gazetelerin altında kaldırımlardan hızlıca yürüyor, otobüs duraklarının içinde toplu halde bekliyorlardı.

Sam ve Remi, otellerinin karşısındaki dar sokaktan lobi kapılarını izliyorlardı.

Binanın aşağısında, kaldırımın kenarında gri bir Citroen Xsara duruyordu. İçindeki iki kişi zar zor seçiliyordu. Remi daha öncesinde, otel odalarındaki pencereden sürücünün suratını görebilmişti: Adam Café Malmousque'de Kholkov'laTjirliktey"ir"Tafta daha fazla gözcü olup olmadığını bilmiyorlardı, fakat en iyisinin böyle varsaymak olduğunu biliyorlardı.

O öğlen kafede Kholkov'la karşılaşmalarından sona, Malmousque'de dolaşp, birkaç saat alışveriş yapmış ve etrafa bakınmışlardı. Otele geri dönmek için bir taksiye binene kadar ne Kholkov'u ne de adamlarını görmüşlerdi. Taksideyken iki motosikletli peşlerine düşmüştü.

Sam ve Remi, Kholkov'un tehditlerini ciddiye alınışlardı. Odalarının dinleniyor olmasından korkup otelin en tenha barında sessiz bir köşe bulmuş ve Iridium'dan Rube Haywood'u aramışlardı; Rube, Langley'deki CIA merkezinde değildi. Ona evinden ulaşmışlardı.

Sam hoparlörü açıp hızlı bir şekilde durumu ve endişelerini anlattı.

"Long Beach'te bir tanıdığım var, eskiden Diplomatik Güvenlik Birimi'nde çalışırdı. Şu anda kendi dükkânı var. Eve birkaç adam yollamasını ister misiniz?" dedi Rube.

"Çok mutlu oluruz."

"Bana on dakika verin." Beş dakika soma aramıştı. "Tamamdır. İki saat içinde orada olurlar. Selma'ya kimlikleri olduğunu söyle. Kozal Güvenlik Grubu. Geldiklerinde Bayan French'i soracaklar."

"Anlaşıldı."

"Artık bu işi bırakmanın zamanı gelmedi mi sizce?" diye sordu Rube. "Adamların ne kadar ileri gidebileceğini gördünüz. Hiçbir şey buna değmez."

"Daha ne olduğunu bile bilmiyoruz," dedi Remi.

"Demek istediğimi anladınız. İkiniz için endişeleniyorum."

"Minnettarız Rube, ama bunu halletmemiz lazım."

Haywood iç çekti. "En azından yardım etmeme izin verin."

"Aklında ne var?" diye sordu Sam.

"Kholkov'u ikinci kez araştırdım. Birkaç yıl önce Çeçenistan'daymış; bir AK47 kaçakçısının aracısı rolünü oynuyormuş. Adının Terörist Listesi'ne alınması çok da zor olmaz. Birkaç görüşme yapıp onu DCPJ'nin radarına sokabilirim," dedi Rube, Fransızların FBI'ı Direction Centrale Police Judiciaire'yi kastederek. "Tutuklayabilmeleri için üzerinde bir şey yok, fakat onu ve arkadaşlarını gözaltında tutabilirler."

"O zaman ara. Bize zaman kazandıran her şey yardımcı olur." "Asıl sorun onu bulup bulamayacakları. Geçmişini göz önüne alırsak, onu bulmak çok da kolay değil."

Rube, üç saat soma tekrar aradı: DCPJ, Kholkov için bir bülten çıkarmıştı, fakat birkaç saat içinde bir şey öğrenemezdi. Rube'nin söylediğine göre Fransızlar bilgi paylaşımı bakımından çok ağız sıkılaşmış.

"Ayakkabı tamircisi ve silah satıcısı Guido gibi birini Fransa'da da bulabilir miyiz?"

"Sam, Fransızlar silah yasaları konusunda çok katıdırlar; ruhsatsız bir silahla yakalanman başına dert açar. Ama Maurice adında bir adam tanıyorum..."

Sam'e adamın numarasını verdi ve telefonu kapattı.

Hava oldukça soğumuştü ve Remi ceketinin yakasını kaldırarak şemsiyenin altındaki Sam'in yanına sokuldu. "Herhangi birisini görmüyorum."

"Ben de. Gidelim mi?"

Etrafa son bir kez baktıktan soma ara sokaktan çıkıp kaldırımında yürümeye başladılar.

Sam'in Camp Perry'den öğrendiği temel casusluk becerilerini kullanarak limanın kuzeyindeki sokaklarda bir saat kadar dolaşp, geçtikleri yerlerden tekrar geçip hızla birkaç kafeye girdikten soma arka kapılarından çıkarak izlenip izlenmediklerini anlamaya çalıştılar. Yalnız olduklarından emin olduktan soma da taksiye binip Vieux Limanı 'ındaki Rue Loge'a gittiler.

Bir acenteden beş buçuk metrelik bir Mistral kiraladılar. Telefon kulübesinden biraz daha büyük bir kaptan köşküne sahip olan bir cankurtaran teknesiydi bu. Büyük, güvenilir ve sessiz bir Lombardi motoruna sahipti. Amaçlarına uygun olacağını umuyorlardı.

Remi motoru çalıştırırken, Sam acente müdürünün verdiği anahtarı kullanarak halatın

asma kilidini açtı. Sam güverteye atladı ve Remi, pru vayı limanın ağzına yönelterek gaza bastı.

On dakika soma önlerinde dalgakıran belirdi. Arkalarında kalan Marsilya'nın ışıklan dalgalanan suyum yüzeyine belli belirsiz yansyordu. Kaptan köşkünün camına düşen damlacıklarla baş etmeye çalışan tek silecek, yavaşça çalışıyordu.

Remi'nin yanında dümende duran Sam, "Kholkov'un dediklerini düşünüyordum," dedi. Remi'nin yüz ifadesini görüp hemen, "Teklifini değil Bondaruk'un, aradıkları şeye karşı olan ilgisini. Kholkov, bunun bir miras olduğunu söyledi. Bunun hakkında çok ciddi olduğunu biliyoruz, yani yanıt belki de aile geçmişindedir," dedi.

"İyi fikir," dedi Remi, Mistral 'in sol tarafındaki şamandırayı alarak. "Selma'ya araştırtırız. Endişeli değilsin... değil mi?"

"Sadece sen endişelendiğin sürece."

Remi karanlıkta gülümsedi, yüzü dümen konsolunun yeşil ışıklandırmasıyla aydınlandı. "Daha kötüsünü de gördük." "Ne gibi?" "Senegal'deyken, sen bir Şaman'a hakaret etmiştin." "Sorduğumu unut."

Yarım saat soma İf Şatosu gözüktü, bir kilometre ötelerinde, karanlık denizden beyaz bir yığın yükseliyordu. Şato beş buçukta kapanıyordu ve gökyüzünde yanıp sönen kırmızı işaret sinyalinde başka, ada tamamen karanlıktı.

"Geceleyin pek de hoş görünmüyor değil mi?" diye sordu Remi.

"Kesinlikle."

Bu gizli turları için, onları sadece Kholkov'dan değil aynı zamanda Marsilya liman devriyelerinden korumaya yarayacak gizli demir atma bölgelerini Google Earth'ten bulmuşlardı. Remi, Mistral'ı limana doğru boşa aldı. Başka botlar ve insanlar var mı diye adanın etrafında dolaşarak yarım saat geçirdiler.

Hiçbir şey göremeyen Sam ve Remi, ortaya çıkıp adanın kuzey kıyısından ilerlemeye başladılar. İleride, şatonun en batısındaki kulesi ve üçü arasında en büyük olanı, top mazgallarının üzerinde gözüktü. Remi, onun altındaki koya doğru sürdü ve gaz kesip Mistral'ı duvarın dibine doğru yanaştırdı. Deniz, yağmurla çalkalanan yüzeyi dışında tamamen sakindi. Sam çapayı attı ve botun kancasını, Mistral'ı kayalara yaklaştırmak için kullandı. Remi kayalığa atladı ve bir eliyle botun halatını tutarak Sam'i izledi. Sam, halatı, basketbol topu büyüklüğünde bir kayanın altına sıkıştırdı.

Ele ele tutuşarak duvar boyunca ilerlediler. Uydu fotoğraflarından saptadıkları ve özellikle uzun olan bir duvarın önüne gelene kadar bir kayadan diğerine zıpladılar. Sam duvarın üstüne tırmandı ve okçuların kullandıkları siperlerden birinin altına yerleşip yukarıya sıçrayarak duvarın içindeki çıkıntıyı tuttu. Kendini yukarıya çekti ve duvarın tepesinden sürünüp Remi'nin yukarıya çıkmasına yardım etti.

"Tamı kötü yapılan korusun," dedi Sam.

Kalenin içe dönük destekleri olmasaydı, o anda başardıklarını yapabilmek için portatif

merdivene ihtiyaç duyacaklardı. "Etrafta kimseyi göremiyorum," dedi Remi. "Ya sen?" Sam kafasını salladı. Araştırmalarında adada mesai sonrası bekçilerin çalıştığına dair bir bilgi yoktu, fakat emin olmak için, sanki varmış gibi davranacaklardı.

Remi önde olmak üzere, kulenin eğimli duvarından batıdaki düz duvarla birleştiği yere kadar sürünüp yolu, sonuna kadar takip ettiler. Yanlarındaki taş, bütün gün güneş tarafından ısıdıktan sonra yağmurdan ıslandığı için tebeşir gibi kokuyordu. Remi köşeden etrafa bakındı.

"Temiz," diye fısıldadı Remi.

Iridium, Sam'in cebinde titriyordu. Sam telefonu çıkarıp, fısıldayarak cevap verdi. Arayan Rube'ydi. "Kötü haber Sam. DCPJ ne Kholkov'u ne de adamlarım bulabildi. Ülkeye kendi pasaportuyla girdiğini biliyorlar, fakat hiçbir otelin veya kiralık araba acsntesinin"adresinde yok."

"Sahte kimlik kullanmış," diye tahmin etti Sam.

"Muhtemelen öyle. Kısacası, hâlâ oralarda bir yerde. Dikkatli olun."

"Teşekkürler Rube. Yine arayacağız."

Sam telefonu kapattı ve Remi'ye haberleri verdi. "Daha önceki durumumuzdan daha kötü değiliz. İlerleyelim mi?"

"Kesinlikle."

Güney duvan ve bir somaki kule boyunca ilerleyip avluya açılan kemerli bir sayvan olan şatonun yan girişine ulaştılar.

"Dur," diye fısıldadı Sam. "Çok yavaşça, çömel." Birlikte diz çöktüler.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Remi. "Doğruca önümüzde." Plazanın karşısında, yüz metre uzakta kırmızı çatılı iki adet ek bina duruyordu. Sol taraftaki, tepesi kesik J şeklindeydi ve adanın kuzey kıyısı boyunca uzanan duvara yapıştı. Çatının çıkıntıları altında, karanlıkta siyah dikdörtgenler olarak gözüken dört pencereyi görebiliyorlardı. Bir dakikalığına, hiç kıpırdamadan beklediler. Daha soma iki dakika. Üç dakika sonra Remi fısıldadı. "Bir şey mi gördün?"

"Öyle sandım. Sanırım yanılmışım. Hadi gel." "Dur," dedi Remi aniden. "Yanılmamışsın. Şurada, en uzak köşede." Sam, Remi'nin gösterdiği yere baktı. Gözleri zar zor seçse de, bir adamın oval beyaz suratı karşılarında duruyordu.

Tam bir dakika boyunca gördükleri yüzü izlediler; arkasını ve yanını kontrol etmek için ara sıra kafasını çeviren, bunun dışında tamamen hareketsiz olan adam neredeyse bir heykeldi. "Bir bekçi mi?" dedi Remi. "Olabilir. Fakat yağmurdan korunmaya çalışan tembel bir bekçi bu kadar hareketsiz durur mu? Hareket etmesi, sigara içmesi, bir şeyler yapması gerekir." Sam, abartılı bir yavaşlıkla hareket ederek montunun içine uzandı ve Nikon marka tek gözlü dürbününü çıkardı. Dürbünü ek binaların oraya doğrultup adamın yüzüne odaklandı. "Kholkov'un adamlarından birine benzemiyor."

"Eğer onlarsa, buraya nasıl gelmişler? Herhangi bir araç görmedik." "Bunlar eğitilmişlerdir."

komandolar Remi. İşleri gizlilik." Sam, gölgelere ve kararmış girişlere bakarak "efrafı gözetledi, fakat kimseleri göremedi. "Bir gece dürbünü," dedi Sam. "Çok güzel bir yeni yıl

hediyesi olur." "Memnuniyetle." "Başkasını görmüyorum. Bir dakika " Çatının çıkıntılarının altındaki adam hareket etmeye başladı ve omzundan geriye baktı. Montunun kolunda bir arma, kemerindeyse el feneri ve anahtarlık vardı.

"Yanıldığımı söylemekten mutluluk duyarım," diye mırıldandı Sam. "Adam bir bekçi. Yine de, bir Fransız ulusal yapıtına gece yarısı gizlice girerken yakalanmamak en iyisi."

"Haklısın."

"Git dediğimde, yavaşça tünele doğru hareket et ve yan yolda dur. Avluya çıkma. Hareketsiz kalmaya da hazırlıklı ol." "Tamam." Sam, adam başka yöne bakana kadar dürbünden onu izledi. "Git." Remi, iki büklüm köşeye doğru süzüldü ve ardından duvar boyunca

ilerleyip kemerin altına geldi. Sam izlemeye devam etti. İki dakika geçmişti, adam en sonunda tekrar kıpırdadı ve Sam de Remi'nin yanına gelebildi.

"Kalbim çarpıyor," dedi Remi.

"Adrenalin keyfi."

Bir süre dinlendiler ve tünelin aşağısından avlunun girişine sürünüp beş santimetre yüksekliğindeki bir basamağın önünde durdular.

Kapının sol tarafında kısa bir duvar ve tahta bir bank vardı. Sağ taraftaysa, dövme demir tırabzanla çevrelenmiş bir dizi taş basamak, avlunun iç duvan boyunca yükselip sola doğru kıvrılıyor ve bir kuleye doğru yükselerek avlunun çevresini saran patikaya doğru ayrılıyordu. Sam ve Remi, her bir dikdörtgen kapı veya pencerede hareket olup olmadığını anlamak için durarak patikayı inceledi. Bir şey göremediler.

Hızla ileriye atılıp avluya ve patikaya bir kez daha göz attılar ve tam hareket etmeye hazırlandıkları sırada Sam, basamakların altındaki gölgelerin gerisinde kalmış başka bir yol gördü.

Yağan yağmur dışında, her yer sessizdi.

Gözleriyle avluyu kontrol eden Sam, eğilip Remi'ye fısıldadı. "Git dediğimde, basamaklardan yukarı, kuleye doğru çık. Hemen döneceğim." Arkalarından gelen bir fenerin ışığı, tüneli aydınlattı. "Remi, git." Remi, engellerden geçen bir koşucu gibi ileri atılıp basamakları çifter çifter çıkararak koşmaya başladı. Sam, yüzüstü yattı ve kıpırdamadan durdu.

Fener, tünel boyunca gezindi ve geri çıkararak tüneli tekrar karanlıkta bıraktı. Sam, avlunun içinden basamaklara sürünerek çıktı ve ayağa kalkıp kuledeki Remi'nin yanına geldi.

"Bizi gördü mü?"

"Birazdan anlarız."

Bir iki dakika bekledikten sonra bekçinin, kemerin içinden geleceğini sandılar, ama gelmedi. Sam, kulenin içine göz gezdirdi. "Doğru olanında mıyız?" Broşürdeki harita, oubliette katına giden birçok giriş noktası belirtiyordu. Bu noktalardan birisi de, içinde buldukları yerd. "Evet, bir sonraki inişte sanırım," dedi Remi, top mazgallarına doğru yükselen bir başka sarmal basamak dizisini göstererek.

Remi önde basamaklardan aşağı inmeye başladılar. Aşağı indiklerinde, yerde asma kilitli bir mandalla taşın kenarına kilitlenmiş tahtadan kapak şeklinde bir kapı buldular. Sam, kemerinden minyatür bir levye çıkardı. Şatonun genel olarak taşla inşa edilmiş olması ve Müller'in, kardeşinin şişeleri bulmasıyla ilgili sözleri bir yarığa tıktırılmış hatırlamaları, levyenin işe yarayabileceğini düşünmelerine neden olmuştu.

Asma kilit yeni görünmesine rağmen, mandalın kendisi korozyondan koyulaşmış ve şekli bozulmuştu. Remi, minik LED fenerini mandala doğrulttu, fakat Sam, Remi'nin feneri açmasını engelledi. "Biraz daha" ekleyelim."

Otuz saniyelik bir çalışmayla levyenin ucu, mandalı tahtadan çıkardı. Sam kapağı kaldırdı ve karanlık bir kuyuya doğru inen tahta merdiven ortaya çıktı.

"Benim test etmeme izin versen daha iyi," dedi Remi

Remi aşağı doğru inmeye başladı. On saniye sonra "oikariya doğru fısıldadı. "Tamam. Dört metre civarında. Dikkatli ol. Merdiven taş sürgülenmiş, ama tamamı, mandal kadar eski görünüyor."

Sam aşağı inmeye başladı, ikinci basamakta eğilip parmaklarının geçebileceği kadar bir boşluk bırakarak kapağı üstüne kapattı. Daha sonra, oradan geçen bir bekçinin sesi duymamasını umut ederek, bıraktığı aralıktan kapağı yerine oturttu.

Sam, zifiri karanlıkta basamaktan inmeye başladı. Merdiven çatırdadı ve kıpırdadı, sürgüler taş deliklerinin içinde inledi. Sam kaskatı kesildi. On saniye nefesini tuttu ve sonra inmeye devam etti.

En alttaki basamak çatırdayıp parçalandı. Sam sendeledi. Merdiveni sıkıca tuttu, fakat ağırlığı merdiven için çok fazlaydı. Sürgüler çatırdayarak yerinden çıktı ve Sam aşağı yuvarlandı.

"Sam!" diye fısıldadı Remi, Sam'in yanına koşup diz çökerek.

Sam inleyip gözlerini kırptırdı ve dirseklerinin üzerinde dikildi.

"İyi misin?" diye sordu Remi.

"Sanırım. Sadece biraz gururumu incittim."

"Bir de kuyuksokumunu."

Remi, kocasının ayağa kalkmasına yardım etti.

Merdiven hürdaş bir vaziyette yerde yatıyordu. Direkleri birbirinden ayrılıp yamulmuştu ve basamaklar paramparça olmuştu. "Evet," dedi Remi. "En azından buradan

nasil çıkamayacağımızı biliyoruz." "Her zaman iyi tarafından bakalım," diye sırtı Sam de.

Remi, LE D fenerini açtı ve çevreye bakındılar. Arkalarında taş bir duvar vardı; önlerindeyse karanlığın içine uzanan iki metre yüksekliğinde bir koridor vardı. Buradaki taşlar, kalenin dış duvarlarının aksine koyu griydi ve kabaca yontulmuştu. Duvarlarda neredeyse dört yüz yıllık keski izleri vardı. Burası üst zindan katıydı; altlarında bir tane daha vardı ve onun da altında oubliette'ler vardı, unutulmuşların diyari.

Remi fenerini kapattı. El ele tutuşarak koridordan aşağı inmeye başladılar.

Sam, yirmi adım soma feneri açtı ve etrafa bakınıp tekrar kapadı. Koridorun sonunu görememişti. İlerlemeye devam ettiler. Birden Remi'nin, elini sıkıştığını hissetti.

"Bir ses duydum," diye fısıldadı Remi. "Sola doğru."

Sam feneri açtı. Önlerinde, iki tarafında da altışar hücre bulunan bir tünel uzanıyordu. Parmaklıkları çelik kapılar, güvenlik nedenlerinden dolayı sökülmüştü. En yakınlarındaki hücreye girip etrafa bakınmaya başladılar.

Hücreler kendi içlerinde kasvetli olsalar da, Sam ve Remi, kuyu zifiriliğindeki hücreleri dehşet verici bulmuşlardı. Söylentilere göre şatonun rehberleri, tur gruplarını üçlü dördü gruplar halinde bölüp ışıklan kapatırlar ve herkesi otuz saniyeliğine karanlıkta bırakırlarmış. Sam ve Remi kendilerini daha önce benzer durumlarda bulmuş olsalar da sanki hayaletlerle aynı yeri paylaşıyorlar gibi eşsiz bir korku duygusu yaratıyorlardı.

"Yeteri kadar gördük," dedi Sam, hücreden ana koridora çıkarak.

Koridordan aşağıya inince sağ taraflarında bir sonraki tüneli buldular. Bu seferki biraz daha uzundu ve içinde yirmi hücre vardı. Bu sefer daha hızlı hareket eden Sam ve Remi, aynı işlemi tekrar edip bir hücre tünelinden diğerine geçtikten soma koridorun sonuna, tahta bir kapı buldukları yere ulaştılar. Kapı kapalıydı, fakat ne mandalı ne de kilidi vardı. Kapının yanındaki bir levhada Fransızca GIRIŞ YASAK, SADECE YETKİLİ PERSONEL yazıyordu. "Neden kilit yok?" diye merak etti Remi.

"Turistler olmamaları gereken bir yerde yanlışlıkla kendilerini kilitlemesinler diye çıkarılmış olmalı."

Sam, mandalın deliğinden parmağını soktu ve usulca/kapıyı itti. Kapı biraz açıldı. Mentşeler gıcırdadı. Sam durup derin bir nefes aldı ve kapıyı tam açılana kadar itti.

Remi, açılan aralıktan girdi. Ardından Sam girdi ve kapıyı arkalarından kapattı. Bir süre etrafı dinleyerek hareketsiz durdular. Soma Remi, eliyle fenerini kavrayıp açtı. Bir buçuğa bir buçuk metre genişliğinde bir yerde duruyorlardı. Kapının sağ tarafında bir çıkıntı1 vardı; arkalarındaysa bir başka silindirik merdiven vardı ve bu seferki sadece aşağıya doğru iniyordu. Birlikte çıkıntının öbür tarafını incelediler.

Fenerin ışığı on adımdan daha ilerisini aydınlatmıyordu. LED fenerinin beyazmavi ışığını takip ederek diğer bölüme indiler. Tıpkı bir üst kattaki gibi, burada da tahta bir kapı

vardı ve yanında bir diğeri GIRIŞ YASA K levhası. Eski menteşelerin gıcırdamasını bekleyen Sam, kapı sessiz bir şekilde açıldığında çok şaşırmişti. İçeri girdiler.

Bir başka tünel karşısına çıkmıştı. Bu seferki anca bir metre genişliğinde ve bir buçuk metre yüksekliğinde olup, Sam ve Remi'nin eğilmesine neden olmuştu. Her bir duvarda, bir metre aralıklarla kurulmuş dikdörtgen hücre kapıları vardı, fakat üst kattaki benzerlerinin aksine buradakiler, Sam ve Remi'nin, her biri açık ve taşın üzerindeki sicim uzunluğunda bir kopçaya bağlanmış dikine parmaklıkları kapıların orijinaleri olduğunu varsaydıkları şeylerle donatılmıştı. Sam, dokuz on kapıyı LED ışığının altında inceledi ve kilitlerle mandalların yerli yerinde olduklarını gördü.

"Tam, bundan daha fazla iç karartıcı olamaz derken..." diye fısıldadı

Remi.

Duvarları inceleyerek tünelden aşağıya inmeye başladılar. Yirmi metre kadar soma sollarında kalan duvarda kurulmuş üç metre derinliğinde bir

yan tünel buldular. Tünelin sonunda bele kadar yükselen dikdörtgen bir delik vardı. Diz çöktüler ve Sam, deliğe doğru ilerledi. Birkaç metre içeride, zemine kurulmuş bir kapı vardı; Sam fenerini kapıya doğru tuttu. "Bir başka merdiven," diye fısıldadı. "Yaklaşık iki metre aşağıya gidiyor. Sanırım aradığımız yeri bulduk."

"İlk ben giderim," dedi Remi ve ilk olarak ayağım kapıdan aşağıya uzattı ve inmeye başladı. "Tamam," diye seslendi. "Merdiven dayanıklı gözüküyor."

Sam aşağıya inip karısının yanına çömeldi. Girdikleri tünel daha da dardı: Bir metre genişliğinde ve bir buçuk metre uzunluğunda. Tünelin merkez hattından aşağıya doğru arka arkaya dizilmiş kapılar uzanıyordu. Kapıların her biri Sam ve Remi'nin ışıklarını yutuyormuş gibi gözükürken çelik parmaklıkları siyah hücrelere açılıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Sam.

"Sence kaç tane var?" diye sordu Remi.

"Eğer bu tünel de yukarıdakiler gibi uzunsa... Kırk veya elli."

Remi on saniyeliğini sessiz kaldı. "Orada bir insanın ne kadar sürede delireceğini merak ediyorum."

"Kişisine göre değişir, ama bir ya da iki günden soma zihnin, kendisinden beslenmeye başlar. Zaman hissi, referans noktası ve harici bir uyarıcı yok olur. Hadi bakalım, şu işi bitirelim artık. Bilmecenin son satırı neydi?"

"Unutulmuşun üçüncü boyutu... "

Adımlarına dikkat ederek üçüncü kapıya doğru ilerlediler. Sam, parmaklıkları Remi'nin LED fenerinin ışığı altında inceledi. Menteşeler ve mandallar sökülmiş, parmaklıklar pastan kabuk bağlamıştı. Sam, bir tanesine dokundu; pas parçaları dökülüp oubliette 'nin içine düştü. Sam, parmaklıkları tuttu ve yerinden çıkarıp kenara koydu.

Oubliette, iki metre uzunluğundaki dar bir kuyunun dibinde bulunuyordu. Hücrenin

kendisi bir buçuk metre genişliğinde ve bir metre derinliğinde, ne hükümlünün tamamen yatabileceği kadar geniş, ne de eğilmeden ayakta durabileceği kadar yüksekti. "Ben girsem iyi olur," dedi Remi. "Daha küçüğüm ve seni geri çıkaramam."

Sam suratını assa da bu teklifi kabul etti. "Tamam." Kemerinden minyatür levveyi çıkardı. Remi ceketini çıkardı ve yere bıraktı, soma levveyi kemerine sıkıştırıp Sam'in yardımıyla kuyuya sarktı. Son birkaç metreyi kendisi indi. Dört ayak vaziyetindeki Remi, fenerini açtı ve dişlerinin arasına sıkıştırıp taş duvarları ve zemini incelemeye başladı. Etrafta iki dakikalık bir sürünmeden soma birden mırıldandı. "İşte buradasın..."

"Tüküren böcek?" "Evet, bütün şanıyla burada duruyor. Bu blokun köşesine oyulmuş. Burada yeterince büyük bir boşluk var... Bekle."

Remi levveyi, bloku santim santim duvardan çıkararak boşluklardan biri, soma diğeri üzerinde kullandı. Remi, levveyi homurdanarak yerinden çıkardı ve kenara atıp yüzüstü yatıp fenerini boşluğun içine tuttu. "Elli altmış santim derinliğinde... Lanet olsun."

"Ne oldu?"

Remi dizlerinin üzerine kalktı ve kuyudan, kocasına doğru baktı. "Bu bir ana kaya. Ne başka bir açıklık ne de bir boşluk var... Burada hiçbir şey yok Sam."

Remi, bir şey kaçırmadığından emin olmak için iki dakika daha oyalandı ve taş bloku yerine koydu. Sam aşağı eğildi ve Remi'yi yukarı çekti. Remi kaşlarının üstündeki bir tutam saçı üfledi. "Ben de bundan korkuyordum. Kari Müller burada üç şişe buldu. İçimden bir ses geri kalanları bulamayacağımızı söylüyor."

Sam kafasını salladı. "Laurent neyin peşindeyse, görünen o ki, hepsini birlikte saklamamış." "Neyse, en azından denemeye değerdi. Bir şeyden eminiz. Laurent gerçekten de ağustosböceği damgasını kullanmış." "Hadi, buradan çıkış yolunu bulma zamanı geldi."

Sam parmaklıkları yerine koyduktan soma, Remi birine, Sam diğer duvara yapışık biçimde tünelden aşağıya yürümeye başladılar. Tünelin sonuna vardıktan üç metre soma Sam, geriye doğru tökezleyip bir oyuğun içine kalça üstü düştü.

"Sam?" diye seslendi Remi.

"Sanırım bir şey buldum."

Sam etrafına bakındı. Sadece bir metre derinliğinde olan oyuğun zemininde bir kapı vardı ve parmaklıklı değildi.

Remi ve Sam oubliette'nin etrafından dolaşıp oyuğun içine girdiler. Sam bir süreliğine LED fenerini açtı. Yukarıdaki tünele doğru diklemesine uzanan bir oyuk karanlığın içine doğru uzanıyordu.

Ellerinin ve ayaklarının üzerinde olan Sam ve Remi emeklemeye başladılar. Yanlara ayrılan başka kollan kaçırmak istemediklerinden birkaç metrede bir uzanıp her bir duvara dokunarak ilerlemeye devam ettiler.

Sam, bir dakikalık emeklemeden soma, durması için Remi'nin kalçasına dokundu ve

tekrar fenerini açtı.

"Duvarlara dikkat ettin mi?"

"Evet."

Emekledikleri alanın duvarları taş bloklardan inşa edilmemişti, ana kayadan oyulmuştu. Karanlık ve sıkışık bir alanda emekledikleri için, birkaç santimlik yolculuk birkaç metre gibi geliyordu. Yaklaşık otuz saniyelik ilerlemeden soma Remi durdu. "Duvar," diye fısıldadı. "Sağa doğru kıvrılıyor."

Emeklemeye devam edip başka bir dönüşe kadar altı metre kadar ilerlediler; bu seferki sola doğru kıvrılıyordu. Kısa bir düz yoldan ve bir başka iki sola ve sağa dönüşten soma, kendilerini, Remi'nin ayakta durabileceği kadar uzun bir tavan kapağında buldular. Remi tekrar eğildi ve, "Bir çıkıntı ve bir odanın içine uzanan bir geçit var," dedi.

"Başarabilecek misin?" "Sanırım evet." Remi kendini yukarıya çekti ve gözden kayboldu. On saniye sonra seslendi. "Tamamdır."

Sam ayağa kalktı ve çıkıntının üzerinden sürünüp Remi'nin yanına geldi. Remi o sırada üçe üç metre olan odayı inceliyordu. Tıpkı emekledikleri alan gibi, burasının duvarları, zemini ve tavanı da ana kayaydı. Üç duvarın üzerine de, her biri tüfek veya kılıç için açıldıklarını tahmin ettikleri dikey deliklere bölünmüş silah kılıfı gibi gözüken ahşaplar asılmıştı. Sollarında kalan duvarda tepesi kesilmiş bir kemer vardı. "Bu orijinal kale olmalı," diye fısıldadı Sam. "Muhtemelen son savunma alanı. Kale muhafızlarının da cephaneliği." "Bu da buradan giriş veya çıkışın bulunduğunu gösterir." "Eğer şato hapisaneyeye dönüştürüldüğünde kapatılmamışsa..." "Şakasını bile yapma." "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Kemerin içinden geçip ötesindeki tünele girdiler.

Girdikleri yer bir labirentti. Bir saat boyunca, tünelin içinden, çıkmaz yollardan, nal şeklinde koridorlardan ve aşağı ve yukarı giden basamaklardan ilerlediler ve sonunda Sam durmalarını işaret etti. Karşılarındaki tünel, tekrardan üç kola ayrılıyordu.

"Burası neresi?" dedi Remi sorularak.

"Bir adı olduğunu zannetmiyorum," diye cevapladı Sam. "Ama hâlâ bunun son saklanma yerlerinden biri olduğunu düşünüyorum. Düşmanlar buraya gelip kapana kısırlar ve kaleyi savunanlar tarafından öldürülürler." Sam, parmağını yaladı ve havaya tuttu. "Hava akımı var." Havanın geldiği yeri tespit etmek için kendi etrafında döndü ve kafasını salladı. "Nereden geldiğini söyleyemiyorum."

Remi onu dinlemiyordu. Gözleri kapalı, elleri belinde ve parmakları bir sağı bir solu gösterir bir şekilde ilkönce bir yere daha soma başka bir yere döndü. "Şu taraf avlu olmalı." Soldaki tüneli işaret etti. "Sanırım. Eğer gizli bir giriş varsa, mutlaka orada olmalı."

"Benim için yeterince iyi bir tahmin," dedi Sam.

Sam karısının elini tuttu ve ilerlemeye devam ettiler.

Tünel ileride tekrar kollara ayrıldı ve Remi her seferinde durup daha önce yaptığı gibi hisleriyle yön bulmaya çalıştı.

Bir saat sonra, tünel çıkmaz bir yolla son buldu. Neredeyse çıkmaz bir yolla. Duvar da tahta bir merdiven dayalı duruyordu. Bodur meşe diye tahmin ettikleri yontulmuş direkleri ve basamakları hafifçe kıvrıktı. Fenerlerini yukarıya doğrulttular. Dokuz metreden daha yüksek olan merdiven, tahta bir kapakta son buluyordu.

"Kokuyu aldın mı?" dedi Remi. "Bu yağmur Sam. Çok yakındayız."

Sam, boş bir ifadeyle kafasını salladı, basamakların en yukarisına bakıyordu. "Bu çok eski," diye mırıldandı. "Orişinal bile olabilir. Yüzlerce yıllık."

"Bu çok güzel. Sam, ama Şu anda düşündüğüm tek Şey bizim ağırlığımızı çekip çekemeyeceği." Sam, merdiveni tutup en alttaki basamağa ağırlığını verdi. Merdiven çatırdadı, fakat bir Şey olmadı. "Levyeyi verebilir misin?" Levyeyi kemerine sıkıştırdı ve kapağa doğru tırmandı. "Kilitli," diye seslendi Remi'ye.

Levyeyi kapağın kenarına sıkıştırdı ve bir kez asıldı, daha soma bir kez daha, soma bir kez daha ve kapağın mandalı açıldı. Sam, kapağı kaldırdı. Açıklıktan aşağıya temiz hava doluverdi.

"Kulelerden birinin içindeyiz," diye fısıldadı Sam aşağıya doğru.

Sam kendini yukarıya çekti ve ardından Remi aynısını yaptı. Remi'nin kafası dışarıya çıktığında, kapının dışından bir ayak sesi geldi. Sam, Remi'nin tamamen çıkmasına yardım etti ve birlikte kapıya kadar süründüler.

Tırabzanın üzerinden, avlunun karşısında gezinen ve feneriyle bir solu bir sağı aydınlatan bekçiye gördükleri an aynı adam olduğunu düşündüler. Adam arkasını döndü ve fenerini kısa bir süre kaldırımların üzerinde gezdirip kemerin içinde kayboldu.

Otuz saniye kadar bekleyip kaldırımdan hızla yürüyerek soldaki basamaklardan aşağıya doğru indiler ve avlunun içinden ilk girdikleri tünele daldılar.

Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu ve sıcaklık oldukça düşmüştü. Eşyalarını toplamak için etraflarına bakındılar; başladıkları yere geri dönmüşlerdi. Meydanın karşısında kırmızı çatılı ek binalar yükseliyordu. Bekçi yüz metre ötedeydi ve feneriyle önündeki yolu aydınlatarak karşılama alanına doğru ilerliyordu.

"Bir gece için fazlasıyla dolaştık," dedi Sam karısına.

"Daha sonra elbette daha fazla gezeceğiz. Ayrıca, seni bildiğim için, yakında bolca dolaşacağımızdan eminim."

"Çok haklısın."

Birlikte yağmurun içine, dışarıya çıktılar.

GRAND HÔTEL BEAUVAU

Bir saat sonra banyodan çıkmış, oda servisinin getirdiği Bombay Sapphire Gibson'ın tadım çıkararak Sam ve Remi, balkonda oturup dışarıya, Vieux Limanı'na doğru bakıyorlardı. Şehrin ışıkları suyun yüzeyine, yağmurdan dolayı hafifçe dalgalanan kırmızı, sarı ve mavi mozaik gibi yansıyor. Uzakta bir yerde, sis düdüğünü ve daha yakındaysa, ara sıra bir şamandıranın sesini duyabiliyorlardı.

Telefon titredi. Sam ekrana baktı. Arayan Rube'ydi. Sam, otele döner dönmez Haywood'u arayıp, o gece yaşadıklarını özellikle belirsiz bir şekilde anlatmıştı ve ondan kendisini tekrar aramasını istemişti.

Sam, balkon kapısını kapattı ve cevap verip telefonun hoparlörünü açtı. "Rube, lütfen bize Kholkov ve neşeli grubunun gözaltında tutulduğunu söyle."

"Üzgünüm, ne yazık ki hayır. DCPJ onları bulamadı."

"Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim."

"Ben de. Vazgeçmeye ve eve dönmeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle olmaz."

"Remi?"

"Mümkün değil."

"En azından Kholkov'un adı ve fotoğrafı her yerde. Ülkeyi hangi yolla terk etmeye kalkarsa kalksın hemen yakalanır."

"Ama yine de," dedi Sam. "Senin bana anlattıklarına göre Spetsnaz'lar sınırların ötesine geçmekte uzmanlar. Ayrıca bana, havaalanına gidecek kadar da aptal görünmedi."

"Haklısın."

"Ya Bondaruk?" diye sordu Remi. "Ailesinin saklı şeylerini ve onu bu işe iten nedenleri bulabildiniz mi?"

"Olabilir. Görünüşe bakılırsa, sınır savaşı sırasında Bondaruk'u yetiştiren İranlı muhafız albay birkaç yıl önce Ayetullah'la bir sorun yaşamış. Bu saçma sorunun ne olduğunu bilmiyoruz, ama albay Londra'ya kaçmış ve İngilizler için çalışmaya başlamış. Adam hâlâ orada. Şu anda bir adamım ona ulaşmaya çalışıyor. Albayın adı Arif Gasemi."

"Teşekkürler Rube," dedi Remi ve telefonu kapattı.

Ertesi sabah saat dokuzaya kadar uyudular ve balkonda kahvaltılarını ettiler. Bir önceki gece yağın yağmur ardında, etrafa dağılmış pamuk gibi bulutlarla, mavi bir gökyüzü bırakmıştı. Kahvelerini içtikten sonra, Kaliforniya'da gecenin bir yarısı olmasına rağmen hâlâ uyanık olan Selma'yı aradılar. Tahmin edebildikleri kadarıyla, baş araştırmacıları günde yaklaşık beş saat uyuyordu, fakat bundan hiç kötü etkilenmiyordu.

Sam, ince ayrıntıları atlayarak İf Şatosu'ndaki gizli yeri bulduklarını Selma'ya anlattı. Remi ekledi. "Yine de ağustosböceği oradaydı ve Laurent'in keski.damgasına bire bir

uyuyordu."

"Hiç yoktan iyidir," dedi Selma. "Şişedeki üçüncü ve dördüncü satırın çözümünde ilerleme kaydediyorum, fakat gerisini halledemedim. Sanırım neden olduğunu da biliyorum. Üçüncü bir anahtar var."

"Açıkla," dedi Sam.

"Laurent'in kitabı ilk anahtar ve bizdeki şişe başka bir anahtar, en azından ilk dört satır öyle. Üçüncü anahtarın başka bir şişe olduğunu tahmin ediyorum. Diğer satırları çözebilmemiz için üç anahtara da ihtiyacımız var."

"Biraz anlaşılması güç gibi," dedi Remi.

"Bizim bakış açımızdan belki öyle, ama bazı varsayımlarda bulunmamız lazım. İlk olarak, Laurent on iki şişeyi de farklı yerlere saklamayı düşünüyordu, bütün bunların sonunda 'haritadaki oklar' var." "Buna bir ad bulmamız lazım," dedi Sam. "Napoleon'un Altınları," diye önerdi Remi omzunu silkerek. "Benim için uygun." "Tamam, Napoleon'un Altınları. Sanırım şöyle olmasını istemişti.

Bir, şişeyi bul; kitap yardımıyla şifreyi çöz; bilmeceyi çözerek başka bir şişeyi bul," dedi Selma. Sam anladığını belli eder bir ifadeyle söze girdi. "Soma kitap ve ilk şişeyle etiketteki kodu kullanarak bir somaki satın çöz."

"Aynı zamanda bilmeceyi de; bu da başka bir şişenin bulunmasına yol açıyor... böyle devam ediyor. Başka bir tahmin de şu. Şifrenin başka bir bölümünün olmadığını düşünüyorum, diğer bir deyişle Laurent bu şifreyi herhangi bir şişe başka bir bilmeceye yol gösterebilsin diye tasarlamış."

"Eğer bütün bunlar doğruysa, neden üç şişeyi de İf'te saklamış?" "Hiçbir fikrim yok. Bunu ilerledikten sonra bulabiliriz." "Önümüzde duran şeyi görmüyoruz," dedi Sam. "Şişelerden birinin

kayıp olduğundan eminiz. Pocomoke'deki cam parçası bunu kanıtlıyor. O şişe olmadan son bilmeceyi, bizi Napoleon'un Altınları'na yönlendirecek olanı atlıyor olabiliriz."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Remi. "Sanırım sona varmadan öğrenemeyeceğiz." "Selma, Kholkov'un Rum Çay'dan aldığı şişenin, onlara yararının dokunma olasılığı ne kadardır?" diye sordu Sam. "Çok az. Şifre kitapları olmadıkça bir işe yaramaz. Bir de, her adımınızda yanınızda bitmelerine bakarsak, bence kaybolmuşlar." "Bu da önümüzde duran ikinci şey," dedi Remi. "Eninde sonunda ellerindeki şişenin elimize geçmesi gerekecek." "Yani," dedi Sam. "Tehlikeli bölgeye bir yolculuk yapmamız gerekiyor."

Hadeon Bondaruk, Marsilya'nın üç yüz kilometre doğusunda, ellerini kucığında kenetlemiş bir şekilde masasında oturuyordu. Masadaki bordo deri kaplı bir defterin üzerinde, her biri farklı bir sembol dizisini gösteren bir düzine yüksek çözünürlüklü renkli fotoğraf duruyordu. Bir saat içinde onuncu kez, eline ışıklı büyütecini aldı ve sırayla her bir sembolün ufacık detayına bile konsantre olarak her bir fotoğrafı tek tek inceledi. Karenin sağ köşesi, ucu kesik omega işaretinin düğümlenen kıvrımı,

yeniayın eğimi...

Hiçbir şey. Hiçbir şey yoktu.

Büyütecî masanın üstüne fırlattı ve koluyla fotoğrafları yere savurdu.

Şişenin Bondaruk için parasal değerinden başka hiçbir anlamı yoktu ve Arnaud Laurent'in kitabı Fargo'ların elindeydi. Bondaruk'un, onların şifreyi çözmüş olabileceğini farz etmesi lazımdı. Kitabın kaybı için Kholkov'u suçlamak istese de, kendisinin Fargo'ları hafife aldığı kabul etmek zorundaydı. Onlar birer hazine avcısı maceraperesttiler. Ne o ne de Kholkov, onların bu kadar soruna yol açabileceğini tahmin edebilirdi. Veya bu kadar becerikli olabileceklerini. Belki de bunu öngörmeliydiler. Nihayetinde, Fargo'ların çılgınlıkları, onları tecrübelendirecek kadar riskli pozisyonlara sokmuştu.

Yine de onların yetenekleri ve kaynakları Bondaruk'un kilerle karşılaştırılmazdı. Sadece Napoleon için binlerce dolar harcamıştı. Araştırmacıları, adamı doğumundan ölümüne kadar incelemiş ve sadece bilinen bütün soyunu çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda Napoleon'un güvenmiş olabileceği ve içlerinde Arnaud Laurent de olan, arkadaşları, danışmanları ve sevgililerini de bulmuşlardı. Napoleon hakkında yazılmış bütün kitaplar bilgisayar veritabanına geçirilmiş ve ipuçları için incelenmişti. Çatışma sahnelerinden portrelere, skeçlere kadar bütün dönem sanat eserleri, yardımcı olabilecek herhangi bir ipucu için araştırılmıştı. Tunik düğmesindeki bir sembol, arka planda bir yeri işaret eden bir parmak, Napoleon'un arkasındaki rafta duran bir kitap...

Bütün bunlara, harcanan paralara ve zamana rağmen, Bondaruk'un elinde sadece yararsız bir şarap şişesi ve lanet olası bir böceğin sembolü vardı.

Masasındaki telefon çaldı. Ahizeyi kulağına götürdü. "Benim," dedi Vladimir Kholkov. "Nerede kaldın?" diye gürledi Bondaruk. "Dün gece aramanı bekliyordum. Neler olduğunu anlat." "Onları dün öğlen Marsilya'da bulduk. Konuştum ve ateşkes teklif ettim, aynı zamanda ortaklık." "Ne yaptın? Sana bunu yapmanı söylemedim ki!" "Ateşkes teklif etmekle bu sözü tutmak farklı şeyler Bay Bondaruk.

Yine de kabul etmediler." "Şimdi neredesin?" "Yeniden Marsilya'da." "Yeniden? Bu ne demek oluyor?" "Fransa'dan çıkmam gerekiyordu; La Jonquera'dayım, İspanya sınırının diğer tarafında. Fransız polisi beni arıyor. Birisi bir bülten çıkarmış." "Fargo'lar. Onlar olmalı. Bunu nasıl yapabilirler ki?" "Araştırıyorum. Fark etmez. Eğer burdan ayrılırlarsa, haberim olur." "Nasıl?" Kholkov nasıl olacağını açıkladı ve Bondaruk, "Ya kitap?" dedi. "Adamlarımdan biri evlerini gözlüyor, ama Fargo'lar blöf yapmıyorlardı. Evde alarm var. Ayrıca nereye ve ne zaman gittiklerini bileceğimiz

için, bizim için zor işi yapmalarına izin verebiliriz." "Anlaştık." Bondaruk telefonu kapattı ve pencereye gidip derin bir nefes aldı.

Kholkov haklıydı: Hâlâ zaman vardı. Fargo'lar daha öndeydi, fakat gidecekleri yolları daha çoktu ve sona ulaşmalarına kadar önlerine çıkacak birçok engel vardı. Eninde sonunda bir hata yapacaklardı ve bunu yaptıklarında, Kholkov orada olacaktı.

SİVASTOPOL

Sam, kiraladıkları spor tarzı Opel'i toprak yoldan çıkardı ve uçurumun kenarına birkaç metre kala durdu. Güneşin batmasına yaklaşık bir saat vardı ve güneş Karadeniz'in yüzeyine altın ve kırmızının tonlarını saçarak batıdaki ufka doğru alçalıyordu. Tam altlarındaki Fiolent Burnu'nun kayaları, doğrudan maviyeşil denize dalıyordu ve hemen kıyıda uzak kesimde her birinin etrafı çalkalanan dalgaların oluşturduğu girdaplarla çevrili bir düzine sivri kaya, denizden yukarı yükseliyordu.

Uzaklarda bir yerde bir martı öttü ve ardında sadece Sam'in açık penceresinden içeriye giren rüzgârın sesini bırakarak sessizliğe büründü.

"Ufak bir önsezi," diye mırıldandı Remi.

"Sadece birazcık," dedi Sam. "Yine de, onun ününe yakışıyor."

Konuşmadaki "o", Hadeon Bondaruk'tu. Sam ve Remi, diğer şişe olmadan şifrenin bir sonraki satırının çözülemeyeceğini bildiklerinden, onlara en açık olan yolu seçmişlerdi: Bondaruk'un şişesini çalmayı.

Aptalca olması bir kenara, çok tehlikeli bir fikirdi, ama yaşadıkları maceralardan Sam ve karısı birçok ders almışlardı. Bondaruk'un gücü ve 88kötü şöhreti düşünüldüğünde, akli başında kim ondan bir şey çalmaya kalkıştı? Yıllardır mafya babası olarak hüküm süren Bondaruk, birçok güçlü adam gibi normal olarak kendi gücünden hiçbir zaman şüpheye düşmezdi. Kendisi ve mülkü mutlaka iyi korunuyordu. Fakat tıpkı yıllarca kullanılmayan kaslar gibi etrafındaki güvenliğin de gevşemiş olabileceği ihtimali çok yüksekti veya en azından böyle düşünülebilirdi.

Elbette ikisi de bir teoriden yola çıkarak kendilerini riske atmazlardı, böylece yapılabirlik araştırması için Selma'yı aramışlardı: Bondaruk'un evindeki güvenliğin zayıf bir tarafı var mıydı? Selma, var olduğunu söylemişti. Birincisi, antika koleksiyonunu malikanesinde sergiliyordu. İkinci olarak, malikânenin kendisi yıllar boyunca büyüyüp genişlemişti. Selma, bunun içeriye bir giriş yolu sunacağını düşünüyordu.

Arabadan çıktılar ve uçurumun kenarına yürüyüp kuzeye doğru gözlerini diktiler. Bir buçuk kilometre ötede, bir kayalığın ve onun çıkıntısı olan doğal bir köprünün üzerine kondurulmuş ve resmi adı Khotin olan Bondaruk'un dört yüz dönümlük arazisi girintili çıkıntılı sahil boyunca uzanıyordu. Bin yıllık erozyon sonucunda altı aşınmış olan köprü, okyanusun içinden bir gökdelen gibi yükselen bir kaya sütununa doğru uzuyordu.

Bondaruk'un evi beş katlı ve iki bin yedi yüz metrekarelik Kievan Rus stili bir şatoydu. Çatısı bolca arduvazla kaplı, pencereleri derin ve üçgen biçiminde, bakır minareleri soğan kubbeli ve bütün bunlar beyaz sıvayla kaplı alçak taş duvarlar ve yaprak dökmeyen yeşil ağaçların yılan gibi kıvrılan korularıyla kaplıydı.

Khotin, hayatına on sekizinci yüzyılın ortasında, on altıncı yüzyılda bu bölgeye yerleşmek için Moğolların Altın Ordu'sundan ayrılan Kırım Hanlığı'nın kabile reisi için bir ev olarak başladı. Kabile, yüz yıl sonra, Khotin'in kendisinden bir savaş ganimeti

olarak alındığını iddia eden bir Zaporozhian Kazak lideri öncülüğünde Muskovit Rusları tarafından yerlerinden edilmişti.

Khotin'e Kırım Savaşı sırasında Çar II. Nikola'nın en ünlü donanma amirali Pavel Stefanoviç Nakhimov tarafından geri çekilmeleri için el konmuştu. Bu olaydan soma rolü dört kez değişmişti. İlk olarak Sivastopol Kuşatması'na adanmış bir müze; soma İkinci Dünya Savaşı sırasında Wehrmacht karargâhı; soma tekrardan şehir kurtarıldıktan soma Sovyet generalleri için yazlık askeri ev olmuştu. 1948'den Sovyetler Birliği'nin yıkılışına kadar Khotin, Bondaruk onu 1997'de parasız Ukrayna hükümetinden alana kadar harabeye dönüşmüş bir şekilde neredeyse terk edilmiş durumdaydı.

Malikânenin zengin tarihi göz önüne alındığında, Selma'nın, umut veren birçok iz bulması hiç de zor olmamıştı, ama sonunda Khotin'in zırhındaki çatlağı açığa çıkaran şey, insanın en temel güdüsü olan açgözlülüktü.

"Hikâyeyi tekrar anlatır mısın?" dedi Sam dürbünüyle malikâneyi gözetlerken. "Adı Bogdan Abdank," diye cevap verdi Remi. "Araziyi Moğolların elinden alan Zaporozhian Kazak'ıydı."

"Tamam."

"Görünüşe bakılırsa, Abdank sadece bir Kazak reisi değildi. Bir kaçakçıydı. Kürk, mücevher, içki, köle, karaborsada satabileceği her şeyin kaçakçılığını yapmıştı. Sorun şu ki, Abdank'ı ele geçirmek isteyen birçok Kazak boyu ve Kievan Rus diktatörü vardı."

"Fakat yaşlı Bogdan kurnazdı," dedi Sam konuya ısınarak.

"Aynı zamanda çalışkan."

Veritabain kayıtlarına göre Selma, Kiev Milli Taras Şevçenko Üniversitesi yardımıyla Abdank'ın yasadışı mallarını saklamak için Khotin'i çevreleyen kayalıkların ve tepelerin içine köleleri kullanarak tüneller kazdığını ortaya çıkarmıştı. Batıya gitmek üzere olan Romanya samur kürkleri, Türk elmasları ve Gürcü hayat kadınlarıyla yüklü kargo gemileri, filikalara yüklenmek için Khotin'in yamacına demir atar, sonra köşkün altındaki tünellere ilerideki sözde yüklemeler için gecenin karanlığında kaybolurlardı.

"Yani önümüzde yine mağaralarda sürünmek var," dedi Remi.

"Öyle görünüyor. Sorun şu ki, Bondaruk, Khotin'in tarihini ne kadar biliyor? Eğer tüneller varsa, Bondaruk onları biliyor mu? Onları kapatmış mıdır?"

"Daha da iyisi. Abdank'ın adımlarını izleyip tünelleri kullanıma açmış mıdır?"

Sam saatine baktı. "Bunu kısa zamanda öğreniriz."

Buluşmaları gereken birisi vardı.

Selma'nın Khotin'le ilgili araştırması onlara hem içeriye gizlice nasıl gireceklerinin fikrini vermişti hem de işin nasıl yapılacağı hakkında bir plan sunarak bir taşla iki kuş vurmalarını sağlamıştı.

Taras Şevçenko Üniversitesi'ndeki Pedro Bohuslov adlı arşiv sorumlusu işinden

gerçekten çok nefret ediyordu ve umutsuzca İtalya, Trieste'ye taşınıp bir kitapçı dükkânı açmak istiyordu. Adam birkaç geçiştirmeden soma teklifini Selma'ya sunmuştu: Uygun bir fiyata, Khotin'in çok nadir bulunan fakat arşivlenmemiş taslak planlarını ve ayrıca sahayla ilgili bilgilerini paylaşmaya hazırды.

Adamı, sahilden birkaç kilometre aşağıda, Balaklava Marinası'm gören bir restoranda buldular. Oraya vardıklarında hava tamamen kararmıştı ve kafenin içi her bir masaya konulmuş rüzgâr fenerleriyle hafif bir şekilde aydınlanıyordu. Tavanlara asılmış olan eğreliotlarının arkasına gizlenmiş hoparlörlerden hafif bir kobza halk müziği çalınıyordu. Havada sosis ve soğan kokusu vardı.

İçeriye girdiklerinde köşedeki masada oturan adam kafasını kaldırdı ve beş saniye boyunca onları gözleriyle süzüp tekrar önündeki mönüyle ilgilendi. Parlak kırmızı gömlekli ve beyaz bluzlu garson kız yanlarına yaklaştı. Sam gülümseyip onaylayarak adama kafasını salladı. Masaların arasından geçerek yanına gittiler.

"Bay Bohuslav?" diye sordu Remi, İngilizce konuşarak.

Adam kafasını kaldırdı. Beyaza kaçan saçları ve soğan şeklinde kırmızı bir burnu vardı. Adam kafasını salladı. "Ben Bohuslav. Siz Bay ve Bayan Jones musunuz?"

"Evet."

"Oturun lütfen." Sam ve Remi oturdular. "Yiyecek veya içecek bir şeyler ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederiz," dedi Remi. "Khotin'e girmek istiyorsunuz, değil mi?" "Bunu söylemedik," diye yanıtladı Sam. "Kırım Savaşı üzerine bir inceleme yazıyoruz." "Evet, asistanınız söylemişti. Sağlam bir kadın... asistanınız." Remi gülümsedi. "Öyledir." "Evet, yazdığınız kitap Sivastopol Kuşatması'yla mı ilgili yoksa savaşla mı?" "İkisi de." "Özel ayrıntılara ihtiyacınız var. Ödemeye niyetli misiniz?" "Ayrıntısına göre değişir," dedi Sam. "Aynı zamanda ne kadar özel olduklarına göre de." "Öncelikle, şunu söyleyin. Orada kimin yaşadığını biliyor musunuz?" Remi omuz silkti. "Hayır, neden?" "Khotin'i doksanlarda satın almış kötü bir adam. Bir suçlu. Adı Bondaruk. Şu an orada yaşıyor. Bir sürü korumayla."

"Bilgi için teşekkürler, fakat bir istila planlamıyoruz," dedi Sam yalan söyleyerek. "Bize kendinden bahset. Bu yer hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun? Sadece taslak planlarından değildir diye umuyorum."

Bohuslav öndeki üç gümüş dişini ortaya çıkararak sırtıttı. "Hayır. Ondan daha fazlası var. Savaştan ve Almanları ülkeden attıktan soma oraya tayin edildim. General aşçısı olarak görevlendirilmiştim. Soma, 1953'te Kiev'e taşındım ve üniversitede çalışmaya başladım. Hademe olarak başlayıp tarih bölümünde araştırma görevlisi oldum. 1969'da hükümet Khotin'i müzeye dönüştürmeye karar verdi ve projeyi yürütmesi için üniversiteyi görevlendirdi. Bölümdeki diğer kişilerle araştırma yaptık. Planlamalar, fotoğraf çekimleri ve keşiflerle bir ay geçirdik... Şu en elimde bütün orijinal notlarım, çizimlerim ve fotoğraflarım var."

"Taslak planlarıyla mı beraber?"

"Evet, onlar da var."

"Sorun şu ki," dedi Remi. "Bunlar kırk yıl öncesine ait. O kadar yılda çok şey değişmiş olabilir. Kim bilir sahibi siz oraya gittikten sonra neleri değiştirmiştir?"

Bohuslav muzaffer bir edayla parmağını havaya kaldırdı. "Hah. İşte burada yanılıyorsunuz. Bu adam, Bondaruk, geçen yıl Khotin'e gelip restorasyon çalışmalarına danışmanlık yapmam için beni tuttu. Oranın Zaporozhian Kazakları dönemine daha çok benzemesine yardım etmemi istedi. Orada iki hafta kaldım. Dekorasyon dışında hiçbir şey değişmemişti. Co günlükla yanımda koruma olmadan neredeyse istediğim her yere gittim."

Sam ve Remi birbirlerine baktılar. Bohuslav'ın Selma'ya teklifini duyduktan sonra ilk kaygıları Bondaruk'un onlar için bir tuzak kurduğunu, fakat daha sonra düşününce bunun çok düşük bir olasılık olduğunu anladılar. Bunu anlamalarına yardımcı olan ilk şey Sam'in teorisiydi. Yani güçlü adamların kendilerine bir şey olmayacağını düşünmeleri. İkincisiyse neredeyse yolculuklarının başından beri içlerinde olan şüpheydi: Bilmeyeni kendi başına çözmede hiç şansı olmayan Bondaruk, kendisini, Napoleon'un Altınları adını verdikleri şeye yönlendirmek için onları kendi haline mi bırakmıştı? Böyle bir şey muhtemeldi, fakat yine de ellerindeki seçenekleri değiştirmezdi: Devam et ya da vazgeç.

Ama tuzak senaryosu ne kadar ihtimali düşük gözükse de, Bohuslav'ın motivasyonu hakkında hâlâ meraklıydılar. İsteddiği miktar kırk bin Ukrayna grivnası veya on bin Amerikan doları, Bondaruk'un, ihanetini öğrenmesi durumunda ona yapacağı şeyler düşünüldüğünde çok önemsizdi. Sam ve Remi çaresizliği düşünmüşlerdi, ama neden çaresizlik?

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Sam.

"Para için. Trieste'ye gitmek istiyorum."

"Evet, biliyoruz. Ama neden Bondaruk'un karşı tarafı? Eğer senin söylediğin kadar kötü bir adamsa." "Öyledir." "Peki, neden bu riske atılıyorsun?"

Bohuslav bir an tereddüt etti, dudaklarını büzdü, içini çekti. "Pripyat'ı biliyorsunuz, değil mi?"

"Çernobil yakınlarında bir kent," diye yanıtladı Remi.

"Evet. Karım Olena küçükken, nükleer santral patladığı sırada oradaydı. Ailesi orayı son terk edenlerdendi. Şimdi de kanser oldu, yumurtalık kanseri."

"Üzgünüz," dedi Sam.

Bohuslav kaderci bir şekilde omuz silkti. "Hep İtalya'yı görmek istemiştir, orada yaşamayı, ben de ona söz verdim. O ölmeden önce bu sözümü tutmak istiyorum. Olena'ya sözümü tutamamaktan daha fazla korktuğum hiçbir şey yok."

"Ani bir şekilde dönüp bizi Bondaruk'a daha fazla bir paraya satmaktan seni alıkoyan şey ne?"

"Hiç. Ben aptal bir adam değilim, o kadar. Öyle bir durumda ne yaparım, ona gidip, 'Sana ihanet edecektim, fakat daha fazla para verirsen yapmam' mı derim? Bondaruk pazarlık yapmaz. Bunu son deneyen adam açgözlü bir polisti ve ailesiyle beraber kayboldu. Hayır dostum, sizinle anlaşırım daha iyi. Daha az para, ama en azından hayatta kalarak bunun tadını çıkarırım."

Sam ve Remi birbirlerine bakıp, soma tekrar Bohuslav'a döndüler.

"Size doğruyu söylüyorum," dedi Bohuslav. "Siz parayı verin, ben de söz veriyorum. Khotin hakkında Bondaruk'tan çok daha fazla şey öğreneceksiniz."

Tepesindeki lambanın donuk kırmızı ışığı altından harita masasının üzerine eğilen Remi, pusulayı ve pergeli kullanarak şu anda buldukları bölgeyi işaretlemeye çalışıyordu. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı kalemi kullanarak haritanın kenarında birkaç hesaplama yaptı ve rota çizgisindeki bir yeri yuvarlak içine alıp fısıldadı. "Buradayız."

Dümende duran Sam, motoru yavaşlattı ve ardından kontağı kapattı.

Balıkçı trol teknesi sisin içinde süzüldü ve yavaşlayıp durana kadar dalgalar bordasını usulca dövdü. Sam kaptan köşkünün kapısından eğilip çapayı denize fırlattı ve içeriye geri döndü.

"Ön tarafa doğru gözükmeleri lazım," dedi Remi Sam'in yanına geldiğinde. Sam dürbünü gözlerine götürüp ön taraftaki karanlığa doğru baktı.

İlk başta sadece sisi gördü, ama soma ötedeki yavaşça yanıp sönen beyaz ışığı görebildi.

"Çok güzel," dedi Sam.

Deniz fenerinden beş kilometre uzaklıktaki bu nokta, bu geceki yolculukları için çok önemli bir yerdi ve kiralık botlarında GPS sistemi olmadığı için onlara rehberlik etmede, hız, yön ve fark edilebilir noktalara güvenmek zorundaydılar.

"Keşke en zor kısım bunlar olsa," dedi Remi.

"Hadi , giyinelim."

Bir gece önce, Bohuslav'la parada anlaştıktan ve para transferi için Selma'yı aradıktan sonra, Ukraynalı adamla Balaklava tren istasyonuna gittiler. Adam kiralık dolapların birinden deri bir omuz çantası alırken, Sam ve Remi de arabada beklediler. Çantanın içindekilere kısa bir göz attıktan sonra Bohuslav'ın dediklerinin doğruluğundan emin olmuşlardı. Çantanın içindeki çizimler, notlar, fotoğraflar ve taslak planlar ya gerçekti ya da çok profesyonel bir kalpazanla karşı karşıyaydılar.

Sivastopol'dan seksen kilometre uzaklıkta, Yevpatoria'daki otellerine geri döndükten sonra çantanın içindekileri yatağa sermiş ve Selma onları webcam'den izlerken çalışmaya başlamışlardı. Bondaruk'un malikânesi hakkında ne bildiklerini ikinci kez gözden geçirdikten sonra, Bohuslav'ın verdiklerinin gerçek olduğundan emin oldular. Köşkteki her giriş, her merdiven ve her oda gösterilmişti, fakat en önemlisi Bogdan Abdank'in kaçakçılık tünelleriyle ilgili söylentilerin doğru olduğuydu. Khotin'de

kilometreler boyu tüneller vardı. Kargoların boşaltıldığı yerde, köşkün altındaki kayalığın yüzünde başlıyor, bazıları malikâne bölgesinden bir buçuk kilometre dışarıya kadar ulaşıp yüzlerce depo odasına ve çıkışlara kadar yayılıyorlardı.

En şaşırtıcı olansa tünelleri kullananların sadece Zaporozhian Kazaklarının olmadığını keşfiydi. Kırım Savaşı komutanlarından Amiral Nakhimov'dan Nazilere, Kızıl Ordu'ya kadar her biri tünelleri çeşitli nedenlerden dolayı kullanmıştı: Cephanelik, sığınak, genelev ve bazı durumlarda savaş ganimetleri için kasa olarak.

Oysa, en çok ihtiyacını duydukları bilgi Bohuslav'ın dokümanlarında yoktu. Bondaruk, Napoleon'un Kayıp Mahzeni'nden bir parça olan şişeyi tam olarak nerede saklıyordu?

"Tabii başka bir olasılık daha var," dedi Remi. "Belki de şişeyi başka bir yerde saklı tutuyordur." "Hiç sanmam," diye karşı çıktı Sam. "Bondaruk'un kişiliğiyle ilgili olan her şey, adamın tam bir kontrol hastası olduğunu gösteriyor. Bulduğu yere, önemli işleri şansa bırakarak gelmemiştir. Bu derecede saplantı duyduğu şeyi yakınında tutmak ister."

"Doğru söylüyorsun."

"Bunun doğru olduğunu düşünürsek," dedi Selma webcam'den. "Taslak planlarından bazı ipuçları olabilir. Eğer ciddi bir koleksiyoncuysa ve öyle olduğunu biliyoruz, o zaman en değerli parçasını çevre şartlarının kontrol altında tutulduğu bir bölgede saklar. Bu da, ayrı havalandırma birimleri, nem kontrol sistemleri, yedek güç jeneratörleri, yangın söndürme sistemleri demek. Ayrıca bu bölge muhtemelen köşkten ayrılmış bir yerdedir. Bohuslav'ın notlarında bununla ilgili bir şey olup olmadığına bakın."

Bohuslav'ın hem İngilizce hem de Rusça yazılmış ufacık yazılı notlarını araştırmak bir saatlerini aldı, fakat Remi en sonunda köşkün batı kanadında DEP O olarak etiketlenen bir oda buldu.

"Konumu uyuyor," dedi Selma.

"Bir şey daha buldum," dedi Sam başka bir notu okuyarak. " 'Batı bölümüne giriş yasak. ' Buna oradaki odayı eklersek bulmamız gerekeni bulmuş oluruz."

Köşkün kendisinin, evin ana parçası ortada, iki kanat güneydoğuya ve kuzeydoğuya doğru uzandığı ve üçüncü kanat batıya uzanıp hepsi alçak bir taşla çevrilmiş bir barış sembolü şeklinde kurulmuş olması çok ironikti.

"Sorun şu ki," dedi Remi. "Planlar kaçakçılık tünellerinin iki yerden köşkle birleştiğini gösteriyor, evden iki yüz metre uzaklıktaki ahırlarda ve güneydoğu kanadında."

Sam devam etti. "Ya açık alanı geçerek batı kanadına gideriz ve bir giriş bulmayı umarız ya da güneydoğu kanadına girip evin içine bir giriş buluruz ve korumaları geçmek için dua ederiz."

Selma, ikisini de şaşırtarak, onlara Yevpatoria'da güvenilir bir ekipman kaynağı buldu. Eski bir askerin işlettiği Sovyet Kızıl Ordusu'nun envanter dışı bıraktığı ordu mallarının satıldığı bir yerdi. Sam ve Remi'nin o geceki kıyafetleri Soğuk Savaş

döneminden kalma bir çift kamufleli deniz komandosu tulumuydu; araçları bir buçuk metrelik ve aküyle çalışan elektrikli motoru olan lastik bir bottu.

Yüzlerini siyah boyayla kamufle edip giyinmiş olan Sam ve Remi, botu şişirdiler ve motoru takıp botu balıkçı teknesinin yanına indirdiler. Daha soma sırt çantalarını takıp içine girdiler. Sam balıkçı teknesinin küpeştesini itti ve tekne saniyeler içinde sisin içinde kayboldu. Sam motorun kontağını çevirdi ve motor çalıştı. Baş tarafta oturan Remi pusulasını deniz fenerine doğrulttu ve elini kaldırıp sisin içini işaret etti. Sam işaret edilen yöne doğru hızlandı.

Botun motoru sessizdi, fakat saatte yaklaşık beş mil süratle gittiği için de yavaş kalıyordu. Bu yüzden, deniz fenerinin sinyal ışığına gözlerini diken Remi'nin elini kaldırıp durmalarını işaret etmesi bir saati bulmuştu.

Botun gövdesini döven dalgalar dışında her yer sessizdi. Sis birkaç metrelik mesafe dışında her şeyi karanlıkta bırakıyordu. Sam, tam konuşmak üzereydi ki bir şey duydu. Uzaklarda bir yerde kayalara çarpan dalgaların sesi. Remi kocasına bakıp kafasını salladı ve parmağıyla yön göstermeye devam etti.

İleride, ilk engelleri onları bekliyordu. Karadeniz'in akıntısı göz önüne alındığında, Sam ve Remi güneyden yaklaşmaya karar verdiler; gelgitlerle uğraşmak zorunda olmasalar da, Bondaruk'un malikânesinin altındaki koydan dışarı fırlayan sivri kayalıkların içinde yönlerini bulmak zorunda kalacaklardı. Bu durum da, sis içinde olmaları bir yana, gecenin karanlığında çok riskli bir işti. Daha da kötüsü, Bondaruk'un kayalıklara bekçiler yerleştirdiğini varsayarak, el feneri kullanmamaya karar vermişlerdi. Remi'nin keskin işitme yeteneğine ve Sam'in hızlı reflekslerine güveniyorlardı.

Botu yarı hızında süren Sam, pruvayı Remi'nin otuz saniye boyunca işaret ettiği yöne doğrulttu ve soma hız kesti. Birlikte etrafı dinlediler. Uzakta, sol ve sağ taraflarından kayalıklara vuran dalgaların sesleri geliyordu. Gözleri kapalı olan Remi, kafasını bir o tarafa bir bu tarafa çevirdi ve ön taraflarından birkaç derece sol tarafı işaret etti. Sam hızlandı ve yola devam ettiler.

Yirmi saniye soma Remi eliyle işaret verdi. Sam sabit durmaya yetecek kadar güç bırakarak gazı kesti. Sessizliğin içinde, sağ taraflarından, bu sefer çok yakından kayaları yalayan dalgaların seslerini duydular. Sonra sol taraflarından sesler geldi ve arka taraflarından.

Aniden karşılarında, üstü köpüklü sularla kaplı bir kaya duvarı, sisin içinde ortaya çıktı. Dalgalar, altlarındaki sığlıkta, birbirlerinin üstüne biniyorlardı. Dalgalar botu havaya kaldırdı ve ileriye itti.

"Sam!" diye bağırdı Remi aniden.

"Sıkı tutun! Düz dur!"

Sivri kayalıklar botun ön kısmında beliriverdi. Sam, burnu havaya kalkan botun tekrar düşmesini bekledi ve sonuna kadar hızlanıp tam sağ dümen kırdı. Pervane havada kalmıştı ve yön değiştiremeden kayalığa doğru sürüklenmişlerdi. Bir kayalık sol

taraftan botu sıyırdı ve karanlığın içerisinde kayboldu. Sam on saniye daha ilerledi ve soma tekrar hız kesti. Etrafa kulak kesildiler.

"Sanırım sol tarafımızda bir yerde," diye fısıldadı Remi.

"Bana göre de sol tarafta," diye karşılık verdi Sam.

"Yazı tura atmak ister misin?"

"Kesinlikle hayır. Senin kulakların benimkinden iyi," dedi Sam ve sola doğru sürdü.

"Dur," diye seslendi Remi on saniye soma. "Hissediyor musun?" "Evet," dedi Sam etrafına bakarak. Bot yanlamasına sürükleniyordu ve hızı artıyordu. Bir başka dalganın tepesine yükseldiklerinde midelerinin ağızlarına geldiğini hissettiler. Sağ taraflarında, üç metre kadar uzaklıkta sivri bir kayanın belirdiğini gördüler ve daha sonra kaya sisin içinde kaybolup gitti.

"Kürekler," diye seslendi Sam ve kendi küreğini botun zemininden aldı. Ön taraftaki Remi de aynısını yaptı. "Keskin gözler..." diye mırıldandı Sam.

"Arkanda!" diye seslendi Remi.

Sam arkasını döndü, küreği mızrak gibi tutuyordu.

Sivri kayalık tam oradaydı, elinin uzanabileceği mesafedeydi.

Sam, küreğin ucunu kayalara dayayıp bütün ağırlığını küreğe verdi ve ittirdi, fakat dalga çok kuvvetliydi ve bot sadece kendi ekseninde dönecekti.

"Tekrar geliyor," diye seslendi Sam dişlerini sıkarak.

"Tamam!"

Remi de hazırlanmıştı. Dizlerinin üzerinde diğer tarafa döndü ve küreğini kaldırıp bekledi. Küreği bir mızrak gibi kayaya indirdi. Hızı biraz olsun yavaşlayan bot, kayanın üzerinden atlayıp tekrar dönmeye başladı.

Sam geriye yaslandı ve ağırlığını tekrar bota vererek elini gaza uzattı. Tam marşa uzanmıştı ki tekrar midesinin ağzına geldiğini hissetti ve botun kuyruk kısmı suyun üstüne çıkınca motorun sesi net bir şekilde duyulmaya başladı.

Havaya fırlamadan önce, "Remi," diye seslenmesi için sadece bir saniyesi olmuştu. Kayanın yakında olduğunu bilen fakat ne kadar yakında olduğunu tahmin edemeyen Sam, kafasını çevirdi ve kayayı bekledi. Sonra kayanın sisin içinden yüzüne yaklaştığını gördü.

Sam, saniyeler, dakikalar, belki de saatler soma bilincinin açılmaya başladığını hissetti. Yanağına tüy gibi bir şeyin dokunduğunu hissetti ve daha soma yeşil elmanın belirgin, tanıdık kokusunu duydu. Saç, diye düşündü, yüzüme saç geliyor. Hindistancevizi ve badem. Remi'nin şampuanı. Gözlerini açtı ve kendini, karısının yüzüne ters bir şekilde bakarken buldu. Çevresine bakındı. Botun içinde yatıyordu ve kafası Remi'nin kucağındaydı. Sam boğazını temizledi. "İyi misin?" diye sordu. "İyi miyim?" diye fısıldadı Remi. "Ben iyiyim, seni aptal. Neredeyse boğulan sensin." "Ne oldu?" "Baş

aşağı kayalıklara çarptın. Seni tam suya batmadan önce gördüm.

Halatı sana doğru fırlattım. Tam olarak bayılmamışım. Halatı tutman için bağırdım, sen de tuttun. Sonra buraya çektim." "Ne kadar zamandır baygınım?" "Yirmi yirmi beş dakika." Sam, gözlerini sıkarak kapattı. "Başım ağrıyor." "Alnının tepesinde bir kesik var; bayağı uzun, fakat çok derin değil." Sam uzandı ve parmak uçlarıyla kafasını yokladı. Alnının üst kısmında gerilebilir bir bandaj vardı.

"Görüşün nasıl?" diye sordu Remi. "Her şey karanlık." "Bu iyiye işaret; gecenin karanlığında. Tamam, kaç parmak görüyorsun?" Sam inledi. "Hadi ama Remi, iyiyim." "Söyle dedim." "On altı." "Sam." "Dört. Adım Sam ve sen de Remi'nin. Napoleon'un Kayıp Mahzeni'ndeki bir şarap şişesini bir mafya babasından çalmak için bir botun içinde Karadeniz'de yüzüyoruz. Tatmin oldun mu?" Remi kocasının dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Bot konusu dışında her şeyi bildin." "Ne?" "Seni çektikten soma karaya çıktım. Nerede olduğumuz hakkında bir fikrim yok." "Yani o sivri kayalıkların arasından yolu mu buldun? Kahretsin, başından beri botu kullanması gereken sen olmalıydın." "Aptal şans ve umutsuzluk." "Bir bot için iyi bir isim olur. Nasıl, bu arada? Yani, bot nasıl?" "Görebildiğim kadarıyla bir şey yok. Hâlâ denize açılabiliriz." "Saat kaç?" "Gece yansını biraz geçiyor. Etrafa bakacak kadar iyi misin?"

Remi'nin, ciddi bir yara almadan sivri kayalıklardan yolunu bulmasından daha dikkat çekici olan şey, botlarının şu an üzerinde bulunduğu, kil taşından bir kara parçası bulmuş olmasıydı. Üç metreden daha derin ve altı metreden daha geniş olmayan sahil, her iki taraftan da genişliği yarım metreyi bulan taş yollara doğru daralıyordu.

Sam ayağa kalktıktan ve tam olarak toparlandıktan soma, ilkönce güneye doğru yol aldılar, fakat sadece birkaç yüz metre gitmişken yolun bir kaya duvarıyla kapalı olduğunu gördüler. Bu sefer kuzeye doğru yöneldiler. Neredeyse bir kilometre yürüdükten soma kayalıklara kurulmuş çürük bir tahta merdiven gördüler. Tepesine kadar çıkıp etrafa bakındılar.

Buldukları yerde, okyanusun yüzeyinden çok yüksekte sert rüzgâr, sisi dağıtmıştı, fakat çok daha aşağılarda okyanus hâlâ sisle örtülüydü. Pusulayı kullanarak eşyalarını buldular. "Ya malikânenin uzak güney köşesine doğru ilerledin ya da kuzeye doğru yanından geçtin. Sahili bulana kadar ne kadar zaman geçti?" dedi Sam.

"Yirmi dakika. Fakat eminim birçok kez kendi etrafımda döndüm, bu yüzden buna güvenme."

"Akıntı nasıldı?"

"Çoğunlukla dalgalı ve ön tarafta neredeyse ölü."

"O zaman muhtemelen güneye yöneldin." Sam dürbünü kaldırdı ve etrafı gözlemeye başladı. "Işığı görüyor musun?"

"Evet görüyorum. İşte şurada," dedi Remi ve eliyle işaret etti. Sam, Remi'nin uzanan kolunun altından baktı. "Bekle," diye fısıldadı Remi. Birkaç saniye geçti ve beyaz bir ışık karanlığın içinde parladı. "Üç kilometreden daha uzak değil," dedi Sam. "Hâlâ"

başarabiliriz."

On dakika sonra tekrar denizdeydiler ve kuzeye doğru gidiyorlardı. Bu sefer, kayalıklara çarpan dalgalar duyabilmelerini sağlayacak bir mesafede ilerliyorlardı. Akıntı öncekinden daha gevşekti ve dalgalar kabarık değildi. Fakat Sam ve Remi sivri kayalıkların hâlâ sol tarafta bir yerlerde olduğunun farkındaydılar. Deniz çekilmesi ya da başka bir şey, ikisi de başka bir labirentin içine sürüklenme riskini göze almıyordu.

Yarım saatlik yolculuktan sonra Sam gazdan elini çekti ve botu kendi salınmasına bıraktı. Remi, suratında sorgulayıcı bir ifadeyle omzundan geriye baktı. Sam eliyle kulağını kabartarak ileriye gösterdi ve fısıldadı. "Bot."

Yakınlarda bir yerde sisin içinden, muhtemelen önlerinden geçen ve sol taraftan sağ tarafa giden güçlü bir motor gürlemesi duyuldu. Bir telsizin açıldığını ve sonrasında ne Sam'in ne de Remi'nin anlayabildiği bir şeyler söyleyen teneke gibi bir sesin yankılandığını duydular.

On saniye geçti.

Sol taraflarına doğru, sisin içinde bir projektör ışığı parladı ve sahile yakın kalan suda gezinmeye başladı. Işık otuz saniye soma söndü ve bot, Sam ve Remi'nin geldiği yöne hareket etmeye başladı.

"Bondaruk'un adamları mı?" diye fısıldadı Remi.

"Veya Ukrayna sahil güvenliği," diye cevapladı Sam. "Her ne olursa olsun karşılaşmak istemeyeceğimiz biridir. Eğer Bondaruk'un güvenliğinin bir parçasıysa, bunu iyi bir şey olarak görebiliriz."

"O nasıl oluyor?"

"Eğer tespit edilmiş olsaydık, bir bottan çok daha fazlası gönderilirdi."

Daha somaki bir saat boyunca, gizemli devriye botuyla köşe kapmaca oynayarak sahil boyunca kuzeye doğru gittiler. Devriye botu sisin yoğunluğundan bir türlü görünmüyordu. Motorları güürdüyor, projektör ışığı ara sıra açılıyor ve suyu gözetleyip tekrar gözden kayboluyordu. Sam ışıktan kaçınmak için üç kez daire çizmişti.

"Programlı bir şekilde hareket ediyor," dedi Remi. "Süre tutuyordum."

"Bu işimize yarar," dedi Sam. "Takip edebilmek için en iyisini yap."

"Bondaruk'un olmalı. Eğer sahil güvenlik olsaydı, neden hep aynı yeri arasınlar ki?"
"Haklısın." Botun sesi tekrar uzaklaşınca Sam rotasında ilerlemeye devam etti.

Çok geçmeden sağlarında, kayalıkların yukarısında parlayan ışıklar gördüler. Remi deniz fenerini kerteriz alarak, "İşte bu, Khotin," dedi.

Remi ön tarafta oturmuş ileriye gözetlerken Sam de kıyıya doğru yön verdi. Remi'in eli yukarıya kalktı ve sol tarafı işaret etti. Sam o tarafa dümen kırdı ve kayalığın sağ taraflarında, sisin içinden belirmediğini gördü. Botu kayalığa paralel bir şekilde sürmeye

devam etti.

Malikânenin altındaki köprünün içinden geçerlerken taş duvarlardan yankılanan motorun ses tonu değişmişti. Adanın çizimlerinden ve planlarından, köprünün yirmi beş metre yüksekliğinde; iki yüz metre genişliğinde ve kıyıya paralel bir şekilde yüz metre uzanan sonu açık bir tünel olduğunu biliyorlardı. Orta büyüklükte bir yolcu gemisini barındıracak kadar genişti.

"Işığın görünme riskini göze almalıyız," diye fısıldadı Sam. Remi onayladı ve cebinden ucu koni biçimindeki el fenerini çıkarıp açtı ve kayaların üzerine tuttu.

"Bohuslav'ın gerçek mi yoksa bir dolandırıcı mı olduğunu şimdi anlayacağız," dedi Remi. Kelimeler ağzından çıktıktan hemen sonra Remi mırıldandı. "Bak sen, tam da lafının üstüne geldi. Şurada Sam, gösterdiğim yerin tam altında. Geri git, geri git."

Sam hız kesti ve geri geri gidip Remi'nin fenerinin gösterdiği noktanın yanında durdu.

Kayanın önünden, paslı bir demiryolunun ucuna benzeyen bir şey çıkıyordu; bir adım yukarısında bir tane daha vardı ve bir tane daha... Remi feneri yukarıya tutunca demir bir merdiven gördüler. Sam kafasını geriye yatırarak baktı.

Eğer programlarına uyarlırsa şimdiden buraya geliyor olmaları lazım," dedi Remi. "En fazla dört veya beş dakika uzaklıktalar."

Devriye botunun varlığı kaçış planlarındaki en önemli unsuru değiştirmişti: Bot. Eğer botu burada bırakırlarsa mutlaka bulunurdu ve alarm verilirdi, ayrıca saklamak için de zaman yoktu, bu da geriye tek bir seçenek bırakıyordu.

Sırt çantalarını taktılar ve Sam, kayanın yüzünde tutacak bir çift çıkıntı bulup Remi'nin omzunu ilk çıkıntıya doğru basamak olarak kullanırken, Sam botu sabitlemeye çalıştı. Remi, Sam'e yer açmak için yeterince yükseldiğinde, Sam, Swiss Army çakısını açtı ve botun yan tarafını başından kış tarafına kadar kesti ve bot tıslayarak sönmeye başladığında çıkıntıyı kavrayıp kendini kayanın yüzüne doğru çekti.

"Ne kadar zaman kaldı?" diye sordu Sam.

"Yaklaşık üç dakika," diye yanıtladı Remi ve tırmanmaya başladı.

Sam, sağ taraflarından motor sesini duyduğunda yollarını neredeyse yarılamlışlardı. Devriye botunun motorunun ses tonu bir anda değişmişti ve yukarıya doğru yankılanıyordu. "Remi, geldiler," diye homurdandı Sam. "Burada bir tünel girişi var," dedi Remi. "Yüzeye yatay bir şekilde gidiyor, fakat ne kadar gittiğini göremiyorum." "Böyle bir durumda neresi olursa olsun, sadece gir."

"Doğru."

Botun motorunun gürültüsü tam aşağılarındaydı, kayalığın yamacında geziniyordu. Sam aşağıya baktı. Botun kendisi sisin içinde görünmez olsa da, Sam sisin, botun önünde ikiye ayrıldığını görebiliyordu. Projektör ışığı açıldı ve yukarıya doğru zikzaklar çizerek kayalığın üzerinde gezinmeye başladı.

"İçeri girdim," diye fısıldadı Remi yukarıdan.

Gözleri tepesindeki çıkıntılarla aşağıdaki yükselen ışık arasında bir oraya bir buraya gidip gelen Sam, son birkaç metreyi tırmandı ve aniden, elinde Remi'nin elini hissetti. Ayaklarını karnına çekti ve aynı anda kollarıyla kendisini çekerek yukarıya atıldı. Sam tünelin içine yuvarlandı ve ışığın, bir anlığına tünelin girişinde gezindiği sırada ayaklarını içeri çekti.

Bir süre karanlıkta beklediler, botun ilerleyişini ve uzaklaşmasını dinlerken Sam de nefesim kontrol etmeye çalışıyordu.

"Burası mı?" diye sordu Sam dirseklerinin üzerinde kalkıp çevreye bakınarak. Tünel kaba bir oval şeklindeydi. Yaklaşık bir buçuk metre genişliğinde ve iki metre yüksekliğinde.

"Bence evet," dedi Remi bir yeri işaret ederek.

Tünelin ağzında, tavana asılmış, duvara sürgülenmiş dikey kütüklerle desteklenen kalın katran kaplı meşe direklerin oluşturduğu çapraz kurulmuş destekler duruyordu. Desteğin tam ortasından, kalın bir halatla direklere takılı, elle çalışan bir vince bağlı paslı bir makara sistemi sarkıyordu. Tahta düğümlerin üzerinde duran dar raylar ve ezilmiş çakıl katmanı karanlığa doğru uzanıyordu.

"Vinç pek orijinal değil," dedi Sam. "Tabii eğer Zaporozhian Kazaklarının teknolojisi, zamanlarının ötesinde değilse. Buradaki sürgüler kusursuz bir şekilde, makineyle yapılmış. Kırım Savaşı'na kadar gidiyor olabilir, ama benim tahminim İkinci Dünya Savaşı. Birleşme yerlerine bak... Bu şey yüzlerce kiloyu kaldırabilir." Sam tünelin ağzına geldi ve dışarıya dikkatlice baktı. "Çok zekice. Nasıl yerleştirdiklerini görüyor musun, yüzeydeki doğal çıkıntının hemen üstüne? Gün ışığında bile deniz seviyesinden gözükmez."

"Gördüm."

"Vay canına, şuna bak."

"Sam."

"Ne?"

"Seni rahatsız etmek istemem ama çalmamız gereken bir şarap şişesi var." "Haklısın, üzgünüm. Gidelim."

Google Earth'ü kullanarak Bondaruk'un malikânesinin bütün açılar ve mesafelerle ve hatta Bohuslav'ın notlarındaki dipnotlarla kuşbakışı taslağını çıkaran Sam ve Remi tünelin içinde ilerledikçe adımlarını takip ettiler.

Sam, fenerinin hareket eden ışığı altında duvarların üzerindeki sınırlı yapılandırma çalışmalarını görebiliyordu, fakat tünelin büyük bir kısmı eski yöntemlerle kazılmıştı, çekiç, keski ve yorucu el işçiliğiyle.

Zeminin bazı bölgelerinde tahta alet çantaları, yarı çürümüş halat kangalları, paslı kazmalar ve balyozlar, bir çift yan çürümüş deri bot, Remi ayakkabısıyla vurduğunda kısmen parçalara ayrılan bez tulumlar vardı. Sol ve sağ duvarlarda, üç metrede bir

asılmış gaz lambaları vardı. Lambalar isten kararmıştı, bronz hazneleri ve saplan yeşil pasla kaplanmıştı. Sam, işaretparmağıyla bir tanesine dokundu ve içinden çalkalanan gazyağının sesini duydu.

Remi, elli metre yürüdüktan soma durdu ve planı inceleyip, "Dış duvarın tam altında olmalıyız. Yüz metre kadar soma evin hemen altında olmamız gerekir," dedi.

Remi sadece birkaç metre yanılmıştı. İki dakika sona genişletilmiş bir kavşağa gelmişlerdi; tünel ve raylar hem düz hem de sağa doğru uzanmaya devam ediyordu. Beş adet modası geçmiş maden arabası soldaki duvara dayalı bir halatın üstünde duruyordu. Bir altıncısı ise kuzeygüney raylarının üzerinde duruyordu.

"Dümdüz gidersek ahırlara ve sağa dönersek doğu kanadına varırız," dedi Sam.

"Sanırım öyle." Sam saatine baktı. "İlkönce ahırları kontrol edelim ve ne bulacağımıza bakalım."

Bir kilometre kadar yürüdüktan sonra, Remi aniden durdu ve işaretparmağın dudaklarına götürüp ağzını oynattı. Müzik. Sessizlikte on saniye boyunca müziği dinlediler ve Sam eğilip Remi'nin kulağına fısıldadı. "Frank Sinatra'dan 'Summer Wind.'"

Remi kafasını salladı. "Sesler duyuyorum. Kahkaha... Şarkı söyleyen insanlar." "Evet." İlerlemeye devam ettiler ve tünel, tahta bir kapıya doğru yukarı uzanan taş basamakların orada son buldu. Sam kafasını kaldırdı ve burnunu kıvırdı. "Gübre." "O zaman doğru yerdeyiz." Müzik ve kahkahalar daha da yüksek duyulmaya başlanmıştı, görünüşe bakılırsa doğruca tepelerinden geliyordu. Sam ayağını en alt basamağa yerleştirdi. Tam o sırada, kapı tarafından ayak sesleri geldi. Sam hareketsiz durdu. Birincisine başka bir ayak eklendi, soma iki tane daha, bu seferkiler daha hafifti, bir şekilde daha narin. Gölgeler, kapıdaki boşluklardan ışığı kapatarak ve tekrar göstererek hareket ediyorlardı.

Bir kadın kıkırdadı ve Rus aksanlı bir İngilizceyle, "Yapma Dimitri, gıdıklanıyorum," dedi. "Amacım da bu zaten." "Oh, bunu sevdim... Dur, dur, ya karın?" "Ne olmuş ona?" "Hadi, birisi bizi görmeden partiye geri dönelim." "Sen söz vermeden olmaz," dedi adam. "Tamam, söz veriyorum. Önümüzdeki hafta sonu Balaklava'da." Çift uzaklaştı ve bir at kişnemesi duyuldu. Remi fısıldadı. "Bondaruk'ın lanet partilerinden birine denk gelmeyi başardık. Şanssızlık mı demiştin..."

"Belki de şanstır," diye cevap verdi Sam. "Bakalım işimize yarayacak mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Büyük olasılıkla neye benzediğimizi bir tek Bondaruk biliyor."

"Oh, Sam, hayır."

Sam sırıttı. "Remi, eğlence anlayışın bu mu? Hadi partiye katılalım."

Sam, kimsenin yakınlarda olmadığından emin olduktan soma merdivenleri çıktı ve kapıyı açıp etrafa bakındı. Soma Remi'ye döndü. "Bu bir dolap. Hadi gel."

Yukarıya çıktı ve kapıyı Remi için tutup arkasından kapattı. Dolaptan sonra başka bir yer vardı, bu seferki süpürgelikler boyunca kurulmuş tiyatro stili ışıklandırmalarla aydınlanan bir eyer ahırıydı. Tam karşılarındaki kapıdan dışarı çıktılar ve kendilerini her iki tarafı atların kaldığı yerlerle çevrili ve çakıllarla kaplı dar bir yolda buldular. Yukarılarında, üzerinde aspiratörlerin ve içinden soluk ay ışığının geçtiği tavan pencerelerinin bulunduğu yüksek bir tavan vardı. Atların yavaşça burnundan solumalarını ve bölmelerdeki hareketlerini duyabiliyorlardı. Ahırın en ucunda, yaklaşık otuz metre ileride, bir çift ambar kapısı vardı. Kapıdan dışarıya göz attılar.

Önlerinde, göğüs hizasma gelen çitlerle ve titreşen meşalelerle çevrili bol çimli, neredeyse dört dönümlük bir arazi uzanıyordu. Rengârenk ipek sancaklar çimenlikte asılı tellerin üzerinde dalgalanıyordu. Çoğu çift olan düzinelerce smokinli ve gece elbiseli misafir, bir araya toplanmış etrafta dolaşp sohbet ediyor ve gülüyordu. Tamamen beyaz giyinmiş garsonlar kalabalığın içinde ilerleyip zaman zaman çerez ve kokteyl vermek için duruyorlardı. Sinatra'nın "Summer Wind" şarkısının kaynağı çimenliğe yerleştirilmiş direklerin üzerindeki hoparlörlerdi. Şu an hafif bir caz parçası çalıyordu.

Sam ve Remi, sağ taraflarında Bondaruk'un malikânesinin üst katlarını ve karanlıkta bir siluet şeklinde gözükken soğan kubbeli minareleri görebiliyorlardı. Sollarına doğru, çitin giriş yerinin ötesinde Sam, içinde milyonlarca dolarlık Bentley'ler, Mercedes'ler, Lamborghini'ler ve Maybach'lerin olduğu çakıltaşlı otoparkı görebiliyordu. "Hiç de geceye uygun giyinmemişiz," diye mırıldandı Remi. "Kesinlikle," dedi Sam. "Onu görmüyorum, sen görüyor musun?" Remi boşluğa doğru yaklaştı ve kalabalığı inceledi. "Hayır, fakat meşalelerden dolayı anlaması güç." Sam kapıyı kapattı. "Gidip güneydoğu kanadını kontrol edelim."

Eyer ahırının gizli kapısından geri girip tünelde ilerlediler ve doğu kolunu takip ettiler. Yedi sekiz metre aralıklarla kuzey duvarına kurulmuş yan tünelleri neredeyse elleriyle koymuş gibi buldular.

"Depo bölmeleri ve diğer çıkışlar," dedi Sam.

Remi kafasını sallayıp hazırladıkları planın üzerine fenerini tuttu. "Bohuslav buraları işaretlemiş, fakat nereye gittikleri hakkında bir açıklama yok."

Fenerlerini karanlığın içine yönelttiler, ama üç metre ötesinden sonrası gözüküyordu. Uzaklarda bir yerde rüzgârın uğultusunu duyabiliyorlardı. "Seni bilmiyorum, ama ben zindanvari labirentlerden olabildiğince kaçınmaktan yanayım." "Amin." Yürümeye devam ettiler ve birkaç yüz metreden soma kendilerini bir başka taş basamaklı merdivenin önünde buldular.

Bu sefer önden Remi gitti ve gizli kapının içinden çömeliip etrafta kimsenin olmadığından emin olana kadar dışarıyı dinledi. Kapağı kaldırdı ve dışarıya bakıp tekrar çömeldi.

"İçerisi zifiri karanlık. Nerede olduğumuzu söyleyemiyorum."

"Yukarı çıkalım. Eğer gözümüz alışırsa görebiliriz."

Remi yukarıya çıkıp kapıdan dışarı çıktı. Sam de yanına geldi. Sam kapıyı kapattı ve buldukları yerin genişliğini ölçmek için dikkatlice dışarıya uzandı. Kabaca bir buçuk metreye bir buçuk metreydi. Otuz saniye kıpırdamadan durduktan sonra gözleri karanlığa alışmıştı ve sollarına doğru ince bir dikdörtgen ışık fark ettiler. Sam duvara doğru emekleyip gözünü boşluğa yaklaştırdı. Geri çekilip kaşlarını çattı ve sonra tekrar baktı. "Ne?" diye sordu Remi. "Kitaplar," diye fısıldadı Sam. "Bu bir kitaplık." Sam duvarı yokladı ve duvara gömülmüş tahta bir mandal buldu.

Mandalı kaldırdı ve avucunu duvara yaslayıp yavaşça itti. Duvar sessiz bir şekilde açıldı ve yarım metrelik bir boşluk oluşturdu. Sam boşluktan geçip dışarıya baktı. Kafasını geriye çekti ve bir erkek sesinin, "Olga, sen misin?" dediğini duyar duymaz kitaplığı kapattı. Halının üzerinde ayak sesleri duyuldu ve ses kesildi. Su sesleri geliyordu. Su kesildi. Tekrar ayak sesleri geldi ve sesler açılıp kapanan kapının sesiyle son buldu.

Sam kitaplığı tekrar açtı ve dışarıya baktı. "Çıkabiliriz," diye fısıldadı Remi'ye. Birlikte dışarıya çıktılar ve kitaplığı arkalarından kapattılar.

Bir yatak odasında idiler. Bir tarafı altı metre uzunluğunda, bitişik bir tuvaleti olan oda, ceviz ağacı mobilyalarıyla, dört direkli karyola şeklinde bir yatakla ve eskimiş pahalı Türk halılarıyla döşenmişti.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Remi.

Sam omuz silkti. "Kendimize çekidüzen verip partiye katılacağız."

Sen ciddisin, değil mi?"

"Ciddi gözükmüyor muyum?" "Gözüküyorsun. Beni endişelendiren de bu." "Niye?" "Çünkü bu çılgınlık." "Zekiliğin ve çılgınlığın arasında büyük bir fark var." "Zekiliğin ve aptallığın arasında çok daha büyük bir fark var." Sam kıkırdadı. "Partide herhangi bir güvenlik görevlisi görmedim, ya sen?" "Hayır." "Bu da onların çevreye yoğunlaşmış olduğunu gösterir, insanları dışarıda tutmaya; misafirlerin hepsi incelenmiş ve muhtemelen üzerleri aranmıştır. Orada altmış veya yetmiş insan var ve davetiye kontrol eden birisini de görmedim. Kuralı biliyorsun. Oraya aitmiş gibi görünürsen oraya ait olursun."

"Bu kuraldan çok, Sam Fargo palavrasına benziyor."

"İkisinin de aynı olduğunu düşünmek isterim."

"Biliyorum."

"Muhafızlara gelirsek, bizi tanımaları çok zor. Sence evine girmemiz

Bondaruk'un kafasından geçebilir mi? Kesinlikle geçmez. Egosu böyle bir şey için çok fazla. Şans cesurdan yanadır Remi."

"Bir başka Fargo palavrası. Peki ya adam partide birden ortaya çıkarsa?"

"Yanma yaklaşmamaya çalışırız. Gözlerimiz misafirlerde olur. Bondaruk'un ünü söz

konusu olduğunda misafirler bizim erken uyan sistemimiz olacaktır. O geldiğinde, köpekbalığı istilasına uğramış balık sürüleri gibi dağılırlar."

Remi içini çekti. "Bundan ne kadar eminsin?"

"Hangi bölümünden?"

"Hepsinden."

Sam gülümsedi ve Remi'nin elini sıktı. "Rahat ol. En kötü ihtimalle etrafta dolaşıp araziye bakarız ve bir sonraki hamlemizi planlarız." Dudağını ısırarak Remi, bir süre düşündü ve kafasını salladı. "Tamam, bakalım Olga'nın bedeni bana uyacak mı?"

Elbise Remi'nin üzerine tam oturmamıştı, fakat banyoda bulunduğu birkaç çengelliğe yardımıyla ancak bir moda tasarımcısının fark edebileceği biçimde, siyah V yaka gece elbisesini toparlayabilmişti. Remi, kemerini sıkarak ve gömleği arkasında bir iğneyle tutturarak aynı işlemi Sam'in siyah klasik smokinine de yapmıştı. Yüzlerini yıkayıp saçlarını taradıktan ve kamuflej tulumlarıyla sırt çantalarını güvenli bir şekilde kütüphanenin içine tıktıktan sonra birbirlerinin üzerini düzelttiler ve Sam'in ceplerine birkaç gerekli şey koyup, odadan çıktılar.

Tıpkı yatak odasında olduğu gibi koyu kahverengi ahşap, büyük halılar, goblenler ve manzara yağlıbovalarıyla dekore edilmiş koridordan aşağıya doğru kol kola yürümeye başladılar. Yürürlerken kapıları saydılar, fakat otuzuncuya geldiklerinde durdular; biraz önce çıktıkları odanın bir sapkınlık olmadığını farz ederlerse, burasının Bondaruk'un misafir kanadı olduğu belliydi.

"Tek bir problem var," diye mırıldandı Remi koridorun sonuna ulaştıklarında ve yan taraflarda bir çift spiral granit merdivenin bulunduğu yüksek tavanlı bir odaya girdikleri sırada. Alanın diğer kısmı eskimiş deri koltuklar ve divanlardan oluşuyordu. Duvardaki şamdanlar bazı yerlerde etrafa yumuşak bir ışık veriyordu. Sağ taraflarındaki ve karşılarındaki yüksek antreler evin diğer bölümlerine çıkıyordu.

"Nasıl bir problem?"

"İkimiz de Rusça ya da Ukraynaca bilmiyoruz."

"Doğru, fakat biz uluslararası bir dil konuşuyoruz," diye cevap verdi

Sam, başka bir çift odaya girip onlara doğru geldiğinde. "Yani?" "Bir gülümseme ve kafa sallama," dedi Sam ve önlerinden geçen çifte gülümseyip kafasını salladı. Karşılığında çift de onu selamladı. Çift, duyulabilir mesafeden çıktıktan sonra Sam, "Gördün mü? Etkileyici," dedi. Arkalarında, üzerinde şampanya kadehleri olan bir tepsi tutan garson belirdi. İki de bir bardak aldı ve garson kayboldu. "Ya birisi bizimle konuşmaya kalkarsa?" diye sordu Remi. "Öksürme krizine girersin. Oradan kaçmak için en iyi bahane." "Tamam, o zaman hangi yöne gideceğiz?" "Batıya. Eğer koleksiyonu buradaysa, bulacağımız yer de orası olur.

Plan yanında mı?" "Dekoltemde." "Hımm." "Kendine hâkim ol." "Özür dilerim. Tamam, bakalım güvenlikle ilgili bir şeyler görmeden şu depoya ne kadar yaklaşabileceğiz. Ben

bir kamera görmedim, ya sen?" "Hayır." Bir başka çift yanlarına yaklaştı. Sam ve Remi kadehlerini kaldırıp gülümsediler ve yürümeye devam ettiler. "Şimdi bir şey düşünüyordum," dedi Remi. "Ya Olga'yla kocasına denk gelirsek ve kendi kıyafetlerini tanırırlarsa?"

"O zaman büyük bir sorunumuz olur, değil mi?" Girdikleri diğer oda Bohuslav'ın araştırmalarında "Kılıç Odası" dediği odaydı; içeri girdikleri anda verilen adın üzücü bir şekilde yetersiz olduğunu anladılar. Yirmi metreye on metre olan odanın duvarları siyaha boyanmıştı ve yerler siyah arduvazla kaplıydı. Odanın ortasında, yere gömülmüş spotlarla iç taraftan aydınlanan camdan dikdörtgen bir sandık vardı. Odadan sadece birkaç metre küçük olan ve kan kırmızısı halıyla çevrelenen sandık, sayısı elliden daha az olmayan her biri kendi mermer temelinde duran ve üzerinde hem Rusça hem İngilizce yazılmış bir plaka bulunan, baltalardan kılıçlara, mızraklara ve hançerlere kadar bir sürü eski silahla doluydu.

Sekiz veya on çift, odanın etrafında dolaşıyor ve sandığa büyük bir merakla bakıp birbirleriyle konuşuyorlardı. Sam ve Remi de sessiz kalmaya özen göstererek onlara katıldılar.

Adam bir tarih meraklısı, diye düşündü Sam silahlardan çoğunu tanıdığı sırada: ünlü iki uçlu İskoç kılıcı; bir bardiche, uzun saplı Rus baltası; fildişi saplı khanjar; Japon katana, samurayların silah seçimi; gladius adıyla bilinen Romalıların klasik kısa kılıcı.

Yine de diğerleri Sam'e tanıdık gelmemişti: İngiliz Memlûk kılıcı; Türk yatağanı; mammen olarak bilinen Viking baltası; yakut işlemeli Fas koumyası.

Remi yanına yaklaştı ve fısıldadı. "Pek orijinal değil, değil mi?"

"Ne o?"

"Bıçak koleksiyonu olan bir katil. Eğer bu sandık, porselen bebeklerle dolu olsaydı çok daha ilgi çekici olurdu."

Sandığın uzak köşesine gelip ışıldayan ve orak şeklinde olan Mısır kopeşisini takdir etmek için durdular. Sandığın diğer tarafından homurtular geliyordu. Sam ve Remi, bir figür odaya girdiğinde çiftlerin yanlara açıldığını gördü.

"Adamımız geldi," diye mırıldandı Remi.

Hafif aksanlı bir İngilizceyle konuşan Hadeon Bondaruk'un derin bas sesi odayı doldurdu. "İyi akşamlar, bayanlar ve baylar. Yüzünüzdeki ifadeden anlıyorum ki koleksiyonumu büyüleyici bulmuşsunuz."

Omuzları geride, bir ordu komutanı gibi elleri arkasında duran Bondaruk, sandığın yanına geldi. "Savaş aletlerinin çoğu zaman böyle bir etkisi vardır. Sözde medeni olan bizler, ölümden ve şiddetten büyülenmiyor gibi davranmaya çalışırız, fakat bu bizim genetik yapımızda var. Hepimiz kalbimizde, yaşamak için mücadele eden birer mağara adamlarıyız."

Bondaruk durdu ve ona katılmayacak olan birisine meydan okurcasına etrafına bakındı.

Herhangi bir itiraz görmedikten sonra yürümeye devam etti. Misafirlerinin aksine smokin yerine siyah bir pantolon ve ona uyumlu ipek siyah bir gömlek giyiyordu. Keskin yüz hatlarına ve parlak gözlere sahip olan zayıf bir adamdı. Siyah saçları kısa bir atkuyruğuyla bağlıydı. Yaklaşık elli olarak söylenen yaşından on veya on beş yaş genç gösteriyordu.

O geldiğinde yanlara çekilen misafirlere hiç aldırış etmemişti. Erkekler onu sakınarak izliyor ve kadınlar onu, korku ve merak arasında değişen ifadelerle inceliyorlardı.

Bondaruk durdu ve önündeki cama dokundu. "Kris hançeri," dedi ortalığa konuşarak. "Malezyalıların geleneksel silahı. Dalgalı bıçak ağzıyla çok güzel, fakat kullanışlı değil. Öldürmeden çok, ayinlere uygun bir silah." Yürümeye devam etti ve yine durdu. "İşte güzel bir parça: Çin daosu. Belki de şu ana kadar üretilmiş en iyi kılıç."

Her birkaç metrede bir durup başka bir silahın kısa geçmişini ve silahın kullanılabilirliği hakkındaki kendi görüşünü anlatarak yürümeye devam etti. Sandığın sonuna yaklaştığında, Sam doğal bir şekilde geriye çekildi ve sırtları duvara yapışana kadar Remi'yi de yanına çekti. Yüzü camdan yansıyan Bondaruk, köşeyi döndü ve iki metrelik mızraklı baltaya hayranlıkla baktı. Şimdi onlara iki metreden daha az bir mesafede duruyordu.

Remi kocasının kolunu sıkmaya başladı. Gözü Bondaruk'ta olan Sam, gerildi ve Bondaruk onlara döndüğü anda harekete geçmeye hazırlandı. Onları tanıyacağı kesindi; esas soru Sam'in onu bastırıp, bir insan kalkanına dönüştürüp dönüştüremeyeceğiydi. Bu avantaj olmadan, korumalar anında içeriye dolarlardı.

Sonunda Bondaruk, "Mızraklı balta. Hem çirkin hem de gereksiz bir silah yapımını İngilizlere bırakacaksın," dedi.

Misafirler kıkırdadı ve sonra Bondaruk tekrar yürümeye başladı. Verdiği dersi sandığın karşı tarafında tekrarlardı. Birkaç açıklamadan sonra Bondaruk kapının yanma gidip kalabalığa döndü ve kafasını sallayıp gözden kayboldu.

Remi tuttuğu nefesini verdi. "Gerçekten sağlam bir görünüşü var, hakkını vermek lazım." "O gördüğün şey gaddarlık," diye mırıldandı Sam. "Onu pelerin gibi üzerine giyiyor. Neredeyse koklayabilirsin bile."

"Kholkov'dan da aynı kokuyu almıştım."

Sam kafasını salladı. "Evet."

"Bir an ona saldıracığını sandım."

"Bir süreliğine ben de öyle düşündüm. Hadi gel, fikrimi değiştirmeden şu şeyi bulalım."

Malikânenin batı tarafına gittikçe karşılaştıkları grupların sayılan azalüyordu. Malikâne ve kanatları, bariş sembolü şeklinde olsa da, evin ana parçası, oturma odaları, salonlar, yatak odaları ve giriş salonunu saran kütüphanelerle sekizgen şeklindeydi. Yirmi dakikalık gezintiden sonra kendilerini, içi saksıya dikilmiş palmiyeler ve çiçekli asmalarla taşan asılı çardakların olduğu duvarlarla doldurulmuş, karanlık bir serada

buldular. Yüksek, cam tavandan siyah gökyüzü üzerindeki elmas parlaklığındaki yıldızları görebiliyorlardı. Sollarına doğru, yerden tavana kadar olan cam duvarların ötesinde çitlerle çevrilmiş uzun bir veranda vardı. Kuzeybatı duvarına tek bir kapı konulmuştu. Kamera olup olmadığına bakıp yalnız olduklarından emin olmak için seranın çevresinde bir tur attıktan sonra kapıya doğru yöneldiler. Kapı kilitliydi. Sam, tam maymuncuk setini almak için cebine uzanıyordu ki arkasından bir ses, "Affedersiniz bayım, ne yaptığınızı sorabilir miyim?" dedi. Sam kendine düşünmek için hiç zaman tanımadan içgüdüsel olarak karşılık verdi. Adama döndü ve doğru Rus aksanlı İngilizce olduğunu umduğu bir dille adama kükredi. "Nihayet! Nerelerdeydin? İçerideki nem sistemlerinin çalışmadığını biliyor muydun?" "Nasıl?" "Sen güvenliksin, değil mi?" "Evet efendim. Fakat..."

"Bay Bondaruk doğruca buraya gelmemizi ve bizimle birisinin buluşacağını söyledi. Zaten kaç dakikadır burada dikiliyoruz. Canım, beş dakika oldu mu?" Remi doğaçlamaya ayak uydurarak kararlı bir şekilde kafa salladı. "En az beş dakika." Koruma, onlara karşı gözlerini kıstı. "Bir dakika beklerseniz, onaylama işlemini..."

"Tamam, yapman gerekeni yap, fakat sana şunu sormak istiyorum. Yoğunlaşmanın dokuz yüz yıllık Moğol kırmızı akçaağaç saplı bir bardiche'e neler yapabileceğini gördün mü? Hiç gördün mü?"

Koruma görevlisi kafasını iki yana salladı; telsizi neredeyse ağzına götürmüştü.

"Şu palmiyeye bak. Neden bahsettiğimin en güzel örneği... Yaprakları görüyor musun?" dedi Sam. Adamın soluna doğru bir adım ileriye gidip yakınındaki palmiye ağacını işaret etti. Dikkati şimdiden dağılmış olan koruma doğal bir merakla karşılık verip Sam'in gösterdiği şeye bakmak için kafasını döndürdü.

Sam, kısacık bir zaman içerisinde sağ topuğunun üzerinde dönerek adamın böğrüne bir tekme attı. Adam geriye doğru sendelediği sırada tekrar döndü ve bu sefer mükemmel bir zamanlamayla adamın çenesine aparkatı geçirdi. Koruma yere düşmeden önce bilincini yitirmişti.

"Vay canına," dedi Remi şaşkınlıkla. "Ben de judonun senin için bir hobi olduğunu düşünüyordum."

"Öyle zaten. Sadece çok kullanışlı bir hobi. Diğerleri senin bu arada."

"Bir tane eskrim kılıcı bulursan o iş tamamdır. Moğol kırmızı akçaağaç? Öyle bir şey gerçekten var mı?" "Hiçbir fikrim yok." Sam diz çöküp adamın telsizini aldı ve üzerini karıştırmaya başlayıp adamın belindeki kılıfta dokuz milimetrelilik Glock marka bir tabanca, bir çift kelepçe, otellerdekine benzeyen bir anahtar kart ve bir anahtarlık buldu. Anahtarlıkları Remi'ye verdi ve o da anahtarları teker teker kapıda denemeye başladı. Sam, korumayı yüzüstü yuvarlayıp ellerini arkasından kelepçeledi ve adamın ağzını kendi kıravatıyla bağlayıp yakasından köşeye sürükledi ve fark edilmesi zor olsun diye saksıya dikilmiş birkaç palmiyeyi etrafına yerleştirdi.

"Tamamdır," dedi Remi arkasına dönüp anahtarların birini elinde tutarak. "Kapıyı"

kontrol ettin mi?" Remi kafasını salladı. "Herhangi bir alarm teli görmedim. Kilit ve mandal oldukça standart gözüküyor." "Beş saniye soma kesin anlarız," dedi Sam ve anahtarı sokup kapı kolunu çevirdi. Etraf sessizdi. Alarmlar ötmüyordu. "Sessiz alarm da olabilir," dedi Remi. "Haklısın. Çabuk ol, şuraya." Köşeye doğru koştular ve eğildiler. Bir dakika geçti. İki dakika geçmişti ve hâlâ ayak sesleri veya hoparlör anonsları duyulmuyordu. "Bu kadar kolay olamaz," dedi Remi. "Olabilir mi?" "Haklısın. Şimdi geriye dönmek yok. Tabii eğer istemezsen döneriz?" "Ben mi?" diye cevap verdi gülümseyerek. "Daha yeni eğlenmeye başladım." "Aferin sana." Kapının diğer tarafında, sadece beyaza boyanmış ve tavana gömülmüş floresan lambalarıyla aydınlanan üç metre boyunda bir koridor buldular. Koridorun en sonunda başka bir kapı vardı, bu seferki ağır çelikten yapılmıştı ve duvara monte bir kart okuyucu tarafından kontrol ediliyordu.

"Çok kurnazca," dedi Sam. "Okuyucunun üzerindeki çeyreklik büyüklüğünde olan ekranı görüyor musun?" "Evet." "Bu bir biyometrik parmak izi okuyucusu." "Yani buralarda bir yerlerde güvenlik kontrol merkezi var?" "Evet. Sanırım koruma arkadaşımıza ihtiyacımız var. Burada bekle."

Sam ilk kapıdan çıktı ve arkasında korumayı sürükleyerek geri geldi. Remi'ye anahtar kartını verip, birlikte adamı yukarıya çektiler ve Remi adamın kelepçelenmiş ellerine ulaşabilsin diye Sam kollarını korumanın beline doladı.

"Bir şeye takılmadan ve başkalarının ilgisini çekmeden önce sadece iki şansımız olabilir," dedi Sam. "İlkönce kart, sonra parmak izi mi?" "Evet. Yani sanırım öyle." "Çok güzel." Sam güç almak için bacaklarını daha geniş açtı ve adamın kolunu yukarıda tuttu. Remi kartı gösterdi ve adamın başparmağını tutup okuyucuya bastırdı. Okuyucudan onaylanmadığını belli eden bir sinyal sesi çıktı. "İlk deneme," dedi Sam. "Çok gerginim." "İkinci kez deneme uğur getirir. Çabuk ol, adam ağırlaşıyor." Remi ufak bir mola verip tekrar denedi. Okuyucudan bu kez davetkâr bir sinyal duyuldu ve bunu, kilidin devre dışı kalmasıyla oluşan metalik ses izledi.

"Kilit yeniden devreye girmeden sadece birkaç santim arala," dedi Sam geriye çekilip korumayı yere bırakırken. "Hemen döneceğim." Korumayı ilk kapıya sürükledi ve geri geldi.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordu Sam.

Remi kapıyı birkaç santim daha araladı ve içeriye bir göz atıp geri çekildi. "Görebildiğim kadarıyla hiç kamera yok." "Hadi öyleyse." Remi kapıyı açtı ve içeri girdiler. Zemini lacivert halı kaplı, gri duvarlı, yuvarlak bir odaydı burası. Tavandaki spot lambalar zemine ışık demetleri saçıyordu. Tam karşılarında, saat on ve iki yönlerinde iki adet kart okuyuculu kapı duruyordu. Sam soldakinin, Remi de sağdakinin yanına giderekidir kablo olup olmadığına baktı. Hiçbir şey bulamadılar.

Bir önceki kart/parmak izi işlemini tekrar ederek ilkönce soldaki kapıyı kontrol ettiler. İçeride, ayaklı lambalarla aydınlanan bordo halılı bir koridora doğru alçalan beş metrelik bir basamak vardı.

Sağdaki kapıyı kontrol ettiler. "Yaklaşık üç metreye üç metre dörtgen bir oyuk," diye

fısıldadı Remi kapıyı birkaç santim açarak. "Tam karşımda başka bir kapı daha var, fakat görebildiğim kadarıyla kilidi yok. Sağdaki duvar bel hizasından tavana kadar cam. Diğer tarafta kontrol odasına benzeyen bir oda var. İçeride bir çift bilgisayar düzeneği ve bir telsiz konsolu görüyorum. Bilgisayarların arkasında başka bir kapı daha var."

"Işık?"

"Bilgisayarların monitörlerinden başka ışık yok."

"Kamera?"

Remi içeriye tekrar bir göz attı; bu sefer çömeli boynunu ileriye uzattı. Geriye çekilip kafasını salladı. "Görebildiğim kadarıyla sadece bir tane var, tavanın sağ tarafındaki köşede yanıp sönen yeşil bir ışık." "Sabit mi?" "Hayır, dönüyor." "Bizim için iyi, onlar için kötü." "Nasıl yani?" "O kadar küçük bir alanda sabit bir kamerayla balıkgözü lens kullanmaları gerekiyordu. Böylece saklanacak kör bir nokta olmazdı. İyi izle, tam bir dönüşün ne kadar sürdüğünü hesapla." Remi denileni yaptı. "Dört saniye." Sam kaşlarını çattı. "Çok fazla bir süre değil. Başka önerin var mı?" "Hayır." "İlkönce sola gidelim." Korumayı sürükleyerek içeri soktular ve basamaklardan inip karşılarındaki koridoru kontrol ederek eğilerek ilerlediler. Yanıp sönen yeşil bir kamera ışığı görmediler. İlerlemeye devam ettiler. Koridor, on metre sonra üzerinde kabartılı kiril harflerinden bir tabela olan meşe bir kapıda son buluyordu. İkisi de Rusça bilmediği halde plakanın tarzı içeriğini belli ediyordu: ÖZEL ALAN. GİRMEK YASAK. Kapı kolu da altındandı. Sam kolu çevirdi ve kapı ardına kadar açılıverdi. Bir başka yuvarlak odaya çıkmışlardı ve bu seferkinin eni on metreydi. Duvarlar ceviz lambriyle, zeminse el dokuma Türk halısıyla kaplıydı.

"Bu bir döşemealtı," diye fısıldadı Remi.

"Pardon?"

"Halı. Bir döşemealtı. Yörükler tarafından dokunur. Aşırı derecede nadirdir ve gerçekten çok pahalıdır. Geçen ay bunlar hakkında bir makale okudum. Halının her bir metrekaresinde neredeyse, elle dokunmuş iki yüz bin ilmik var."

"Etkileyici."

"Evet, ama içimden bir ses bunun odanın tek ödülü olmadığını söylüyor." "Hadi ya." Dairesel duvarlar boyunca her birkaç metreye, her birinde mermer bir temele oturtulmuş farklı bir ordu teçhizatı bulunan ışıldayan cam sandıklar konulmuştu. Her bir sandığın içine kurulmuş halojen lambalar dışında, oda karanlıktı. Kılıç Odası'nın aksine, bu odanın dekorları, bu koleksiyonun sadece Bondaruk'un gözleri için olduğu çok belliydi. Odanın tam ortasında duran yüksek sırtlı deri koltuk bu durumu açıkça gözler önüne seriyordu.

"Belirgin bir şekilde hükümdarlık havası oluşturmuş, değil mi?" diye sordu Sam.

"Tam da bunu düşünüyordum."

Birbirlerinden ayrılıp, her biri sırayla farklı bir sandığı kontrol ederek duvarlar boyunca gezindiler. "İşte gerron denilen bir şey," dedi Sam hasır ve deriden yapılmış uzun, oval kalkanı sergileyen sandığın önünde dururken. "Pers askerleri tarafından kullanılmış."

"Burada da bir Pers kılıcı var," dedi Remi odanın karşısından. "Adı akinakes. Akamanış ordusunun Persli Ölümsüzler taburu tarafından taşınmış." "Görünüşe bakılırsa burada bir tema var. İşte bir sagaris. Bir Pers savaş baltası, aynı zamanda Akamanış İmparatorluğu'ndan."

Her bir tabeladaki yazdan okuyarak turlarına devam ettiler. Kalkanlar, mızraklar, hançerler, uzun yaylar... Aletlerin hepsi I. Kserkses'in eski Pers Akamanış İmparatorluğu'ndandı.

"Sanırım birisinin saplantısı var," dedi Remi kapının yanına geldiklerinde. "Bence de," diye karşılık verdi Sam. "Tahminlerimde yanılmıyorsam, Bondaruk'un gizli yerini bulmuş olabiliriz." "Olabilir, fakat şöyle bir sorun var: Bunların Napoleon'un Kayıp Mahzeni ile ne ilgisi var?"

Lacivert halılı daire şeklindeki odaya geri döndüler. Remi sağ taraftaki kapıya doğru eğildi ve kapıyı açıp içeriye bir daha göz attı. "Hiçbir şey değişmemiş."

"Tamam, yapacağımız şey şu," dedi Sam ve hemen planını açıklamaya başladı. "İçeri girdiğimde eğer kamera dönmeyi keserse kapıyı kapat ve saklanmak için bir yer bul. Bir şey görmüşler demektir ve görevliler yola çıkmış olacaktır."

"Peki ya sen?"

"Sen kendini düşün. Hemen yanına gelirim."

Kapını önünde yer değiştirdiler. Sam, kamera tamamen sağa dönene kadar bekledi ve yüzüstü yatıp kapıdan sürünmeye başladı. Sırtı duvara dayanana kadar sağa doğru yuvarlandı ve diğer kapıya doğru sürünmeye başladı.

Kameranın dönüş hareketinin sesini şimdi duyabiliyordu. Bir kez daha kapının yanma çömelmiş olan Remi tırnaklarıyla kapıya iki kez vurdu: Kamera uzaklaştı. Sam, camın diğer tarafını görebilene kadar kafasını yavaşça çevirdi. Bilgisayarların üstündeki tavanı ve duvarları, kamera olasılığına karşı kontrol etti; bir şey yoktu. Gözünün kenarından kameranın onun bulunduğu tarafa döndüğünü fark etti. Remi tırnağını bir kez vurdu ve eğildi.

Beş saniye geçmişti. Remi iki kez daha vurdu. Sam uzandı ve kapı kolunu çevirmeyi denedi. Kapı kilitli değildi. Sola doğru yuvarlandı ve dizlerinin üzerine kalkıp kafasını canım altında tutmaya özen gösterdi. Remi temiz işaretini verene kadar bekledi ve kolu çevirip kapıyı açtı. İçeriye sürünüp kapıyı arkasından kapattı. Üç saniye soma duvara yapışık bir şekilde kameranın altında ayakta duruyordu. Remi'ye her şey yolunda işaretini verdi. On beş saniye soma Remi her iki kapıdan geçip Sam'in yanına gelmişti.

Kontrol odası, oyuğun iki katı büyüklüğündeydi. Yarı cam duvarın altında iki bilgisayar kulesi ve altmış ekran LCD monitörler taşıyan uzun, beyaz bir plastik masa vardı.

Duvarın beş metre aşağısında başka bir kapı daha görünüyordu.

Sam kamerayı işaret ederek kulağına dokundu. Bir mikrofon olabilir demek istiyordu. Remi anladığını belirterek kafasını salladı.

Hareketlerini kameranın dönüşüne uyduran Sam, ilkönce sola sonra sağa doğru eğildi ve kamerayı daha iyi görmek için parmak uçlarında ayağa kalktı.

"Ses kaydı yok," dedi Remi'ye. "Kapıyı kontrol edeceğim. Sen bana

git de." Üstlerindeki kameranın hareketlerini izleyerek beklediler. "Git." Sam, duvarın altından sağa doğru kayıp kapı kolunu kontrol etti ve kilitli olmadığını gördükten sonra geri geldi. "Şansımız devam ediyor," dedi. "Beni endişelendiren de bu zaten." Kameranın dönüş hızı, diğer kapıyı açmalarına ve içeriye bakıp geri dönmelerine yetecek kadar yavaş değildi. "Şansımızı deneyip riske girmemiz lazım," dedi Sam. "Biliyorum." "Hazır mısınız?" Sam derin bir nefes aldı ve kafasını salladı. Tamamen uzaklaşmasını bekleyerek kamerayı izlediler ve ileriye atılıp kapıdan içeriye girdiler.

Kör edici beyaz bir ışık tarafından karşılanmışlardı. Gözleri daha aksamadan İskoç aksanlı bir ses, "Hey, siz de kimsiniz? Ne yapıyorsunuz?" dedi. Ellerini gözüne siper etmiş olan Sam, Glock'u çıkarıp adamın sesinin geldiği yöne doğrulttu. "Eller yukarı!"

"Tamam, tamam, Tanrı aşkına, lütfen vurma beni."

Gözleri ışığa alışmıştı. Antistatik ve antimikrobik plastik fayansla kaplı zemini dışında her tarafı beyaza boyanmış bir laboratuvardaydılar. Odanın ortasında, etrafı yürüyen taburelerle çevrili dört metreye iki metre boyutunda bir çalışma masası vardı. Raflarda ve masalarda Sam'in tahminiyle, içlerinde sterilizatörlerin, önü cam kaplı soğutma ünitelerinin, iki adet Zeiss marka stereomikroskopun, bir adet polarize floresan mikroskopunun ve bir adet portatif XRF (floresan Xray) cihazının bulunduğu çeyrek milyon dolarlık restorasyon ekipmanı vardı. Formika masanın üstünde Bondaruk'un savaş koleksiyonundan bazı silahlar vardı. Kırık bir mızrak sapı, çift taraflı bir balta kafası, karartılmış ve bükülmüş bir Amerikan İçsavaşı süvari kılıcı. Üçlü, boğumlu çelik halojen lambalar tavandan aşağıyı aydınlatıyordu.

Önlerinde duran adam, kısa boylu ve kulaklarının yukarısındaki bir tutam turuncu saç saymazsak keldi. Dizine kadar gelen beyaz bir laboratuvar önlüğü giyiyordu. Gözleri, kalın siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasında komik bir şekilde büyük gözüküyordu.

"Bu tanıdık bir görüntü," dedi Remi işaret ederek.

Monitörlerin bir tanesi, üzerinde birtakım semboller olan bir deri parçasını yansıtıyordu. "İşte buldum," diye mırıldandı Sam. Soma adama döndü. "Sen kim..." dedi.

Sam lafını bitirmemişti ki adam arkasını dönmüş ve uzak köşedeki duvara doğru fırlamıştı bile. Sam, adamın duvardaki kırmızı alarm düğmesine doğru koştuğunu fark etti.

"Dur!" diye bağırdı Sam. "Lanet olsun!"

Arkada duran Remi harekete geçmişti. İleri atılıp, masanın üzerinden mızrak sapını aldı

ve adama doğru fırlattı. Kolu düğme için uzanmış olan adam inleyerek sendeledi. Kafası duvara çarptı ve baygın bir şekilde yere düştü.

Gözleri şaşkınlıktan açılmış ve silahı hâlâ yukarıda olan Sam, Remi'ye döndü. Remi kocasına bakıp omuz silkti ve sırıttı. "Küçükken çubuk fırlatırdım."

"Belli oluyor. Eminim at nalı fırlatmada çok iyisindir." "Umarım adamı öldürmemişimdir. Ah, aman Tamım, öldürmedim değil mi?"

Sam adama doğru gitti ve eğilip sırtüstü çevirdi. Adamın alnında yumurta şeklinde bir şişlik vardı. Nabzını kontrol etti. "Sadece uzun bir uykuya dalmış. Birkaç gün baş ağrısı çeker, onun dışında bir şeyi yok."

Remi sembolleri gösteren monitörün önünde duruyordu. "Sence Rum Çay'daki şişe mi?" diye sordu Remi. "Umarım öyledir. Eğer değilse, Bondaruk birden fazla şişeye sahip demektir. Çevrene bakın, bir yerlerde olup olmadığına bak."

Nem kontrol dolaplarını, soğutucuları ve çalışma masasının altındaki çekmeceleri kontrol ettiler, fakat ne şişeye ne de etikete dair bir iz buldular.

"Bu muhtemelen dijital bir görüntü," dedi Remi monitörü inceleyerek. "Şuradaki kenarı görüyor musun, sol taraftaki? Rengi iyileştirilmiş."

"Şişeyi Bondaruk'un elinden ne kadar almak istesem de, bize gereken tek şey bu olabilir. Bak bakalım görüntüyü bastırabiliyor..." Sam konuşmayı kesti ve başını yukarı kaldırdı. "Duyuyor musun? Ah, lanet olsun."

Köşede, bir kısmı dolaptan dolayı gizlenmiş gibi duran duvara monte bir video kamera vardı. Kamera dönmeyi durdurdu ve lensi doğruca onlara doğru yöneldi.

"Misafirlerimiz var," dedi Remi.

"Çabuk ol, klavyeyi kontrol et, bakalım etiketin ekran görüntüsünün çıktısını alabilecek miyiz?"

Remi klavyedeki tuşlara basmaya başladığı sırada Sam köşeye doğru koşup kameranın altodaki yayın kablosunu çekip kopardı. Daha soma kapıya koşup ışıkları söndürdü ve, "Tamamdır!" deyip son bir tuşa basan Remi'nin yanına döndü. Lazer yazıcının yeşil ışığı yandı ve çalışmaya başladı.

Kontrol odasından bir kapının gürültülü bir şekilde açılıp kapandığı duyuldu. Birkaç ayak sesi duyuldu ve sonra kesildi.

"Eğil," diye fısıldadı Sam, yüzüstü yatıp Remi'yi de yanına çekerek. "Burada bekle ve çıktıyı al." Sam masanın yanına emekleyip kafasını yukarı çıkardı.

Kapının kolu yavaşça dönüyordu. Sam Glock'u kaldırdı ve nişan aldı.

Lazer yazıcı ritmik bir şekilde vızıldamaya başladı.

"Basıyor," dedi Remi fısıldayarak.

Kapı açıldı ve kontrol odasının LCD monitörlerinde bir gölge belirdi. Sam bir el ateş

etti. Adamı dizinin hemen altından vurmuştu. Adam ığlık atarak yere devrilirken MP5'i plastik zeminde zıplayarak Sam'in birkaç metre ötesine düştü. Sam, Rusça bir şeyler fısıldandığını duydu. Vurulan adam inleyerek kapıya doğru sürünüyordu.

"Tamamdır!" diye seslendi Remi. "Detaylar kusursuz. Bunu kullanabiliriz."

"Buraya gel," diye fısıldadı Sam. Remi köşeden sürünüp Sam'in bileğine dokundu. "Buradayım." Sam döndü ve Glock'u Remi'ye verip, "Git dediğimde kapının ardından üç el ateş et. Cam duvara nişan al," dedi.

"Tamam."

Sam dizlerinin üzerine çöküp derin bir nefes aldı. "Git!"

Remi ileri atılıp ateş etmeye başladı. Cam parçalanmaya başladı. Sam, masanın arkasından takla attı ve sola doğru yön değiştirip MP5'i eline alıp saklanmak için tekrar geri gitti.

"Neyi bekliyorlar?" diye sordu Remi.

"Benim tahminim destek kuvvet veya daha iyi silahlar. İkisinden birisi varmadan buradan çıkmalıyız." Tam da lafın üstüne, kapının köşesinden bir el belirdi ve içeriye bir şey fırlattı. Objeye plastik zemine çarpıp dönerek durdu.

"Yere yat Remi!" diye bağırdı Sam.

Fırlatılan nesneyi tanımlandırmasına yardımcı olan içgüdüleri ve inancıyla hareket eden Sam, ileri zıplayıp objeye futbol topuna vurur gibi vurdu ve kapıya doğru geri fırlattı. Objeye kapının eşiğine geldiğinde patlamıştı. Kör edici beyaz bir ışık ve sağır edici patlama sesi laboratuvarın içini doldurdu. Sam geriye sendeledi ve masanın arkasına yığıldı.

"Bu da neydi böyle?" dedi Remi etkisinden kurtulmak için kafasını sallayarak.

"Flashbang bombası. Özel kuvvetler ve SWAT takımları kötü adamların dikkatini dağıtmak için kullanıyor. Yoğun bir ses ve parlak ışıklar, fakat şarapnel yok."

"Sen nereden biliyorsun?" "Discovery Channel. En azından bir şey öğrendik, burada bir çatışma olmamasını istiyorlar." "Biz de kendi dikkat dağıtıcımızı kullanalım o zaman," dedi Remi, Glock'la bir yeri işaret ederek.

Sam, Remi'nin gösterdiği yere baktı. Aların düğmesinin tam karşısındaki duvarın içinde, üzerinde bir su damlası resmi olan kitap büyüklüğünde fleksiglas bir kutu vardı. "Bu işimizi görür."

"Eğer yapacaksan, iki atış yeter."

"Hazırım."

"şimdi."

Remi ortaya fırladı ve ateş etmeye başladı. Sam duvara doğru atıldı ve MP5'in dipçiğiyle vurarak kutuyu duvardan söktü. Daha sonra kolu aşağıya indirdi.

Hoparlörlerden, ilk olarak Rusça soma İngilizce anons yapan bir kadın sesi duyuldu.

"Dikkat. Yangın söndürme sistemi aktif hale getirildi. Bulduğunuz bölgeyi derhal boşaltın. Dikkat. Yangın söndürme sistemi aktif hale getirildi..."

Sam masanın arkasına geri döndü. "Yağmur yağacak Remi. Çıktıyı koru!" "Katlayıp sakladım bile." "Külotuna mı?" "Daha güvenli bir yere. Fermuarlı küçük bir çanta buldum." Sam, sağ taraflarına doğru, kapı aralığında bir hareketlenme gördü.

Arkasına dönüp hızlı bir şekilde üç el ateş etti. Kontrol odasındaki bir monitör, kıvılcımlar çıkararak patladı ve dumanlar çıkarmaya başladı. Sam, tekrar masanın arkasına daldı.

Gümüş yangın fışkiyeleri tavandan aşağı indi. Birkaç saniye soma bir tıslama sesi duyuldu. Fışkiye uçları etrafa su fışkırtarak patladı. Sam kafasını masanın köşesinden çıkardı ve birisinin oyuktan koşup kapının ardından kaybolduğunu gördü. "Destek gelmeden gidelim," dedi Sam. "Bekle, cephanemi kontrol ediyorum... Dokuz mermim kalmış. Hazır olduğunda söyle." "Ben gidince, kapının girişine üç el daha ateş et ve beni takip et. Hemen arkamda dur, anlaşıldı mı?" "Evet." "Git!"

Sam ayağa kalktı ve hızla harekete geçti. Masanın yanından geçtiğinde sağ eliyle uzanıp, yürüyen taburelerden birini aldı. Kapıdan üç metre ileride, tabureyi önüne getirdi ve ayağıyla itti. Tam o sırada eşikte bir adam belirdi. O anda zaten döne döne ilerleyen tabure, adamın bacaklarına çarptı. Kolları sallanan adam hâlâ duman çıkaran bilgisayar monitörünün üzerine doğru sendeledi. Sam kapıdan geçip MP5'i ters çevirdi ve adamın suratına geçirdi. Adamın burnu korkunç bir çatırdamayla parçalandı. Adam kendinden geçip masadan aşağıya düştü, bacakları hâlâ tabureye takılıydı.

Sam düşen adamın MP5'ini aldı ve Remi'ye verdi.

"Sırada ne var?" diye sordu Remi yüzüne düşen ıslak saçlarını geriye atarak. "Çok anlaşılabilir bir şey değil. Hayatlarımız için kaçacağız." Oyuğun içinden ilerleyerek önce ilk kapıyı, soma kart okuyuculu kapıyı geçtiler ve suyun ayak bileğine kadar yükseldiği koridora vardılar. Tepedeki floresan ışıkları sönmüştü.

"Bir planın var, değil mi?" diye sordu Remi.

"Bir plan diyemem. Belki, bir taslak."

"Benim için yeterli."

Sam, Remi'ye dönüp elini tuttu. "Bunun için hazır mısınız? Yapmak istemediğiniz bir şeyi yapmak zorunda kalabilirsiniz."

Remi gülümsedi. Su, yanaklarından aşağı ve dudaklarından bir dere gibi akıyordu. "Birisini vurmak gibi mi? Merak etme, onlar başlattı."

"İşte benim karım. Tamam, üçe kadar sayıp gideceğiz. Eğilerek git ve korunmak için sola yönel. Kıpırdayanı vur."

"Memnuniyetle."

Sam kapı kolunu tuttu. "Bir... İki..."

Eğilmiş olan Sam kapıyı açtı.

Sera, tavandan giren ay ışığı dışında karanlıktı ve laboratuvar bölümünden ayrı durduğu için de yağmur yağmıyordu. Koridordan gelen su taşmıştı ve zemine doğru fışkırıyordu.

Sam ve Remi, etrafı izleyip beklediler. Sessizlik. Hiçbir hareket yoktu.

Remi fısıldadı. "Neredeler?"

Bir flashbang duvara çarparak ayaklarının dibine düştü. Sam bombayı topuğuyla uzaklaştırıp kapıyı kapattı. Diğer taraftan bir patlama sesi geldi; beyaz ışık çatlakların içinden parladı. Sam kapıyı birkaç santim araladı ve bu sefer onu seranın karşısından gelen fenerler karşıladı.

"Şunu alabilir miyim?" diye sorarak Remi'nin MP5'ini elinden hızla kaptı. "Ateş etmeye başladığımda sağa doğru git. Bir pencereden çıkıp verandaya ulaş."

"Ya sen?"

"Evi başlarına yıkacağım. Git!"

Sam kapıyı açtı ve iki MP5'i de tavana yöneltip tetiklerine bastı. Remi, kambur bir şekilde koşarak verandaya yöneldi, Glock'unun namlusu turuncu kıvılcımlar çıkartarak elinde sarsılıyordu.

Camın muhtemelen güçlendirilmiş olduğunu bilen Sam, tepedeki destek noktalarına nişan aldı. Tiz bir sesle destekler çöktü. Birinci cam tabaka içe doğru çöktü ve parçalanarak aşağıya döküldü. Bu olayı, aşağı inerken palmiye ağaçlarının ve çatlak parmaklıkların arasından kırılarak geçen diğer tabakalar izledi. Rusça bağırışmalar duyuldu, fakat bu sesler ilk cam yere çarptığında, çığlıklara dönüştü. Cam parçacıkları yaprakların arasından mızrak gibi geçerek ve duvarlara saçılarak şarapnel gibi seranın etrafına sıçramıştı.

Remi verandada çökmüş Sam'e çabuk olması için el sallıyordu. Sam kolunda bir acı hissetti, daha soma yüzünün üç ayrı yerinde bir batma hissi. Kafasını aşağıya indirdi ve kolları yukarıda koşmaya devam edip Remi'nin bulunduğu yere gitti.

"Yaralanmışsın," dedi Remi.

"Belki ileride bir düello yaram olur. Hadi gidelim!"

Remi'ye MP5'ini verdikten soma geriye dönüp çitlere doğru koşmaya başladılar. Kollarını önünde kama gibi tutan Sam, birbirine dolaşmış dalların içinden dışarı çıktı ve içeriye uzanıp Remi'yi yanına çekti. Çitlerin öteki tarafında, çatının kalanı çökmeye başladıkça her birkaç saniyede bir kırılan camların seslerini duyabiliyorlardı. Bazısı İngilizce, bazısı Rusça konuşan adamlar birbirlerine bağırıyorlardı. Partinin yapıldığı taraftan da Bondaruk'un misafirlerinin uğultusu duyuluyordu.

Sam ve Remi, soluklanmak ve eşyalarını almak için çimlere çömelmişlerdi. Elli metre ötede malikânenin kayalığa yakın olan duvarı vardı; arkalarında batı kanadı, köşkün ana

bölümü ve doğu kanadı uzanıyordu; otuz metre ileride diken üzümü çalılıklarının hemen karşısında bir dizi çam ağacı sıralanıyordu.

Sam saatine baktı. 04.00. Şafaktan birkaç saat önce.

"Hadi arabalardan birini çalalım," dedi Remi. Ayakkabılarını çıkardı ve yüksek topuklarını söktükten sonra tekrar giydi. "Sivastopol'a doğru deli gibi süreriz ve kalabalık bir yer buluruz. Bondaruk halkın içinde bize bir şey yapmaya kalkışamaz."

"Ona pek güvenme. Her yeri çoktan kapatmışlardır. Unutma, bizi tanıyabileceği tek yol kamera görüntüsü veya fotoğraflarımızı laboratuvardaki adama göstermesi. Şu anda onun tek bildiği şey etrafın cehenneme dönmüş olduğu. Bu gizemi korusak daha iyi olur."

"Nasıl?"

"Geldiğimiz gibi geri dönerek. Kontrol edecekleri son yer geldiğimiz yer olur." "Tünele mi? Ya sonra ne olacak, bota doğru mu yüzeceğiz?" Sam omuz silkti. "O kısma daha gelmedim. Yine de bunun tek şansımız olduğunu düşünüyorum." Remi birkaç saniye düşündü ve, "Tamam o zaman. Umarım yolda giderken bir helikopter veya tank görmeyiz," dedi. "Sen bana bir tank bul Remi Fargo, o zaman hiçbir zaman hız limitinin üzerine çıkmam." "Vaatler, hep vaatler..."

Sam ve Remi'yi, Bondaruk'un malikânesi hakkında bilmedikleri iki şey endişelendiriyordu. Birincisi, Bondaruk'un bekçi köpekleri var mıydı? İkincisi, görevde veya yedekte kaç silahlı adamı vardı, çağrıldıklarında ne kadar zamanda hazır olurlardı? İki sorunun da cevabını bilmeseler de, en kötüsünü ummaya karar verdiler ve hâlâ her yerde karmaşa varken ve Bondaruk bütün korumaları toplama şansı bulamadan oradan gitmek istiyorlardı.

Kambur bir şekilde ara ara durarak çitlerin sonuna geldiler ve yolun temiz olduğunu gördükten sonra açık çimenlik alanın karşısından diken üzümü çalılıklarına doğru koştular. Sam smokininin ceketini çıkarıp Remi'ye verdi ve yüzüstü yatıp dikenli dalların arasından kıvrıla kıvrıla süründü. Remi bir süre sonra Sam'e katılıp kocasının ceketini üzerinden çıkarıp ona uzattı.

"Sende kalsın," dedi Sam. "Sıcaklık düşüyor."

Remi gülümsedi. "Her zaman centilmensin Sam, kolların..."

Sam kollarına baktı. Dikenler gömleğin kollarını parçalamıştı; beyaz kumaş, çizgiler halinde yırtılmış ve kanla lekelenmişti. "Olduğundan çok daha kötü gözüküyor, fakat bu gömlek bizi yakalatacak."

Çam ağaçlarının birkaç metre içerisine süründüler. Sam yeri eşeleyip bir avuç toprak aldı ve gömleğinin önüne, kollarına ve yüzüne sürdü. Remi de aynısını yaptı. Sam gülmekten kendini alamadı. "Görünüşe bakılırsa partiye cehennemden gelmişiz."

"Çok uzakta değil. Bak... orada."

Yüz metre ileride evin köşesinden onlara doğru hareket eden üç tane fener gördüler. "Köpek sesi duyuyor musun?" diye sordu Sam. "Hayır." "Dua edelim de hiç duymayalım."

Hadi." Eğilerek ve yerdeki dallara basmamaya çalışarak ağaçların arasında ilerlediler. Sonra yolun dar bir şekilde kuzey ve güneye ayrıldığı yere geldiler. Kuzeye doğru gidip ahırlara yöneldiler. Çam koruluğuna hiç el değmemişti ve yaşı, yüz veya daha fazlaydı. Bu hem bir nimet hem de lanetti: Birbirlerine girmiş dallar her seferinde emeklemelerine ve yengeç gibi yürümelerine neden olsa da aynı zamanda mükemmel bir gizlenme yeri sağlıyordu. Soluklanmak için durduklarında korumaların ağaçlık kısmın karşı tarafından onlara doğru ilerlediklerini gördüler. Fakat yeşillik o kadar yoğundu ki, adamlar fenerleriyle sadece birkaç metrelik bir mesafeyi seçebiliyorlardı.

"Eninde sonunda birisini gönderecekler," diye fısıldadı Sam. "Fakat şansımız varsa çoktan gitmiş olacağız."

"Ahırlara ne kadar mesafe kaldı?"

"Düz bir hat olarak düşünürsek dört yüz metre, fakat buradaki koruluk zikzaklar çiziyor, yani hemen hemen iki katı kadar. Hazır mısınız?"

"İşaretini bekliyorum."

Yirmi dakika boyunca, her on adımda bir durup etrafı izleyerek ve dinleyerek koruluğun içinden ilerlediler. Sık sık fenerleri veya bezen yüzlerce metre uzakta, bezense Sam ve Remi'nin kıpırdamaya cesaret edemeyip yüzüstü yatmalarına neden olacak kadar yakın bir şekilde malikânenin çevresinde kıpırdayan gölgeler gördüler.

Sonunda koruluk seyrelmeye başlamıştı ve yol, tam karşısında ahırların güney duvarını görebildikleri açık bir çimlik alana doğru açılmıştı. Sam biraz ilerleyip küçük bir keşif yaptıktan sonra Remi'nin yanına geri döndü. "Partinin olduğu yer sağımızda kalıyor. Misafirler gitmiş, fakat arabaların hepsi hâlâ otoparkta."

"Bondaruk muhtemelen onları içeriye alıp sorgulamak için bekletiyordur," diye mırıldandı Remi. "Hiç şaşırıyorum. Herhangi bir bekçi göremedim, birisi dışında. Şansımıza o da tam ahırların köşesinde, girişin hemen yanında duruyor." "Adamı indirebilir miyiz?" "Uçamadıkça hayır. Kafası bir oraya bir buraya dönüp duruyor. Alanın yarısını bile geçmeden beni duyar. Fakat bir fikrim var." Sam planını açıkladı. "Ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Remi. "Altmış yetmiş metre." "Ahırların çatısının üzerinden. Uzun bir mesafe." Birkaç dakikayı golf topu büyüklüğünde bir düzine taş toplayarak ağaçların etrafında geçirdiler. Sam taşlardan birini eline aldı ve açık alanın kenarına yürüyüp korumanın başka tarafa bakmasını bekleyerek fırlattı. Taş çatının üzerinden geçti. Sam geri dönüp hızla koştu.

Sessizlik. "Kaçırdın," diye fısıldadı Remi. Sam başka bir taş alıp aynı şeyi yine yaptı. Bir kez daha kaçırmıştı.

Soma üçüncü ve dördüncü. Sam beşinci taşı aldı ve bir çift zar gibi kafasına dokundurup Remi'nin dudaklarına doğru uzattı. "Şans için." Remi gözlerini devirdi fakat söz dinler bir şekilde de taşa üfledi.

Sam dışarı çıkıp atacağı anı bekledi ve taşı fırlattı. İki saniye geçti. Otoparktan bir şangırtı duyuldu ve bunu bir araba alarmının sesi

takip etti. "Birisinin gemisini batırdım," dedi Remi. Alarının etkisi çok hızlı ve etkileyici olmuştu. Ahırın kapısındaki koruma dönüp otoparka doğru koşmaya başlamıştı. Malikânenin diğer tarafından da bağrışlar duyulmaya başlandı.

Sam ve Remi birden atılıp duvara doğru koştu ve hedeflerine on saniyede vardılar. İlerilerinde beş veya altı korumanın aceleyle parti bölgesinin karşısından çitlere doğru koştuklarını gördüler.

"Git," dedi Sam. Dışarı çıkıp köşeyi döndüler ve kapıdan alma girdiler.

Daha iki adım bile gitmemişken önlerinden devasa bir karaltı yükseldi. Simsiyah bir Arap atı saha kalkmış, ön ayaklarıyla havayı dövüyordu. At, derin bir şekilde soluduktan soma tekrar yere inip geçidin içinden dörtnala koşmaya başladı ve ahı kapısından fırlayarak gözden kayboldu.

Sam'in arkasındaki kapı açıldı. Koruma, ilk Remi'yi gördü ve ona doğru yönelip MP5'ini kaldırdı. Adam bir laf bile edemedi Sam ortaya çıkıp adamın şakağına bir darbe geçirdi. Adam yana doğru sendeleyip yere düştü. Remi, adamın silahını alırken Sam de kapıyı kapatıp kapının kol demirini yerine taktı. Dışarıdaki çakıllardan gelen bot seslerini duyabiliyorlardı.

"Bu kadar gizli kaçış yeter," dedi Sam mırıldanarak. "Şu noktada, her türlü çıkış şekline razıyım," dedi Remi karşılığında. Arkalarını döndüler ve eyer ahırına doğru koşmaya başladılar.

Tam eyer ahırının girişine ulaştıkları anda ahırın kapısı vurulmaya başlandı. Sam ve Remi içgüdüsel olarak arkalarına dönüp baktılar. "Ne kadar sürer sence?" diye sordu ve Sam'i dolaba doğru takip etti. Gizli kapının yanına diz çöktüler.

"Biz ateş etmeye başlamadan önce otuz saniye, onların akıllanıp pervazın altından atmak için bir şey bulup mandalı açmaları için bir otuz saniye daha. İki dakika, daha fazla değil," dedi Sam.

"Şu bahsettiğin plan."

"Taslak."

"Her neyse. Anlat bakalım."

Sam planı on saniyede açıkladı. "Sadece kaçmak için koşabiliriz de," dedi Remi.

"Yalnız büyük bir problem var. Eğer düşündüğümden daha hızlılarsa kayalıklarda yakalanırız. Bizi keklik gibi avlarlar. Benim yöntemimle en azından saklanmamız için bir yer olur ve hatta belki onları geri bile döndürebiliriz."

"Haklısın. Tamam."

"Zor kısmı ben hallederim; sen gerekli şeyleri toplu. Eğer bunu doğru yaparsak onları yavaşlatmaya yeter, hatta belki onları geri döndürmeye."

"Daima iyimserlik."

Sam eğilerek eyer ahırına tekrar girdi ve masanın sandalyesini alıp dolabın içine koydu.

Kapıyı kapattı ve sandalyeyi kapı kolunun altına sıkıştırdı. Remi çoktan gizli kapıyı açmış ona doğru geliyordu. Sam karısını izledi ve kapıyı arkasından kapattı.

Fenerleriyle yönlerini bulan Sam ve Remi, çalışmaya başladılar. Sam, duvarın altındaki maden vagonlarını kol gücüyle çekiyor ve raylara yerleştiriyor, Remi ise tünelden aşağıya, kayalığın girişine doğru koşuyordu.

Uzaklardan bir yerden otomatik silah sesleri duyuldu.

"İyi tahmin!" diye seslendi Remi karanlığın içinden.

"Aslında biraz yanılmayı umuyordum, üç veya dört saatle," diye karşılık verdi Sam, ikinci vagonu raya iterken. Bir dakika sonra üçüncüyü raylara oturtmuştu. Remi, kucak dolusu gaz lambasıyla koşarak geldi. Her vagonun içine ikişer üçer lamba fırlattı.

Tepelerindeki silah sesleri susmuştu. "Şu an kafalarını kullanıyorlar," dedi Sam. Birlikte tünelden aşağıya koşup bir düzine daha gaz lambası topladıktan sonra geri döndüler ve onları da vagonların içine attılar.

"Yanması için malzeme," dedi Remi ve tekrar harekete geçtiler. Tahta alet çantalarından botlara ve tulumlara, çürümüş kuru halatlara kadar yanabilecek her şeyi toplayıp geri döndüler ve topladıklarını üç gruba bölüp üç vagona dağıttılar.

"Hissediyor musun?" diye sordu Remi. Sam yukarıya baktı ve kayalığın girişinden rüzgâr geldiğini fark ettiler. "Bu, bizim için iyiye işaret."

Sam, Swiss Army çakısıyla tulumları keserek üç adet fitil yapıp her birini düğümledi ve düğümlü kısımları birlikte en öndeki vagonun zeminine sarkıttı.

"Bekleyelim mi yoksa..." diye sordu Remi. Eyer ahırının kapısının bulunduğu yönden sesler geldi. "Sormadım farz et," dedi Remi. Remi fitilleri tuttuğu sırada Sam, çakmağını kullanarak her birini yaktı. Tam olarak alev aldıklarından emin olduktan sonra, Remi ikisini Sam'e uzattı ve

Sam de onları ilk iki vagonun içine fırlattı. Remi kendisininkini en yakın vagona attı ve geri çekildiler.

Hiçbir şey olmamıştı.

"Hadi ama..." diye homurdandı Remi.

"Bende bundan korkuyordum. Gaz çamurlu olabilir."

Tünelin aşağısından çatırtılar duyuldu ve bunu açılan bir kapının sesi izledi.

Sam, sinirden çenesini devamlı sıkarak vagonlara baktı. "Lanet olsun!"

Vagonlardan biri aniden alev aldı ve tepesinden siyah bir duman çıkmaya başladı. İkinci ve üçüncü vagon da tutuştu ve saniyeler içinde kalın bir duman bulutu tepelerinde birikti. Rüzgârla hareket eden duman, kesişme noktasına ve yan tünellere ilerlemeye başladı.

Öksüren ve gözleri yaşaran Sam ve Remi, vagonlardan uzaklaştılar. "Eğer bu onları

yavaşlatmazsa hiçbir şey yavaşlatmaz," dedi Sam.

"Sonunda bu partiden ayrılabilir miyiz?" diye sordu Remi.

"Bayanlar önden."

Tünelden aşağıya doğru koşular ve girişte durdular. Dışarıda sis iyice çökmüştü ve erozyon köprüsü hafif ay ışığıyla aydınlanıyor, dalgalar yükselip kayalığın yüzüne çarpıyordu. Duman bulutu rüzgâra rağmen tünelden aşağıya, onlara doğru geliyordu ve dumanla birlikte öksürük ve öğürtüler duyuluyordu.

"Suya ulaştığımızda akıntının bizi götürmesine izin vereceğiz. Sahil boyunca kuzeyden güneye doğru akıyor olmalı. Balaklava, sahilin sadece beş kilometre aşağısında. Oradan karaya çıkarız."

"Tamam."

"Çıktı hâlâ sende mi?"

Remi hafifçe belini sıvazladı. "Güvende."

Sam kenara gelip aşağıya baktı. O sırada kulağının dibinde bir mermi vızıldadı. Geriye çekildi ve hemen yere yattılar.

Remi'nin nefesi kesildi. "Ne..."

"Aşağıda bir devriye botu var," dedi Sam. "Sivri kayalıkların hemen

altındalar." "Kapana kısıldık." "Kısılmadık. Hadi gel." Remi'yi ayağa kaldırdı ve tünelden aşağıya koşturmaya başladılar. "Ne düşündüğünü bana da söyler misin?" dedi Remi. "Zaman yok. Anlayacaksın. Sadece raylardan ayrılma." Her bir adımda duman daha da arttı ve sonunda fenerlerin ışıkları bile gözükmez oldu. El ele tutuşan Sam ve Remi, kafalarını aşağıda tutup dumandan korunmak için gözlerini kısarak koşturmaya devam ettiler. "Neredeyse vardık," diye seslendi Sam ve boş elini ileriye uzattı. Öğürmeler ve öksürükler daha yakından gelmeye başlamıştı, neredeyse bütün çevrelerini sarmıştı. Birisi Rusça bir şeyler bağırdı ve bunu sinirli bir ses İngilizce konuşarak takip etti. "Geri... Geri çekilin!"

Sam'in ayağı takıldı ve düştü, yanında Remi'yi de düşürdü. Ayağa kalktılar ve ilerlemeye devam ettiler. Sam'in etrafı yoklayan eli sıcak bir şeye değdi ve hemen geri çekti. Dizlerinin üzerine çöküp Remi'yi yanına çekti. Yakınlarda bir yerde birkaç kişi, çakılların üzerinde koşuyordu. Dumanın içinden bir fener ışığı geldi ve kayboldu.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Remi.

Sam, buna karşılık parmaklarıyla hızlı bir şekilde vurdu. "Ceketini çıkar." Remi denileni yaptı. Sam, ellerini ceketinin kolundan içeriye çekti ve ceketini top şekline getirdi. "Fırın eldiveni," diye açıkladı Sam.

Remi şimdi anlamıştı. "Denizaltı bombası?"

"Aferin."

"Akıllı çocuk."

"Döndürmeye başladığım anda arkamdan beni it."

"Tamam."

Sam kambur bir şekilde vagonun diğer tarafına geçti ve vagonu itmeye çalıştı. Vagon yerinden oynamadı. Sam, tekrar denedi. Yine başarısız oldu. Sonra metalik bir ses ve ardından Remi'nin fısıltısı duyuldu. "Fren açıldı. Tekrar dene."

Sam derin bir nefes alıp çenesini sıktı ve vagonu ittirdi. Araba, çelik gıcırtilarıyla ileriye fırladı. Tünelin içinde silah sesleri yankılandı, fakat Sam buna aldırılmayıp itmeye devam etti. Sam, Remi'yi geçti ve Remi arkasına geçip kocasının belinden ittirmeye başladı. Vagon hemen hız kazanmıştı. Rüzgârın savurduğu alevler kuyruklu yıldız gibi başlarının üzerinden geriye gidiyordu.

Duman birden yoğunluğunu kaybetti. Tünelin girişi, önlerinde belirdi. "Durduruyorum," diye bağırdı Sam ve geriye yaslanıp topuklarını çakıllara gömdü. Kollan Sam'in beline sıkıca sanlı olan Remi de aynısını yaptı. Vagon yavaşlamıştı. Dört metre... İki metre... Sam kafasından hızlı bir hesap yaptı ve süratin uygun olduğuna karar verip vagonu bıraktı. Birlikte arkaya sendeleyip yere düştüler ve alev almış vagonun burnunu girişin ağzında gördüler.

Üç saniyelik bir sessizlikten soma gürültülü bir çarpışma sesi geldi.

Sam ve Remi girişe doğru ellerinin ve dirseklerinin üzerinde emekleyerek uçurumun ağzından aşağıya baktılar. Şimdiden yansı alevler içinde kalmış devriye botu iskeleye doğru sola yatmıştı ve kış tarafındaki bir delikten yukarıya sular fışkırıyordu. Birkaç saniye soma bir çift kafa yüzeye çıktı; birisi yüzerek uzaklaşmaya başlamıştı, fakat diğeri hareketsizdi. Bot suyun içine batarak gözden kayboldu.

"Sanırım tam on ikiden dedikleri şey bu," dedi Remi ve sırtüstü yatarak bir oh çekti. Sam de aynısını yaptı. Kara duman kafalarının üzerinde tünelden fışkırıyordu ve köprüye doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Evet," dedi Sam, "Sanırım buradaki işimiz tamamen bitti. Bugünlük bitirelim mi?"

"Evet, lütfen."

MONACO

Yvette FournieDesmarais, ela gözleriyle elindeki kahve fincanının üstünden bakarak Sam'in Elbe'deki macerayı anlatmasını dinledi. Sam, hikâyeyi anlatırken, Umberto'nun onlara neredeyse ihanet ettiğini hikâyeden çıkarmıştı.

"Sonra," dedi Sam, "Nisporto'ya gittik ve anakaraya geri döndük." "Çok şaşırtıcı," dedi Yvette. "İkiniz gerçekten de ününüze yakışır bir şekilde yaşamayı biliyorsunuz."

Sabahın erken saatleriydi ve üçü, Yvette'nin Point de la Veille'ye nazır villasının verandasında oturuyorlardı. Güneş, Akdeniz'in sakin sularına yansıyor parıltılar saçıyordu.

Sam ve Remi, Bondaruk'un devriye botunun erozyon köprüsünün altında dibe batışını izledikten sonra demir merdivenden aşağıya inmiş ve suya girmişlerdi. Bota ait bir çift can yeleği bulup onlara tutunmuş ve kendilerini akıntıya bırakıp sahil boyunca güneye doğru yol almışlardı. Güneş ufkun üzerinde yükselirken Bondaruk'un malikânesinin üzerinde biriken siyah duman bulutunu izleyerek ve itfaiye araçlarının yükselen siren seslerini dinleyerek akıntı boyunca sürüklenmişlerdi. Kuzeye doğru birçok kez Bondaruk'un devriye botlarını görmüşlerdi, fakat botların mürettebatı dikkatlerini malikânenin altındaki kayalıklara vermişti.

Suya girmelerinden bir saat soma, kendilerini Balaklava'nın kuzey sahillerinde bulmuşlar, karaya çıkıp şehir merkezine gitmiş ve Selma'yı aramalarından iki saat soma bir limuzinle yüz elli kilometre mesafedeki Kerch'e doğru yola çıkmışlardı. Selma'nın talimatlarıyla, Sam ve Remi'nin pasaportlarını, kredi kartlarını ve Yevpatoria'daki bagajlarını toplamış olan bir görevli onları bekliyordu. Tam bir saat sonra İstanbul'a giden özel bir uçağın içindeydiler.

Sam ve Remi, Selma'nın, Bondaruk'un labarotuarından çaldıkları çıktığı deşifre edebilmesine kadar bekleme pozisyonunda olduklarını ve yeniden toplanmak için güvenli bir yere ihtiyaç duyduklarını bildiklerinden dolayı Yvette'yi aramışlardı. Yvette büyük bir mutlulukla ve aceleyle eski SAS korumasını özel uçağıyla çifti almak için görevlendirmişti.

"Dürüstçe söylemek zorundayım. Umberto her şeyi itiraf etti," dedi Yvette. "Kendinden gerçekten çok utanmıştı."

"Kendini bağıslattı," dedi Remi. "Hem de fazlasıyla."

"Katılıyorum. Ben de ona dedim ki, eğer Fargo'lar affettiyse ben de affederim."

"Merak ettim. Carmine Bianco'ya ne oldu?" diye sordu Sam.

"Kim?"

"Korsikalı gangster ve Elbe polisi."

"Oh, o adam... Sanırım şu anda İtalyan hükümetinin misafiri. Cinayete teşebbüs gibi bir şeyden tutuklu." Sam ve Remi güldü. "Evet," dedi Yvette. "Laurent'in günlüğü işinize yarıyor mu?" "Hem yarıyor hem de zorluyor," dedi Remi. "Kullandığı şifre komplike ve

çok karmaşık, falat eğer birisi onu çözecekse, bu kişi Selma'dır." Villaya vardıkları anda çıktığı Selma'ya fakslamışlardı. Langdon bir sürahi taze kahve ile belirip herkesin fincanını doldurdu. "Peki Langdon, cevap ne?"

"Anlayamadım efendim?"

"Bayanın evet diyebilecek kadar sağduyusu var mı?"

Langdon öksürerek boğazını temizledi ve dudaklarını büzdü.

"Ah, Tamı aşkına Langdon..." dedi Yvette. Sonra Sam ve Remi'ye döndü. "Çok çekingen ve görgülüdür. Langdon iyi haberi paylaşmak için iznin var. Hadi, söyle onlara."

Langdon çok hafif bir şekilde gülümseyip, "Evet efendim, benimle evlenmeyi kabul etti," dedi.

"Tebrikler."

Remi kahve fincanını kaldırdı. "Damat adayına."

Üçü, yüzü kızaran Langdon'a kadeh kaldırdı. Langdon teşekkür etmek için kafasını salladı ve homurdandı. "Madam, eğer başka bir şey yoksa..."

"Kalp krizi geçirmeden git Langdon."

Langdon gözden kayboldu.

"Ne yazık ki, bu onu kaybedeceğim anlamına geliyor," dedi Yvette. "O şimdi meşgul bir erkek. Bir jigolo diyebiliriz." "Eğer becerebilirsen çok da kötü bir iş değil," dedi Sam. Remi hafifçe kocasının koluna vurdu. "Düzgün davran Fargo." "Sadece dışarıda çok daha kötü işlerin olduğunu söylüyorum." "Yeter."

Yarım saat boyunca kahve içip muhabbet ettiler ve sonra Langdon geldi. "Bay ve Bayan Fargo, Bayan Wondrash sizi arıyor."

Müsaade istediler ve Langdon'u çalışma odasına kadar takip ettiler. Yvette'nin MacBook Air dizüstü bilgisayarı bahçeyi gören kızıl kahverengi masanın üzerinde açık duruyordu. Langdon çoktan bilgisayarın önüne bir çift tabure koymuştu. Sam ve Remi oturduğu anda, Langdon dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Ekranda Selma'nın La Jolla'daki çalışma odası gözüküyordu. "Selma, orada mısınız?" diye seslendi Sam. Pete Jeffcoat'un yanık tenli yüzü kameranın önünde belirdi. Pete gülümsedi. "Selam Sam. Selam Remi."

"Nasılsın Pete?" "Daha iyi olamazdım." Pete'nin neşeli tavırları sını tanımadı. Her zaman kötü bir şeyden iyi bir şey yaratabilirdi. "Ya Wendy?" "O da iyi. Buraya kapandığı için biraz kafası bulanık. Korumalar çok iyi ama biraz sıkılar." "Sizin iyiliğiniz için," dedi Sam. "Umarım yakında bitecek." "Elbette, endişelenmeyin, biz iyiyiz. Hey, işte başkumandan..." Pete görüş alanından kayboldu ve onun yerine, kameranın önündeki bir tabureye oturan ve bir çay poşetini her zamanki gibi içinden dumanlar çıkan bir bardağa batıran Selma geçti. "Günaydın Bay ve Bayan Fargo." "Günaydın Selma." "İlkönce iyi haberi mi, yoksa kötü haberi mi istersiniz?" "İkisini aynı

anda ver," dedi Sam. "Bir yara bandını çıkarır gibi." "Nasıl isterseniz... Faksladığınız çıktı işe yaradı. Çok iyi bir görüntü, yüksek çözünürlük. Görüntüyü bir somaki şifre dizesini çözmek için kullandım. Kötü haberse, bilmeden hiçbir şey anlamadık. Belki siz daha iyi anlarsınız." Selma yazı panosunu masadan aldı ve okumaya başladı:

"Acılı Ev Sakinleri kehribarın içinde sıkışmış; Tassilo ve Pepere Gibbous Baia, Hac yerini güvende tutar; Ionia'nın Dâhisi, adımları rakiplerin mücadelesi; Bir Quoin üçlüsü, dördüncü kayıpları Frigisinga'ya giden yolu gösterecek."

"Bu kadar," dedi Selma. "Standart BlowfishW şifrelemesiyle iPhone'larınıza eposta yolladım. Üzerinde çalışıyoruz, fakat bunun en sonucusundan çok daha zor olduğu kesin."

(1) 1993 yılında Bruce Schnider tarafından DES'e alternatif olarak geliştirilen, simetrik, anahtarlamalı bir blok şifreleme yöntemidir.

"Bence de," dedi Remi şimdiden düşüncelere dalarak.

"Selma, en son dizedeki kelime co..."

"QUOIN diye okunuyor."

"Öyle olduğuna emin misin?"

"Eminiz. Üç kez kontrol ettim, soma Pete ve Wendy'ye kontrol ettirdim. Neden?" "Quoin mimari bir terim. Birkaç anlamı var. Bir temelin kilittası veya dış cephenin temel taşı anlamına geliyor." "Ama neyin?" dedi Remi. "En önemli soru da o. Bilmecenin diğer kısmında cevaplandığını düşünmek zorundayız."

"Tabii başka anlamlarından biri değilse," dedi Selma. "Quoin aynı zamanda baskı sistemleri ve donanmayla ilgili. İlki, harf kalıplarını sabit tutmaya yarayan bir alet. İkincisi bir topun namlusunu kaldırmak ve indirmek için kullanılan bir blok."

"Bir blok mu?" dedi Remi. "Yani takoz gibi mi?" "Evet, sanırım öyle." "O zaman temel taşlarıyla veya takozlarla ilgili bir şey." "Sözcüğü genel anlamıyla düşünürsek öyle," diye cevap verdi Sam.

"Ama eğer metafor olarak düşünürsek her şey olabilir; bir takoz, nesnelere hem destekleyebilir hem de ayılabılır. Aynı şey temel taşı için de geçerli." "Kaynağın diğer kısmına ihtiyacımız var," dedi Remi. "Çalışmaya başlayacağız Selma, teşekkürler."

"Gitmeden önce söyleyeceğim iki şey daha var. Çalışma sırasında, aynı zamanda Laurent'in günlüğünü de çözüyorum ve sanırım onun ve Napoleon'un üzerinde kocaman bir X olan harita çizmek yerine neden şifre ve bilmeceyle uğraştıklarını buldum.

"Laurent'e göre Napoleon, Saint Helena'ya ulaştıktan hemen soma bunalıma girmiş. Elbe'deki sürgünden kaçmış, fakat sadece dört ay sonra Waterloo'da yenilmişti. Laurent'e, kendisinin kaderinin belli olduğunu söylemişti. Saint Helena'daki sürgününde öleceğinden çok emindi."

"Haklıymış," dedi Sam.

"Bu da mirası hakkında düşünmeye başlamasına neden olmuş," diye devam etti söze Selma. "İkinci karısı olan Marie Louise'den bir oğlu vardı, Napoleon Francis Joseph Charles, yani II. Napoleon. Napoleon, Waterloo'da kaybedince tahtını oğluna bırakmıştı. Oğlu da müttefikler Paris'e girip onu tahttan indirene kadar sadece iki hafta hükmedebilmişti.

"Napoleon'un kalbi kırılmıştı ve öfkeliydi. Eğer oğlu "gerçek Bonaparte karakteri" sergilemiş olsaydı bunların hiçbirinin olmayacağını düşünmüştü. Bu arada oğlan daha sadece dört yaşındaydı."

"Babasının ününe ayak uydurması çok kolay olmazdı," dedi Sam.

"İmkânsız, derim ben. Her neyse, Napoleon, Laurent'e, düşmanlarını şaşırtacak, yeni imparatorun zekâsını sergileyecek ve Napoleon'un şanının tekrar yükselmesine yardımcı olacak ödüle yönlendirecek bir 'bulmaca haritası' yaratmasını emretmişti ne yazık ki," diye devam etti Selma. "II. Napoleon, müttefikleri onu tahttan indirdikten sonra Avusturya'ya gönderildi. Ona Reichstadt dükü unvanı verildi ve 1832'de tüberkülozdan ölene kadar orada sözde esir olarak tutuldu. Anladığım kadarıyla ne bir daha tahta geçmeye çalışmış ne de haritayı izlemiş. Fakat Laurent, neden öyle olduğu konusunda açık konuşmamış.

İkinci ufak gizemimize gelirsek, Napoleon ve Laurent bulmaca ipuçları için neden şarap şişelerini seçti? Laurent'in yazılarına göre Napoleon Lacanau üzüm türünün yok edilmesini emretmiş; tohumlar, üzüm bağı, her şeyi, fakat bunun, bu işlere olan ilgisiyle bir bağlantısı yokmuş. Napoleon Bonarparté'in başkasının eline geçmesini istemediği şey şarapmış. Eğer şişelerden biri saklandıktan yerlerden çıkarılırsa, müzeye konur veya özel koleksiyonlarda yer bulurdu, aynı zamanda şişelerin sırrını bilen Bonaparte soyundan biri gelene kadar güvende olurlardı."

"O zaman baba, oğullarının hırsı konusunda pek de emin değilmiş," dedi Remi. "İşini sağlama almış." "Öyle gözüküyor. Napoleon oğluna tahtını devredince Birinci Napoleon Vekâlet Yasası devreye girmiş. Bu yasa II. Napoleon'u yasal vâris yapıyordu; bunun başarısız olması, vekâletin Napoleon'un büyük kardeşi Joseph'e ve aynı soydan gelen erkeklere, soma küçük kardeşi Louis'ye ve onun erkek soyuna geçmesine neden oluyordu."

"Hiçbiri de yolu izlememiş," dedi Remi.

"Bilmiyorlarmış bile," diye cevapladı Selma. "Hâlâ o bölüm hakkında çalışıyoruz. Her iki şekilde de, Napoleon ve Laurent'in girdikleri bütün zahmetler boşa gitmiş. Biz bulana kadar, hiç kimse onların büyük planını fark edememiş."

"Ve şimdi sadece biz ve Bondaruk biliyoruz," dedi Sam.

"Bunların hepsi çok üzücü. Napoleon çaresiz, zavallı bir paranoyakmış ve sadece aile adını kurtarmak için birini bekliyormuş. Düşününce, bu adam gücünün doruklarında olduğu zamanlarda Avrupa'nın büyük bir kısmına sahipmiş."

"Despot bir hükümdar, en çok kendisine despotluk yapar," dedi Sam. "Nasıl?" "George Herbert'tan bir alıntı. Galli bir şair. Napoleon'dan bahsettiğini hiç sanmıyorum, fakat kesinlikle ona uyuyor. Selma, Laurent'in bahsettiği şu ödül... Günlükte bunun hakkında başka bir şey yok mu?" "Şu ana kadar yok." "Bence para," dedi Remi. "Veya paraya dönüştürülebilecek bir şey,

erkeklerden birinin bir ordu kurması için bir ganimet sandığı." Sam kafasını salladı. "Bu kadarı Fransa'ya ve hatta Avrupa'ya yeniden hükmedecek yeni bir Bonaparte'a yeter."

Semra'dan ayrılıp verandaya geri döndüler. Merdivenleri yaralamışlardı ki Sam'in telefonu çaldı. Ekranı baktı. Arayan Rube Haywood'du. Hemen hoparlörü açtı.

"Sanırım, Bondaruk'un kirli çamaşırlarını buldum," dedi Rube. "Seni dinliyoruz." "Bondaruk'un İranlı eğitmeniyle konuşması için gönderdiğim adam." "Arif Gasemi," dedi Remi.

"Evet. İlk başta Gasemi'nin ağız biraz sıkıymış, fakat sonunda açılmış. Ruslar'la olan sınır savaşı boyunca Bondaruk'a yardım ettiğini kabul etmiş. Bu bölüm konusunda detaylar biraz üstünkörü, ama bu süre içinde bir zaman da Bondaruk eski Pers krallarından birinin soyundan geldiği fikrine kapılmış. Kralın adı..."

"I. Kserkses," dedi Sam.

"Evet o, nereden bildin?"

Sam çok fazla detaya girmeden Bondaruk'un malikânesinin içindeki özel Akamanış İmparatorluğu müzesini anlattı. "Alın işte size onay," dedi Rube. "Bu konu hakkında Gasemi ne düşünüyor mu?" diye sordu Sam.

"Bondaruk'un I. Kserkses soyundan gelebileceğini düşünüyor muymuş?"

"Olası olduğunu düşünmüş, fakat onun hakkında anlamanız gereken şey adamın biraz kaypak olduğudur. İngilizler üç dört kez kontrol etmeden onun sözüne güvenmezler."

"Kafadan sallamak için garip bir hikâyeye benziyor," dedi Remi.

"Ben de öyle düşündüm," diye cevap verdi Rube. "Her iki durumda da Bondaruk bunu araştırmak için milyonlar harcamış, yani tamamen deli olmadıkça bu iddiasını destekleyecek bazı deliller bulmuş olabilir; en azından kendi kafasında."

"Remi, Kholkov'un Marsilya'da bize ne söylediğini hatırlıyor musun? Bondaruk'un amacı konusunda?" dedi Sam.

Remi, konuşmayı ve Kholkov'un söylediklerini hatırlayarak gözlerini kapadı: Parçaların aile mirasım içerdiğini söyleyebiliriz. Bondaruk sadece uzun zaman önce başladığı şeyi bitirmek istiyor... ' "

"Bu Kserkses durumu bir anahtar olabilir," diye yanıt verdi Sam. "Ama 'parçalar' neler? Kserkses'in çok önce kaybettiği bir şey mi?"

"Selma ve çetesi için başka bir görev."

"İddiasının doğru olup olmaması önemli değil. Ona inanıyor ve bütün hareketlerine o yön

veriyor. Neyin peşinde olduğu başka bir hikâye. Bunu bulun, işte o zaman yolu yarılabilir olursunuz," dedi Rube.

"Yani başladığımız yere geri geldik," dedi Sam. "Kserkses ve Akamanış İmparatorluğu'nun, Napoleon'un Kayıp Mahzeni ile ne ilgisi var?"

Sam, titreyen iPhone'unun sesiyle uyandı. Telefona baktı. LED ekrandaki kırmızı numaralar 03.12'yi gösteriyordu. Sam telefonu eline aldı ve arayan kişinin kimliğine baktı: GIZLI .

Cevap verdi. "Alo?" "Yüz yüze konuşmanın zamanının geldiğim düşünmüştüm," dedi bir ses. "Aracılar olmadan."

Hâlâ tam olarak uyanmamış olan Sam'in adamın sesini seçmesi birkaç saniye sürmüştü. "Uyandırdın beni Bondaruk. Çok kötü bir davranış. Telefonumu nasıl bulduğunu söylemezsin herhalde?"

"Para çok iyi bir araçtır Bay Fargo."

"Para sadece paradır. Onunla ne yaptığın önemlidir."

"Tam iyi insanlar gibi konuştunuz."

Remi kalktı ve Sam'in yanına oturdu. Sam, Remi'nin soran gözlerine

cevap olarak sadece ağzını oynatarak Bondaruk dedi. "Ne istiyorsun?" dedi Sam. "Merak ediyorum. Partide siz de aramızdaydınız değil mi?" "Kılıç Odası 'ndaki dersin sırasında hemen yanında duruyorduk. Sen

konuşurken herkes sussun istiyordun." "Cesursunuz, her ikiniz de, hakkınızı vermeliyim. Evime gizlice girdiniz Bay Fargo. Eğer başka biri olsaydınız çoktan..." "Ölmüştük. Tehditleri geç ve söyleyeceğin şeye gel. Uykuma devam etmek istiyorum."

"Size son bir şans veriyorum. Birlikte çalışalım. Her şey bittiğinde, siz şişeleri alırsınız, ben peşinde olduğum şeyi alırım ve ayrı yollara gideriz. Kimse zararlı çıkmaz."

"Neyin peşinde olduğunu demişken... Laboratuvarların altındaki özel Pers oyun odalarıyla ilgili değildir herhalde değil mi?" Bondaruk cevap vermedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Sam. "Bondaruk, sence de bu Kserkses sevdasını biraz ileri götürmüyor musun? Hiç sağlıklı bir şey değil."

"Hata yapıyorsunuz Bay Fargo."

"Bize göre bütün hataları siz yapıyorsunuz. Bu arada, adamlarınızın San Diego'daki evimizi gözetlediklerini biliyoruz. Eğer yoldaki bir gazeteye bile dokunurlarsa, San Diego polislerinin yarısı üzerlerine üşüşür."

"Anlaşıldı. Son kez kibarca rica ediyorum."

"Uyardığın için teşekkürler."

Sam telefonu kapattı.

"Özel Pers oyun odası? Çok yaratıcı."

"Benim de böyle anlarım oluyor."

Ellerinde bilmecenin son dizesi ve Yvette'nin geniş bant internet bağlantısı bulunan Sam ve Remi, kendilerini çalışma odasına kapatıp çalışmaya başladılar. Zarif ev sahibeleri Yvette, Langdon'a aperitif ve içecek, kalem ve kâğıt, ikinci bir dizüstü bilgisayar, bir metreye iki metre bir beyaz tahta ve ona uygun kalem almasını söyledi. Sam ve Remi bu tahtanın üzerine bilmeceyi kocaman harflerle yazdı:

Acılı Ev Sakinleri kehribarın içinde sıkışmış;

Tassilo ve Pepere Gibbous Baia, Hac yerini güvende tutar;

İonia'nın Dâhisi, adımları rakiplerin mücadelesi;

Bir Quoin üçlüsü, dördüncü kayıpları Frigisinga'ya giden yolu gösterecek.

Her bir sözcüğün eşanlamlılarını çıkarmaya başladılar. On altı tane çıkarmışlardı: "Acılı", "Ev", "sıkışmış", "Gibbous", "tutar", "güvende", "yerini", "Hac", "Dâhi", "adımlan", "mücadelesi", "rakipler", "üçlüsü", "gösterecek", "yol."

Bunlardan, içinde düzinelerce sözcüğün olduğu bir liste çıkardılar. Bunları da tahtanın karşı tarafına örümcek ağı şeklinde bir çizelge hazırlayarak yazdılar.

Daha sonra dikkatlerini tarihle ilgileri olduğunu düşündükleri sözcüklere verdiler: "Kehribar", "Tassilo," "Baia", "Hac", "Dâhi", "İonia" "Quoins." Bunları da kendi ayrı sütunlarına ve listelerine ayırarak tahtaya yerleştirdiler.

Sözcüklerden beşinin "kehribar," "Tassilo", "Baia", "Hac", "İonia'nın meşhur şeyler, insanlar ve yerlerle bir bağlantısı vardı. Kehribar, mücevher yapımında kullanılan fosil reçenesiydi; Tassilo, Bavyera krallarına verilen addı; Hac, Müslümanların her yıl Mekke'ye yaptığı Kabe ziyaretiydi; "benim" anlamına gelen Baia, Romanya'da, Moldova Nehri civarında yaşayan topluluğun adıydı; ve İonia, Kuzey Anadolu'dan Ege Denizi'ne uzanan bir yarımada idi.

Ne yazık ki, bu tarihsel ilişkilerin her biri kendi içinde, tıpkı eşanlamlı sözcük listeleri gibi, bir olaylar, çift anlamlılar ve kesişen bağlamlar örgüsüydü.

Sadece yemek, içmek ve kendilerini çalışma odasındaki banyoda tazelemek için ara veren Sam ve Remi, sabahtan öğlenin geç vakitlerine kadar çalışmalarını sürdürdüler ve başka bir rotaya yöneldiler: İlgilerini, bilmecenin tek bir satırına yoğunlaştıracak ve çözümün bir domino etkisi oluşturacağını umacaklardı. İkinci satırı denemeye karar verdiler.

"Tassilo ve Pepere Gibbous Baia, Hac yerini güvende tutar," diye okudu Remi, farkında olmadan kalemle şakağına vurarak. "Pepere kolay, 'büyükbaba'nın Fransızcası."

"Evet. Tassilo'yla ilgili başka önemli bir göndermeyi gözden kaçırmıyorsak, bunun Bavyera'ya bir gönderme olduğunu varsayabiliriz; tarihine, önemli yerlerine ve kültürüne. Bavyeralı bir şey."

"Anlaşıldı. Peki ya 'Gibbous Baia?'"

Verimsiz iki saatlerini Baia konusunda bir şeyler bulmayı umarak Romanya tarihini araştırmaya harcamışlardı. "Gibbous ayın, dolunayla yarım ay arasındaki halidir." "Bu bölümden emin miyiz?"

"Evet, gibbous bir ay hali." "Hayır, tek bir anlamı olup olmadığını soruyorum." Sam bir süre düşünüp kaşlarını çattı. "Öyle zannediyorum. Belki de

zannetmemeliyim." Sam, sözlüğü bulana kadar masanın üzerindeki kitapları karıştırdı. Doğru sayfayı bulduktan sonra açıklamayı okuyup dilini şaklattı. "Aptal Sam..."

"Ne oldu?" "'Gibbous' aynı zamanda 'kambur' demek. Yani Gibbous ve Baia..." Remi çoktan bilgisayara yazmaya başlamıştı. Başta soma bütün göndermelerinin kaynakları kütüphane siteleri olsa da, yeni başlama noktaları eski dost Google'dı. "Bak... bir şey buldum," dedi Remi birkaç dakikalık okumadan sonra. "İkisini bir araya getirdikten sonra şunu buluyorsun. Baia bir ifadenin parçası. 'Baialı kişi.' Bavyera sözcüğünün kaba bir tercümesi."

"Yani, Bavyera'nın Kamburu mu?" diye sordu Sam.

"Hayır, hayır..." Remi tekrar yazmaya başladı ve arama sonuçlarını inceledi. "İşte buldum! Bavyera'nın 748 ve 787 yılları arasındaki kralı III. Tassilo, Şarلمان'ın babası ve Kambur Pepin'in büyükbabası Kısa Pepin tarafından tahta geçirilmiş."

"İşte şimdi bir şeyler çıkıyor," dedi Sam. "Yani Tassilo ve kamburun

büyükbabası Kısa Pepin, 'Hac yerini güvende tutar.' " "Problem şu, Bavyera'nın Mekke ile olan bağlantısını bulamıyorum." "Bir metafor ya da bir benzerlik olmalı," diye cevap verdi Sam. "Evet, veya belki Bavyera'da bir yerlerde İslami bir eser." Kendi bilgisayarının önünde olan Sam hızlı bir arama yaptı. "Hayır, hiçbir şey çıkmıyor. Devam edelim. Başka bir satır dene."

"Başa dönelim. 'Acılı Ev Sakinleri kehribarın içinde sıkışmış.' 'Acılı', 'Ev', 'Sakinleri', 'kehribar' ve 'sıkışmış' kelimelerinin köklerini ve eş anlamlılarını zaten bulduk. Peki hepsi nasıl kesiliyor?"

Sam, bir sandalyenin üzerine atlayıp kafasını arkaya yatırdı ve burnunu işaret ve başparmağı arasına sıkıştırdı. "Bilmiyorum... Yalnız satırla ilgili bir şeyler tanıdık geliyor."

"Hangi bölüm?" "Bilmiyorum. Buralarda bir yerlerde. Dilimin ucunda." İkisi de düşüncelere dalmış bir şekilde yaklaşık yarım saat sessiz

bir şekilde oturdular. Zihinlerinde, bağlantılar ve muhtemel bağlantılar dönüyordu. Sonunda, Remi saatine baktı. "Neredeyse gece yarısı olmuş. Hadi biraz uyuyalım, sabah dinç bir şekilde yeniden başlarız." "Tamam. Sinir bozucu bir şey. Bir şeyi atladığımı biliyorum, sadece ne olduğunu bir türlü bulamıyorum."

Yvette'nin misafir odasında uykuya daldıktan dört saat sonra Sam, aniden yatakta dikilip homurdandı. "İşte buldum!" Uykusu hafif olan Remi anında uyanmıştı. "Ne? Sorun ne Sam?"

"Hiç. Sanırım buldum."

Üzerlerinde pijamalarıyla çalışma odasına geri dönüp ışıklan yaktılar ve bilgisayarları çalıştırdılar. Sam yirmi dakika boyunca, Remi köşedeki sandalyeden onu izlerken, adresler yazarak ve onları takip ederek klavyenin başında oturdu. Sonunda arkasına döndü ve gülümsedi.

"Üniversitede okuduğum bir kitap, Roche adlı bir adamın yazdığı

Dürüstlük Günleri. 'Huguenot' sözcüğünün kökeninden bahsediyor." "Fransız Kalvencileri demek, değil mi?" diye sordu Remi. "Protestanlar." "Evet. On altıncı ve on sekizinci yüzyıllarda sayıları oldukça fazla bir grup. Her neyse, 'Huguenot' sözcüğünün nereden geldiği hakkında çok açıklama var. Bazıları melez bir sözcük olduğunu düşünüyor. Almanca'daki Eidgenosse sözcüğü 'müttefik' demek ve Kalvencilik tarihinde ilk yer alanlardan biri olan Besançon Hugues adının birleşimi. Kökeni ise çoğu tarihçiye göre Flamancada, Flaman Fransa'daki bazı İncil öğrencilerine verilen takma ad olan huisgenooten sözcüğünden geliyormuş. Bu adın anlamı 'Ev Sakinleri.'"

Remi konuşmaya başlamadan önce Sam'e on saniye boyunca baktı,

"Sam, bu mükemmel."

"Bunu on sekiz saat önce bulsaydım esas o zaman mükemmel olurdu." "Hiç bulamamaktan iyidir. Tamam, o zaman Huguenotlardan bahsediyoruz." "Acılı Huguenotlar," diye düzeltti Sam. Remi ayağa kalkıp beyaz tahtanın yanına gitti ve eşanlımlı sözcükler listesindeki "Acılı" kelimesini daire içine aldı. Düzinelerce vardı. Bulduklarıyla Huguenotlar arasında onların gözüne batan herhangi bir dikkat çekici bağlantı yoktu.

"O zaman, kehribar hakkında konuşalım," dedi Sam, satırın ikinci kısmına yönelerek. "'Kehribarın içinde sıkışmış.' Kehribarın içinde nasıl sıkışırsın?"

Bu konu üzerinde birkaç dakika düşündüler ve Remi, "Şunu deneyelim. Bir şey kehribarın içinde sıkışırsa ne olur?" dedi Remi. "Ölürsün," dedi Sam. "Ondan önce... Hareketsiz kalırsın." "Yerinde donmuş." "Evet..." Kafasını aşağıda tutan ve gözleri kapalı olan Remi bir ileri bir geri yürüdü. "Yerinde donmuş... Bir fotoğraf enstantanesi gibi." Kafası koltuğa dayalı oturan Sam ileriye eğildi. "Bir tablo gibi." "Evet!" Sam sandalyesinde döndü ve klavyeye yazmaya başladı. "Resim... Huguenotlar..." Arama sonuçlarını inceledi. "Bir şey var mı?" "Katliam," diye homurdandı Sam.

"Ne?" "'Katliam' esnek düşünürsek 'acılı' ile eşanlımlı olabilir, değil mi?" "Elbette." "O zaman şuna ne dersin? François Dubois'nin Aziz Bartolomeos Günü Katliamı adlı tablosu." "İçeriği ne?"

Sam makaleyi okuyup özetledi: "Fransa, yıl 1572... O yılın ağustos ayından ekim ayına kadar Katolik çeteleri bütün ülkedeki azınlık Huguenot'lara saldırmış..." Sam sandalyesinin arkasına yaslanıp kaşlarını çattı. "Yaklaşık on bin ila yüz bin arasında insan öldürülmüş."

"Eğer bu bir acı değilse başka ne olabilir?" diye homurdandı Remi. "Tamam, o zaman

bunu Bavyera ile birleştireli m..."

Sam ileriye eğildi ve tekrar yazmaya başladı, bu sefer ana arama sözcükleri olan "Dubois", "Aziz Bartolomeos" ve "Bavyera"yı "gün" ve "katliam" ile kombinasyonlu olarak kullandı.

"Hac, ile ilgili eşanlamlı kelimeleri de ekleyebilirsin," dedi Remi ve beyaz tahtaya bakarak konuştu: "Mekke. Hacca gitmek. İslamiyet. Hacı..." Sam yazmayı bitirdi ve enter tuşuna bastı. "Çok sonuç var," diye fısıldadı Sam sayfayı alta doğru indirerek. "Yine de çok bariz bir şey yok."

"Sözcükleri elemeye ve karıştırmaya başlayalım."

Bir saat boyunca dediklerini yaptılar. Arama terimlerinin benzerlerini denediler ve en sonunda, güneşin doğmasına yakın bir zamanda, "Aziz Bartolomeos", "Bavyera" ve "Hacı" kombinasyonunu kullanarak çok ilginç bir şey buldular.

"Jetonum şimdi düştü," dedi Sam sırtıtarak.

"Ne?" dedi Remi ve öne doğru eğilerek ekrandakileri okudu.

"Aziz Bartolomeos Hacı Kilisesi, Bavyera, Almanya."

"İnanılmaz," dedi Sam fısıldayarak.

Sam ve Remi tahta parmaklıkların yanına geldiler ve aşağıdaki manzarayı izlediler. Sonunda Remi homurdandı, " 'Güzel' sözcüğünün bile bu manzarayı ifade edebileceğini sanmıyorum Sam. Buraya gelmemiz niye bu kadar zaman aldı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Sam ve Canon EOS dijital fotoğraf makinesini yukarı kaldırıp bir fotoğraf çekti. Bavyera'ya daha önce gelmişlerdi, fakat bu bölgeye değil. " 'Nefes kesici' bile uymuyor, değil mi?"

"Kesinlikle uymuyor. Neredeyse 'The Sound of Music' şarkısını duyabiliyorum."

Altlarında, Königssee Fiyordu'nun zümrüt yeşili sulan yatıyordu. En geniş noktası yaklaşık bir kilometre olan ve iki tarafı, sık ağaçlıklı sivri granit kayalıklarla ve üstü karla kaplı sarp tepelerle çevrili olan Königssee, kuzeydeki Schönau köyünden aşağı doğru, sekiz kilometre güneydeki Obersee, bir diğer adıyla Upper Lake'e kadar kıvrılarak gidiyordu. Obersee, içinden kır çiçekleri fışkıran etrafı dağlık ovalarla çevrili ve dünyanın bütün yerlerinden gelen doğa ve fotoğraf tutkunlarını kendisine çeken şelalelerle kuşatılmış, kendi oval vadisinin içinde sıkışık bir halde duruyordu. Özel bir bot servisi, Schönau'dan Obersee'nin iskelelerine hizmet veriyordu.

Königssee'yi sessizce işleten bir avuç akülü tur botunun sık sık geçişleri dışında, gölün yüzeyi mükemmel bir şekilde sakin ve etrafındaki ormanlık ve kayalıkların yeşillerini, grillerini ve toprak rengini yansıtan güneşle lekelenmiş bir aynaydı. Sam ve Remi'nin dönüp baktığı her yer sanki kartpostallardan fırlamış gibiydi.

Königssee'den aşağıya doğru olan yolun yarısından, yolun daralıp birkaç yüz metre soma tekrar genişleyip güneydoğuya, Obersee'ye kıvrılmasından soma, Hirschau Yarımadası'nın üzerinde ağaçlık açık alanın içinde Aziz Bartolomeos Hacı Kilisesi vardı.

Melez bir mimarisi olan kilisenin yarısı, beyaz sıvayla kaplı dış duvarları, yukarıya eğimli gri tahta kiremitli çatısı ve yeşillere ve sarılara boyanmış tahta kepenkleri olan eski bir Bavyera kayak merkezi, diğer yarısı ise kırmızı çatılı üçlü soğan kubbelerden oluşuyordu. Bu kubbelerin üzerinde iki yapı daha yükseliyordu: biri penceresiz bir kubbe, diğeri, suya daha yakın olanı, daha çok, dış açısı eğimli bir çatısı ve yarı kapalı pencereleri olan geleneksel bir kuleydi.

"Hitler'in de burayı çok sevmiş olması biraz ironik, değil mi?" diye sordu Remi. "Veya biraz korkutucu?"

Königssee'nin içinde olduğu yerel idare olan Berchtesgaden, aynı zamanda, Adolf Hitler'in, Kartal Yuvası olarak bilinen dağın tepesindeki dinlenme yerini içinde barındırıyordu.

"Kimsenin güzelliğe karşı bağışıklığı yoktur," diye cevap verdi Sam. "Görünüşe bakılırsa, onun bile yokmuş." Sam ve Remi'nin manzara dışında bildikleri bir şey de neden orada olduklarıydı.

Son bilmecenin sadece ilk kısmını çözmüş olsalar da, hemen Selma'yı arayıp Monaco'dan Bavyera'ya gidiş işlemlerini ayarlamasını isteyecek kadar çözümlerine güvendiklerini hissetmişlerdi. Yvette'ye konukseverliği için teşekkür etmiş ve geriye döndükten soma keşiflerini anlatmaya söz vermiş olan Sam ve Remi, sabah saatlerinde Nice Havaalanı'na doğru yola çıkmışlardı. Oradan Paris'e ve soma Salzburg'a gitmiş ve bir araba kiralayıp Schönau anı Königssee'ye kalan elli kilometrelik yolu arabayla tamamlamışlardı.

"Botumuz sabah kaçta yola çıkıyor?" diye sordu Remi.

"Dokuzda. Bu akşam bana hava durumuna bakmayı hatırlat." Königgsee vadisinin havası, ilkbaharın sonlarında bile, güneşliden kara bulutlarla kaplı gökyüzüne ve bir saat içinde başlayan karlı havalara kadar çok değişkenlik gösteriyordu. Bu durumu iyi bilen Königssee ziyaretçisi her zaman yanında yedek bir kazak veya yağmurluk bulundururdu.

Aziz Bartolomeos'un bulunduğu yer düşünülduğünde, oraya ulaşmak için sadece iki yol vardı. Birincisi Schönau'dan bot yoluyla, ikincisi çevredeki dağ geçitlerinden dolaşarak. Son seçenek, daha çok macera tutkunlarına hitap etse de, bunun için ikinci ziyaretlerini beklemeleri gerektiğini biliyorlardı. Zaman şu anda onların yanında değildi. Bondaruk'un evine sızmaları onları bir adım öne taşımış olsa da, adamın Kayıp Mahzen'in peşinden ne kadar uzun zamandır koştuğu ve kaynaklarının kapsamı düşünülduğünde, her an geriye düşebilirlerdi. Ne Kholkov'dan ne de adamlarından bir iz vardı, fakat onlar az da olsa bir şüphe halindeydiler. Aziz Bartolomeos'taki sırrı bulup oradan gidene kadar izlendiklerini düşüneceklerdi. Khotin'e olan saldırılarının zaten siniri bozuk olan Bondaruk'u çok daha fazla öfkeliendirdiğini düşünüyorlardı. O, şu anda Sam ve Remi'nin keşifleri için bir engel oluşturmuyordu. Esas tahmin edemedikleri şey, Bondaruk'un ne kadar ileri gidebileceği düşünülduğünde, şimdi ne yapacığıydı.

Eğer Königssee, dağ manzarasının en güzel örneğiye, Sam ve Remi, en yakın köy olan Schönau'yu özetleyen sözcüğün "ilginç" olduğuna karar vermişlerdi.

Beş bin kişilik nüfusu olan ve Königssee'yi besleyen nehrin üzerinde kurulmuş olan Schönau, gittikçe büyüyen, her biri binadan çok bungalova benzeyen Bavyera mimarisinin mücevherlerinden olan ev ve iş merkezlerinden oluşuyordu. Schönau'nun tepesi kesilmiş S şeklinde olan limanının doğu kısmında, kafe, restoran ve oteller zincirinin hemen güneyinde, kavisli bir hattın üzerinde bulunan ve kafe masaları üzerinde bulunan dergilerden fırlama kayıkhaneler vardı.

Sam, arabayı Schönau'ya doğru etrafı ağaçlıklı yoldan aşağı doğru sürdüğü sırada, günün son tur botlarının kayıkhanelerden ve kayıkhanelere doğru süzülüşünü görebiliyorlardı. Botların geçişleri zümrüt yeşili suyun üzerinde yarı saydam dalgalanmalar yaratıyordu.

Birkaç dakika soma Schiffmeister Oteli'nin otoparkında durdular. Beyaz ve kırmızı tentelerle ve içinden kırmızı, beyaz ve pembe çiçeklerin fışkırdığı balkonlarla kaplı olan Schiffmeister'in rokoko tarzı cephesi, birbirlerine girmiş çiçekler, asmalar, spiraller şeklinde oyulmuş ve toprak tonlarında boyanmıştı. Vale arabalarıyla, belboy valizleriyle ilgilendiği sırada, Sam ve Remi lobiye doğru yürüyüp resepsiyonu buldular. Birkaç dakika soma göle nazır odalarındaydılar.

İkisi de duş yapıp, otelin kalın bornozlarını giydiler ve oda servisinden kahve isteyip suya doğru bakan balkonlarında oturdular. Güneşin batıdaki dağların arkasına düşmesiyle, göl, arkasından altın şanslı bir renkle aydınlanıyor ve sakin akşam havası soğumaya başlıyordu. Altlarındaki sokak ve kaldırımlardaki turistler, etrafta gezinerek mağazaların vitrinlerine bakıyor, limanın fotoğraflarını çekiyorlardı.

Sam, iPhone'unu çalıştırdı ve otelin uydu internet bağlantısını başlattı. "Selma'dan bir şey geldi," dedi Sam, epostalarını kontrol ederken. Selma her zamanki verimliliğiyle I. Kserkses ve Akamanış İmparatorluğu hakkında bir rapor hazırlamıştı. Raporlardan biri sıkıştınlmıştı, diğeri ise daha detaylıydı. Sam, iki raporu da Remi'nin iPhone'una ilettiler ve yarım saatlerini eski Pers kralını inceleyerek geçirdiler.

Akamanış İmparatorluğu'nun sekizinci hükümdan olan I. Kserkses tahta otuz beş yaşında geçmiş ve savaşçı ününü göstermek için hiç zaman kaybetmeden ilk olarak Mısır'daki bir isyanı bastırılmış, sonra da Babil'dekini bastırıp Babil İmparatorluğu'nun ortadan kalktığını ilan etmiş ve altın BaalMarduk putunu eriterek imparatorluğun ruhani temelini yıkılmasına neden olmuştu.

Kserkses iki yıl sonra öfkesini, Kral I. Darius'un Yunanistan'ın tümünü ele geçirmesini engelledikleri Maraton Savaşı'nda Akamanış İmparatorluğu'na yenilmiş Atinalılara çevirmişti.

Kserkses, İÖ 483'te Yunanistan'ı işgal etmek için hazırlıklara başlamıştı ve Hellespont'un üzerine gemilerden köprü yapıp Aynaroz Kıstağı'nın içine gemilerin geçebileceği boyutta bir kanal kazdırmıştı.

Kserkses ve ordusu Sardeis'ten kuzeye doğru yola çıkmış ve Trakya ve Makedonya'dan geçmeden önce Termopil'de cesur girişimlerine rağmen tek bir adam bile kalmayana kadar öldürülen Kral Leonidas ve Spartalıları tarafından yavaşlatılmıştı.

Önünde hiçbir engeli kalmayan Kserkses sahilden güneye, Atina'ya doğru devam edip terk edilmiş şehri yağmalamıştı. Bu olay Kserkses'in istilalarının doruk noktası olmuştu; kısa bir süre soma donanmasının büyük bir bölümünü Salamis Savaşı ile kaybetmiş ve topraklarının büyük bir kısmını da MÖ 479'da Platea ve Mykale Savaşı ile kaybetmişti.

Orduyu, komutanlarından biri olan Mardonius'a bırakan Kserkses, Persepolis'e, bugünkü İran'a çekilip son günlerini politik kargaşalarla uğraşarak geçilmiştir. Sonunda, muhtemelen MÖ 464'te Akamanış İmparatorluğu tahtına geçen kendi oğlu I. Artakserkses'in emriyle, korumaları tarafından öldürülmüştü.

"Ah, ne kadar karışık bir örgü," dedi Remi okumayı bitirdikten sonra. Remi'nin on saniye gerisinden gelen Sam kafasını kaldırdı ve cevap verdi. "Bay Kserkses hiç de iyi biri değilmiş."

Remi gülümsedi. "Hangi biri öyle ki?"

"Çoğu kez öyle değil. Eğer Kserkses'in biyografisine, Bondaruk'un neyin peşinde olduğunu anlayacak bir ipucu için bakıyorsak, aklıma ilk gelen şey Babil'den çalınan BaalMarduk putu. Fakat tarih, onun eritildiğini söylüyor."

"Ya tarih hata yapmışsa? Ya Kserkses bir kopyasını eritip orijinaliyle kaçtıktan soma onu bir yerlerde kaybetmişse?"

"Olabilir." Sam, Selma'ya kısa bir eposta yazdı ve gönderdi. Birkaç dakika soma "Kontrol ediyorum" epostasını almıştı. "Tamam, diğer olasılıklar?"

"Görünüşe bakılırsa Yunanistan'a saldırısından soma Kserkses için her şey düşüşe geçmiş. Ordusunun kontrolünü bırakıp eve gitmiş ve birkaç yıl oyalandıktan soma da öldürülmüş. Belki de sefer sırasında kaybettiği bir şey ona göre hükümdarlığını lanetlemiş."

"Ve Bondaruk da bu şeyi ele geçirmenin bir şekilde teraziyi dengeleyeceğini düşünüyor," dedi Sam. "Kserkses'in soyunu yoluna sokacağını düşünüyor."

"Söylediğin gibi, en güvenli tahmin BabilMarduk, fakat tarih Babil Ayaklanması'ni sadece Kserkses için bir rahatsızlık olarak görüyor."

"Peki ya Mısır Ayaklanması? Hemen hemen aynı zamanlardaydı."

Remi iç çekti. "Olabilir. Tarih, özellikle antik tarih hakkındaki problem, genelde sadece büyük olayların ilgi çektiğidir. Tek bildiğimiz, herhangi bir kütüphanede eski bir metnin içinde veya bir müzenin altında Kserkses tarafından çalınan hazinelerin ayrıntılarıyla birlikte, bir listesinin bile olabileceği."

"Ne güzel," dedi Sam gülümseyerek. "Nereden başlayacağız?" "Sen seç. Kahire, Luxor, İstanbul, Tahran... Şimdi araştırmaya başlarsak on ila on iki yıl soma bitirmiş oluruz."

"Çok da iyi bir yol değilmiş o zaman. Tamam, o zaman bakalım seçenekleri daraltabiliyor muyuz? Kserkses on iki yıl boyunca hüküm sürdü. Bu süre zarfında üç tane önemli sefere çıktı. Mısır, Babil, Yunanistan. Üçü arasında, Yunanistan en önemlisi ve muhtemelen hükümdarlığının dönüm noktasıydı. Neden YunanPers Savaşı'na odaklanıp

bizi nereye götüreceğine bakmıyoruz?"

Remi bunu düşündü ve kafasını salladı. "İyi görünüyor."

Sam'in epostası öttü. "Selma'dan," dedi. "BabilMarduk'un eritilmesiyle ilgili hikâye sağlam kaynaklardan alınmış. Olaya dair hem Pers tarafında hem de Babil tarafında birçok sözde görgü tanığı varmış."

"O zaman bu açıklığa kavuşmuştur demek," dedi Remi. "Yunanistan'a yönetelim."

Bir saati Kserkses'in imparatorluğu dönemindeki YunanPers Savaşı'na harcayan Sam ve Remi mola verip kararmış limanı gören restoranın balkonunda akşam yemeği yediler. Yüksekliğin, nefes kesen manzaranın ve yolculuğun yorgunluğunun birleşimi çok acıklılarına neden olmuştu. Büyük bir hazla Bavyera yemeklerine dalmışlardı. Kalte Braten, ekme ve yabanturpuvla ince kesilip kavrulmuş soğuk domuz: Kartoffelsalat, sirkeyle marine edilmiş patates salatası; Kristallweissbier ile kaynatılmış somon filetoları ve yanında Bocksbeutel olarak bilinen geleneksel düzleştirilmiş şişe içinde servis edilen Franconian Baccus şarabı o geceki mөнülerini oluşturuyordu. Eri sonunda da birkaç bardak buz gibi soğuk Weizenbier içmişlerdi. Genelde soğuk şeylerden oluşan seçimleri yarı masada oturan oranın yerlisi bir çift tarafından garip karşılanmıştı, fakat Sam'in tek kelimelik açıklaması "Amerikalılar..."çiftin gülümseyerek başlarını sallamalarına neden olmuştu.

Karınları doymuş ve hafif çakırkeyif olan Sam ve Remi odalarına dönüp kahve sipariş ettiler ve çalışmaya devam ettiler. "Bütün seferin amacı Atina'nın yağmalanması gibi gözüküyor," dedi Remi. "Orası Yunan gücünün merkeziydi."

"Trakya ve Makedonya sadece ısınma hareketleriydi," dedi Sam. "Öfkesinin çoğunu Atinalara saklamış. O zaman başka bir tahminde bulunalım. Kserkses, Babillileri, BaalMarduk putunu çalarak ve yok ederek yendi. Aynı şeyi Yunanlılara da yapmak istemez miydi?"

Remi şimdiden Selma'nın raporuna göz gezdiriyordu. "Bir şey gördüm zannettim... Evet, burada Delfi."

"Delfi'nin Kâhini gibi mi?"

"Evet, o. Kserkses oraya gözünü dikmişti."

Atina'nın yüz altmış kilometre kuzeybatısında, Parnassos Dağı'nın yamaçlarında bulunan ve Apollo'ya adanmış olan Delfi Tapınağı. Corycian Mağarası, Castalian Vadisi, Chios Sunağı, Atinalıların Stoa'sı ile Kâhin'in ve aynı zamanda sayısız hazinenin, stadyumların ve tiyatroların bulunduğu Apollo Tapınağı'nın birleşiminden oluşan bir tapmaktı.

Günümüzde olduğu gibi, eski çağlarda da Delfi'nin Kâhini'nin binası en çok ziyaret edilen yapıymış. Akdeniz'in karşısından hakikati bulmak için gelenler, genelde yöre sakini kadınların içinden geçici kâhinlik yapmak için seçilen o zamanın Pythia'sma danışılmış.

Bilimadamları son birkaç yıl içinde Delfi'nin esrarengiz özelliklerinin kaynağını ortaya

çıkarılmışlar. Pythia'nın görünüşte bilgece gibi gözükken bir transa girmesi tapmağın altındaki taştan sızan metan, karbondioksit ve hidrojen sülfür gazlarından kaynaklanıyormuş.

Sam ve Remi. Kserkses'in Delfi'ye saldırmasının, onun yöntemlerine uygun olabileceğini düşünüyorlardı. Delfi'nin talan edilmesi, aynı Babil'deki BaalMarduk'a yaptıkları gibi, Yunan tanrılarını güçsüz bırakmakla eşit bir olay olurdu.

Remi devam etti. "Kserkses, Termopil'de Spartalıları ezdikten hemen sonra yedi bin kişilik bir tugayı Del fi'yi yağmalaması için yollamış. Efsaneye göre, Apollo'nun gerçekleştirdiği bir heyelan kayması yüzünden geri dönmek zorunda kalmışlar."

"Eğer antik tarih bilgilerimi doğru hatırlıyorsam, bu doğru da olabilir, olmayabilir de."

Remi kafasını salladı. "Bu konu hakkında birçok tartışma var. Tamam o zaman, tahminlerimize devam edelim. Ya Kserkses'in yağmacı askerleri geri dönmediyse? Oradan ne almış olabilirler?" "Pythia'nın kendisini, tabii Bondaruk bir iskelet aramıyorsa bu pek de olası değil. Ya Omphalos?"

Omphalos, veya "göbek". Zeus'un annesi Rhea'nin, kıskançlık kriziyle yeni doğan çocuğu öldürmek isteyen Zeus'un babası Cronus'u kandırmak için bir kundağa sardığı ortası oyuk bir taşı. Delfi Tapmağı'nin içinde olan Omphalos, iddiaya göre tanrılarla direkt bir şekilde haberleşme sağlıyormuş, fakat yine bilimadamlarının belirttiği gibi Omphalos'un yaptığı, Pythia'nin ciğerlerine sanrılara sebep olan gazlar yaymaktan başka bir şey değilmiş.

"Olamaz. Omphalos'un savaştan sağ çıktığı hakkında birçok açıklama var. Problem şu ki. gerçeği kim biliyor? Eğer İngilizler 1812 Savaşı sırasında Bağımsızlık Bildirgesi'ni çalmayı başarsaydı, Amerikan hükümeti bunu kabul etmeye ne kadar istekli olurdu?" dedi Remi.

"Haklısın. Başka?"

"Delfi'de birçok hazine var. Bunlarda ikisinin, esas zenginliğin kaynağı oldukları söyleniyor. Argos'un Hazinesi ve Siphnian Hazinesi. Bazı dini ve kültürel önemleri var, ama esasen önemsiz bankalardı; altın ve gümüş ambarları."

Sam omuz silkti. "Yine de muhtemel, fakat Kholkov, Bondaruk'un "aile mirası* peşinde olduğunu söylemişti. Bu. eski bir banka hırsızlığından daha çok kişisel bir şey gibi geliyor."

"Ayrıca, 'Çok önce başladığı şeyi bitirmek için,' demişti. Bir görev gibi bir şey." Sam kafasını salladı ve esnedi. "Beynim uyuşmaya başladı. Hadi, bugünlük bitirelim; yarın kaldığımız yerden devam ederiz."

Elli kilometre kuzeyde Kholkov. körüklü köprüden terminal salonuna çıktı ve yürürken BlackBerry'sini açıp sesli mesajlarını kontrol etti. Aniden durdu ve ekrana bakakaldı. Yanındaki üç adam da aynısını yaptı.

"Ne oldu?" dedi adamlardan biri.

Kholkov cevap olarak sırtımaya başladı ve en yakındaki sandalyelerden birine gidip oturdu. Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve çalıştırıp birkaç tuşa bastı. Otuz saniye sonra Kholkov homurdandı. "İşte buldum."

"Onları mı?"

"Neticede çok da akıllı değilsiniz, değil mi Fargo'lar?" dedi Kholkov. Yanındaki adamlara baktı. "Bavyera'dalar, hemen güneyimizde. Gidelim!"

Yakında müzikal yeteneğimden zevk alacaksınız," dedi botun kaptanı koyu aksanlı bir İngilizceyle. Motordan hız kesti ve bot yavaşlamaya başladı. "Sağınızda Echowand'i, yani Eko Duvarı'nı görüyorsunuz.

Sam ve Remi, diğer yirmi yolcuyla birlikte koltuklarından dönüp sancak tarafına baktılar. Königssee Bot Acentesi tarafından işletilen üstü kapalı akülü on sekiz yolcu botundan birinin içindeydiler. Botlar iki türlüydü, seksen beş yolcu kapasiteli ve yirmi metrelik olan. bir de Sam ve Remi'nin içinde bulunduğu yirmi beş kişilik beş metrelik olan.

Yarım kilometre ötede, sabahın erken saatlerinde çıkan sisin içinden, sudan yükselen sık ağaçlıklı kayalığı görebiliyorlardı. Kaptan, dümen konsolundan cilalanmış bir flügelhorn aldı ve dudaklarına götürüp birkaç acıklı nota üfledi. İki saniye sonra ses mükemmel bir yankıyla geri döndü. Yolcular gülüp alkışladılar.

"Lütfen, trompet çalışım bu sabahki ücrete tabi değildi ve gerçekten susatan bir iş. Botu terk ederken, buradaki ve etrafınızda gördüğünüz çanaklara Trinkgeld koymak isterseniz çok seviniriz. Toplananları, telefonuma cevap verecek olan arkadaşlarım ve benim aramda bölüşeceğiz."

Yolcular daha çok güldü. Biri sordu. "Trinkgeld nedir?"

"İçecek parası tabii ki de. Susatan bir iş, flügelhorn. Tamam, şimdi devam ediyoruz. Bir sonraki durak, Aziz Bartolomeos Hacı Kilisesi."

Yolculuk neredeyse sessizlik içinde geçti ve botun akülü motorları sessiz bir şekilde çalışıyordu. Sanki sisin içinde asılı kalmış gibi kayıyorlar ve botun yan taraflarına sular çarpıyordu. Hava durgundu fakat aynı zamanda kendi nefeslerini görebileceği kadar da soğuktu.

Sabah saat altıda kalkıp odalarında ettikleri hafif bir kahvaltıdan sonra çalışmaya devam etmişlerdi. Uyumadan önce, Remi birçok eski meslektaşına eposta yollamış ve onlara üç soru yönlendirmişti: Kserkses'in saldırısı sırasında Delfi'de hangi hazineler vardı? O hazineler şu anda kimin elinde? Kserkses'in Delfi veya Atina'dan hazine çalmış olduğuna dair bir bilgi var mı?

Gelen kutusunda bekleyen altı adet mesaj vardı ve çoğu daha fazla soru sormalarına neden olmuştu. "Hâlâ Evelyn'den bir yanıt yok," dedi Remi i Phone'unun epostasma göz gezdirirken.

"Hatırlayamadım. Evelyn?" dedi Sam.

"Evelyn Torres. Berkley'den. Altı ay öncesine kadar Delfi Arkeoloji Müzesi'nin müdür yardımcısıydı. Delfi'yi ondan iyi kimse bilemez."

"Doğru. Geri döner, eminim." Sam manzaranın birkaç poz fotoğrafını çekip i Phone'una bakan Remi'ye doğru döndü. Remi kaşlarını çatmıştı. "Sorun ne?" diye sordu.

"Kholkov'un yeniden ortaya çıkmasından korkuyordum ve aklıma bir şey geldi: Şu ana kadar kaç kere karşımıza çıktı?" Sam bir süreliğine düşündü. "Pocomoke'yi saymazsak... Rum Cay. İf Şatosu ve Elbe. Üç kez."

"Ukrayna. Monaco ve burada çıkmadı, değil mi?"

"Tahtaya vur."

"Ona pek güvenme."

"Neden?"

"Emin olamıyorum, ama eğer doğru hatırlıyorsam Ukrayna, Monaco ve burasının üç ortak noktası var." "Devam et."

"Bu yerlerin hiçbirinde iPhone'umu kullanmadım; uydu telefonumuz vardı. Düne kadar hiç çalıştırmamıştım, hayır, bu doğru olmadı. Salzburg'a indiğimizde epostama bakmıştım."

"Emin misin?"

"Çok eminim. Dinleme cihazı yerleştirmiş olabilirler mi?"

"Teknik olarak yapılabilir, fakat ne zaman yapmış olabilirler ki? Hep gözünün önündeydi değil mi?" "Bir defasında değildi. Molch'u çıkarmaya gittiğimizde motelde bırakmıştım."

"Lanet olsun. Öbür zamanlarda. Rum Cay. İf Şatosu ve Elbe'de sadece açtın mı. yoksa internete mi bağlandın? iPhone'un internete iki yolla bağlanabiliyordu, içine kurulu olan Edge ağı aracılığıyla veya yerel kablosuz ağlarla."

"İkisi de."

"Kholkov sinyal gönderici yüklemiş olabilir. Telefonu her açışında veya internete girişinde sinyal gönderici iPhone'un GPS kısmına giriyor ve Kholkov'a 'burası' diye bir mesaj yolluyor."

Remi derin bir nefes aldı ve, "Sence, şu an..." Çevresine bakmaya başladı, fakat Sam onu durdurdu. "İnerken bakarız. En son ne zaman çalıştırdın? Otelde mi?"

"Evet."

"Bu sabah takip edildiğimizi fark etmedim."

"Ben de. fakat bu kadar kalabalık varken emin olmak zor oluyor."

"Ne yazık ki. Schönau o kadar büyük değil. Bizi birkaç kişiyle uzaktan tespit edip bota binişimizi izlemiş olabilirler."

"Ne yapacağız?"

"İlk olarak, bilmeceleri ve araştırmayı, yazılacaklar klasörüne atacağız," diye cevap verdi Sam ve söylediğini kendisinininkine uyguladı. "Kholkov'un bunlara ulaşma riskini göze alamayız." Sam, kişisel ve eve ait birçok alete yaptığı gibi iPhone'kırına da ince ayar yapıp hızlı silme klasörünün de içinde bulunduğu birçok uygulama eklemişti. Klasörü şifre girmeden açmak içindekilerin anında silinmesine neden olacaktı. Remi de bilgilerini taşıdığı zaman Sam, "Şimdi bir mucize için dua edeceğiz," dedi.

"Ne mucizesi?"

"Bunun hakkında yanılmış olduğun. Problem şu ki, bu çok sık karşılaşılan bir durum değil. Telefonuna bir bakayım." Remi telefonu Sam'e uzattı. Sam, Swiss Army çakısını çıkarıp işe koyuldu. Kafası kucağındaki iPhone parçalarına doğru eğilmiş olan Sam, sonunda homurdandı. "İşte buradasın."

Remi öne eğildi. "Ne buldun?"

Sam çakının cımbızım kullanarak i Phone'un iç kısmından küçük bir devre cipini çıkardı. İpliğe benzeyen bir çift şerit telefonun piline doğru gidiyordu. "Suçluyu buldum." dedi Sam. "İyi haber, izleme cihazı sadece telefon açık olduğunda sinyal göndermek için kurulmuş; cihazı bulduğumuza dair bir mesaj Kholkov'a gitmeyecektir." Sam şeritleri söküp, çipi gömleğinin cebine attı ve iPhone'u yeniden monte etmeye başladı.

Yirmi dakika sonra, sisin çoğunun güneşli gökyüzünün altına dağılmasıyla, Hirschau Yarımadası'nın etrafında dolaştılar. Hacı Kilisesi görüş alanlarına girmişti. Parlak kırmızı renkteki soğan kubbeleri güneşte parlıyordu ve arkasından karla kaplı dağlar yükseliyordu. Aziz Bartolomeos'un üzerinde bulunduğu ova, ormana kadar uzanan yüz altmış dönümlük bir kıyı şeridinin üzerinde bulunuyordu. İki adet rıhtımı vardı ve biri ziyaretçi geliş gidişleri içindi; diğeri ise kiliseye yakın bir kapalı kayıkhaneydi. Kilisenin arkasındaki yeşil çim adalarının ve dolambaçlı yolların üzerine, hepsi kabaca yontulmuş ve büyüklükleri ambar ve kabin arasında değişen bir düzine ahşap ek bina dizilmişti.

Kaptan, başka bir elektrikli botun yolcularını boşaltmasını bekleyerek rıhtımın etrafında bir kez dönüp içeri yöneldi ve iskeleye yanaştı. Botun tayfası aradaki boşluğun üzerinden atlayıp arka ve ön taraftaki halatları bağladılar ve botun koruyucu tırabzanlarını kaldırdılar.

Tanıdık biri var mı diye yolcuların yüzlerini inceleyen Sam ve Remi, çanağa birkaç Trinkgeld koymak için bekledikten soma karaya çıktılar. "Herhangi birisini göremedim," dedi Sam iskeleye ayak bastığında. "Sen?" Sam, Remi'ye yardım etmek için elini uzattı.

"Hayır."

Botları, sabah buraya gelenlerin ikincisiydi; ilk grubun büyük bir bölümü hâlâ iniş yerinde ve hediyelik eşya dükkânlarının çevresinde dolaşip fotoğraflar çekiyor ve haritaları kontrol ediyorlardı. Sam ve Remi iniş yerini çevreleyen korkuluklar boyunca

ilerlediler ve kalabalık dağılmadan yüzleri incelediler.

Yürüdükçe, arka plandaki laf kalabalığının içinden tur rehberlerinin açılış konuşmalarına başladıklarını duyabiliyorlardı:

"Aslen on ikinci yüzyılda kurulmuş olan Aziz Bartolomeos bir zamanlar dağ çiftçilerinin ve süt sağan kızların koruyucusu olarak görülürmüş..."

"...iç kat planı Salzburg Katedrali'ne göre yapılmıştı ve dış kaplaması ünlü sanatçı Salzburg'dan Josef Schmidt tarafından yapıldı..." "...kiliseye bitişik olan avcı kulübesi 1X03'e kadar Berchtesgaden'in prensi ve aynı zamanda dini liderinin özel yeriymiş..." "...Berchtesgaden, Bavyera'nın bir parçası olduktan soma, kulübe, en gözde Wittelsbach avcı kulübesi olmuş..."

Sam ve Remi iniş yerini dolaşmalarını tamamlayıp tekrar iskelenin kapısına geldiler. Tanıdık bir yüz görmemişlerdi. Fiyordun bir kilometre yukarisından iki tane akülü bot daha geliyordu.

"Burada bekleyip her bottan inenlerin yüzlerine bakarız veya kalabalığa karışıp ipucu avına başlarız."

"Pek bekleme meraklısı değilim."

"Ben de. Hadi gidelim."

Hediyelik dükkânına gidip raftan biri soluk sarı, diğeri koyu mavi iki kazak ve başka bir raftan da bir çift geniş şapka aldılar. Aldıklarını ödedikten soma yeni kıyafetlerini giymek için tuvalete gittiler. Eğer Kholkov ve adamları onları Schönau iskelesinde izlemişlerse, şu anki basit kılık değiştirmeleri, şu anda iki yüz kişiyi bulmuş olan kalabalıkla birleşince tanınmadan etrafta dolaşmaları için Sam ve Remi'ye gizlenme şansı tanımıştı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Sam. "Her zamanki gibi," diye cevap verdi Remi kumral saçlarını şapkanın içine sıkıştırıp. Yirmi dakika boyunca iniş bölgesinin etrafında, fiyordun fotoğraflarını çekerek ve bir yandan da çerçevenin yanından gelen botlara bakarak oyalandılar. Sonunda Remi, "Gördüm onu." dedi. "Nerede?" diye sordu Sam hareket etmeden. "Daire çizip iskeleye yaklaşmaya hazırlanan botun içinde. Sancak tarafında, arkadan dördüncü pencere." Sam dönüp kamerasını fiyordun karşısına doğrulttu ve çerçevenin köşesinden, yaklaşan botu yakaladı. Görüntüyü yaklaştırdı ve birkaç fotoğraf çekip kamerasını indirdi. "Evet, bu Kholkov. Üç kişi daha saydım. Burada bekle." Şapkasını gözlerinin hizasına indirmiş olan Sam, iskeleye doğru yürüdü. "Hey, bir dakika bakar mısınız?" diye seslendi Sam, iskeleye yanaşmış botu çözmeye hazırlanan görevliye. "Trinkgeld'i boş ver." Sam, on euroluk banknotu gösterdi.

"Kesinlikle efendim, buyrun." dedi görevli.

Sam bota girip parayı ve çipi Trinkgeld çanağının içine attı ve iskeleye geri çıktı. Sam, tuvaletteyken, yedek saat pilini çipe bağlamak için kazağın yapışkanlı etiketini kullanmıştı. Pilin, çipi otuz dakikadan daha fazla çalıştırmayacağını düşünmüştü, fakat bu amaçları için yeterli bir zamandı.

Remi'nin yanına geri döndü ve Remi, "Sence işe yarayacak mı?" diye sordu. "Yarayacak. Onu izlemekten başka çareleri yok. Esas soru. Kholkov bunun üstesinden nasıl gelecek?"

Yarisinin rehberle tura çıktığı, diğer yarisinin kendi keşiflerine çıktığı kalabalığı izleyen Sam ve Remi, kiliseye doğru uzanan beyaz çakılla kaplı geniş bir yolu takip ettiler. Kholkov ve üç adamı ise iskeleye ayak basıyorlardı.

"Sence silahlılar mı?" diye sordu Remi.

"Kesinlikle."

"Birisini bulabiliriz, herhangi bir güvenlik görevlisi olup olmadığına bakalım."

"Kholkov'un yoluna birini çıkarmak istemiyorum. Neler yapar kim bilir? Ayrıca hâlâ bir adım öndeyiz. Denemenin gereği yok. İlerlemeye devam edelim, işi bitirip ne için geldiğimizi buluruz ve gideriz."

"Tamam. Peki. Bilmecenin ilk kısmını çözdük," dedi Remi. "Geriye iki satır kalıyor: 'İonia'nın Koruyucusu'nun adımları, rakiplerin mücadelesi' ve 'Bir Quoin üçlüsü, dördüncü kayıpları Frigisinga'ya giden yolu gösterecek.' İlk satırla ilgili bir şey devamlı kafama takılıyor."

"Ne gibi?"

"Tarihle ilgili bir şey. Gözden kaçırdığım bir bağlantı."

Arkalarından bir ses duydular: "Pardon, lütfen, özür dilerim..."

Dönüp baktıklarında koltuk değnekli bir kadının önlerine geçmeye çalıştığını gördüler. Yana çekildiklerinde kadın teşekkür ederek gülümsedi. Remi'nin gözleri kadın geçtiği sırada kısıldı.

"Bu bakışı biliyorum," dedi Sam. "Bir şey mi hatırladın?"

Remi kafasını salladı, gözleri hâlâ kadının üzerindeydi. "Değnekleri. Sağındaki değnek daha aşağıda duruyor." "Yani?" "Başka bir yönden bakarsak, kadının adımları 'rakiplerin mücadelesi' değil," diye cevap verdi Remi yüzü aydınlanarak. "İşte bu, hadi gel." Yolun kiliseden önce genişlediği yerden aceleyle geçip çitin yanında durdu ve birisinin onları duyup duyamayacağından emin olmaya çalıştı. Daha sonra hızlı bir şekilde iPhone'un'da bir şeyler aramaya başladı. "İşte! Buldum! İonia Birliği'ni duymuşsundur. Antik Yunanistan'da Meliac Savaşı'ndan sonra kurulan kentler birliği."

"Evet."

"İonia Birliği'nin üyelerinden birisi Samos Adası'ydı. Samos'un Dâhisi'nin, yani Pisagor adıyla bilinen kişinin doğum yeri. Bilirsin işte, üçgenin babası?"

"Hâlâ anlayamadım." "Kadının değnekleri... biri diğerinden daha kısaydı. Eğer hayal gücünü zorlarsan bir çeşitkenarı oluşturur iki eşit olmayan taraf." Sam şimdi anlamıştı. Gülümsedi. "Pisagor, ikizkenar üçgenin babasıydı, iki eşit kenar..."

"Adımları rakiplerin mücadelesi," dedi Remi alıntı yaparak.

"O zaman ikizkenar bir üçgeni bulmaya çalışacağız."

"Evet. Muhtemelen Laurent'in ağustosböceği damgasıyla işaretlenmiştir. Geriye tek bir satır kalıyor. 'Bir Quoin üçlüsü, dördüncü kayıpları Frigisinga'ya giden yolu gösterecek.' "

Sam omzunun üzerinden baktı ve kalabalığı inceleyip iniş bölgesinin etrafında gezinen Kholkov'u gördü. Adamları çok da uzakta olamazdı. Sam, Kholkov'un cebinden bir BlackBerry çıkardığı ve ekranını incelemeye başladığı sırada, tam da kafasını çevirecekti ki bekledi. Kholkov kafasını kaldırıp etrafa bakındı ve kalabalığın içindeki birine el hareketleriyle bir şeyler anlattı. On saniye soma üç adamı da etrafına toplandı. Kısa bir konuşmadan sonra adamlardan ikisi dönüp iskeleye doğru koşmaya başladılar. Kholkov ve diğer adam kiliseye doğru ilerlediler.

"Yemi yuttu," dedi Remi.

"Sadece bir kısmını. Ben de bundan korkuyordum. Soru şu ki, önünde duran şeyin ne zaman farkına varacak?" "O neymiş?" "Bizi tuzağa düşürdüğünü. Tek yapmaları gereken şey iskele bölgesini kontrol altında tutmak ve geri dönmemizi beklemek."

Quoin," diye mırıldandı Remi yürüdükleri sırada sesli düşünerek. "Üç seçenek var. Basım harflerini yerinde tutmaya yarayan bir alet; bir topun namlusunu kaldırmak ve indirmek için kullanılan bir takoz; ve bir köşe taşı. Sonuncusu olmalı. Buralarda matbaa veya ağır silah göremiyorum.

Sam boş bir ifadeyle kafasını salladı, dikkatinin yarısını Kholkov ve adamını gözden kaybetmemeye vermişti; adamlar kilise yolunu yarılamlışlardı. Avlarını arayan kafaları, bir oraya bir buraya dönüyordu.

Remi fikirler üretmeye devam etti: "Etrafta birçok köşe var, fakat ahşap binalardan birinin olmadığını düşünmek zorundayız."

Sol taraflarındaki çit, yerini şemsiyeli veranda masaları olan Biergarten'a bırakmıştı. İzleyiciler alkışlarken ve birlikte şarkı söylerlerken, Bavyeralı bir müzik grubu da bir halk şarkısı çalıyordu. Sam ve Remi Biergarten'ı arkalarında bıraktı ve kilisenin kuzey bahçesindeki kulübe tarzı kısma gittiler.

"Top," dedi Sam durarak. "Yani, bir çeşit topa benziyor."

Remi, Sam'in uzanan kolunun gösterdiği yere baktı. Otuz metre ileride, bahçenin tam ortasında bele kadar yükselen taş bir temel vardı. Temelin üstüne bronzla kaplanmış dekoratif, genel olarak ufuk noktasının üzerindeki güneşin yüksekliğini hesaplamak için kullanılan modern zamanın öncesinden kalma bir navigasyon cihazı olan sekstant duruyordu. Çoğu sekstant, açık duran bir kitaptan daha büyük olmasa da, buradaki, o ölçünün dört veya beş katıydı ve bir tarafı neredeyse bir metreydi. Komik bir şekilde büyük olan dürbünü bir alaybozanın namlusunu anımsatıyordu.

Sam ve Remi yapıya doğru yürüdüler. Etrafta daha az insan vardı; çoğu ziyaretçi, ilgileri kiliseye, dağlara veya fiyorda odaklanmış bir şekilde çakıl yolları takip ediyordu.

"Bir levha var," dedi Remi. "Almanca yazılmış."

Sam daha iyi görmek için eğildi ve yazıları çevirdi: "Ağustos 1806'da, Fransa İmparatoru I. Napoleon tarafından, Wittelsbach ailesi, Rhine ve Bavyera Kraliyet Konfederasyonu üyesi seçmen Maximilian I. Joseph'e."

"Eğer bu bir ipucu değilse, başka ne ipucudur bilmiyorum," dedi Remi. "İşte, Sam, bak."

Sam, Remi'nin diz çöktüğü yere baktı. Sekstant'ın alt tarafı, üzerinde her biri bir derecenin altıda birini gösteren çentiklerin olduğu kavisli bir yayın üzerinde kayması için tasarlanan dik bir işaret kolundan oluşuyordu. İşaret kolunun içindeki bir boşluk yayın şu anki okumasını gösteriyordu. Yetmişte duruyordu.

"Bir üçlü değil," dedi Remi. "Eğer üçün üzerinde dursaydı güzel olabilirdi."

Sam aniden Remi'nin kolunu tuttu ve temeli kilise bölgesiyle kendilerinin arasına alarak hareket ettiler. Sekstantın kollarının içinden Kholkov ve adamının yolun aşağısından ağaçların yakınındaki ek binalara doğru ilerlediğini görebiliyorlardı.

"Belki de öyledir," dedi Sam. "Biraz alışlagelmişin dışında düşünelim. Eğer sekstant bizim topumuz ve yaydaki çentikler de quion'larsa Laurent'in bilmecesinin bu kısmı metaforik."

"Devam et."

"Satın hatırla: 'Bir Quoins üçlüsü, dördüncü kayıpları Frigisinga'ya giden yolu gösterecek.' Bu da dördüncü bir quoin'in grubu tamamlayacağını gösteriyor. Eğer tamamlanmış bir grubun varsa, yüzden kaç olur?"

"Yüz."

"Yani her bir quoin bütünü çeyreğini temsil ediyor. Yayda kaç çentik var?" Remi kontrol etti. "Yüz kırk iki." Sam işlemi kafasından yaptı.

$142/4 \text{ quion} = 35,5$

$35,5 \times 3 \text{ quion} = 106,5$

"Tamam, eğer namluyu yüz altı dereceye kaldırırsak..." dedi Sam.

İkisi de sekstantın arkasına eğilip dürbünün yeni pozisyonuna ayarlı olduğunu hayal ettiler. Doğruca en ilerideki kırmızı çatılı soğan kubbelerin üzerindeki minareyi gösteriyordu.

"Sanırım buna haritadaki X işareti diyebiliriz," dedi Remi. "Elbette metaforik olarak." "Üçgen burayı gösteriyor," diye düzeltti Sam. "Umarım."

Kiliseye doğru daha on adım bile atamamışken, hoparlörlerden ilk önce Almanca daha sonra İngilizce bir anons yükseldi:

"Dikkat, dikkat. Rahatsızlık için özür dileriz, fakat az önce fırtınanın yaklaştığı haberini aldık. Şiddetli rüzgâr beklendiğinden, parkı erken kapatacağız. Lütfen hızlı, fakat dikkatli bir şekilde iskele bölgesine ilerleyip park görevlilerinin talimatlarını

izleyiniz. Teşekkür ederiz."

Sam ve Remi'nin çevresinden hayal kırıklığına uğramış seslerle anne babaların çocuklarına seslenişleri duyuluyordu. Yüzler yukarı kalkmış bir şekilde gökyüzünü inceliyordu.

"Bulut göremiyorum," dedi Remi.

"Şurada," dedi Remi.

Güneybatı yönünde, mora kaçan siyah bir bulut topluluğu dağların tepesinden sürükleniyordu. Sam ve Remi izlediği şuada, bulutlar tepelerden fiyorda doğru yavaş çekim bir dalga gibi ilerliyordu.

Ziyaretçiler iskeleye doğru hareket etmeye başlamışlardı, bazıları aceleyle gidiyordu bazılarıysa oyalanarak. Açık mavi gömlekliler görevliler çoban gibi hareket edip topluluktan ayrı kalanlara yol gösteriyor ve ebeveynlerin çocuklarını bulmalarına yardım ediyorlardı.

"Seni bilmiyorum," dedi Sam. "Ama ben gitmeye..."

"Ben de. Burada kalıyoruz. Saklanmak için bir yer bulmamız lazım."

"Hadi gel."

Sam ve Remi elli metre ötedeki, sola doğru ormana kıvrılan bir yolla sağa doğru iskeleye kıvrılan bir yolun bulunduğu deniz kıyısına doğru hareket ettiler. Sola dönüp öbür taraftan ilerleyip bir düzine ziyaretçinin yanından geçerek hızlı bir şekilde yürümeye başladılar. Ziyaretçilerden biri, iki küçük çocuğa eşlik eden bir adam Almanca, Sam ve Remi'ye seslendi:

"Yanlış tarafa gidiyorsunuz! İskele bu tarafta." "Araba anahtarlarımı düşürdüm," diye yanıt verdi Sam. "Hemen döneceğim."

Bir dakika soma ağaçlığın içindeydiler. Yol sol tarafa, ek binaların olduğu kısma kıvrılıyordu, fakat merdiven parmaklığının altında ve çalılıkların içinde eğilerek dümdüz ilerlemeye devam ettiler. Otuz metre soma durdular ve bir çam ağacının dallarının altında çömeldiler. Tepede, kurşuni bulutlar güneşi kapatarak yarımadanın üzerinde birikmeye başlamıştı.

Yirmi dakika boyunca ağaçların arasından, aceleyle hareket eden insanları izlediler. Birkaç dakika soma tur botlarından birini hareket ederken gördüler, iki bot daha yanında belirmişti. Üç bot da dalgaların arasından hareket ediyordu.

Yavaş yavaş gürültüler, yerini ağaçların arasından duyulan rüzgâr sesine ve iskele bölgesinden gelen, "Herkes içeride!" bağırışlarına bıraktı. Her otuz saniyede bir tahliye duyurusunu tekrar eden hoparlörler yayın yapmayı durdurmuşlardı.

"Hava soğuyor," dedi Remi kollarını kendine dolayarak. Rehberin tavsiyesine uyan Sam, sırt çantasından yağmurluklarını ve berelerini çıkardı. Remi giysileri giydi ve ellerini tişörtünün içine soktu.

"Sence diğlerleriyle ayrılmışlar mıdır?" diye sordu Remi.

"Kholkov'un ne yaptığımızı düşündüğüne göre değışir. En güvenli tahmin, son botu beklemeleri ve bota binenlerin arasında bizi aramaları olur." "Yine de, içimden bir ses en kötüyü ummamız gerektiğini söylüyor." "Katılıyorum."

Son botun da gözden kaybolmasından sonra tam bir saat beklediler. Büyük kar tanelerinden oluşan rüzgâr hızlı bir şekilde esip ağaç örtülerini sallıyordu. Kozalaklar yerlere düşüyor, dallarsa çalılıklara çarpıyordu. Kar, ağaçların gövdelerinde ve çimlerde toplanmaya başlamıştı, fakat güneşle ısınmış olan çakılığa değıdiği anda eriyip, rüzgâr yüzündün minik girdaplar oluşturan buharların çıkmasına neden oluyordu.

"Hadi etrafa bakmalım," dedi Sam. "Isınmak için bir yer ararız."

Geldikleri yoldan geri döndüler ve yolu iç kısımlara doğru izleyip, çatısında kısa bir baca olan ve cam bloklu pencereleri olan ahşap bir kulübeyi buldukları bir açıklığa çıktılar. Uzun bir yapıydı ve uzunluğu otuz metre olup yan duvarından yukarıdaki bir kapıya doğru merdiven yükseliyordu. Sam ve Remi merdivenden tırmanıp kapıyı denediler. Kapı kilitli değıildi. Kapıyı açtılar ve kendilerini aşağı katı gören balkonu olan bir çatı katında buldular. Donuk camdan oluşan pencerelerden giren gri ışık dışında içerisi karanlıktı.

"Four Seasons değıil ama en azından rüzgârdan kurtulduk," dedi Sam. "Rahatlık görecelidir," dedi Remi gülümseyip, üzerindeki karı temizleyerek. Sıcak bir köşe buldular ve oturdular.

Geride kalmış olan görevlilerin Schönau'ya giden son botu yakaladıklarını umarak yarım saat daha beklediler. Sam ve Remi, geride herhangi bir görevlinin kalıp kalmadığını bilmiyordu, fakat öyle bir şey olursa bunu atlatabilirlerdi. Rüzgâr biraz dinmişti ve yerini yoğun bir kar yağışına bırakmıştı.

Remi bir şey duymuş gibi kafasını kaldırıp etrafa bakındı.

Sam ağzını oynatarak, "Ne?" dedi.

Remi parmaklarını dudağına götürüp pencereyi işaret etti. Bir süre sonra Sam duydu: Karları ezen ayak sesleri. Sessizlik ve ardından çizmenin takırtısı. Birisi dışarıdaki merdivenlerden çıkıyordu. Sam ayağı kalkıp kapıya doğru gitti ve Remi'ye döndü. Bir süre soma kapı kolu çevrilmeye çalışılmıştı fakat dönmemişti. Tekrar sessizlik. Adam merdivenlerden aşağıya indi ve karda yürümeye devam etti.

Aşağı kattaki kapı açıldı.

Remi, kolunu onun omuzlarına koyan Sam'e daha çok yaklaştı.

Adımlar tekrar duyulmuştu ve bu sefer iki kişilerdi. Kulübenin içine doğru hareket edip durdular. Bir el feneri tavanın üzerinde belirdi ve çatı katının üzerinde gezinip kapandı. "Merhaba?" diyen Almanca konuşan bir ses duyuldu. "Park görevlisi. Kimse var mı?" Ağzını som sorar gibi hareket ettiren Remi, Sam'e baktı. Sam kafasını salladı ve ağzını oynattı, Kholkov.

"Kimse var mı? Bir tahliye oldu," diye seslendi Kholkov tekrar. Almanca konuşarak. Birkaç saniye sonra da, "Kimse yok. Diğer binaları kontrol edelim," dedi.

Tekrar ayak sesleri duyuldu ve kapı kapandı.

Sam avuç içini Remi'ye doğru yukarı kaldırdı ve parmağım dudağına götürdü. Bir dakika geçti. İki. Beş. Aşağıdan hafif bir şekilde ayakkabının tahtaya sürtme sesi geldi. "Burada değiller," dedi Kholkov İngilizce. "Zaten sana hâlâ burada olduklarını düşündüren şey ne ki?" diye sordu ikinci bir ses.

"Ben olsam öyle yapardım da ondan. Ayrıca nasıl düşündüklerini biliyorum; ufak bir hava durumunun onların geri dönmesine izin vermeyecek kadar inatçılar. Gidelim."

Kapı açılıp kapandı. Adımlar karın içinden ilerledi ve sesler silikleşti. Sam, ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek parmaklığa doğru gitti ve aşağıya baktı. Geri döndü ve Remi'ye temiz işaretini verdi.

"Kalbim deli gibi atıyor," dedi Remi.

"Aramıza hoş geldin."

"Ayak izlerimiz konusunda dikkatli olmalıyız."

"Onlar da. Hatta, hâlâ yapabiliyorken onları kullanalım."

Kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağıya indiler ve Kholkov'un ayak izlerini açıklığın dışına kadar izleyip her üç metrede bir etrafa bakındılar ve dinlediler. Gereğinden fazla dikkatli davrandıklarının farkındaydılar, fakat karşılarında bir profesyonel vardı. Adamın geri dönüp onları pusuya düşürmek için bekleme olasılığı gerçekten vardı. En iyi ihtimalle Kholkov ve adamını tespit edip kendileri saklanırken onları da izlerlerdi. Hava, bu amaçlarına ulaşmalarını engelleyecekti. Kar çok daha yoğun bir şekilde yağıyordu ve görüş mesafesi otuz metrenin altına düşmüştü. Kholkov'un ayak izleri şimdiden silinmeye başlamıştı. On beş dakikalık dur ve devam et işlemiyle ilerledikten sonra üç yolun kesiştiği bir yere varmışlardı. Sol ve sağ kollar başka bir çift ahşap kulübeye çıkıyordu. Tam karşılarındaysa ambara benzeyen ek binalar bulunuyordu. Onun da ötesinde, karın içinden zar zor gözüken kilisenin binasının koyu çatısını seçebiliyorlardı. Sollarından boğuk bir ses duyuldu. Kapanan bir kapı sesi. Sam ve Remi eğilip çalılıkların arasına yüzüstü yattılar. On saniye sonra, sollarındaki yolda karın silikleştirdiği bir çift silüet belirdi ve köşeyi dönüp diğer kulübeye giden ağaçlığın arasından kayboldular. Bir dakika sonra kapı menteşesinin gıcirtısı duyuldu. Sam yola geri çıkıp köşeye doğru süründü ve sağa baktı. Arkasını döndü ve Remi'ye ilerlemesini işaret etti. Birlikte, Kholkov'un henüz aynıldığı kulübeye doğru aceleyle ilerlediler. İçeri girip kapıyı kapadılar. Sam pencerenin yanına gitti ve izlemeye devam etmek için diz çöktü. Remi, Sam'in yanına geldi.

On dakika sonra Kholkov ve adamı karın içinden belirdi ve köşeden sağa dönüp kilise binasına doğru yürümeye başladılar. Saniyeler içinde karın içinde kaybolmuşlardı.

"Ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu Remi.

Sam, cebinden broşürü çıkardı ve tur haritasını kontrol etti. "Burasıyla kilise arasında bir bina daha var. Orayı kontrol edip etmemiş oldukları tahminimize kalıyor."

"O zaman ilerlemeye devam edelim ve onlar bizi görmeden onları görmeye çalışalım."

"Olabilir," dedi Sam gözlerini uzaklara dikerek. "Olmayabilir de." Sami sırt çantasını karıştırıp kamerasını çıkardı. LC D ekrandan çekilen fotoğraflara bakıp tek tek hepsini kontrol etti. "İşte burada." Sam kamerayı Remi'ye verdi. "İskelenin etrafından dolaşırken çektim."

Ekrandaki, kayıkhanenin fotoğrafıydı. Yansına kadar açık ambar kapısının arkasından bir sürat motorunun beyaz burnu gözükiyordu. "Acil durumlar için olmalı," dedi Remi. "Onun da arkasında iki adet daha var gibi gözükiyor."

Sam cevap olarak şeytani bir şekilde gülümsedi ve kafasını salladı.

"Bu bakışı biliyorum," dedi Remi. "Zihinsel motorların çalışıyor. Anlat bakalım." "Küçük bir macera." "Taktiği düşünürsek biraz bariz oluyor," dedi Remi. "Bence de, fakat yine aynı çıkmaz içine girecekler: takip et, ayrıl veya bekle. Gerçek olabileceği için takip etmemeyi göze alamazlar. Her iki durumda da üstünlüğümüz artar."

Dışarı çıkıp Kholkov'un ayak izlerini yola doğru takip ettiler ve sola döndüler. Yol, kiliseden önceki son ek binanın çevresinde çatallaşıyordu.

Kar oldukça yoğun bir şekilde yağıyordu; yerden yüksekliği yaklaşık on santimetreyi bulmuştu. İlkbahar resmen kışa bürünmüştü.

Kholkov'un ayak izleri sağa doğru gidiyordu, bu yüzden soldaki yoldan gidip, binanın duvarına yapıştılar ve izlemek ve dinlemek için her birkaç metrede durarak pencerelerin altından ilerlediler. Ön tarafın köşesine varıp durdular. Tam karşılarında kilisenin ana binası bulunuyordu. Sağ taraflarında çitler, çimenlik alan ve iskeleye giden yol bulunuyordu. Sol taraflarında, sekstant heykelini görebiliyorlardı; onun ötesinde de kara sarılmış ve sisin içinde kalmış olan fiyort vardı.

Remi aniden durdu ve Sam'in kolunu çekti. Çenesini sallayarak arkalarındaki duvarı işaret etti. Avuç içi ahşabın üzerinde duran Remi ağız oynattı. "Titreşim." Sam, kulağını duvara yapıştırdı. İçeriden ayak sesleri geliyordu. Köşeden açılan bir kapının sesi duyuldu. Sam bir göz atıp kafasını geri çekti. Bedenini düz bir şekilde duvara yapıştırdı. Remi de aynısını yaptı.

Kholkov ve adamı bir süre soma kilisenin ana binasına gitmek için kullanacakları yolda belirdi. Sam ve Remi, adamlar arka kapıdan kaybolana kadar beklediler ve sonra ileri koşup hemen çömeldiler ve kapının yanındaki ön tarafı açık odunluğa doğru ördek yürüyüşüyle ilerlediler.

"Adamlara bir dakika verelim," diye fısıldadı Sam. "Eğer kiliseyi daha önceden de aramışlarsa, içeriden bayağı kısa zamanda çıkarlar. Eğer çıkmazlarsa, kayıkhaneye koşmaya başlayacağım."

"Bu arada ben ne yapıyorum? Burada mı oturacağım?"

"Aşağı yukarı öyle."

"Olmaz."

Sam karısının elini tuttu. "Ben gittikten soma odunları kullanarak saklan ve beni bekle. İkimizin hareket halinde olması yakalanma riskimizi ikiye katlar." "O zaman hızlı olsan iyi olur," dedi Remi ve ayağa kalktı. "Geliyor musun?" Sam iç geçirdi. "Geliyorum."

Kambur bir şekilde koşmaya başladılar ve çim üzerinde kalıp çakıl yola çıkmayı engelleyerek kilisenin etrafından sola yöneldiler. Bir dakika içinde kulübenin ahşap duvarının soğan kubbelerin beyaz sıvası haline dönüştüğü geçiş yerine ulaştılar. Duvardan eğilerek ilerleyip köşeden döndüler ve kıyı şeridine doğru giden yola vardılar. Orada durmuşlardı. Yoldan aşağıda, yaklaşık on beş metre ileride kayıkhanesi vardı.

Kapı açıktı.

İçerideki hareketlenmeyi görebiliyorlardı. Kholkov dışarı çıktı ve onu adamı takip etti. Etrafa bakıp konuşurlarken bir orayı bir burayı işaret ettiler. Son olarak Kholkov iniş bölgesini işaret etti ve o yöne doğru gittiler. Sam ve Remi adamların yolu yanlamalarını bekledi ve ileriye atılıp kayıkhanenin içine girdiler.

Kabaca iki arabalık bir garaj büyüklüğünde olan kayıkhanesi, kirişlerden inen kablolarla asılı tahta rampalarla üçe bölünmüştü. Her bir bölmede turuncu ve beyaz renkte dört buçuk metrelik Hans Barco marka bot vardı. Ambar kapısı kapalı ve ikiye dört yatay çapraz kolla kilitliydi.

Sam ortadaki rampadan ilerledi ve çapraz kolu dik pozisyona getirip kapıyı birkaç santim açtı. Buzlu hava aralıktan içeriye daldı.

"Anahtarları kontrol edelim," diye fısıldadı Sam.

Her bir botu kontrol ettiler; hiçbirinin üzerinde anahtarı yoktu. "Sanırım bu, Kholkov'un burada ne yaptığını açıklıyor," dedi Remi. "Çıkış yolumuzu kapatıyor. Ya öyle ya da görevliler anahtarları başka bir yerde tutuyor."

"Yine de, içimden bir ses bizi burada tutmak için sadece anahtarları güvenmeyeceğini söylüyor."

Sam her bir botun motor kapağını kaldırdı ve minik LED fenerinin ışığı altında şebekeyi kontrol etti. Baktığı her botun marş bobininden bir kablo çıkartılmıştı.

"Kesilmemiş," dedi Remi omzunun üzerinden bakarak. "Çıkarılmış."

Kholkov açık bir şekilde kendi kaçış yöntemini planlıyormuş.

"Akıllıca, ama yeterince değil," diye homurdandı Sam. Tornavidayı kullanacak yaşa geldiğinden beri bir şeyleri tamir ediyordu. Bu olay, beş yaşında annesinin ekmek kızartma makinesini tamir etmesiyle başlamış, diplomasıyla ve DARPA'daki işiyle gelişerek devam etmişti.

"Gözcülük yap," dedi Sam. Remi kapıya doğru yönelip dizlerinin üzerine çöktü ve

menteşelerin arasındaki boşluktan dışarıyı gözetlemeye başladı.

Sam ortadaki bota bindi ve LED fenerini açıp dışlarının arasına alarak dümen konsolunun altına eğildi.

Kontrol paneli elektrik sistemi kolay bir işti, birlikte tutulan kablolar panelin alt yüzünün üzerindeki plastik levhanın arkasına gizlenmişti. Kısa yolla, kabloları ateşleme düzeneğine, far, korna ve cam sileceklerine doğru takip etti. Swiss Army çakısının makasıyla dört darbeden sonra geriye iki adet on sekiz santimetre uzunluğunda fazladan kablo kalmıştı. Bu kabloları soydu ve her birinin ucunu düğümledi. Birini motorun bobinine ekledi, birini de cebine attı.

"Başka?" diye fısıldadı Sam. "Kolay bir şey olması lazım, fakat çok da bariz olmasın." Remi geriye baktı ve omuz silkti. "Yanlış adama soruyorsun. Her neyse onlar için pis bir tuzak hazırladın mı?"

"Bomba gibi mi? Keşke. Yeteri kadar malzeme yok."

Sam bakınmaya devam etti. İki dakikasını almıştı, fakat aradığı şeyi buldu: Alternatörün içindeki eğik bir fırça kolu. Kolu orijinal pozisyonuna soktu.

Kholkov'un sabote ettiği her şeyi bulduğu için mutlu olan Sam, panelin altına eğildi ve ateşleme kablolarını bulup üzerlerindeki yalıtımı çıkardı. Ayağa kalkıp rampaya geri indi. Aradığı şeyin duvardaki bir tahtada asılı olduğunu görmesi sadece bir dakikasını almıştı, yarım metre uzunluğunda her iki tarafında bir kanca olan elastik bir ip. İpi ilk olarak dümene ve sonra gaz pedalına bağlayıp gazı son ayara kadar getirdi. Ardından botun ön ve arka"halatlarını çözdü ve suya attı.

Şimdi işin zor kısmı: zamanlama.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Remi'ye.

"Kendin bak. Henüz gözükmediler."

Sam kapıya doğru geldi ve dışarıya baktı. İniş bölgesi yoğun karla birlikte kaybolmuştu. Sam, Remi'yi kapıdan geriye çekti. "Ateşleme kıvılcımını gördüğün anda dışarı çık. Adımlarımızı takip et, soma odunlukta buluşuruz."

"Tamam." Remi kapının arkasında pozisyonunu aldı.

Sam düzmece bota geri döndü ve dümen konsolunun altına tekrar eğildi.

"Umarım çalışır," dedi Sam homurdanarak ve açıkta kalmış ateşleme kablolarına dokunup birbirine dürttü. Bir kıvılcım çıktı, sonra da bir çalışma sesi. Sam geri çekilip rampaya çıktı ve kapıya doğru koştu.

"Git," dedi Remi'ye aceleyle.

Remi dışarıya bir göz atıp ileriye fırladı.

Botun motoru çalışmaya başladı. Egzozdan gri bir duman yükseldi ve kayıkhaneyi doldurdu. Kış tarafın altındaki su köpürmeye başladı ve bot ileri atılıp burnu kapıya doğru yönelerek yağın içinde kayboldu. "Yolun açık olsun," dedi Sam ve geri

dönüp koşmaya başladı.

Sam daha üç adım atmıştı ki sol tarafından, karın içinden birinin bağırdığını duydu. "Şurada!" Kaçan sürat teknesi için mi yoksa kendisi için mi bağırdıklarından emin olamayan Sam, sağa doğru, binanın köşesinde yön değiştirip sekstant heykelinin olduğu bahçeye doğru koştu. Eğer

Kholkov ve adamı gerçekten onun peşindeyse onları Remi'ye yönlendirmek istemezdi.

Sam, heykelin karşısında belirdiğini görünce, hemen heykelin arkasına çıkan yokuştan indi. Yüzüstü yatıp geldiği yöne baktı. On saniye geçti. Çakılların üzerinden çıkan birilerinin seslerini duydu. Yoğun karın içinden zar zor iki kişinin binanın köşesinde belirip kayıkhaneye girdiğini gördü. Şimdi esas soru: Kholkov'un kendi kendini sabote etmesi ne kadar sürecekti?

Ne kadar uzun sürerse robot botlarının bulunması da o kadar zor olurdu.

Bir dakika geçti. İki dakika. Bir motorun marş sesi duyuldu. Birkaç saniye soma sesler göle doğru yönelip boğuklaştı. Sam ayağa kalktı ve kilisenin çevresinden dolaşıp Remi'yi odunluğun içinde çömelmiş bir şekilde buldu.

"Duydum," dedi Remi. "Sence bize ne kadar zaman kazandırdı?"

"En az on beş dakika. Yemimizi bulmaları en azından o kadar sürer.

Hadi gel."

Sam karısının ayağa kalkmasına yardım etti. Merdivenden çıkıp yan kapıyı açtılar.

O kadar rüzgârdan ve kardan sonra, kilisenin sıcaklığı cennet gibi gelmişti. Kilisenin içi, görkemli dış kısmına nazaran ilginç bir şekilde basitti. Açık kahverengi taş fayansları, üzerlerinde izler olan tahta banklar ve çerçeveli dini resimlerin bulunduğu beyaz duvarlardan oluşuyordu. Kafalarının üstünde yan duvarda kumlu olan bir balkon vardı. Kubbeli tavan açık pembe ve gri boya ile işlenmişti. Yan duvarlardaki yüksek pencereler içeriye beyaz bir ışık yayıyordu.

Ana koridordan kilisenin en ucundaki dar bir kapının yanına gittiler. Kapıdan içeriye girince spiral bir merdivenin hâkim olduğu hilal şeklinde bir oda buldular. Yukarıya çıkmaya başladılar. Otuz veya kırk basamak çıktıktan sonra sürgülü ve asma kilitli kapak şeklinde tahta bir kapı buldular. Asma kilit açıktı.

"Görünüşe göre tahliye sırasında birisi bir şeyi unutmuş," dedi Remi gülümseyerek.

"Şansımız var. Tarihi bir Bavyera yapısını bozmayı hiç istemezdim."

Sam asma kilidi çıkardı ve tokayı açtı. Dikkatlice kapağı kaldırdı ve yukarı tırmanıp Remi'nin çıkmasına yardım etti ve kapağı arkalarından kapattı. Kapalı pencerelerden sızan beyaz ışık dışında sekizgen şekilli alan karanlıktı. Fenerlerini açtılar ve etrafa bakınmaya başladılar.

"İşte," dedi Remi diz çökerek. "Bir şey buldum."

"Ben de," dedi Sam karşıdaki duvardan. Remi'nin yanına gitti ve fenerinin aydınlattığı

şeyi inceledi. Pencerenin altındaki kalas pervazın üzerine, boyalı ve vernikli yüzeyin üzerinde neredeyse silinmiş bir ağustosböceği sembolü damgalanmıştı.

"Seninki de aynı mı?" diye sordu Remi.

Sam kafasını salladı ve karşı tarafa gittiler. İkinci bir ağustosboceği sembolü ahşabın üzerine damgalanmıştı. "Neden iki tane?" diye merak etti Sam sesli düşünerek.

"'Quoin üçlüsü...' Bunu sekstanttan başka şeylere de uygulamış olmalılar."

Üçüncüyü bulmaları otuz saniyeden az zamanlarını almıştı. İlk iki ağustosböceği sembolü minarenin önüne yakın bir yerdeydi, üçüncüsüyse arkasındaydı.

"Birleştirdim," dedi Sam.

Sam, damgalardan birinin yanına çöktü, Remi de aynısını yaptı ve her biri birbirinin ve üçüncü damgayı gösterir şekilde kollarını uzattılar. "Hatalıysam düzelt," dedi Sam. "Ama bu ikizkenar bir üçgen." "Gerçekten de öyle. Fakat hangi yönü göstermesi gerekiyor?" "Eğer kenarları uzatırsak, öndeki ikisi gölü ve dağları işaret ediyor. Üçüncüsü karayı, arkamızı işaret ediyor."

Sam kollarını indirdi ve arkası duvara yaslanmış şekilde oturdu. Kaşları birkaç saniyeliğine çatıldı ve Sam gülümsedi. "Ne?" diye sordu Remi. "Dizenin son kısmı," diye yanıtladı Sam. "Bir şeyin tamdık geldiğini

biliyordum." Elini pantolonunun cepine soktu ve Aziz Bartolomeos'un tur broşürünü çıkardı. Sayfaları karıştırdı. "İşte." Remi'ye uzattı. "Frigisinga."

Remi okumaya başladı: "'Kiliseye bitişik olan avcı kulübesi 1803'e kadar Berchtesgaden'in prensi ve aynı zamanda dini lideri olan SchroffenbergMös'lü Joseph Conrad'ın özel yeriymiş. Conrad aynı zamanda Freising'in başpiskoposluğu görevinde de bulunmuştur.'"

"Araştırmamız sırasında bunun hakkında bir şey okuduğumu biliyordum," dedi Sam. "Kafamda yanlış yerleştirmişim. Freising'in sekizinci yüzyıldaki adı Frigisinga."

"Tamam, o zaman şu SchroffenbergMös'lü adam burada mı bulunmuş?" "Sadece bulunmamış. Adam burada yaşıyormuş ve biz orada bulunduk."

Kapakdan geri dönüp merdivenlerden indiler ve kilisenin içinden geçip arka kapıdan ormanın içine çıktılar. Beş dakika sonra ilk sığındıkları kulübe geri dönmüşlerdi. Ön kapının yanındaki levhanın önünde durdular.

Remi levhayı okudu: "Bir zamanlar, Berchtesgaden'in son prensi ve aynı zamanda dini lideri, SchroffenbergMösiü Joseph Conradin özel avlanma yeri olmuştur."

"'Eski Frigisingah,'" diye bitirdi Sam. İçeri girdiler. Kulübenin büyük bir kısmı keresteden yapılmış olsa da, yerden yarım metre yükselen destek ve temel, taştan inşa edilmişti. "İlk önce taş kısma bakalım," dedi Sam. "Kereste kolay bir şekilde değiştirilebilir; taşın değiştirilmesi zordur." "Katılıyorum. Zamanlamamız nasıl?" Sam saatini kontrol etti. "Koşumuzdan bu yana on beş dakika geçmiş." Ne aradıklarını bilen Sam ve Remi, ayrılıp duvarlara eğilerek çalıştılar. Fenerleri blokların üzerinde

geziniyordu.

"Bulduum," diye seslendi Remi. Çatı katının altındaki bir yere eğilmişti. Sam hızla yanına gitti ve karısının yanına çömeldi. Blokun sol üst köşesine tanıdık ağustosböceği sembolü damgalanmıştı.

Sam çevreye bakındı ve aceleyle açık şöminenin yanına gidip şömine rafından çelik bir küskü aldı ve geri döndü. Sam çalışmaya başladı. Süngünün ucu birazcık ıspatula şeklinde olsa da, yine de taşların arasındaki boşluklardan genişti. On dakika boyunca bloku dışarı çıkarmaya çalıştılar ve sonunda başardılar. Remi oyuğa elini soktu. "Boş gibi gözüküyor," diye mırıldandı Remi. "Bir dakika..." Remi yere yattı ve kolunu dirseğine kadar deliğe sokup durdu. Remi'nin gözleri geniş bir şekilde açıldı. "Tahta." "Destek mi?" "Hayn, sanmıyorum. Çıkar beni." Sam, Remi'yi kibarca ayak bileklerinden tutup duvara doğru çekti. Remi elinde dikdörtgen bir ahşap kutu tutuyordu. Kutuyu kartal pençesi gibi sıkıca tutan Remi'nin tırnakları kapağa yarım santim girmişti. On saniye boyunca sessiz bir şekilde kutuya baktılar. Soma Remi gülümsedi. "Bana bir manikür borçlusun."

Sam gülümsedi. "Olur."

Kutunun ağırlığı içinin boş olmadığını gösteriyordu, fakat yine de kontrol ettiler. İçinde hasır bir korunağın içinde ve özel muşambasına sarılmış Napoleon'un Kayıp Mahzeni'nden başka bir şişe vardı.

Sam kapağı kapattı ve, "Seni bilmiyorum ama ben bir gün içinde yeterince gezdiğimizi düşünüyorum," dedi.

"Katılıyorum."

Sam kutuyu sırt çantasına soktu ve dışarıya çıktılar. Kayıkhaneden bu kadar uzaklıkta, gelen botun sesini duyamazlardı, bu yüzden hızlı fakat dikkatlice hareket edip kiliseye dönene kadar saklanmak ve etrafı izlemek için sık sık durdular.

"Neredeyse vardık," dedi Sam. Remi kafasını salladı ve üşüyerek kollarını kendine sardı. Sam karısına sarılıp ısıtmak için sırtını hızlı hızlı sıvazlamaya başladı. "Çok kısa zamanda konyağımızı yudumluyor olacağız."

"İşte şimdi oldu," diye cevap verdi Remi.

Kiliseden sola döndüler ve binanın önüne gelene kadar düz ve kıvrımlı duvarları takip ettiler. Sam, on adım kala durup Remi'ye beklemesini işaret etti ve ileriye yengeç gibi yürüyerek köşeden kafasını uzattı. Birkaç saniye soma arkasını dönüp Remi'nin yanına geri döndü.

"Bir şey var mı?" diye fısıldadı Remi." "Yok, fakat kapı kısmen kapanmış. İçeride kaç bot olduğunu göremedim." "Ya iniş bölgesi?" "Orada da bir şey yok, fakat bu kadar yoğun karda..." "Şışış." Remi eliyle işaret edip gözlerini kapadı. "Dinle." Birkaç saniye soma Sam de duymuştu. Uzaklardan bir motor sesi geliyordu. "Orada birileri var," dedi Remi. "Yemden vazgeçmezler," dedi Sam. "Ya hâlâ kovalıyorlar ya da geri dönüyorlar." "Haklısın. Ya şimdi ya hiç."

Sam, son bir kez köşeden bakımdan sonra Remi'ye hareket etmesini söyledi. Gizlendikleri yerden el ele çıktılar ve kayıkhaneye koşup içine girdiler. Yem olarak kullandıkları botun yanında başka bot yoktu.

Remi, kalan bota atladı ve dümene geçti. Bu sırada Sam de sırt çantasını bir yere bırakıp motor kapağını kaldırdı ve daha önce cebine attığı bobin kablosunu monte edip fırça kolunu olması gerektiği şekle soktu. Motor kapağını kapattı ve panelin aşağısına eğilip ateşleme kablolarını birbirine sürttü.

"Tamam," dedi Sam geri çıkarak. "Hadi."

"Sam, kapı!"

Sam arkasına döndü. Kayıkhane'nin kapısından biri koşuyordu. Sam adamın suratını kısa bir an için görebilmişti: Kholkov'un adamı. Adam, elinde namlusu kalkık bir tabanca tutuyordu. Sam hiç düşünmeden en yakındaki nesneyi, parlak turuncu bir can yeleşini eline aldı ve adama doğru fırlattı. Adam yeleşini yakalayıp başka bir yere fırlattı, fakat bu, Sam'in rampaya çıkıp adama saldırması için gereken zamanı sağlamıştı. Adamın üzerine atladı ve birlikte duvara yapıştılar. Sam adamın silah tutan bileğini kavradı ve oradaki hassas kemikleri kırmaya çalışarak sert bir şekilde kıvırdı. Silah bir kez ateş aldı ve bir kez daha.

Adam bir profesyoneldi; bileğinin bükülmesiyle mücadele etmek yerine, bileğinin kıvrıldığı yöne dönerek sol eliyle Sam'in şakağına yumruk attı. Sam'in gözleri önünde kıvılcımlar belirdi, fakat adamın bileğindeki elini gevşetmeden tuttu ve sağ kolunu adamın yumruk attığı kolunun içine dolayıp adamı kucakladı. Görüşü hâlâ düzelmemiş olan Sam, bütün gücüyle adama bir kafa attı. Doğru noktayı bulmuştu. Adamın burnu boğuk bir ses çıkararak kırılmıştı. Silah tahta döşemelerin üstüne düştü. Adam, hırıltı çıkararak duvardan destek alıp ayağa kalktı ve birlikte geriye sendelediler. Sam boşluğa adım attığını hissetti. Sonra da düştüğünü. Derin bir nefes aldı ve suya daldı.

Su o kadar soğuktu ki Sam kısa bir süreliğine elektrik çarpmış gibi olmuştu. Adam onu hâlâ bırakmamıştı. Sam bacaklarını dik konuma getirip çivileme bir şekilde dibe inmeye başladı. Adam sersemlemişti ve kırık burnundan dolayı suya düşerken muhtemelen nefes almadan düşmüştü. Sam köpüklerin ve karanlık suyun içinden adamın elinin ceketine gittiğini gördü. Bıçağı çıkarmıştı. Sam adamın kolunu tutup sarsmaya çalıştı. Karnında bir acı duydu. Sonra bıçağın boğazına yaklaştığını görmese bile hissetmişti. Kafasını geriye savurup yana yatırdı. Bıçağın ucu kulakmemesinin hemen altından geçip kulağının üstünü kesiverdi. Yıllarca çalıştığı judo, Sam'e dengenin gücünü göstermişti. Daha güçlü olan sağ kolunu kafasının üstüne kaldırmış olan adam şu anda en zayıf noktasındaydı. Sam, bu avantajının bitmesine izin vermedi. Sol eli hâlâ adamın bıçak tutan bileğini kavramış olan Sam, sağ eliyle uyguladığı gücü ters çevirip adamın elini büktü ve çevirdi. Adamın bileği kırılıverdi. Ağzından kabarcıklardan oluşan bir çığlık çıktı. Sam, kırık bileği çevirmeye devam etti. Bıçak adamın elinden düştü ve dibe doğru gözden kayboldu. Sam de onu takip etti. Dibe varmışlardı. Adam sol eliyle Sam'in gözlerine doğru bir hamle yaptı. Sam gözlerini kapattı ve kafasını başka bir yöne çevirip sağ eliyle adamın çenesinin altından tuttu ve adamın kafasını geriye itmeye

başladı. Adamın kafası geriye doğru gitti. Sam mide bulandırıcı bir çatırtı duydu. Adam bir iki kere titredikten soma hareketsiz kaldı. Sam gözlerini açtı. Adamın sabit ve ölü gözleri ona bakıyordu. Kafasının arkasında, kumdan dışarı fırlamış üçgen şeklinde sivri bir kaya vardı. Sam, adamı bıraktı ve adam, arkasından kendisini bir ip gibi takip eden kanla birlikte dibe vurdu. Bir süre soma da gözden kayboldu.

Sam bacaklarını karnına çekti ve kendisini yukarıya doğru itti. Tahta döşemelerin birinin altından yüzeye çıktı ve kafasını geriye yatırıp görüşü düzelene kadar nefes aldı.

"Sam!" diye seslendi Remi. "Hadi, gel, buradan!"

Sam karısının sesine doğru gitti. Remi'nin yardımıyla bota çıkıp sırtüstü uzandı ve hızlı hızlı solumaya başladı. Remi de yanına diz çöktü. "Aman Tanrım, Sam, yüzün..." "Olduğundan daha kötü görünüyor. Birkaç dikişten sonra yakışıklı halime geri dönerim."

"Kulağın yarılmış. Dövüşüp yenilmiş bir köpeğe benziyorsun."

"Düello yarası diyelim bence."

Remi, Sam'in kafasını bir oraya bir buraya çevirerek parmaklarıyla yüzünü kontrol etti ve sonunda Sam, karısının eline uzanıp güven verici bir şekilde sıktı. "Ben iyiyim Remi. Kholkov silah seslerini duymuş olabilir. Hareket etsek iyi olacak."

"Haklısın." Remi en yakın koltuk minderini kaldırıp bir bez parçası bulana kadar bakındı. Sam, bezi yaralanlarına bastırdı. Remi suyu gösterdi. "Kholkov'un adamı?"

"Öldü. Bana başka bir seçenek bırakmadı." Sam oturdu ve dizlerinin üzerinde durup yağmurluğunu ve kazağını çıkardı. "Bir dakika, silah..."

"Bende. Burada." Remi tabancayı Sam'e verdi ve Sam botun baş kısmındaki halatı çözerken, o da dümene oturdu. Remi kontağı açıp motoru çalıştırdı. "Sıkı tutun." Gazı kökledi ve sürat teknesi ileriye atıldı.

"İlk yardım çantasını ara," dedi Remi. "Belki o ısıtan çarşaflardan vardır."

Sam her bir koltuk minderinin altına baktı ve sonunda büyük bir malzeme kutusu buldu. Kutunun içinde, Remi'nin tahmin ettiği gibi, gümüş renkte bir Mylar çarşafı buldu. Çarşafa sarınarak yolcu koltuğuna oturdu.

Sam sol taraftan, sisin içinden çıkan sürat motorunun ön kısımdaki beyaz takozunu ve Kholkov'un silahından çıkan turuncu alevleri gördükten sonra Remi'ye seslendi.

"Remi, tam sağa kır."

Remi ani bir şekilde ve soru sormadan dümeni çevirdi. Bot yana doğru savruldu. Doğrudan Sam'in yolcu koltuğuna çevrilmiş olan Kholkov'un botunun burnu, küpeştenin üzerinden geçti. Yere eğilmiş olan Sam, kafasını yanlara doğru salladı ve fiberglas gövdenin saçını sıyırdığını hissetti. Kholkov'un botu camı parçalayarak ve alüminyumu bükerek ön camın üzerine bindi ve tekrar suya devrildi. Soma da onları bırakıp uzaklaşmaya başladı.

"Remi, iyi misin?" diye sordu Sam bulunduğu yerden. "Evet, sanırım. Sen?" "Evet. Tam sol yap ve beş saniye ilerleyip motoru kapat." Remi, Sam'in istediği şeyi yaptı. Hız kesip motoru kapattı ve bot yavaş yavaş durdu. Sessizlik içinde beklediler, bot hafifçe yalpalıyordu. "Geri gelecek. Bir süre aynı yönde gittiğimizi sanacak." "Nereden biliyorsun?" "Panikle yapılacak en doğal şey ondan uzağa kaçmak olur." "Kaç mermimiz kaldı?" Sam silahı belinden çıkardı. Silah beş mermi alan 38'lik bir Smith

Wesson'du. "İki gitmiş, üç mermi kaldı. Sağ tarafta botun sesini duyar duymaz kıyı şeridine doğru sol tarafa ilerle. Otuz saniye boyunca gidebileceğin kadar hızlı git ve tekrar yavaşla."

"Bir başka önsezi mi?"

Sam onayladı. "Soma doğrudan Schönau'ya gideceğiz."

"Eninde sonunda gitmek zorundayız. Ya oraya gideriz ya da kar fırtınası içinde üç gün boyunca dağların arasından dolaşırız." Sam gülümsedi. "Veya C planını uyguluyoruz. Soma açıklarım. Şışş. Duydun mu?" Ön taraftan, soldan sağa doğru ilerleyen bir motorun sesini işittiler. Sesin tonu bir süre soma değişti ve kıyı şeridinden yankılanmaya başladı.

"Git!" dedi Sam aniden.

Remi motoru çalıştırıp sonuna kadar gaza bastı ve botu, iskele tarafına çevirdi. Otuz saniye ilerlediler ve hız kesip durdular. Botun gövdesine çarpan dalgalar dışında etraf sessizdi. Rüzgâr neredeyse durmuştu; iri kar taneleri koltukların ve gövdenin üzerinde birikmeye başlamıştı.

"O ne yapıyor?" dedi Remi fısıldayarak. "Bizim yaptığımız şeyi. Dinliyor. Bekliyor." "Nereden biliyorsun?" "Adam bir asker; asker gibi düşünüyor." Tam arkalarından, yaklaşık iki yüz metre uzaklıktan, motorun sesini

duydular. Remi'nin eli gaza doğru gitti. "Henüz değil," dedi Sam. "Yakınlaştı Sam." "Bekle." Kholkov'un motoru gittikçe yaklaşıyordu. Sam arkalarını ve sol taraflarını işaret etti ve işaretparmağını dudaklarına götürdü. Karın içinden zar zor gözükten ince uzun bir şekil yanlarından geçti. Dümenin arkasındaki silueti görebilmişlerdi. Kholkov'un kafası bir sola bir sağa döndü. Sam tabancayı kaldırdı ve gözden kaybolana kadar botu takip ederek nişan aldı. "Bizi görmediğine inanmıyorum," dedi Remi on saniye sonra.

"Gördü. Bu tarafa döndüğünde kısa bir süre durdu. Çok belli değildi, fakat bizi gördü. Tekrar geri gelecek. Geri geri git yavaşça. Olabildiğince sessiz ol."

Remi denileni yaptı. On beş metre kadar gittikten soma Sam fısıldadı. "Dümeni yavaşça kıyıya doğru kır." Sam iki buçuk metrelik bot kancasını eline aldı ve sisin içine dikkatle baktı. Sol taraflarından dalga seslerini duydu. "Tamam, motoru kapat," dedi Remi'ye. "Sağa doğru kır."

Remi denileni yaptı.

Sessizlik.

Yan taraftan bir çam ağacının koni şeklindeki gövdesi belirdi, daha sonra bir tane daha. Dallar iskelet parmakları gibi onlara doğru uzanıyordu. Sam kancayı geniş dallardan birine taktı ve botu çekerek kıyıya çıktı.

Karla kaplı ağaç dalları gölün yüzeyine yarım metre kadar yaklaşarak kafalarının tepesinde bir kubbe oluşturmuştu. Sam küpeştenin yanına diz çöktü ve dalların arasından bakınmaya başladı. Remi de aynısını yaptı.

Karşılarından ve sağ taraflarından bir motorun sesi duyuldu. Ses, on saniye sonra kesildi. Bir süre soma bot, Kholkov'un botunun oluşturduğu dalgalardan dolayı yalpalamaya başladı.

"Her an gelebilir," diye fısıldadı Sam. "Hareket etmeye hazır ol."

Sam lafını bitirdikten hemen soma Kholkov'un teknesi on metre ileriden kilise iskelelerine yönelerek geçti. Motorun sesi çok alçak çıkıyordu. Soma karın içinde gözden kayboldu.

"Bizi görmedi," diye fısıldadı Remi. "Bu sefer görmedi. Tamam, gidelim. Onu takip et. Beş saniye hafif gaz, on saniye gazsız sürüklenme." Remi dümenin başına geçti ve dalların altından çıkıp Kholkov'u takip ettiler.

Yirmi dakika boyunca Kholkov'un motorunu Aziz Bartolomeos'un iskeleleri ve kırmızı çatılı soğan kubbeleri görünene dek izlediler.

Tam karşılarından Kholkov'un motorunun sesi yankılandı ve sola doğru gitmeye başladı. Sam, Remi'ye sağa kırıp kıyıya doğru gitmesini işaret etti. "Yavaşça." Kholkov'un motoru gölün ortasına doğru ilerliyordu.

"Motorları kapat," dedi Sam ve Remi denileni yaptı. "Saklandığımızı veya Schönau'ya doğru hareket ettiğimizi sanıyor, değil mi?" diye sordu Remi. Sam kafasını salladı. "Kuzeyde bir yerlerde tuzak kuracak. Fakat ne yazık ki biz onun oyununu oynamayacağız." Dakikalar geçti. Sam yirmi dakika soma, "Tamam, devam edelim," dedi. "Kıyıyı güneye doğru takip et. Çok yavaş git."

"İçimden bir ses sıcak konyağın beklemesi gerektiğini söylüyor."

"Kafanı sokabileceğin ve içinde şöminenin olduğu bir yer sana yeter mi?"

HOTEL SCHÖNE AUSSICHT GRÖSSINGER, SALZBURG

Evelyn Torres'ten cevap gelmiş," dedi Remi büyük yatağa oturup ayakkabılarını çıkardıktan soma. "Sadece 'ara beni' demiş. Fakat heyecanlı gözüküyor. Bu tür şeyleri çok seviyor." "İlkönce sana söz verdiğim konyak, soma Evelyn," dedi Sam. "Kıyafetlere ve gerekli eşyalara ihtiyacımız olacak." "Konyak, Evelyn, uyku ve soma alışveriş." Königssee'de Kholkov'dan kurtulduktan soma yirmi sekiz saattir uyumamışlar ve devamlı hareket etmişlerdi. Kıyı boyunca güneye doğru aşırı yavaş ilerleyerek bir saat sonra Obersee'nin Salet iskelelerine ulaşmışlar ve karaya çıkmışlardı. Sam botun tahliye tıpasını açıp suyun içeriye dolmasını bekledikten soma botu gölün ortasına yöneltmiş ve gazı birinci seviyeye getirmişti. Bot karın içinde gözden kaybolmuştu.

"Tam olarak sorun çıkarmayan turist olamadık, değil mi?" "Merak etme," dedi Sam göz kırpıp. "Aziz Bartolomeos'un Tarihi Topluluğu'na isimsiz bir bağış yaparız. Bir filo sürat teknesi alabilirler."

İskeleden içeri kısımlara doğru bir kilometre kadar çakıldaçlı yolu izlemiş ve kara köprüsünü geçip Aziz Bartolomeos'takine benzer bir kayıkhanenin olduğu Obersee'nin ağzına ulaşmışlardı.

Ancak bu seferkinin bitişik bir ısınma odası vardı. İçeriye girip iç çamaşırlarına kadar soyunmuşlar ve kıyafetlerini duvardaki askılara asıp bir gaz lambası bulmuş ve hava kararana ve Sam küçük bir ateş yakana kadar lambanın etrafına üşüşmüşlerdi. Gecenin kalan kısmını ateşin yanında sarılmış bir şekilde geçirdikten sonra saat sekiz buçukta kalkıp kıyafetlerini giymiş ve günün ilk turistlerinin gelmelerini beklemişlerdi. Daha soma turistlerin içine karışıp birkaç saat gezinmiş ve önceki günkü silah sesleri veya gölde bulunmuş yüzen ceset hakkında bir konuşmanın olup olmadığına dikkat etmişlerdi. Hiçbir şey duymamışlardı. Öğlen vakti botla Schönau'ya geri dönmüşlerdi.

Karaya çıktıktan soma hafif bir paranoyayla otele geri dönmemeye karar vermişlerdi; aynı zamanda kiralık arabalarını da kullanmayacaklardı. Kholkov ve adamlarına dikkat ederek en yakın hediyelik eşya dükkânına girmiş ve arka kapıdan sokağa doğru çıkmışlardı. Yirmi dakika boyunca Schönau'nun denize yakın olan kısmından uzak durup sokağın gözden uzak bir kesiminde bir kafe bulmuş ve oradan Selma'yı aramışlardı.

Saat iki civarında Salzburg'dan kiralık bir Mercedes kafenin önüne gelmiş ve sürekli takip edilip edilmediklerini kontrol ettikleri üç saatlik bir yolculuktan soma otele, Hank ve Liz Truman adıyla giriş yaptırmışlardı.

Konyakla ısındıktan soma, ilk iş olarak Aziz Bartolomeos'ta buldukları şişedeki sembollerin fotoğraflarını Selma'ya epostayla gönderdiler ve Evelyn Torres'i evinden aradılar.

"Anlat bakalım, Kserkses ve Delfi'ye olan ani ilginin sebebi ne?" diye sordu Evelyn havadan sudan konuştuktan soma. "Sadece üzerinde çalıştığımız ufak bir proje," diye yanıtladı Remi. "Eve döndüğümüzde daha ayrıntılı anlatırız."

"Sorularınızı sırasıyla yanıtlayacak olursam, Delfi, Kserkses'in saldırısı sırasında muhtemelen Yunanistan'ın en kutsal yeriydi. Pythia'nın kehanetleri birçok yerde

kullanılmış, devlet işlerinden evliliğe ve aradaki birçok şeye kadar. Hazine dairesine gelirsek, orada elle tutulur pek bir şey yokmuş, birkaç şey dışında; fakat bunlar Atina'nın zenginliğiyle karşılaştırılmaz bile. Bazı bilimadamları aynı fikirde değil ama bence Kserkses, Delfi'nin Yunan kültüründeki yerini anlamamış. Okuduğum birkaç şeye göre, Kâhin'i bir tür gariplik olarak görmüş. Tıpkı günümüzdeki Ouija tahtası gibi. Yunanlıların Delfi'de bir şey sakladığını düşünüyormuş."

"Saklıyorlar mıydı?" "Söylentiler her zaman vardı, fakat bunu desteklemek için herhangi bir sağlam kanıt yok. Ayrıca, hikâyeyi biliyorsunuz: Kserkses'in gönderdiği grup Apollo'nun kutsal eli tarafından geri çevrilmiş. Birkaç Persli ileriye geçebilmiş ve değersiz ayın nesnelere ele geçirmiş." "Saldırıdan değerli bir şey kurtulmuş mu?" "Harabeler hâlâ orada. Hazinedeki sütunların bazıları Delfi Müzesi'nde, birkaç sunak parçası, taş frizler ve Omphalos. Altın veya mücevher yok, eğer bunu soruyorsanız tabii." "Sen oradayken herhangi birisinin Delfi hakkında sorular sorduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu Remi. "Garip bir şeyler hissettin mi?"

"Hayır, tam olarak değil. Sadece çoğu zaman üniversitelerden gelen araştırma talepleri vardı." Evelyn bir süre sustu. "Bir dakika. Yaklaşık bir yıl önce bir adam vardı... Edinburgh Üniversitesi'ndendi, Tarih, Klasikler ve Arkeoloji Okulu sanırım. Garip biriydi."

"Nasıl yani?"

"Delfi'deki eserleri incelemek için talepte bulunmuştu ve biz de onaylamıştık. Elle yapılan incelemelerde bazı kurallar vardır, nesnelere yapabileceğin ve yapamayacağın şeyler. Onu, büyük şeylerden birini kırmak üzereyken yakaladım. Aynı zamanda sütunların birinin üzerinde bir çeşit asit testi yapmaya çalıştığını da gördüm."

"Hangi sütunlar?" "Karyatitler. Delfi'deki Siphnian Hazinesi'nin girişinde duruyorlar." Remi ve Sam bir sonraki soruyu soramadan Evelyn cevaplamıştı. "Karya(1) Doğaüstü varlıklarla iletişim kurmaya yaradığı iddia edilen bir gereç."

tit, kadın figürlü bir taş sütunudur, genelde mermerden yapılır. En tanınanları Atina'da Akropolis'te olanlar." "Nasıl bir test uygulamaya çalışıyordu?" diye sordu Sam. "Hatırlamıyorum. Kuyumcu çekici, kazması ve bir çeşit asit takımı vardı... Komisyona verdiğim raporda hepsini belirttim. Elimde hâlâ bir kopyası olabilir. Konuşurken bakınırım." Evelyn'in hareket edişini ve kartonla kâğıt seslerini duydular. "Onu yakaladığında ne dedi?" diye sordu Remi. "Kuralları yanlış anladığını söyledi ki bu bir saçmalıktı. Kuralları bizzat ben anlatmıştım. Yalan söylüyordu, fakat neyin peşinde olduğunu söylemeyi reddetti. Onu kovduk ve adamın Edinburgh'daki bölüm başkanına haber verdik."

"Ya polis?"

"Komisyon karşı çıktı. Adamın şansınaydı. Yunanlılar bu tür şeyleri ciddiye alır. Hapse düşebilirdi. Yine de Edinburgh'un onu kovduğunu duydum, bu da bir şeydir. Ondan sonra ona ne olduğunu bilmiyorum. İşte rapor... Adı Bucklin. Thomas Bucklin."

"Kullandığı asit takımı?" diye sordu Sam. Hoparlörlerden çevrilen sayfaların sesleri duyuldu. "İşte bu garip," dedi Evelyn. "Bu bölümü unutmuşum. Nitrik asit kullanıyormuş." "Neden garip geldi?" diye sordu Remi. "Bu iş için yapılacak standart bir test değil. Çok aşındırıcı bir madde.

Bunu kullanmayız." "Kim kullanır?" Sam cevap verdi. "Maden uzmanları. Altını test etmek için kullanırlar."

Birkaç dakika daha konuşup telefonu kapattılar. Sam, MacBook Air'ini Königssee'den sırt çantasının içinde getirdiği birçok şeyden birini açtı ve otelin kablosuz internet bağlantısına girdi. Thomas Bucklin adına neredeye iki bin tıklama vardı. Aramalarını, doğru olanı bulana kadar daraltmak sadece birkaç dakikalarını aldı.

"Bucklin, çoğunlukla Pers ve Yunanistan üzerine yoğunlaşarak klasik tarih hakkında birçok yazı yazmış, fakat en yakını bir yıl önce yazılmış," dedi Sam. "Kovulduğu zaman," dedi Remi omzunun üzerinden bakarak. "Yazılarından herhangi biri okunabilir mi?"

"Görünüşe bakılırsa hepsini JSTOR almış." JSTOR, konuları arkeolojiden tarihe, dilbilimden paleontolojiye kadar çeşitlilik gösteren bilimsel çalışmalar için oluşturulmuş kâr amacı gütmeyen çevrimiçi bir arşivdi. Sam, Remi ve Selma bu siteyi yaygın olarak kullanıyorlardı. "Selma'ya yüklemesini ve bize göndermesini söylerim." Sam kısa bir eposta yazıp gönderdi. Selma otuz saniye sonra cevap verdi: Beş dakika.

"Edinburgh'dan ayrıldıktan sonra ne yaptığıyla ilgili bir şey var mı?"

"Hayir yok."

Sam'in epostası öttü. Selma Bucklin'e ait on dört yazı bulmuştu; yazılar PDF* formatında mesaja eklenmişti. "İşte ilginç bir şey," dedi Sam. "Selma'ya göre Bucklin, Evelyn'in kapısında belirlediğinde izindeymiş. " "Yani serbest çalışıyormuş," diye cevap verdi Remi. "Orada üniversite adına bulunmamış. Peki bu adam kim o zaman?" Sam sayfayı aşağıya indirmeyi bıraktı, elleri klavyenin üzerinde donmuştu. Ekranı doğru yaklaştı ve gözlerini kıstı. "İşte cevabın. Bak bakalım."

Remi ekrana doğru eğildi. Bucklin'in yazılarından biri yazarın fotoğrafını içeriyordu. Fotoğraf küçük ve siyah beyazdı, fakat kel kafa, bir tutam turuncu saç ve siyah çerçeveli gözlükler çok net bir şekilde gözüküyordu.

Thomas Bucklin, Bondaruk'un özel laboratuvarında karşılaştıkları beyaz önlüklü adamdı.

(1) Portable Document Format: (Taşınabilir Belge Biçimi): Platformlar arası taşınabilir ve yazdırılabilir belgeler oluşturmak amacıyla üretilmiş sayısal bir dosya biçimi.

Bucklin'in yazılan çok ilgi görmemiş olsa da tatmin ediciydi. JSTOR'a göre, yazıların yayımlanmasından beri onları satın alan ikinci grup Sam ve Remi'ydi. Yazılarla ilgilenen diğer kişinin kim olduğunu tahmin etmekte pek de zorluk çekmemişlerdi. Sam yazıları iPhone'una yolladı ve Remi'ye MacBook'u verip önlerindeki üç saati Bucklin'in çalışmalarını incelemekle geçirdiler. Birbirlerinin çıkardığı sonuçların çakışmasını istemediklerinden notlarını karşılaştırmak için bitirmeyi beklediler. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Sam. "Bir kaçık mı yoksa dâhi mi?" "Haklı ya da haksız

olmasına göre değişir. Kserkses ve Delfi'yi saplantı haline getirdiği su götürmez. Tarzı, akademik dünyada arkadaşsız kalmasına neden olmuş." Bucklin, yıllar süren dikkatli araştırmaları sırasında çok garip bir sonuca varmıştı: Kserkses'in Delfi'ye saldırısı, Yunan tarihçilerinin kabul ettiğinden daha da başarılı olmuştu. Bucklin'e göre, Siphnian Hazinesi'nin koruyucuları istiladan birkaç hafta önce zenginliklerini korumak için bir plan yapmışlar. Siphnianlar, Pers yağmalamasından hiçbir yerin güvende olmayacağını bildiklerinden dolayı altın stoklarını eritmiş ve bir çift karyatit oluşturmuşlar. Sütunlar soğuduktan sonra alçıtaşıyla kaplanmış ve hazinenin girişinde duran gerçek sütunların yerine konulmuş.

Persli akıncılar bilinmeyen nedenlerden dolayı bu tuzağa düşmemişler. Kserkses'in emirleri üzerine Ölümsüzler adı verilen iki yüz kişilik özel eğitimli birliğin niyeti karyatitlerle Yunanistan'ın dışına doğru ilerleyip, Makedonya ve Trakya üzerinden doğuya çark etmek ve Akamanış İmparatorluğu'nun başkenti Persepolis'e geri dönmekmiş. Kserkses burada, karyatitlerin eritilmesini ve onlardan, ebediyen Yüz Sütunluk Salon'da duracak ve Yunanlılara karşı kazandığı zaferine bir anıt olacak devasa bir taht oluşturulmasını planlamış.

Ölümsüzler'in bilmediği şey, Delfi'ye karşı saygısızlıklarının Pers akıncıları gittikten bir gün soma Spartalılara ulaşmış olduğuuydu. Spartalı askerlerden oluşan yirmi yedi kişilik bir manga sadece karyatitleri ele geçirmek için değil aynı zamanda Termopil Savaşı'nda kaybettikleri kardeşlerinin intikamını almak için peşlerine düşmüşler.

Ölümsüzler'e şu anki Arnavutluk'ta yetişmişler ve onların doğuda bulunan kaçış rotalarını kesmişler. Spartalılar üç hafta boyunca Ölümsüzler'i takip edip onları Karadağ'ın içinden kuzeye, soma Bosna ve Hırvatistan'a kadar izlemişler, son olarak Slovenya'nın kuzeybatıdaki dağlarında kıstırmışlar. Ölümsüzler'in sayısı on kat daha fazla olsa da Spartalılar için bir rakip değillermiş. Pers akıncıları tamamıyla yok edilmiş. Otuz kişinin kurtulmasından bir ay önce Yunanistan'ı terk eden iki yüz kişilik esas grupsa karyatitleri taşımaları için sağ bırakılmış.

Spartalı komutan eve dönmemeye karar vermiş, en azından Kserkses'in ordusu hâlâ ülkesini yağmalarken. Sütunlar Yunanistan'ın kurtuluşunun sembolü haline gelmiş ve Spartalılar Kserkses'in eline düşmektense ölmeye yemin etmişler. Pers istilasının ne kadar genişleyeceğini bilmeyen Spartalılar, sütunları eve dönmeleri güvenli olana kadar saklayacak bir yer bulmak için Slovenya'nın dışından kuzeye ilerlemişler. Bir yıl soma Sparta'da tek bir askerın ortaya çıkması dışında phrantra bir daha hiç gözükmemiş. Asker, yorgunluğuna yenik düşmeden önce diğer yoldaşlarının öldüğünü ve karyatitlerin de onlarla birlikte kaybolduğunu iddia etmiş. Konumları da onlarla birlikte yok olmuş.

"Yani bu bulmacanın son parçası," dedi Remi. "Veya son parçalardan biri. Bondaruk ve Bucklin'in birbirlerini nasıl bulduğunu hiç bilemeyebiliriz, fakat Bondaruk'un hikâyeye inanıyor olduğu bir gerçek. Napoleon'un Kayıp Mahzeni'nin, Siphnian sütunlarını gösteren bir hazine haritası olduğunu düşünüyor. Elde etmek istediği aile mirası onlar. Kholkov'un Marsilya'da Bondaruk'un nedenleri hakkında söylediği diğer şeyi hatırla: 'Sadece uzun zaman önce başladığı şeyi bitirmek istiyor.' "

Sam yavaşça kafasını salladı. "Adi herif, aynı Kserkses'in istediği gibi onları eritmek istiyor. Bunu yapmasına izin veremeyiz Remi. O karyatitler arkeolojik olarak paha biçilmez."

"Paha biçilmez de ötesinde. Her şey uyuyor: Kserkses, Plataea ve Mykale savaşlarından soma ordunun komutasını aniden Mardonius'a veriyor ve eve gidiyor. Karyatitlerin yolda olduğunu düşünerek eve gidiyor. Persepolis'e döndüğü ve içinde Yüz Sütunluk Salon'un da bulunduğu bir inşaat programına başladığını belirten birçok söylenti var."

"Bucklin Kserkses'in tahtı nerede sergileyeceğini iddia etmiş? Bondaruk'un tahtı nerede sergileyeceğine dair bir fikrim var."

"Malikânesinin bodrumundaki Pers oyun alanında," diye yanıtladı Remi. "Aslında düşününce üzücü bir şey. Kserkses hiçbir zaman gelmeyecek olan ödülü beklerken öldü. Yunanlılara oranla neredeyse hiçbir şey ifade etmeyen bir ödül ve Napoleon, oğlunun bilmeceyi takip edip aynı ödülü ele geçirmesini beklerken öldü."

"Biz de bu yolu devam ettirsek iyi olur," dedi Sam.

"Ne demek istedin?"

"Bondaruk'un karyatitlere dokunamadan öleceğinden emin olacağız."

Ertesi sabah saat altıda Sam'in iPhone'u çaldı. Arayan Selma'ydı. "Daha saat erken Selma," dedi Sam uyku sersemliğiyle.

"Burada geç ama. İyi haber. Sanırım bu konuda daha iyi olmaya başladık. Şifreyi çözdük, fakat ilk olarak bilmeceyi çözmek isteyeceğinizi düşündük."

"Tamam, epostayla gönder."

"Şu an gönderiyorum. Sonra ara beni."

Sam, Remi'yi uyandırdı. Sam'in epostası öttüğü anda Remi yatakta döndü. "Bir başka bilmece," dedi Sam.

"Duydum."

Gelen epostayı açtı ve birlikte satırları incelediler.

Histrialı Adam, gelenek ile on üç

Lazarus'un Nazaret'teki

Morpeth'in Oğlu, Leuce'un Koruyucusu, tek başına duran yer.

Birlikte uyuyorlar.

Bir fikrin var mı?" diye sordu Sam.

"Kahveden sonra sor."

Bilmecelerin iki tanesini çözmüş olan Sam ve Remi, Napoleon ve Laurent'in onları üretmek için kullandığı şablonları şimdi daha iyi biliyorlardı. Çift anlamların oluşturduğu

düzenek ve karmaşık tarih göndermeleri, her bir bulmacanın çözümü birbirinden özgü dizelerinin kaynaşmasına bağlıydı.

Öğleden önceye kadar her bir dize için olan en belirgin göndermeleri internetten toplamışlardı:

Birincisi, Histrialı Adam, gelenek ile on üç, muhtemelen Adriyatik Denizi'ndeki Trieste Körfezi ile Kvarner Koyu arasındaki bir yarımadada olan Istria'nın Latincesi Histria'ya göndermede bulunuyordu.

İkincisinin, Lazarus'un Nazaret'teki Evi'nin yüzlerce anlamı olabilirdi. Lazarus adı İncil'de iki kez geçiyordu, birincisi İsa'nın dirilttiği adam, diğeri ise Dilenci Lazarus'un hikâyesi. Nazareth elbette İsa'nın çocukluk eviydi.

(1) Nasıra.

Üçüncüsü de, Morpeth'in Oğlu, Leuce'un Koruyucusu, aynı şekilde tespit etmek için çok geniş anlamlıydı. Morpeth, İngiltere'nin kuzeydoğusundaki bir kasabaydı ve Leuce, Yunan mitolojisinde Oceanus'un kızı olan bir periydi.

Dördüncüsü, Birlikte uyuyorlar, aralarındaki en belirsiziydi. "Birlikte" olanlar kimdi? "Uyumak" ölüm veya uyumak mı, yoksa tamamen başka bir şey mi demekti?

"Son bilmeceyi düşün," dedi Sam. "Napoleon ve Laurent benzer bir dize kullanmıştı. İonia'nın Dâhisi' Pisagor'a göndermeydi. Belki aynısını burada da yapıyorlar. Üçüncü dizenin muhtemelen bir yer adı içerdiğini biliyoruz. Morpeth'in ünlü birisinin evi olup olmadığına bakalım."

Remi omuz silkti. "Denemeye değer." Bir saat sonra içinde bir düzine Morpet "oğulları" olan bir liste çıkardılar. Hiçbiri de ilk bakışta çok tanınabilir değildi.

"O zaman çapraz gönderme yapalım, Morpeth isimlerinin herhangi birisiyle 'Leuce' kelimesi arasında bir bağ olup olmadığına bakalım. İçlerinde Yunan mitolojisi konusunda uzman biri var mı?" dedi Remi.

Sam listeyi kontrol etti. "Öyle görünmüyor. Leuce hakkında başka ne biliyoruz?"

Remi sayfaları kontrol etti. "Yeraltı dünyasının tanrısı olan Hades tarafından öldürülmüş. Ölümünden soma ya Hades ya da Persephone tarafından kavak ağacına dönüştürülmüş."

"Kavak ağacı..." Sam klavyedeki tuşlara basarak homurdandı. "Leuce bir tür kavak." Morpeth isimlerinin olduğu listeyi kontrol etti. "Önemli bir şey olabilir: William Turner, 1508'de Morpeth'te doğmuş. Birçok kişi tarafından İngiliz botaniğinin babası olarak kabul ediliyormuş."

"İlginç. O zaman dize Turner'la mı alakalı yoksa kavak ağaçlarıyla mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Son bölüm ne? 'Tek başına duran yer.'"

"İlk düşüncem onun bir ada olabileceği. Adalar denizin ortasında dururlar."

"Ben de öyle düşündüm." Sam'in "ada", "kavak" ve "Turner"dan oluşan Google araması ortaya bir şey çıkarmadı. "Chesapeake Körfezi'ndeki Kavak Adası vahşi yaşam sığınağı"

konusuna birçok gönderme var, fakat Turneria ilgili bir bağlantı yok, tabii eğer Tina Turnerin sığmağa yaptığı bağışı saymazsan."

"İlk dizeye tekrar bakalım. 'Histriyalı Adam, gelenek ile on üç.'

Morpeth ie yaptıkları gibi Istrian Yarımadası'yla ilgili bir liste dolusu tarihi figür çıkardılar, fakat tıpkı Morpeth'te olduğu gibi, hiçbirisi tarihi açıdan önemli değildi.

Tekrar ikinci dizeye, Lazarus'un Nazaret'teki Evi'ne döndüler ve daha derinlere inip daha karışık göndermeler aradılar. "Buna ne dersin?" dedi Remi MacBook'un ekranından okurken. "Ortaçağda Hıristiyan dini otoriteler Lazar Evleri olarak bilinen cüzamlı topluluklara göz kulak olurlarmış."

"Cüzamlıların koruyucu azizi Lazarus gibi mi?" diye sordu Sam.

"Evet. İtalya'da, 'Lazar' ifadesi, gemiler ve mürettebatı için karantina merkezi olan Tazaret'e dönüşmüş. Kayda geçen ilk lazaret 1403'te Venedik'in deniz kıyısından uzak Santa Maria di Nazaret Adası'nda kurulmuş." Remi Sam'e baktı. "Bu, bizim Lazarus ve Nazaret bağlantımız olabilir."

"Yaklaşıyoruz, fakat bu kadar kolay olamaz," dedi Sam. "Hâlâ ilk dizeyi çıkaramadık."

Sam bir başka Google araması yaparak kelimeleri birleştirip çıkardı ve sonunda Venedik'deki hastalık bulaşmamış insanları korumak için karantina altına alınmış veba mağdurlarının bulunduğu toplu mezarların keşfini anlatan bir National Geographic hikâyesine denk geldi.

"Yer, Venedik Lagünü'nün içindeki Lazzaretto Vecchio adı verilen bir adanın üzerindeymiş," dedi Sam. Remi notlarına göz gezdirdi. "Vecchio... Santa Maria di Nazaret'in günümüzdeki ismi. Sam, aradığımız bu olmalı." "Muhtemelen, ama yine de emin olalım."

Yirmi dakikalık bir süreden ve düzinelerce arama permutasyonlarından sonra Sam anlatmaya başladı. "İşte, burada. 'Ada', 'Venedik' ve 'veba' kelimelerini kullandım ve bunu buldum: Poveglia. Venedik Lagünü'nde bulunan ve on yedinci yüzyıl sırasında veba mağdurlarının karantina altına alınması için kullanılmış olan başka bir ada. Cesetler toplu çukurlara gömülmüş. Bazen canlı olanlar ölülerin arasına karışmış veya toplu bir şekilde yakılmış. Tahminler, ölü sayısını..." Sam konuşmayı kesti ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne oldu?" diye sordu Remi.

"Tahminler ölü sayısının yüz altmış bin ila çeyrek milyon arasında olduğunu belirtiyor." "Aman Tamım." "Bir şey daha, Poveglia denmeden önce adı Popilia'ymış." "Tanıdık geliyor." "Popilia, Populus'tan 'kavak' kelimesinin Latincesi türemiş. Poveglia bir zamanlar kavak ağaçlarıyla kaplıymış."

"Yani, bir elimizde Poveglia var, diğesinde Santa Maria di Nazaret. İkisi de sağlam olasılıklar. Haklısın: Bilmecenin çözümü ilk dizede ve Istria'dan olan gizemli adamımıza bağlı."

"Öyle ya da böyle, bir somaki durağımız Venedik."

SİVASTOPOL

"Ses tonundan haberlerin iyi olmadığını anlayabiliyorum," dedi Hadeon Bondaruk telefona konuşarak.

"Kaçtılar ve adamlarımdan biri öldü," dedi Kholkov. "Kadının telefonundaki çipi, elektrikli teknelerin birinin içinde bulduk. Çipi nasıl buldukları hakkında hiçbir fikrim yok." Kholkov, Aziz Bartolomeos'a varışlarından başlayıp Fargo'lan gölde kaybedişlerini açıklayarak Königssee'deki diğer olayları anlattı. "Bir şekilde tespit edilmeden Schönau'ya girmiş olmalılar."

"Şişeyi buldular mı?"

"Bilmiyorum."

"Peki şu anda neredeler?"

"Onların tanımına uygun birilerinin bir Mercedes'e bindiğini gördüğünü söyleyen bir yerli bulduk. Aracın Salzburg'daki bir kiralama acentesinden gönderildiğini öğrendik. Şu anda oraya gidiyoruz. Motelleri, havaalanını ve tren istasyonlarını kontrol edeceğiz."

"Hayır," dedi Bondaruk.

"Pardon?"

"Onlara ne zaman yaklaşırsak elimizin altından kaçıyorlar. Bir adım geride durup Fargo iarin en iyi yaptıkları şeyi yapmalarına izin vermenin zamanının geldiğini düşünüyorum. Bu arada, senden alternatif planım uygulamayı istiyorum."

"Riskleri var." "Umurumda değil. Avrupa'nın her yerinde bu insanları kovalamaktan bıktım. Aklında bir adam var mı?" "Evet," dedi Kholkov. "Kaynaklanma göre ailesi olan tek kişi o, bir eşi ve iki kız çocuğu var."

"Başla o zaman."

"Eğer ihbar ederse... "

"O zaman ihbar etmeyeceğinden emin ol. Tek çıkış yolunun işbirliği olduğuna ikna et. Bu kadarını yapabilirsin, değil mi?" "Anlaşıldı."

VENEDİK, İTALYA

Deniz taksisi durdu, Sam ve Remi inip iskeleye çıktılar. Birlikte etrafı çevreleyen binalara baktılar.

"Ne kadar fazla kez görmüş olursam olayım, bu görüntü hâlâ nefesimi kesiyor," dedi Remi.

İngiliz turistler tarafından Saint Mark Meydanı olarak bilinen Piazza San Marco, Büyük Kanal'ın doğu ağzında duran hiçbir kenarı paralel olmayan bir dikdörtgendi. Güvercinleri ve geometrik "seksek" taş dolgularıyla ünlü yer, belki de Avrupa'nın en ünlü meydanıdır ve aynı zamanda Venedik'in, çoğu bin küsur yıllık en iyi turistik mekânlarına ev sahipliği yapar.

Sam ve Remi sanki ilk defa görüyormuş gibi etraflarında döndüler: Bizans kubbeleri ve kuleleriyle Saint Mark Bazilikası; doksan metrelik çan kulesiyle Campanile; heybetli gotik Palazzo Ducale veya Doge sarayı; son olarak bazilikanın tam karşısındaki bir zamanlar Napoleon'un idari evi olmuş Ala Napoleonica.

Bunun bir tesadüf olup olmadığını yakında öğreneceklerdi, fakat Napoleon'un Venedik ve kendisinin "Avrupa'nın çizim odası" adını verdiği Piazza San Marco'yla olan ilişkisinin kesinlikle farkındaydılar. 1805'te, Venedik'in yeni kurulmuş İtalya Krallığı'nın bir parçası olarak adlandırılmasından hemen sonra, Napoleon, ilk seçimlerinin Zecca veya darphane; Libreria Marciana; son olarak Procuratie Nuove kendisini barındıracak kadar büyük olmadığını anladıktan sonra Ala Napoleonica'nın yapılmasını emretmiş.

Saat neredeyse altıydı ve güneş Marciana Kütüphanesi'nin çatısının üzerinden batıyordu. Meydandaki ışıkların çoğu açılmıştı ve kubbeyle kemerlerin üzerine koyu san ışıklar saçıyordu. O günkü turistlerin çoğu gitmişti ve meydan, arka plandaki uğultular ve güvercin gurlamaları dışında sessizdi.

"Kiminle buluşacağız?" diye sordu Remi.

"Müze müdürü," diye yanıtladı Sam. "Maria Favaretto."

Saat ikide Salzburg'dan kalkacak olan Lufthansa uçuşunu yapmadan önce Sam, gidecekleri yer olan Museo Archeologico'nun müdürünü aramış ve kendini tanıtmıştı. Şanslarına, Sinyora Favaretto onların adını duymuştu. Favaretto, bir yıl önce Bisceglie'de, on beşinci yüzyılda yaşayan siyaset oyunları ustası Machiavelli'yi baştan çıkararak Lucrezia Borgia'nın kayıp günlüğünü buluşlarının Venedik'te baş sayfa haberi olduğunu söylemişti. Hatta, Favaretto'nun eski meslektaşı, Sam ve Remi'nin günlüğü bağışladığı yer olan Vatikan Kütüphanesi'nin Museo Borgiano'sunun asistan müdürüydü. Favaretto, onlarla Museo Archeologico'da olacak bir mesai sonrası gezisi için buluşmayı kabul etmişti.

"Bu, o mu?" diye sordu Remi işaret ederek.

Bir kadın, Museo Archeologico'nun kısmen içinde bulunduğu Procuratie Nuove'nin giriş kemerlerinden birinin altından el sallıyordu. Müzenin diğer bölümü Biblioteca Nazionale Marciana St. Mark Ulusal Kütüphanesi'nin içindedi. Sam ve Remi kadının yanına doğru

yürüdü.

"Sinyor Fargo, Sinyora Fargo, ben Maria Favaretto. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Lütfen Sam ve Remi deyin," dedi Remi kadının elini sıkarken.

"Siz de Maria."

"Yardıminız için teşekkürler. Umarım sizi rahatsız etmiyoruzdur."

"Hiç de değil. Hangi dönemle ilgilendiğinizi tekrar hatırlatır mısınız?"

"Tam olarak emin değiliz, fakat bulduğumuz göndermelerin hiçbiri on sekizinci yüzyıldan sonrasına ait değil."

"Güzel. Sanırım şanslıyız. Beni takip edin lütfen."

Kadın, Sam ve Remi'yi bir kemerin altından ve daha soma turuncu ve krem rengi kiremitlerle yapılmış bir sayvanın karşısından müzeye getirdi. Maria ilerledikleri sırada, Mısır lahitlerini, Asur at arabalarını, Etrüsk heykellerini ve vazolarını, Roma büstlerini, Bizans fildişi oymalarını ve Minoan çömleklerini gösterdi.

Maria ahşap bir kapının önünde durdu ve anahtarla açtı. Uzun ve az aydınlanan bir koridorun içinden ilerlediler. Maria durdu. "Burası halk için olmayan kütüphanemiz. Bana sorduğunuz şey düşünüldüğünde, size en çok yardım edebilecek kişinin Giuseppe olduğunu düşündüm. Belli bir unvanı yok, ama herkesten fazla süredir burada, neredeyse altmış yıldır. Venedik'i tanıdığım herkesten daha çok biliyor." Maria bir an duraksadı ve boğazını temizledi. "Giuseppe seksen iki yaşında ve biraz... garip biri. Sanırım doğru kelime eksantrik. Bu sizi endişelendirmesin. Sadece sorularınızı sorun, o cevap verecektir."

"Tamam," dedi Sam gülümseyerek.

"İlgilendiğiniz dönemi sormamın nedeni Giuseppe'nin biraz geçmişte kalmış olması. Modern olan hiçbir şeyle ilgilenmiyor. Eğer bir şey on dokuzuncu yüzyıl veya daha öncesinde olmadıysa, onun için yok demektir."

"Aklımızda bulundururuz," diye cevap verdi Remi.

Maria kapıyı açtı ve girmeleri için işaret etti. "İşiniz bittiğinde sadece şuradaki duvardaki zile basın. Sizi almaya geleceğim. İyi şanslar." Maria kapıyı kapattı.

Müzenin kütüphanesi uzun ve dardı, altmışa on metreydi. Duvarlar tam olarak duvar değil, yerden tavana uzanan kitaplıklardı. Altı metre uzunluğundaydılar. Her dört duvarın birinin üzerinde tekerlekli bir tahta merdiven vardı. Ortadaki koridorda bir tane üç metre uzunluğunda bir çalışma masası ve sert bir sandalye duruyordu. Halojen avizeler tavandan sarkıyor ve yeşil kiremitli zemine yumuşak ışık demetleri saçıyor.

"Orada biri mi var?" diye seslendi birisi.

"Evet," diye yanıtladı Sam. "Bizi Sinyora Favaretto içeri aldı."

Gözleri içeriye alıştığında kütüphanenin en sonundaki merdivenin tepesindeki insan

figürünü gördüler. Adam, en üstteki basamağa tünemiş bir şekilde parmağıyla kitap sırtlarını takip edip bazısını içeri sokup bazısını dışarı çıkarıyordu. Adam bir süre soma aşağıya indi ve koridordan onlara doğru gelmeye başladı. Otuz saniye soma Sam ve Remi'nin önünde durdu.

"Evet?" dedi adam basitçe.

Giuseppe bir buçuk metre bile değildi ve kafasının her köşesinden çıkan birkaç tutam beyaz saçı vardı. Kırk kilogramdan fazla olamazdı. Şaşırtıcı derecede mavi olan gözleriyle Sam ve Remi'ye baktı.

"Merhaba. Ben Sam, bu da..." Giuseppe umursamaz bir tavırla elini salladı. "Bana bir soru mu soracaksınız?"

"Hımm, evet... Elimizde bir bilmece var. Proglia veya Santa Maria di Nazaretie bağlantısı olabilecek ve muhtemelen Hırvatistan, Istriyalı bir adamın adını arıyoruz."

"Bilmeceyi söyleyin," diye emretti Giuseppe.

"Istriyalı Adam, gelenek ile on üç," dedi Sam.

Giuseppe hiçbir şey söylemeden on saniye boyunca dudaklarını büzerek onlara baktı. "Bunun lazaretlerle ilgili olabileceğini de düşünüyoruz," dedi Remi. Giuseppe ani bir hareketle arkasını döndü ve yürümeye başladı. Koridorda durdu ve sırayla her bir duvara baktı. İşaretparmağı yavaş çekimde

orkestra şefinin yaptığı gibi oynadı. "Kafasında kitapların fihristini çıkarıyor," dedi Remi fısıldayarak. "Sessiz olun lütfen," dedi Giuseppe. Giuseppe iki dakika soma sağ taraftaki duvara gitti ve merdiveni en

uç köşeye itti. Yukarı tırmanıp raftaki kitapları talan etti ve sayfaları karıştırıp kitapları geri koyduktan sonra aşağı indi. Aynı işlemi beş dakika daha sürdürdü. "Aradığınız adamın adı Pietro Tradonico, 836 ve 864 yılları arasındaki Venedik dükü. Kronolojik olarak on birinci dük, fakat geleneksel olarak on üçüncü kabul edilir. Tradonico öldürüldükten sonra, müritleri Poveglia

Adası'na kaçtı. Adanın kuzeydoğu köşesine yakın kulübeleri vardı." Bununla birlikte Giuseppe geri dönüp uzaklaşmaya başladı. "Bir sorumuz daha var," diye seslendi Sam. Giuseppe döndü ve bir şey söylemedi. "Tradonico oraya mı gömülmüş?" diye sordu Sam. "Bazıları öyle düşünüyor bazıları düşünmüyor. Müritleri, öldürüldükten sonra cesedi istemişler ama kim bilir nereye götürülmüştür." Giuseppe tekrar arkasını döndü ve sallanarak uzaklaşmaya başladı. "Teşekkürler," diye seslendi Remi. Giuseppe cevap vermedi.

"Aradığınız şeyi buldunuz mu?" diye sordu Maria, Sam ve Remi'nin gelişinden birkaç dakika soma. Maria, kapının yanındaki zile basmalarından beş dakika sonra gelebilmişti. Giuseppe bu süre boyunca onlar hiç yanında yokmuş gibi çalışmaya devam etti.

"Bulduk," diye yanıtladı Sam. "Giuseppe dediğiniz kadar varmış.

Yardımlarınızdan dolayı size minnettarız." "Benim için bir zevkti. Sizin için

yapabileceğim başka bir şey var mı?" "Bu kadar yardımsever olduğunuza göre... Poveglia'ya gitmek için en iyi yol nedir?" Maria yürümeyi kesti ve onlara döndü. Yüzü gerilmişti. "Poveglia'ya neden gitmek istiyorsunuz?" "Araştırma." "Tesislerimizi istediğiniz gibi kullanabilirsiniz. Eminim Giuseppe de..." "Teşekkür ederiz, ama kendimiz görmek istiyoruz." "Lütfen bir daha düşünün." "Neden?" diye sordu Remi. "Poveglia'nın tarihini ne kadar iyi biliyorsunuz?" "Eğer veba çukurlarından bahsediyorsanız, zaten onları..." "Sadece onlar değil. Çok daha fazlası var. Hadi bir şeyler içelim. Geri kalanını anlatırım."

Bir daha açıkla," diye fısıldadı Remi. "Neden bu iş sabaha kadar bekleyemiyor?"

"Sabah oldu zaten," diye cevap verdi Sam, botu rotasında tutmak için dümeni yavaşça döndürerek. Gidecekleri yerde hiçbir ışık gözükme de, çan kulesi gece karanlığında bir silüet halinde gözüküyordu.

Poveglia tepeden bir yelpaze gibi gözüküyordu. Adanın geniş kısmıyla en aşağısı arası beş yüz metre, adayı batı ve doğu şeklinde ikiye aynan duvarla çevrili bir kanalın bulunduğu orta kısmıyla arasıysa üç yüz metreydi.

"Teknik olarak sormamıştım Fargo. Bana göre saat iki gecenin bir yansı oluyor. Güneş doğmadan gündüz olmaz."

Maria'yla bir şeyler içtikten soma açık bir kiralık tekne acentesi bulabilmişlerdi. Elllerinde tek bir araç kalmıştı, o da dört metrelik ve motoru dışında olan üstü açık küçük bir tekneydi. Hiçbir yönden lüks olmasa da, Sam yeterli olacağına karar vermişti. Poveglia, Venedik'ten sadece beş kilometre uzaklıkta, lagünün koruyucu kollarının arasındaydı ve biraz rüzgâr vardı.

"Maria'nın hikâyelerine inandığını söyleme sakın," dedi Sam.

"Hayir, fakat çok da iç açıcı değillerdi."

"Haklısın."

Poveglia, vebalılarının atıldığı yer olarak hizmet etmesi dışında, bin yıllık tarihi boyunca, Napoleon için kale ve cephane deposu, manastırların, kolonilerin ve 1920'lerde bir akıl hastanesinin evi olmuştu.

Maria'nın korkutucu bir şekilde detaylı anlattığı üzere, sorumlu olan doktor, hastaların veba mağdurlarının hayaletlerini görmeleriyle ilgili şikâyetlerini duyduktan soma hastalar üzerinde kendi tıbbi şeytan çıkarma yöntemi olan ilkel lobotomilerW ve korkunç deneyler gerçekleştirmiş.

Efsaneye göre doktor, en sonunda hastaların gördüklerini bildirdikleri hayaletleri görmeye başlamış ve çıldırmış. Bir gece çan kulesine tırmanmış ve aşağı atlayarak ölmüş. Geri kalan hastalar doktorun cesedini kuleye geri sokmuşlar ve çıkışları kapatarak onu sonsuzluğa gömmüşler. Bir süre soma hastane ve ada terk edilmiş, Venedikliler şu zamana kadar Poveglia'nın çanının çaldığını veya hastane kanadındaki camlarda hayalet ışıklar gördüklerini iddia etmişler.

Maria'nın söylediğine göre Poveglia, İtalya'daki en tekin olmayan yermiş.

"Hayır, hayaletlerle ilgili olan kısımlara inanmadım," dedi Remi. "Fakat hastanede neler yapıldığı kayda geçmiş. Ayrıca, ada turizme kapatılmış. Yapacağımız şey haneye tecavüz olacak."

"Bu bizi daha önce hiç durdurmadı."

"Sadece mantığın sesi olmak istedim."

"O zaman, kabul etmeliyim ki bu çok ürpertici, ama bilmeceyi çözmeye çok yaklaştık ve bunu tamamlamak istiyorum." "Ben de. Ama bir şey için söz ver. Çan kulesindeki çan bir kez bile çalarsa buradan gideriz."

"Eğer öyle bir şey olursa benimle bota kadar yarışmak zorunda kainsin."

Birkaç dakika soma kanalın ağzı gözükte. Kıyı şeridinin birkaç yüz metre aşağısında hastane kanadının koyu hattını ve ağaçların tepesinden yükselen çan kulesini görebiliyorlardı.

"Herhangi bir hayalet ışık görüyor musun?" diye sordu Sam.

"Alay etmeye devam et sen."

(1) Tam adı prefrontal lobotomi olan cerrahi girişim. Beynin alın (frontal) lobunun akmaddesindeki sinir lifleri kesilerek uygulanır.

Sam, tekneyi üst üste gelen dalgaların oluşturduğu yarıktan sürdü ve kanalın içine girdi. Denize doğru olan kısımla korunan kanal, çok az akıntı görüyordu; yüzey hafif tuzluydu ve su zambaklariyle süslüydü. Su bazı yerlerde sadece birkaç metre derinliğindeydi. Sağ taraflarından asmalara sarılmış tuğladan bir duvar geçti; sol taraflarında ağaçlar ve bodur çalılıklar vardı. Tepelerinde kanat sesleri işittiler ve yukarıya baktıklarında yarasaların uçtuğunu ve böcek peşinde dolaştıklarını gördüler.

"Çok güzel," diye homurdandı Remi. "Yarasa olmak zorundaydı zaten."

Sam kıkırdadı. Remi örümceklerden, yılanlardan veya böceklerden korkmazdı, fakat yarasalardan nefret ederdi ve onlara "kanatlı ve mini insan elli sıçanlar" derdi.

On dakika soma sahile ulaştılar. Sam motorun devrini artırıp tekneyi toprağa kadar sürdü ve Remi dışarı çıkıp tekneyi birkaç metre içeri çekti. Sam karısının yanma gitti ve tekne halatını kazığa bağladı. Fenerlerini açtılar.

"Ne tarafa?" diye sordu Remi.

Sam sol taraflarını işaret etti. "Adanın kuzeydeki ucu."

Sahil boyunca yürüdüler ve yoğun çalılıkların olduğu karşı kıyıya geçtiler. Seyrek bir yer bulup onu takip ettiler ve kısa ağaçlarla çevrili futbol sahası büyüklüğünde bir alana çıktılar.

Remi fısıldadı. "Bu?"

"Olabilir." Poveglia haritalarının hiçbirisi veba çukurlarının tam olarak nerede olduğunu

göstermiyordu. "Öyle ya da böyle, burada hiçbir şeyin gelişmemiş olması garip."

Temkinli bir şekilde adım atarak ve fenerlerini yere doğrultarak sahanın içinden ilerlemeye başladılar. Eğer burası veba çukurlarının olduğu bölgeyse, on binlerce insanın cesetleri üzerinde geziniyor oluyorlardı.

Karşı taraftaki ağaçlık bölgeye vardıklarında, Sam onları otuz metre doğuya yönlendirdi ve tekrar kuzeye döndüler. Ağaçlar seyrekleşmişti ve dizlerine kadar gelen çimlerin bulunduğu küçük bir açıklık alana gelmiş lardı. Alanın diğer tarafındaki ağaçların arasından suyun yüzeyinden yansıyan ayı görebiliyorlardı. Uzaklarda bir yerden bir çan sesi duyuldu.

"Lagündeki şamandıra," diye fısıldadı Sam.

"Tanrıya şükür. Kalbim birkaç saniyeliğine durdu."

"İşte bir şey." İleri doğru yürüdüler ve çimlerin içinden görünen bir taş blokunun önünde durdular. "Tesisin bir parçası olmalı."

"Şurada Sam." Remi, fenerini alanın sağ tarafındaki çit kazığı gibi gözüken şeyin üzerine doğrultmuştu. Oraya doğru yürüdüler. Kazığın üzerinde fleksiğlasla kaplı bir plaka vardı:

836864 Venedik Dükü, Pietro Tradonico'nun müritlerinin dokuzuncu yüzyıl bölgesi. Kalıntılar 1805'te topraktan çıkarılmış ve yerleri değiştirilmiştir. — Poveglia Tarih Derneği

"Eğer Tradonico eskiden buradaysa, şu anda değil," dedi Remi. " '1805'te yerleri değiştirilmiş,' " dedi Sam tekrar okuyarak. "Napoleon'un İtalya kralı ilan edildiği tarih, değil mi?"

Remi durumu anladı. "Aynı zamanda Poveglia'yı cephane deposuna çevirdiği zaman. Eğer Laurent o zaman da onunla birlikte idiyse, bilmece için ilham aldıkları yer muhtemelen burasıdır."

"Tradonico'nun kalıntılarının nereye yollandığını da biliyorlardır. Remi, burada hiçbir zaman bir şişe yoktu. Bütün bir bilmece sadece, Napoleon Junior'ı başka bir yere göndermek için olan bir vasıta görevi görüyor."

"Ama nereye?"

Ertesi sabah saat sekizi iki geçte Sam ve Remi'nin deniz taksisi Santa Maria Maddalena Kilisesi'nin iki blok doğusundaki küçük sokağın yanında durdu. Sürücüye ödemeyi yapıp dışarı çıktılar ve siyah parmaklıklarla kaplı kırmızı bir kapının önünde durdular. Kapının yanındaki duvardaki küçük bronz bir plakada, POVEGLIA TARİH DERNEĞİ yazıyordu.

Sam zile bastı. Ayak sesleri işittiler ve kapı açılıp karşılına üzerinde pembesarı çiçek desenli elbisesiyle tombul bir kadın çıktı. "Sî?" "Buon giorno," dedi Remi. "Parla inglese?" "Evet, İngilizce biliyorum. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sorumlu kişi siz misiniz?"

"Pardon?"

"Poveglia Tarih Derneği'nin," dedi Sam gülümseyip plakayı işaret ederek.

Kadın kapıdan kafasını uzattı ve plakaya gözlerini kısarak baktıktan sonra kaşlarını çatı. "O eski," dedi kadın. "Dernek beş veya altı yıldan beri bir araya gelmedi."

"Neden?"

"Bütün o hayalet işleri. İnsanların bilmek istediği tek şey hastane ve veba çukurlarıydı. Diğer tarih unutulmuştu. Ben sekreterleriydim. Rosella Bernardi."

"Belki de bize yardım edebilirsiniz," dedi Remi. Kendini ve Sam'i tanıttı. "Poveglia hakkında birkaç sorumuz var."

Sinyora Bernardi omuz silkti ve onları içeriye davet edip koridordan siyah beyaz kare fayanslarla döşenmiş bir mutfağa götürdü. "Oturun. Hazır kahvem var," dedi mutfak masasını işaret ederek. Gümüş bir filtre kahve makinesinden üç bardak kahve doldurdu ve oturdu. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Pietro Tradonico'yla ilgileniyoruz," dedi Sam. "Poveglia'ya mı gömüldü acaba?"

Sinyora Bernardi ayağa kalktı ve yürüyüp lavabonun altındaki bir dolabı açtı. Kahverengi deri fotoğraf albümüne benzeyen bir şeyi çıkardı ve masaya geri döndü. Albümü açtı ve orta tarafa yakın bir sayfayı çevirdi. Asetat tabakanın altında, elle yazılmış notların bulunduğu san yapraklı bir kâğıt vardı.

"Bu orijinal bir belge mi?" diye sordu Remi.

"Evet. Poveglia'nın 1805 yılındaki hükümet nüfus sayım verisi. Napoleon adanın topraklara katılmasını emrettiğinde, hükümet aceleyle lekeli geçmişini silmeye çalışmıştı."

"Bunun içinde Tradonico ve müritlerinin kurduğu tesisler de var mı?"

"Evet, onlar da var. Bu belgeye göre, Pietro Tradonico ve karısı Majella, Poveglia'da yan yana gömülmüşler. Mezardan çıkarıldıklarında,

kemikleri aynı tabuta konup geçici olarak Basilica della Salute'un bodrumuna konmuş." Sam ve Remi birbirlerine baktılar. Bilmecenin son dizesi buydu. Birlikte uyuyorlar.

"Geçici olduğunu söylediniz," dedi Sam. "Kemiklerin oradan sonra nereye götürüldüğü yazıyor mu?" Sinyora Bernardi işaretparmağını belgede gezdirdi ve diğer sayfaya geçti; diğer sayfanın ortasına geldiğinde durdu. "Eve götürülmüşler," dedi kadın.

"Ev mi? Tam olarak neresi?"

"Tradonico aslen Istriyan doğumlu."

"Evet, biliyoruz."

"Tradonico klanının üyeleri gelip cesetleri köylerine, Oprtalj'a götürmüşler. Bu arada orası Hırvatistan'da." Remi gülümsedi. "Evet." "Peroj'a geldiklerinde Tradonico ve karısını ne yaptıklarını bilmiyoruz. Bu sorunuzu yanıtlıyor mu?"

"Evet," dedi Sam ve ayağa kalktı. Sam ve Remi Sinyora Bernardi'nin elini sıktı ve

koridordan geçip ön kapıdan çıktıkları sırada kadın onları durdurdu. "Eğer onları bulursanız, lütfen bana haber verin. Kayıtlarımı güncelleştirebilirim. Eminim kimse sormaz, ama en azından kayıt altına almış olurum."

Signora Bernardi, Sam ve Remi'ye el salladı ve kapıyı kapattı. iPhone'unu kurcalayan Sam, ekranı yukarı kaydırıldı. "İki saat içinde bir uçak kalkıyor. Öğle yemeğine orada oluruz."

Sam'in tahmini fazla cömert olmuştu. Görünüşe göre en hızlı yol Alitalia'yla Venedik'ten Roma'ya, sonra Adriyatik'i geçerek Trieste'ye varan uçuştu. Oradan bir araba kiralayıp sınırdan geçip güneye, elli kilometre ötedeki Oprtalj'a akşamüstü varmışlardı. Mirna Vadisi içindeki üç yüz metrelik bir tepenin üzerinde bulunan Oprtalj, alaturka kiremitli çatılarıyla ve üzüm bağları ve zeytin korularıyla kaplı güneşli yamaçlarıyla tam bir Akdeniz şehriydi. Oprtaljin antik ortaçağ kalesi olarak tarihi kendisini, şehrin arnavutkaldırımı kaplı labirent sokaklarıyla, kale kapılarıyla ve sık bir şekilde istiflenen sıralı binalarıyla gösteriyordu.

Yön sormak için üç kez durduktan sonra ana caddenin birkaç blok doğusunda, Saint Juraj Kilisesi'nin arkasında belediye binasını buldular. Arabalarını bir zeytin ağacının altına park ettiler ve dışarı çıkıp yürüdüler.

Oprtaljin nüfusu sadece 1100 olduğundan, Sam ve Remi, Tradonico isminin iyi bilinebileceğini düşünüyorlardı. Hayal kırıklığına da uğramamışlardı. Eski dükü dile getirmelerinden sonra, tezgâhtar kafasını salladı ve bir parça kâğıda bir harita çizdi.

"Museo Tradonico," dedi adam orta seviye bir İtalyancayla.

Harita onları, bir tepenin üzerinden kuzeye, oradan ineklerin otladığı bir yeri geçerek zikzak çizen bir patikadan aşağıya, peygamberçiçeği mavisine boyanmış garaj büyüklüğünde bir binaya götürmüştü. Kapının altındaki elle çizilmiş işarette altı kelime yazılıydı. Kelimelerden çoğu kalın ve büyük harflerle Hırvatça yazılmıştı, fakat bir kelime tanıdık geliyordu: TRADONICO.

Kapıyı iterek içeri girdiler. Tepelerinde bir zil çaldı. Sol taraflarında L şeklinde tahta bir tezgâh vardı; tam karşılarında altıya altı metre boyutlarında beyaz sıva ve koyu dikey çizgilerin olduğu bir oda vardı. Odanın etrafına yarım düzine cam sergi vitrini yerleştirilmişti. Duvarlardaki raflarda minik heykeller, çerçeveli dini resimler ve süs eşyaları duruyordu. Bambudan yapılmış tavan vantilatörü sallandı ve gıcırdadı.

Tel çerçeveli gözlüklü ve baklava desenli eski püskü kolsuz bir kazak giymiş olan yaşlı bir adam tezgâhın arkasındaki sandalyesinden kalktı. "Dobar dan."

Sam, Trieste Havaalanından aldığı Hırvatça konuşma klavuzunu açtı ve işaretlediği sayfayı buldu. "Zdravo. ime mi je Sam." Remi'ye işaret etti ve Remi gülümsedi. "Remi."

Adam parmağıyla göğsünü işaret etti. "Andrej."

"Govorite li Engleski?" diye sordu Sam.

Andrej elini bir oraya bir buraya salladı. "Çok az İngilizce. Amerikalı?"

"Evet." Sam kafasını salladı. "Kaliforniya'dan."

"Pietro Tradonico'yu arıyoruz," dedi Remi.

"Dük mü?"

"Evet."

"Dük öldü."

"Evet, biliyoruz. O burada mı?"

"Hayır. Öldü. Uzun zamandır ölü."

Sam farklı bir yol izledi. "Venedik'ten geldik. Poveglia Adası'ndan.

Tradonico, Poveglia'dan buraya getirilmiş." Adrej'in gözleri parladı ve kafasını salladı. "Evet, 1805. Pietro ve karısı Majella. Buradan."

Andrej tezgâhın arkasından çıktı ve onları odanın ortasındaki cam vitrinin yanına götürdü. Altın yaprağına boyanmış çerçeveli bir ahşap oymalı dini resmi işaret etti. Uzun burunlu ve dar çehreli bir adamın suratiydi bu.

"Pietro," dedi Andrej.

Vitrinde başka nesnelere de vardı, birçoğu mücevher ve heykelciklerdi. Sam ve Remi vitrinin çevresinde yürüyerek her bir rafı incelediler. Birbirlerine bakıp kafalarını salladılar.

"Siz bir Tradonico musunuz?" diye sordu Remi adamı göstererek.

"Andrej Tradonico?" "Da. Evet." Sam ve Remi bu kısmı uçakta konuşmuşlardı, fakat nasıl halledeceklerine karar vermemişlerdi. Birisinden atasının kemiklerine bakmak için nasıl izin isterdin? "Görmek isteriz... yani belki siz bize?" "Cesedi mi?" "Evet, eğer rahatsız etmezsek." "Tabii, problem değil." Adamı, tezgâhın arkasındaki bir kapıdan, kısa bir koridora ve oradan

da başka bir kapıya kadar takip ettiler. Ceketinin cebinden eski bir anahtar çıkardı ve kapıyı açtı. Soğuk ve küf kokan bir hava dalgası dışarıya taşıdı. Bir yerlerden damlayan su sesleri geliyordu. Andrej kapıdan içeriye uzandı ve bir parça ipi çekti. Tek bir ampul, karanlığa doğru inen bir dizi taş basamağı aydınlattı.

"Yeraltı mezarlığı," dedi Andrej ve merdivenlerden inmeye başladı. Sam ve Remi adamı takip etti. On metre aşağı indikten sonra, basamaklar keskin bir şekilde sağa dönüyor ve orada sonlanıyordu. Andrej'in bir kapıyı açtığını işittiler. Sağ taraflarında yan yana dizilmiş altı ampul yanıyor ve uzun ve dar bir taş koridoru aydınlatıyordu.

Her bir duvarda üst üste oyuklar vardı. Oyuklar altı metre yükseklikteki tavana kadar yükseliyor ve koridor boyunca uzanıyordu. Genişlemesine yerleştirilmiş ampullerin ışığında, oyuklardan çoğu gölgelerde kalıyordu.

"Ben elli adet saydım," dedi Sam, Remi'ye fısıldayarak.

"Kırk sekiz," diye yanıt verdi Andrej. "İki tanesi boş."

"O zaman Tradonico ailesinin tümü burada değil," dedi Remi.

"Hepsi?" Adam kıkırdadı. "Hayır. Çok fazla var. Geri kalanı mezarlıkta. Gelin, gelin."

Andrej, arada sırada oyukları işaret ederek onları koridordan aşağıya götürdü. "Drazan... Jadranka... Grgur... Nada. Büyükbüyükbüyükbüyükannem."

Her bir oyuğun yanından geçtikleri sırada, Sam ve Remi kemik parçaları görüyorlardı: bir çene kemiği, el, kalça kemiği... çürümüş elbise veya deri parçaları.

Andrej koridorun sonunda durdu ve sağ taraftaki duvarın üzerindeki en altta duran oyuğun yanına eğildi. "Pietro," dedi adam sakın bir şekilde ve tepesindeki oyuğu işaret etti. "Majella." Pantolonunun cebine uzandı ve küçük bir fener çıkarıp Sam'e verdi. "Lütfen."

Sam feneri açtı ve Pietro'nun oyuğunun içine tuttu. Bir kafatası Sam'e bakıyordu. Sam feneri iskeletin aşağı kısımlarına tuttu. Aynı işlemi Majella'nın oyuğuna da uyguladı. Sadece bir iskeletti bu.

"Kemiklerden başka bir şey yok," diye fısıldadı Remi. "Yine de, ne bekliyorduk ki, iskeletlerden birinin şişeyi elinde tutmasını mı?" "Haklısın, fakat denemeye değerdi." Sam, Andrej'e döndü. "Poveglia' dan buraya getirildiklerinde, yanlarında başka bir şey var mıydı?" "Pardon?" "Herhangi bir eşya var mıydı?" dedi Remi. "Kişisel eşya?" "Evet, evet. Yukarıda gördünüz." "Başka? Üzerinde Fransızca bir yazı olan bir şişe?" "Fransızca? Hayır. Şişe yok." Sam ve Remi birbirlerine baktılar. "Lanet olsun," diye fısıldadı Sam. "Şişe yok," diye tekrar etti Andrej. "Kutu." "Ne?" "Fransızca yazı, değil mi?" "Evet." "Tabutun içinde bir kutu vardı. Küçük, şey şeklinde... ekmek somunu?" "Evet, işte o!" dedi Remi. Andrej yanlarından dolaştı ve koridordan aşağıya doğru geri gitti.

Sam ve Remi, hızlıca adamın arkasından ilerledi. Andrej basamakların yanındaki ilk oyuğun yanında durdu. Diz çöktü ve içeriye eğilip arandı. Sonra üzerinde kiril harfleri olan tahta bir sandıkla geri çıktı. Bir İkinci Dünya Savaşı cephane sandığı.

Andrej kapağı açtı. "Bu mu?"

Çürümüş katlı bezin üzerinde duran ve makamlarca ipin, paslanmış el aletlerinin ve göçük boya tenekelerinin arasında yarı gömülü olan şey Sam ve Remi'ye çok tanıdık gözükten bir kutuydu.

"Aman Tanrım," diye homurdandı Sam.

"Alabilir miyim?" diye sordu Remi, Andrej'e. Adam omuz silkti. Remi diz çöktü ve kutuyu dikkatlice dışarı çıkardı. Sırayla her tarafını inceleyerek ellerinde döndürdükten sonra Sam'e baktı ve kafasını salladı.

Sam sordu. "İçinde..."

"Bir şey var mı? Evet."

TRIESTE, İTALYA

Sam'in iPhone'u çaldı ve ekranına baktı. Remi'ye dönüp arayanın Selma olduğunu söyledi. "Yeni bir rekor kırdın. İki saatten az vaktini aldı."

Grand Hotel Duchi D'Aosta'nın, Piazza Unita d'Italia'nın ışıklarına bakan balkonunda oturuyorlardı. Hava kararmıştı. Sam ve Remi, limandaki parlak ışıkları uzaktan görebiliyorlardı.

"Şimdiden bilmecelelerin on bir satırını ve yüzlerce sembolü deşifre ettik," diye yanıt verdi Selma. "İkinci bir dil gibi geliyor artık."

Kutuyu açtıktan ve Napoleon'un Kayıp Mahzeni'nden olan şişenin içinde olduğunu doğruladıktan sonra Sam ve Remi, bir çıkmazla karşı karşıya kalmışlardı. Andrej, son iki yüz yıl boyunca aile mezarlığının içine tıkılmış olan şeyin ne kadar değerli olduğunu belli ki bilmiyordu. Yine de şişeden vazgeçmeyi düşünmüyorlardı. Aslında şişe onlara veya Andrej'e değil, Fransızlara aitti; tarihlerinin bir parçasıydı.

"Bu çok nadir bir şarap şişesi," dedi Sam, Andrej'e.

"Öyle mi?" diye cevap verdi adam. "Fransız mı demiştiniz?"

Evet."

Andrej homurdandı. "Napoleon, Tradonico'nun mezarını rahatsız ediyor. Şişeyi alın."

"O zaman karşılığında size bir şey verelim," dedi Remi.

Andrej'in gözleri kısıldı. Adam çenesini kaşdı. "Üç bin kuna."

Sam, kuru kafasından hesaplayarak, "Yaklaşık beş yüz dolar," dedi Remi'ye. Andrej'in tel çerçeveli gözlüğünün arkasındaki gözleri parladı. "Sizde Amerikan doları mı var?" "Evet."

Andrej kafasını salladı. "Anlaştık o zaman."

"Bilmeceyi şu an epostayla gönderdim." "Cevabı bulduğumuz zaman seni ararız." Sam telefonu kapattı ve epostasını kontrol etti. Remi sandalyesini daha yakına getirdi ve Sam'in omzunun üzerinden baktı. "Bu seferki uzun," dedi Sam.

Dubr'un doğusu

Yedinin üçüncüsü yükselecek

lovis Kralı Dies

Alfadan Omega'ya, Savoy'dan Novara'ya, Styrie'nin Kurtarıcısı

Fatih'in Kavşakları ndaki Tapınak

Kâseye doğru doğruya yürü ve işareti bul.

"İlk beş dize şablona uyuyor," dedi Remi. "Fakat sonuncusu farklı. Hiç bu kadar açık olmamışlardı, değil mi?" "Hayır. İlk defa ortaya çıkıp, 'şuraya git' ve 'şunu bul' diyorlar. Sona geliyor olabiliriz Remi." Remi kafasını salladı. "Çözmeye başlayalım o

zaman."

Daha önce yaptıkları gibi yerleri ve isimleri seçerek çalışmaya başladılar. "Dubr" için buldukları sonuçları iki adaya kadar indirmişlerdi: Kuzey Yemen'de bir köy olan Ad Dubr ve Keltçede su anlamına gelen dubr.

"O zaman ya Ad Dubr'un doğusunda olan bir şey ya da bir suyun doğusu. Ad Dubr'un doğusu neresi?"

Sam, Google Earth'ü kontrol etti. "Yaklaşık yüz otuz kilometre dağ ve çöl, sonrası Kızıldeniz. Pek olası gözüküyor. Şu ana kadar söz konusu olan her yer Avrupa'daydı."

"Katılıyorum. Devam edelim. Tavis Kralı'nı dene. Ne zaman ölmüş?"

Sam kontrol etti. "Öyle bir kişi yok. İovis krallık veya bir bölge değil. Şöyle bir şey var... Kelimeleri yanlış grupluyoruz. İovis Dies, perşembenin Latincesi.

"Perşembenin Kralı?" "Jüpiter," dedi Sam. "Roma mitolojisinde Jüpiter tanrıların kralı, tıpkı Yunanlılardaki Zeus gibi." "Aynı zamanda Jovian Gezegeni olarak da bilinir. O zaman Latince

İovis'ten Jovis'i, ondan da Jovian'ı çıkardılar." "Aynen öyle." "O zaman 'Jüpiter', 'dubr', 'üç' ve 'yedi' sözcükleriyle aramayı dene." "Hiçbir şey çıkmadı." Arama terimlerini ekleyip çıkardı, fakat yine

bir sonuç çıkmadı. "Beşinci satır ne?" " 'Fatih'in Kavşakları'ndaki Tapınak.' " Sam, "Jüpiter" kelimesini "Fatih'in Kavşakları" ile birleştirmeyi denedi, ama yine sonuç çıkmadı ve soma "Jüpiter" ile "tapmak" sözcüklerini birleştirerek aradı. "Bingo," diye homurdandı Sam. "Jüpiter'e adanmış birçok tapmak var: Lübnan, Pompei... ve Roma. Bu kadar. Roma'da, Capitolium Tepesi, Capitolium Triad'a Jüpiter, Juno ve Minerva adanmış. Esas önemli şey. Roma'nın Yedi Tepesi'nden birinin üzerinde duruyor." "Dur tahmin edeyim: Üçüncü. 'Yedinin üçüncüsü yükselecek.' "

"Evet." Sam, Roma'nın gücünün doruğundayken bölgenin nasıl görüldüğünü gösteren bir harita buldu. Remi'nin görebilmesi için ekranı çevirdi. Bir süre soma Remi gülümsedi. "Orada tanıdık bir şey görüyor musun?"

"Capitolium Tepesi'nden başka mı? Hayır." "Tam batıya doğru bak." Sam parmağıyla ekranı takip etti ve kuzeyden güneye uzanan ve kıvrımlı olan mavi çizgide durdu. "Tiber Nehri." "Peki, suyun Keltçesi neydi?" Sam sırtıttı. "Dubr."

(1) Bilmecedeki "Dies" İngilizce "ölmek" anlamına geliyor.

"Eğer bilmece sadece bulduklarımızdan oluşsaydı, Roma'ya gitmemiz gerektiğini söylerdim, fakat içimden bir ses bu kadar kolay olmayacağını söylüyor.

Hedeflerine ulaştıklarında son satırın Kâseye doğru doğruya yürü ve işareti bulkendi kendini çözeceğini düşünen Sam ve Remi, dikkatlerini dördüncü ve beşinci satıra Alfa'dan Omega'ya, Savoy'dan Novara'ya, Styrie'nin Kurtarıcısı Fatih'in Kavşakları'ndaki Tapmakverdiler ve önlerindeki iki saati not defterlerini doldurarak ve hep aynı noktalar çevresinde dolanarak geçirdiler.

Vakit gece yansını bulmak üzereydi ve Sam sandelyesinde geriye yaslanmış saçlarını sıvazlayarak hâlâ derin derin düşünüyordu. Sonra birden durdu. Remi sordu. "Ne oldu?"

"Napoleon'un biyografik resmine, hani Selma'nın bize epostayla yolladığı? Ona ihtiyacım var." Sam çevresine bakındı ve komidinden iPhone'unu alıp aradığı epostayı buldu. "İşte," dedi. "Styrie."

"Ne olmuş ona?" Remi notlarını kontrol etti. "Avusturya'da bir bölge."

"Aynı zamanda Napoleon'un atının ismi ya da en azından 1800'deki Marengo Muharebesi'ne kadar öyleydi. Zaferini anmak için atın ismini değiştirdi."

"O zaman 'Styrie'nin Kurtarıcısı' Napoleon'un atını kurtaran biri. Bir veteriner mi arıyoruz? Belki de Doktor Dolittle?"¹ >

Sam kıkırdadı. "Muhtemelen o değildir."

"En azından bir başlangıç oldu. Ondan önceki iki ifadenin, yani Alfa'dan Omega'ya, Savoy'dan Novara'ya... kurtarıcı olan kişiyle bağlantılı olduğunu farz edelim. Savoy'un Fransa'da, Novara'nın da İtalya'da bir bölge olduğunu biliyoruz "

"Ama bu bölgelerin aynı zamanda Napoleon'la da bağlantısı var," dedi Sam. "Novara, 1814'te Savoy Yönetimi'ne verilmeden önce Napoleon'un İtalya Krallığı'nın komuta merkeziydi."

(1) Hayvanlarla konuşabilen bir doktorun canlandırıldığı film karakteri.

"Doğru. Bir önceki ifadeye dön. 'Alfa'dan Omega'ya.'"

"Başlangıç ve son; doğum ve ölüm; ilk ve son."

"Belki, İtalya Krallığı'nı yöneten kişiden ve soma 1814'te başa geçen kişiden bahsediyordur. Hayır, öyle olamaz. Muhtemelen tek bir isim olacak. Belki de Savoy'da doğmuş Novara'da ölmüş birisi?"

Sam, kombinasyonlar yaparak Google'da değişik ifadeleri aradı. Bu işlemi on dakika uyguladıktan sonra, Vatikan'ın web sitesindeki bir genelgeye denk geldi. "Menthon'lu Bernard, 923'te Savoy'da doğmuş, 1008'de Novara'da ölmüş. 1923'te Papa XI. Pius tarafından aziz ilan edilmiş."

"Bernard," dedi Remi. "Saint Bernard mı?"

"Evet."

"Bu olmayacağını biliyorum, fakat aklıma tek gelen şey köpekler."

Sam gülümsedi. "Yaklaştın. Köpekler kötü şöhretlerini Büyük St. Bernard Geçidi'ndeki misafirhane ve manastırla kazandı. Oraya gittik Remi."

Üç yıl önce, Apennin Alplerindeki Büyük St. Bernard Geçidi'ni aştıkları bir bisiklet yolculuğu sırasında orada bulunmuşlardı. On birinci yüzyıldan beri yaralı ve kaybolmuşlara yardım etmesiyle bilinen misafirhanenin bir ünü daha vardı: 1800'de Napoleon Bonaparte ve ihtiyat kuvvetleri dağların arasından İtalya'ya giderken burada

mola vermişlerdi.

"Bununla ilgili bir açıklama var mı bilmiyorum," dedi Sam. "Ama Styrie'yi misafirhanenin nalbantlarına bırakan mutlu bir Napoleon'u hayal etmek çok da zor değil. Kar fırtınasının ortasında ilaç gibi gelmiştir."

"Kesinlikle," diye onayladı Remi. "Son bir satır: 'Fatih'in Kavşakları'ndaki Tapınak.' O dağlar birçok fatih görmüştür: Hannibal... Şarlman... Romalı lejyonlar."

Sam yeniden klavyenin başına döndü. Sorgusu "Jüpiter", "tapmak" ve "Büyük St. Bernard Geçidi'nin zirvesindeki Jüpiter Tapmağı bölgesine yapılan bir yolculuğu anlatan bir Oxford Üniversitesi makalesini bulmuştu.

"Tapmak MS 70'e uzanıyor," dedi Sam. "İmparator Augustus tarafından inşa edilmiş." Sam, bölgeyi Google Earth'le buldu. Remi, Sam'in omzunun üzerinden eğildi. Sivri ve gri bir granitten başka bir şey göremiyorlardı."

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Remi. "Orada," dedi Sam. "Sadece bir taş yığını olabilir, fakat orada." "O zaman tapınağın doğusuna bakarsak..." İşaretparmağını kullanan

Remi güney kıyı şeridi boyunca göl ve kayalık arasındaki çizgiyi izledi. "Kâseye benzer bir şey göremiyorum." "Çözünürlük yeteri kadar iyi değil. Muhtemelen tam tepesinde duruyor olmamız lazım."

"Bu çok iyi," dedi Selma, Sam ve Remi'nin telefonundan soma. Sandalyesine yaslandı ve çayından bir yudum aldı. Bir bardak Celestial Seasonings Red Zinger çayı olmadan öğlenleri geçmek bilmiyordu. "Biraz araştırayım, soma yolculuk planınızı size söylerim."

"Ne kadar erken olursa, o kadar iyi olur," dedi Remi. "Yarışın sonuna geldik."

"O zaman, eğer Bucklin'in Ölümsüzler ve Spartalılarla ilgili hikâyesine inanacak olursak, Spart ahlının karyatitleri İtalya üzerinden Büyük St. Bernardin içine doğru götürdüklerini varsayıyor oluruz, soma ne?"

"Ardından, iki bin beş yüz yıl soma Napoleon bir şekilde onları buluyor. Tapınağa gidip oradan yola çıkmadan, nasıl ve nerede olduğunu öğrenenleyiz."

"Heyecan verici şeyler. Siz eve dönünce fotoğraflara bakarım."

Birkaç dakika daha muhabbet ettikten soma telefonu kapattılar. Selma, ayak sesleri duydu ve arkasına döndüğünde Rube Haywood'un gönderdiği korumalardan birinin kapıya doğru hareket ettiğini gördü.

"Adın Ben, değil mi?" Adam, Selma'ya döndü. "Evet. Ben." "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" "Hımm... hayır. Bir şey duyduğumu sandım ve kontrol etmek için geldim. Telefonda konuşmanı duymuş olmalıyım." "İyi misin?" diye sordu Selma. "Çok iyi gözüküyorsun." "Sadece soğuk algınlığı. Sanırım kızlarımdan kaptım."

BÜYÜK ST. BERNARD GEÇİDİ, İSVİÇRE-İTALYA SINIRI

Sam ve Remi, geçide ulaşmanın iki yolu olduğunu keşfetmişlerdi. İlki, sınırın İtalya tarafındaki Aosta'dan, diğeriye, Napoleon ve ihtiyat kuvvetlerinin neredeyse iki yüz yıl önce kullandığı İsviçre tarafındaki Martigny'den başlayan yoldu. Sam ve Remi bu iki yoldan en kısa olanını tercih etmişlerdi. Aosta'dan SS27'yi takip ederek Entroubles ve Saint Rhemy'den geçip dağların içinden yükseklerle, oradan da Büyük St. Bernard Tüneli'nin girişine gideceklerdi.

Bir mühendislik harikası olan tünel, Aosta ve Martigny vadilerini bağlayıp tepedeki geçidin altından dağı doğruca kesip yaklaşık beş kilometre boyunca uzanıyordu.

"Başka bir zaman," dedi Sam SS27'de sürmeye devam ederlerken.

Yolculukları neredeyse bir saat daha uzayacaktı, fakat bilmecenin son satırını takip etmek için ne kadar zaman harcayacaklarını bilmediklerinden dolayı, risk almak yerine güvenli olanı yapmaya karar verdi.

Yarım saat boyunca zikzaklı yoldan ilerledikten sonra dar bir vadinin içinden geçtiler ve göl havzasına yanaştılar. İsviçre-İtalya sınırını belirleyen göl oval bir maviyeşil su birikintisiydi. İsviçre'ye ait olan güney kıyısında bir misafirhane ve manastır bulunuyordu; İtalya'ya ait batı kıyısında üç bina vardı: Bir otelbistro, personel lojmanları ve puro şeklinde bir Carabinier" kışlası ve kontrol noktası. Sam ve Remi'nin tepesindeki güneş, bulutsuz mavi gökyüzünde parlıyor ve suyun yüzeyinden yansıyor güney kıyısı boyunca uzanan tepeleri gölgede bırakıyordu.

Sam, otelin göl kıyısındaki otoparkına girdi. Dışarı çıktılar ve gerindiler. Otoparkta dört araba daha vardı. Turistler yol boyunca yürüyüp göl ve çevresindeki tepelerin fotoğraflarını çekiyorlardı.

Remi güneş gözlüklerini çıkardı. "Müthiş bir şey."

"Düşünsene," dedi Sam. "Şu anda tam olarak, Napoleon'un, Amerika daha yirmi otuz yaşında bir ülkeyken yürüdüğü noktada bulunuyoruz. Napoleon, karyatitleri bulmuş ve Laurentie planlarını oluşturmuş olabilir."

"Veya bir kar fırtınasının ortasında bu dağlardan nasıl çıkabileceklerini düşünmüşlerdir." "Belki de. Tamam, kendimize bir tapmak bulalım. Otelin arkasındaki tepenin üzerinde olmalı."

"Affedersiniz, affedersiniz," diye seslendi birisi İtalyan aksanlı bir İngilizceyle. Sam ve Remi arkalarını döndüler ve mavi takım elbiseli zayıf bir adamın otelin girişinden onlara doğru yürüdüğünü gördüler.

"Evet?" dedi Sam.

"Affedersiniz." Adam, Sam'in etrafından dolaştı ve arabalarının yanında durdu. Elindeki bir kâğıt parçasından plakalarını kontrol etti. Sonra onlara geri döndü. "Bay ve Bayan Fargo?"

"Evet." "Size bir mesajım var. Selma isimli biri size ulaşmaya çalışıyor. Acil aramanızı

söyledi. İsterseniz içerideki telefonu kullanabilirsiniz." Adamı izlediler. Sam lobideki bir telefonda kredi kartı numarasını

tuşladı ve Selma'yı aradı. Selma ilk çalışta telefonu açtı. "Sorun var," dedi.

"Saint Rhemy'den beri telefonumuz çekmiyor. Ne oldu?"

"Dün telefonda sizinle konuşurken, Rube'nin korumalarından biri çalışma odasının çevresinde dolanıyordu. İlk başta çok kafama takmadım,

(1) İtalyan jandarması.

ama soma rahatsız etmeye başladı. Bütün Mac Pros'ları taradım. Biri donanımsal bir keylogger yüklemiş ve daha soma silmiş." "Bizim dilimizde konuş Selma." "İçinde, basılan tuşların kaydını alan bir yazılımın olduğu USB cihazı. Bilgisayara takıp bırakıyorsun. Ne kadar önce yüklendiyse o kadar zamandır bastığım her tuşu kaydetmiş. Her eposta, her doküman. Sence adama Bondaruk mu ulaşmış?"

"Kholkov aracılığıyla olmalı. Şu an bir önemi yok. Hâlâ orada mı?"

"Hayır, ayrıca vardiyasına da geç kaldı."

"Eğer gelirse içeriye alma. Mecbur kalırsan şerifi ara. Telefonu kapattıktan sonra Rube'yi ara ve bana anlattıklarım ona da anlat. O çaresine bakar." "Ne yapacaksınız?"

"Misafir karşılayacağız."

Sam ve Remi dışarıya çıkıp arabadan çantalarını aldılar ve otelin arkasındaki tepeye tırmanmaya başladılar. Kayaların etrafındaki çimlerin rengi yeşile dönmeye başlamıştı ve bazı yerlerden mor kır çiçekleri fışkırmıştı. Tepenin bitimine vardıklarında, Sam, GPS ünitesini çıkardı ve ekrana baktı.

"Sence şimdiden buradalar mıdır?" dedi Remi kamerasının zumlensiyile otoparkı izleyerek.

"Belki, ama şimdi kendimizden şüphe duyamayız. Burada yüzlerce insan var. Buradan gidip daha sonra geri gelmek istemedikçe bence devam edelim."

Remi kafasını salladı.

Gözleri GPS'in ekranına kilitlenmiş olan Sam otuz metre güneye yürüdü, soma on metre doğuya yürüyüp durdu. "Tam üstünde duruyoruz." Remi çevresine bakındı. Hiçbir şey yoktu. "Emin misin?" "Şurada," dedi Sam ayağının altını işaret ederek. Sam ve Remi yere

diz çöktü. Kayanın içinde, kabaca yarım metre uzunluğunda, yontulmuş düz bir çizgi vardı. Bir süre sonra başka izler de buldular, bazıları kesişiyor, bazıları farklı yönlere gidiyordu.

"Temelden geriye kalan taşlar olmalı," dedi Remi.

Tapmağın ortası olduğunu düşündükleri yere yürüdüler ve doğuya döndüler. Sam, GPS 'le konumu belirleyip gölün karşı tarafından bir nirengi noktası seçti ve geri dönmek için aşağıya inmeye başladılar. En aşağıya inince arabayla geldikleri yolun karşısına

geçtiler ve kıyı boyunca uzanan bir yolu takip ederek önünde tahta bir geçit olan taş bloklu bir lokantanın yanından ve daha sonra su boyunca sade bir kulübeye kadar uzanan kaya tabakasının üzerinden geçtiler. Buradan aşağıya inip küçük bir koyun çevresinden, üzerinde kayaların ve düzensiz çimlerin bulunduğu bir başka düz alana vardılar. Tepelerin gölgesinde sıcaklık beş derece düşmüştü. Tepelerindeki kayalık elli derecelik bir açıyla yükseliyordu.

"Yolun sonu," dedi Sam. "Tabii tırmanmamız gerekmiyorsa."

"Belki geldiğimiz yerde gözden bir şeyler kaçırdık."

"İki yüz yıllık erozyon 'kâse' görüntüsünü tabak şekline dönüştürmüş desek daha doğru olur." "Veya gereğinden fazla düşünüyoruz ve bahsettikleri şey gölün ta kendisi."

Ani bir rüzgâr Remi'nin saçlarını yüzüne savurdu ve o da saçını geriye attı. Sam, sol tarafından bir ıslık sesi işitti. Etrafı gözetleyerek Remi'ye işaret etti.

"Sorun ne?" diye sordu Remi.

Sam, parmağını dudağına götürdü.

Ses, birkaç metre öteden tekrar duyuldu. Sam, kayalığa doğru yürüyüp bir granit tabakasının önünde durdu. Tabaka üç metre yüksekliğinde ve bir metre genişliğindeydi. Yukarıya doğru üçte ikilik kısmında içi sarıyeşil yosunla kaplı çaprazlamasına bir çatlak vardı. Sam parmak uçlarında yükselerek uzandı ve elini çatlağa bastırdı.

"Buradan hava geliyor," dedi Sam. "Arkasında bir boşluk var. En üstteki parça en fazla iki yüz kilodur. Doğru baskıyı uygularsak başarabiliriz."

Sam, çantalardan bir çift Petzl Cosmique buz baltası çıkardı ve onları kemerine taktı. Geçide ulaştıklarında ne bulacaklarından emin olamamış olsalar da, karyatitlerin misafirhanenin dolaplarından birinin içinde saklı duruyor olması çok düşük bir ihtimaldi. En muhtemel saklama yeri ya yüksek ve gizli bir yarık veya yeraltından bir yer olurdu.

"Bir somaki maceramız daha az mağaralarla, daha çok tropikal sahillerle ilgili olsun lütfen," dedi Remi.

"Birileri bakıyor mu?" diye sordu Sam.

Gölün ve yolların karşı tarafını gözetlediler.

"Eğer bakıyorlarsa, bunu çok dikkatli yapıyorlardır."

"Merdivenim olur musun acaba?"

"Buna hiç hayır dedim mi?"

Sam, parmaklarını çatlağın içine sokup kendisini yukarı çekti. Remi omuzlarını Sam'in ayaklarının altına koydu ve Sam, kendini yukarı iterek tabakanın tepesine çıktı. Sırtı eğime gelecek şekilde kendi etrafında döndü. Daha soma her bir baltanın sivri ucunu, sap tarafları dışarıyı gösterecek şekilde, tabaka ve eğim arasındaki yumuşak yere saptı. Sapların birini bir eliyle diğerini ötekisiyle sanki el freni çekermiş gibi tuttu.

"Aşağıya dikkat et."

Sam uygun bir pozisyona gelerek saplan çekmeye başladı. Çatlak tabaka eğilip sallandı ve sonunda yerinden çıktı. Sam yüzüstü döndü ve kollarıyla uzanıp çıkıntıya tutundu. Tabaka yere düştü. Etraf toz bulutuyla kaplandı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Remi.

"Çok karanlık bir tünel. Yaklaşık yarım metre çapında."

Sam yere indi ve tabakanın yanında diz çöktüler. Kemerinden su şişesini çıkardı ve yarısını yüzüne döküp tozları yıkadı. Taşın üstünde bir ağustosböceği sembolü vardı.

Tırmanış takımlarını ve fenerlerini kuşandılar, sonra Sam tabakadan yukarıya çıkıp fenerini girişe tuttu.

"Yol üç metre boyunca düz gidiyor ve soma genişliyor," dedi. "Herhangi bir çıkıntı göremiyorum."

Sam tünele ilk olarak ayağını soktu ve eğilip Remi'nin yukarı çıkmasına yardım etti. Remi tepeye çıktıktan sonra, Sam içeri doğru geri geri emeklemeye başladı. Remi de onun arkasından sürünerek ilerliyordu. Tünelin geniş kısmına geldikten sonra Sam arkasını döndü. Tavan bir metre yüksekliğindeydi ve patlamış mısır gibi küçük kümeler halinde duran kalsitlerle kaplıydı.

Yerde huni şeklinde bir delik vardı ve ağzı bir sarkıtla tıkanmıştı. Başka bir açıklık göremediler. Sam delikten içeri baktı. "Yaklaşık iki metre aşağıda bir platform var."

Sam sırtüstü döndü ve sarkıtı kırılıp tavandan çıkana kadar tekmeledi. Sonra deliğin içinden çıkardı. "Ben giderim," dedi Remi ve ileriye atılıp bacaklarını içeriye soktu. Sam, Remi'nin ellerini tuttu ve ayakları yere değene kadar karısını aşağıya sarkıttı. "Tamam, sağlam gözüküyor." Sam ellerini bıraktı ve Remi'nin yanına inip yukarıya uzanarak sarkıtı kol gücüyle deliğin içine geri soktu. Sarkıt kulak tırmalayıcı bir sesle yerine oturdu. Sam, kemerinden bir kaya vidası çıkardı ve vidayı sarkıtla deliğin arasına sıkıştırdı.

"Erken uyarı sistemi," diye açıkladı Sam.

Hafif eğimli olan zemin üçe iki metreydi ve bir çıkıntıda son buluyordu; bunun ötesinde de çaprazlamasına otuz derecelik bir açıyla duran bir oluk gördüler. Baret fenerlerinin ışığı altındaki oyuk sağ tarafa ve aşağı doğru kıvrılıyordu.

Sam çantasından dokuz milimetrelik bir tırmanma halatı çıkardı ve ucuna bir karabina** tutturup çıkıntının üzerinden fırlattı. Sonra ipi altı metre kadar sarkıttıktan sonra karabina durdu.

"Bir başka kat," dedi Sam. "Fakat genişliği ne kadar?"

"İndir beni," dedi Remi.

Sam, karabinayı geri çekti ve halatı Remi'nin kemerine bağladı. Ayaklarıyla duvardan destek alan Sam, Remi'yi oluğun içine sarkıttı. Remi durmasını işaret edene kadar,

Sam, ipi karısının komutlarıyla saldı. "Bir platform," diye seslendi Remi, sesi yankılanıyordu. "Tam karşıda ve sol tarafta duvarlar var, sağ tarafta da bir çıkıntı." Sam, Remi'nin botlarının gevşek kaya üzerinde sürtünme sesini duydu. "Ve bir başka çapraz oluk daha."

"Platform ne kadar geniş?"

"Yaklaşık, senin şu an üzerinde durduğun kadar."

"Duvarın yanına git. Aşağı geliyorum."

Sam, halatı çıkıntının üzerine bırakıp ayakları oluğa değene kadar aşağıya indi ve poposunun üzerine oturup aşağıdaki platforma kadar kaydı. Remi, Sam'in ayağa kalkmasına yardım etti. Burasının tavanı daha yüksekti ve mineral sarkıtlarla kaplıydı.

Sam çıkıntıya doğru yürüdü ve fenerini bir sonraki oluğa tuttu. "Burada oluk modası var herhalde," dedi Remi'ye.

On beş dakika boyunca aşağıya yürüyüp birçok platform oluğu geçtikten sonra kendilerini ambar büyüklüğünde, tavanı sivri sarkıtlı ve duvarları kahverengikrem benekli taşlarla kaplı bir mağarada buldular. Yerden fışkıran dikitler yamuk yumuk yangın musluklarına benziyorlardı.

(1) Kaya tırmanışında ve dağcılıkta sıklıkla kullanılan bir bağlantı malzemesi.

Sam çantasından bir ışık çubuğu çıkarıp büktü ve ışıldayana kadar salladı. Yukarıdaki platformdan gözükmemesi için, çubuğu yakındaki sarkıtın arkasına attı.

Tam karşılarında dümdüz bir duvar vardı; sağ taraflarında her biri duvarın içinde bir çatlak olan üç adet tünel vardı. Sol taraflarında tavandan yere otuz santim mesafeye kadar inen, ejderha dişleri gibi gözüken bir sarkıt demeti vardı.

"Yerin en az otuz metre altındayız," dedi Remi. "Sam, birisinin karyatitleri bu kadar derinden taşınması mümkün değil." "Biliyorum. Başka bir giriş olmalı. Eminim geçidin ilerisindedir. Duydun mu?" Sol taraftan, sarkıt demetinin ötesinden bir su sesi duyuluyordu. "Şelale."

Her birkaç metrede bir sarkıtların arkasına bakmak için durarak ilerlemeye başladılar. Sarkıt demetinin orta noktasında uzunluğu bele kadar gelen bir boşluk oluşturan kırık bir bölge buldular. Boşluğun diğer tarafında bir yarığın üzerinde duran bir metre genişliğinde bir kaya köprü vardı; köprüünün ortasından yarığa doğru akan su bir şelale perdesi oluşturuyor ve fenerlerinin ışığında parlayan bir sis bulutu gibi görünüyordu. Şelalenin içinden başka bir tüneli belli belirsiz görebiliyorlardı.

"İnanılmaz!" diye seslendi Remi heyecanla. "Gölden mi geliyor?" Sam ağzını Remi'nin kulağına yaklaştırdı. "Muhtemelen eriyen karlar. Büyük olasılıkla birkaç ay sonra kurur." Geldikleri yere geri yürüdüler.

Uzaktan bir yerden metalik bir çınlama sesi geldi, bunu sessizlik takip etti. Soma çınlama sesleri arttı ve Sam'in kaya vidası yukarıdaki oluktan yere düştü.

"Kaymış olabilir," dedi Remi.

Platforma emekleyerek geri gittiler ve etrafı dinlediler. Bir dakika geçti. İki dakika sonra etrafta yankılanan bir ses duyuldu: "Aşağı indir beni."

"Lanet olsun," diye homurdandı Sam.

Konuşan kesinlikle Hadeon Bondaruk'tu.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu Remi.

"Yirmi, yirmi beş dakika."

"Doğru yolda olduğumuzu düşünüyor olmalı," dedi Remi. "Ödülünü almaya geldi."

O anda bu mağaranın, muhtemelen sütunların saklandığı yer olduğunu birkaç kişi biliyordu: Sam ve Remi, bir de Bondaruk ve yanında kim varsa. Bondaruk onların mağaradan canlı çıkmasına izin vermezdi.

"O zaman çok hayal kırıklığına uğrayacak. Hadi gel," dedi Sam.

Dikitlerin arasında zikzaklar çizerek karşı duvara gittiler ve sırayla her bir tüneli kontrol ettiler. İlk ve ortadaki tünelin aşağısında karanlıktan başka bir şey göremediler. Üçüncü tünel iki metre sonra sola doğru kıvrılıyordu. Sam, Remi'ye bakıp omuz silktilti. Karşılığında Remi de omuz silktilti ve, "Yazı tura atalım," dedi.

Yarıktan geçip eğimi takip ettiler. Remi bir şeye takıldı ve düştü. Kalçasının üzerine oturarak dizini ovdu. Sam, karısını ayağa kaldırdı. "Ben iyiyim," dedi Remi. "O neydi?"

Yerdeki bir nesne Remi'nin fenerinin ışığıyla parlıyordu. Sam, Remi'nin yanından geçip nesneyi yerden aldı. Yarım metre uzunluğunda dar ve düz bir kılıçtı. Çok kararmış olmasına rağmen, parlak çelik benekleri seçilebiliyordu.

"Bu bir ksifos Remi. Sparta piyadelerinin kılıcı. Aman Tamım, buradaymışlar."

Tünel, bir o yöne bir bu yöne dönerek on beş metre daha devam ediyordu ve sonunda üç ağızlı bir kavşakla birleşiyordu. "Soldaki sanırım orta tünel. Mağaraya geri gidiyor," dedi Sam.

"Yok, kalsın." Beş metre soma tünel ilkönce hafif bir meyille, daha soma dik bir şekilde aşağıya doğru iniyordu. Sam ve Remi yanlara kaçıp, tutunmak için duvarları kullanmaya başlamışlardı. Dakikalar geçti. Bir köşeyi döndüler ve soma durdular. "Çıkamaz yol," dedi Remi. "Tam olarak değil." Yerde yatay bir yarık vardı. Sam yere çömeldi ve fenerini içeriye doğrulttu. Hemen hemen yarım metre yüksekliğindeydi. Açıklıktan yüzlerine soğuk hava vuruyordu. "Bu diğer giriş olabilir," dedi Remi. "Kontrol edeceğim." "Çok tehlikeli." Arkalarında, tünelin aşağısından bir ses yankılandı: "Bir şey var mı?"

Konuşan Kholkov'du. Karşılığında iki kişiden cevap geldi. "Yok!" "Bondaruk, Kholkov ve iki kişi daha," dedi Sam. "Ben gidiyorum," dedi Remi. "Remi..." "Benim sıkışma olasılığım daha az. Eğer sıkışırsam beni çıkarmak için gücüne ihtiyacımız var. Endişelenme, sadece birkaç metre gidip ne olduğuna bakarım." Sam kaşlarını çatarak onayladı. Remi sırt çantasını ve kemerini çıkardı. Sam, halatın bir ucunu karısının ayak bileğine bağladı ve Remi yüzüstü yatıp yarığın içine süründü. Ayak bileklerine kadar içeri girdiği sırada

Sam ağzını açıklığa yaklaştırdı ve kısık bir sesle, "Bu kadarı yeter," dedi.

"Bekle, tam karşımda bir şey var."

Remi'nin ayakları kayboldu. Sam, Remi'nin yumuşak kaya üzerinde süründüğünü duyabiliyordu. Ses otuz saniye sonra kesildi. Sam nefesini tuttu. En sonunda Remi'nin fısıldamasını duydu. "Bir mağara daha var Sam."

Sam sırt çantasını ve kemerini çıkarıp Remi'nin çıkardıklarının üzerinde yığı ve kılıfını çantaların arasına sıkıştırdı. Halatı çantaların etrafına sardı ve çekerek Remi'ye işaret verdi. Hazırladığı paket yarığın içinden kayboldu.

"Tamam, sıra sende," diye seslendi Remi.

Sam yüzüstü yattı ve kıvrılarak boşluktan içeri girdi. Daracık tünelde sağa sola sürtünerek zorlukla ilerliyordu. Soma arkasından bir gürültü geldi. Sam durdu. Tünelin aşağısından ayak sesleri duyuldu. Bir fenerin ışığı kaya duvarlarında titreşmeye başladı. "İşte burada!" dedi birisi. "Yakaladım onları!" Sam yeri tırmalayarak, kendini bütün gücüyle iterek ilerlemeye çalışıyordu. "Sen! Dur!" Sam ilerlemeye devam etti. Üç metre ileride bir yarık daha vardı; Remi'nin kafası gözükiyordu. Soma onun ellerini gördü, soma önüne, ucunda karabina olan halat düştü. Sam halatı tutup sürünmeye devam etti. Remi halatı çekmeye başladı.

"Vur onu!" diye bağırdı Kholkov.

Bir uğultu çıktı. Tünel turuncu bir ışıkla aydınlandı. Sam sol baldırında bir acı hissetti. Remi'nin uzanmış elini kavrayıp bacaklarını büktü ve kendini ileri itti. Sam başı önde bir şekilde yere devrilip beceriksizce bir takla attı. Silah iki kez daha uğultulu bir ses çıkardı, mermiler kafalarının hemen üzerinden sekti.

Sam yana döndü ve oturdu. Remi yanına çömelip Sam'in pantolonunun paçasını sıyırdı. "Sadece bir sıyrık," dedi. "İki santim daha sağ tarafa gelseydi artık bir topuğun olmazdı."

"Küçük mucizeler."

Remi çantasından ilkyardımcı setini çıkardı ve yarayı elastiki bir bandajla hızlı bir şekilde sardı. Sam ayağa kalkıp bacağını salladı ve gülümsedi. Yarığın içinden sesler geliyordu. "Oyuğu kapatmalıyız," dedi Sam. Sam ve Remi etraflarına bakındılar. Sarkıtların hiçbiri yerinden çıkabilecek kadar ince değildi. Sağ taraftaki bir şey Sam'in gözüne takıldı. Hızla gördüğü şeyin yanına gitti. Sırığa benzeyen şeyi yerden aldı, fakat ne olduğunu hemen anlamıştı: bir mızrak. Ahşap yüzeyi vernik gibi bir şeyle inanılmaz derecede iyi muhafaza edilmişti. "Spartalıların mı?" diye sordu Sam. "Hayır, ucu farklı. Sanırım Perslilere ait." Sam mızrağı kaldırıp geri koştu ve yarığın altındaki kayaya yapıştı.

"Arkanı dön ve geri git," diye bağırdı. Cevap yoktu. "Son şansın!" "Canın cehenneme!" Silah tekrar ateş aldı. Mermi karşı duvara saplandı. "Sen bilirsin," diye homurdandı Sam. Hızlı bir şekilde mızrağı açıklıktan içeri itti. Mızrak yumuşak bir şeye saplandı ve boğuk bir ses duyuldu. Sam mızrağı geri çekti ve yere eğildi. Sam ve Remi arkalarından

gelen kişinin arkadaşlarına haber vermesini umarak beklediler, fakat sadece sessizlik vardı.

Sam kafasını yukarı kaldırdı. Adam yarığın birkaç metre içerisinde hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Sam içeriye uzandı ve adamın silahını aldı.

"Ben alırım," dedi Remi. "Senin ellerin dolu. Tabii mızrağından ayrılmak istiyorsan, o başka." Sam tabancayı Remi'ye verdi. "Adamı çıkarmaları biraz zaman alır."

"Bondaruk başka bir çaresi kalmadıkça buna yeltenmez," dedi Sam. "Başka bir giriş bulmaya çalışıyorlar."

Sam ve Remi eşyalarını almak için etrafa bakındılar. Buldukları mağara böbrek biçimindeydi ve ana mağaradan daha küçüktü. Tavanı üç dört metre yüksekliğindeydi ve sağ taraftaki duvarda bir çıkış vardı.

Sarkıtların arasında aransalar da başka bir alet bulamadılar. "Bucklin kaç Persli ve Spartalının kurtulduğunu söylemişti?" diye sordu Sam. "Yirmiye yakın Spartalı ve otuz Persli." "Remi, şuna bak."

Remi, bir çift sarkıt gibi gözükken şeyin yanında duran Sam'e doğru yürüdü. Sarkıtların içindeki boşluk mükemmel bir silindir şeklindeydi.

"Doğadaki hiçbir şey bu kadar düzgün değildir," dedi Remi. "Buradaymışlar Sam."

"Ve gidebilecekleri tek bir yer var."

Duvara doğru yürüdüler ve yirmi metre kıvrıldıktan sonra bir çıkıntıya doğru açılan tünelin içinden geçtiler. Karşılarına başka bir kaya köprü çıktı; bu seferki yarım metre genişliğindeydi ve bir yarık boyunca başka bir tünele uzanıyordu. Sam köprünün sağlamlığını kontrol etmek için bir sağa bir sola eğildi.

"Yeterince sağlam gözüküyor, ama..." Çevresine bakındı. Halatı dolayacak bir sarkıt bulamamıştı. "Sıra bende."

Remi karşı çıkamadan Sam köprüye ayak bastı. Durup birkaç saniye bekledi ve karşıya geçti. Remi de yanına geldi. Yoğun sarkıt demetlerinin arasından geçerek açıklık bir alana çıktılar.

Birden durdular.

Remi mırıldandı. "Sam..."

"Görüyorum."

Fenerlerinin ışığıyla aydınlanan karyatitler altın suratları tavana bakar şekilde yerde yan yana duruyorlardı. Sam ve Remi ileriye yürüyüp diz çöktüler.

Kadınların kusursuz bir biçimde şekil verilmiş olan altın gövdeleri ve altın elbiseleri o kadar detaylı bir çalışmanın ürünüydü ki, Sam ve Remi minik buruşukları ve dikişleri görebiliyorlardı. Her iki kadının kafasında da defneden bir taç vardı; her bir sap, yaprak ve tomurcuk kendi başına bir sanat eseri idi.

"Bunları kim taşımış?" dedi Remi. "Laurent? Tek başına nasıl yapmış olabilir ki?"
"Sununla," diye yanıt verdi Sam ve parmağıyla işaret etti.

Duvarın yanında, üst üste binmiş yarım düzine kalkandan oluşturulmuş bir kızak duruyordu. Verniklenmiş hasır ve deriden yapılmış olan her bir kalkan bir buçuk metrelik bir kum saati şeklindeydi. Dikiş ipliğine benzeyen bir şeyle birleştirilmiş ve kanoya benzer bir şekil oluşturmuşlardı.

"Bunlardan birini Bondaruk'un malikânesinde görmüştük," dedi Sam. "Perslilere ait bir gerron. Düşünsene, Laurent burada günlerce yalnız çalışıp kendi kızığını oluşturmuş ve karyatitleri teker teker köprüünün karşısına taşımış... Çok etkileyici."

"Ama niye burada bırakmış?"

"Bilmiyorum. Biyografisinde, Arienne ve Faucon'M görevlendirmesinden birkaç yıl öncesinde bir boşluk olduğunu biliyoruz. Belki Napoleon sütunların çıkartılmasını emretmişti. Belki Laurent yardım olmadan çıkaramayacağını anlayıp geri döneceğini sanarak onları burada bırakmıştı."

"Sam, gün ışığı."

Sam yukarı baktı. Remi duvardan aşağıya doğru yürümüş ve duvardaki bir omuz genişliğindeki çatlağın yanına eğilmişti. İç taraf çökmüş ve kayalarla tıkanmıştı. En uçtan kalem büyüklüğünde bir güneş ışığı sızıyordu.

"Napoleon ve Laurent bu taraftan girmiş olmalı," dedi Remi. "Fakat dışarıya çıkmak için bu yolu kullanamayız." "Gitme zamanı," dedi Sam. "Gidip takviye getirelim."

Başka bir açıklık buldular, bu seferki bir önceki geçtikleri yarıktan biraz daha büyüktü. Yarığın diğer tarafında bir oyuk ve başka bir tünel vardı. Tünel ana mağara yönünde ilerliyordu. Yirmi dakika boyunca dikkatlice ilerlediler ve sonunda kesişimin olduğu yere geldiler. Sol taraflarında, akan bir suyun sesini duydular.

"Şelale," dedi Remi.

Tünelden girişe doğru süründüler ve birkaç metre kala durdular. Tam karşılarında ejderhanın dişlerini andıran sarkıt demeti duruyordu; sol tarafta da platform vardı. Kalın sarkıtın arkasındaki duvarda Sam'in ışık çubuğunun parlaklığını görebiliyorlardı.

"Kimseyi görmüyorum," dedi Sam.

"Ben de."

Platforma yönelerek mağaraya girdiler.

Sam, silah patlamadan bir saniye önce gözucuyla hareketlenmeyi gördü. Mermi, Sam'in yanındaki sarkıtta saplandı. Arkasında duran Remi, geriye dönüp onlara ateş eden silüete nişan aldı ve o da bir el ateş etti. Silüet yere düştü fakat tekrar ayağa kalktı.

"Koş!" diye bağırdı Sam. "Bu taraftan!"

Remi önde Sam arkasında sarkıt demetinin yanına koştular ve boşluğun içinden atlayıp köprüden geçtiler. Hiç yavaşlamayan Remi şelalenin altından geçti ve Sam da onu takip

etti. En uçtaki çıkıntıya ulaştıklarında Remi ilerlemeye devam edip tünelin içine eğildi, ama Sam kayarak durdu ve arkasına döndü.

"Sam!"

Sam, şelalenin ardından köprü'nün üzerindeki bir silueti görebiliyordu. Sam, kşifos ve mızrağı bırakıp yerden bir avuç çakıl alıp köprü'nün üzerine fırlattı. Ayağı çakılların üzerinde kayınca adam dengesini kaybetti. Gözleri kocaman açık ve kollan deli gibi çırpman adam yüzü şelalenin içine çevrilmiş bir şekilde geriye sendeledi. Köprü'nün üzerine sırtüstü düştü. Bir bacağı köprü'nün aşağısına kaydı ve diğer bacağıyla çabalayarak düşmemeye çalıştı. Fakat beceremedi ve çığlıklar atarak yarığın içinde kayboldu.

Remi, Sam'in omzunda belirdi. Sam mızrağı aldı ve ayağa kalkıp Remi'ye döndü. "İkisi gitti, ikisi kaldı."

"Bunun için çok geç," dedi bir ses. "Kılını bile kıpırdatma."

Sam kafasını çevirdi. Etrafı yoğun sis tabakasıyla örtülü olan Kholkov şelalenin önünde, köprü'nün üzerinde duruyordu. Dokuz milimetrelilik Glock tabancası Sam ve Remi'ye doğrultulmuştu.

Remi fısıldadı. "Bir mermim daha var. Nasıl olsa bizi öldürecekler."

"Haklısın," diye homurdandı Sam.

Kholkov kükredi. "Kesin sesinizi. Fargo, karının yanından uzaklaş."

Sam, Remi'nin silah tutan elini kapatarak yavaşça döndü ve mızrağı Kholkov'a doğru uzattı. Rusun gözleri içgüdüsel olarak mızrağın başına kaydı. Remi bu anı kaçılmadı. Silahı bel hizasına kaldırıp tetiği çekti.

Kholkov'un göğüs kemiğinin üzerinden sızan kan kazağının önüne yayıldı. Adam dizlerinin üzerinde devrildi ve şaşkınlıkla Sam ve Remi'ye baktı. Sam, Kholkov'un silah tutan elinin seğirdiğini ve Glock'un yukarıya kalktığını gördü. Sam, köprü'nün üzerinden koşarak mızrağı Kholkov'un göğsüne sapladı. Eğilip Glock'u Kholkov'un elinden aldı ve ayaklarından destek alarak mızrağı bir kez çevirdi. Kholkov yana devrilip aşağı düştü. Sam kenardan adamın gözden kayboluşunu izledi.

Remi, Sam'in yanına gitti. "Hak ettiğini buldu."

Mağaranın içinde sarkıtların arasından platforma doğru ilerlerken sık sık arkalarını ve yanlarını kontrol ettiler. Bondaruk hiçbir yerde gözüküyordu. Şelalenin uzaktan gelen uğultusu dışında her yer sessizdi.

Platformun önünde durdular. "Bu sefer ben merdiven olurum," dedi Sam ve diz çöküp ellerini tutacak şekline getirdi. Remi kıpırdamadı.

"Sam, ışık çubuğu nerede?"

Sam arkasını döndü. "Şurada olması..."

Işık çubuğunun yeşil parıltısı, kalın sarkıtın arkasında yer değiştirdi.

Sam dudağının kenarıyla fısıldadı. "Kaç Remi."

Remi karşı gelmeden arkasını dönüp tünellere doğru koşmaya başladı.

Sam'in üç metre ilerisinde duran Bondaruk ayağa kalktı. Kaçan bir tavşanın farkına varan bir puma gibi döndü ve silahını kaldırıp Remi'ye nişan aldı.

"Hayır!" diye bağırdı Sam. Glock'u kaldırıp ateş etti. Mermi, Bondaruk'un kafasını sıyırarak kulağını parçaladı. Bondaruk çığlık atıp döndü ve ateş etti. Sam, sol tarafında bir şey hissetti. Saf ve sıcak bir acı dalgası bedeninde toplanıp gözlerinin arkasında patladı, geriye sendeleyip düştü. Glock takırdayarak yere düştü.

"Sam!" diye bağırdı Remi.

"Olduğun yerde kal Bayan Fargo!" diye kükredi Bondaruk. Kalın sarkıtın arkasından çıktı ve yavaşça Sam'in yanına gelip silahı kafasına doğrulttu. "Buraya gel!" diye emretti Remi'ye.

Remi hiç kıpırdamadı.

"Buraya gel dedim!"

"Hayır. Nasıl olsa bizi öldüreceksin."

Sam hiç kıpırdamıyor ve soluklanmaya çalışıyordu. Kulaklarındaki kan basıncına rağmen Remi'nin sesine yoğunlaşmayı denedi. "Hayır. Sütunların nerede olduğunu söyle, ben de..." "Sen bir yalancı ve katilsin. Cehenneme kadar yolun var. Sütunları bizsiz de bulabilirsin, fakat bunu zor yoldan yapmak zorunda kalacaksın." Bununla birlikte Remi topuğu üzerinde arkasına döndü ve yürümeye başladı. Beklenmeyen meydan okuyuşu istenilen etkiyi yaratmıştı. "Kahrolası, hemen buraya gel!" Bondaruk dönüp silahı Remi'ye doğru çevirdi. Sam derin bir nefes alıp doğruldu ve ksifos'u Bondaruk'a savurdu. Kılıç el bileğine denk geldi. İki bin beş yüz yıldır kullanılmamasına rağmen bu Sparta kılıcı hâlâ yeteri kadar keskindi.

Bondaruk'un eli kopup yere düştü. Adam çığlık attı ve düşen parçayı diğer eliyle yakaladı. Dizlerinin üzerine devrildi. Remi, saniyeler soma Sam'in yanına gelip diz çökmüştü. "Kalkmama yardım et," dedi Sam. "Kıpırdamaman lazım." Sam devrildi ve dizlerinin üzerine kalktı. "Yardım et," diye tekrar etti. Remi denileni yaptı. Acıdan yüzünü buruşturan Sam doğruldu. Avucunu kurşun yarasına bastırdı. "Arkamda kan var mı?" diye sordu. "Evet." "İyi. Mermi içimden geçip dışarı çıkmış." "Buna pek de iyi demezdim." "Her şey görecelidir."

Sam, Bondaruk'un yanına yürüyüp silahı tekmeleyerek uzaklaştırdı ve adamı ceketinin yakasından tuttu. "Ayağa kalk!" "Kalkmamam!" dedi Bondaruk zar zor nefes alarak. "Elim!" Sam, Bondaruk'u ayağa kaldırdı. "Bay Bondaruk, yükseklikle aranız nasıldır?" "Ne demek oluyor bu?" Sam merakla Remi'ye baktı. Remi bir anlığına düşündü ve acımasızca kafasını salladı. Sam, Bondaruk'u yan sürükleyerek yarı yürüterek mağaranın içinden sarkıt demetine doğru götürdü. "Bırak beni!" Bondaruk bağırdı. "Ne yapıyorsun?" Sam yürümeye devam etti. "Dur, dur, nereye gidiyoruz?" "Gidiyoruz?" dedi Sam. "Biz bir yere gitmiyoruz. Diğer taraftan siz...siz en yakın yoldan cehenneme

gidiyorsunuz."

Remi ve Sam, kiraladıktan Citroen'le ağaçlıklı çakıl yolu yüz metre kadar takip ederek siyah kepenkli üçgen pencereleri olan iki katlı beyaz çatılı bir çiftlik evine vardılar. Remi, tahta parmaklıkların yanında durdu ve kontağı kapattı. Evin sağ tarafında dikdörtgen biçiminde bir bahçe vardı. Siyah toprağı sürülmüştü ve ekilmeye hazırды. Taş patika, girişin içinden geçip kapıya uzanıyordu.

"Eğer bu konuda haklıysak," dedi Remi. "Bir kızın hayatını değiştirmek üzereyiz."

"En iyisi bu," diye cevap verdi Sam. "Bunu hak ediyor."

Mağaradaki yüzleşmelerinden sonra Sam ve Remi'nin girişe dönmeleri iki saatlerini almıştı. Önden tırmanan Remi, dağcı kazıklar ve kaya vidalarını kurup Sam'in ağırlığının olabildiğince fazlasını taşımıştı. Sam, Remi'nin gidip yardım getirmesini reddetmişti. Birlikte gelmişler ve birlikte döneceklerdi.

Dışarı çıktıklarında Sam bir köşede rahat bir şekilde beklemiş, Remi de otele koşup yardım getirmişti. Ertesi gün Martigny'de bir hastanedeydiler. Mermi, hayati organları ıskalamıştı, fakat Sam'in kendini bir süre dövülmüş kum torbası gibi hissetmesine neden olmuştu. İki gün gözetimde tutuldu ve sonra taburcu edildi. Üç gün sonra San Diego'ya geri döndüklerinde Selma, Bondarukia Kholkov'un onları, Büyük St. Bernard'a kadar nasıl takip ettiklerini açıkladı. Rube'nin arkadaşının gönderdiği güvenlik görevlilerinden birisi günler önce Kholkovia karşılaşmış ve kendisine ultimatom verilmişti: Ya keyloggeri yükleyecekti ya da iki kızının kaçırıldığını görecekti. Kendilerini adamın yerine koyan Sam ve Remi, bu seçimi yargılayamamışlardı. Polis bu olayın dışında bırakıldı.

Ertesi sabah, karyatitleri Yunan hükümetine geri vermek için çalışmalara başlamışlardı. İlk aradıkları kişi Evelyn Torres olmuştu. Torres de hemen Delfi Arkeoloji Müzesi'nin müdürüyle bağlantı kurmuştu. Ondan sonra da olaylar hızlı bir şekilde gelişmiş ve bir hafta içinde Yunan Kültür Bakanlığı'nın sponsorluğuyla Büyük St. Bernard Gölü'nün altındaki bir mağarada bir araştırma başlatılmıştı. Araştırmanın ikinci gününde, ekip buyan mağara buldu. Mağaranın içinde silahları ve ekipmanlarıyla birlikte düzinelerce Spartalı ve Perslinin iskeletleri vardı.

Evelyn, sütunları dışarıya çıkarma girişimlerinin başlamasının haftalar alacağını söylemişti, fakat bakanlık, karyatitlerin evlerine güvenli bir şekilde döneceğinden ve sonunda sergilenmek üzere müzeye konulacağından emindi. Yıl sonu gelmeden, akademisyenler ve bütün dünya, Yunan ve Pers tarihinin büyük bir kısmını bir kez daha düşünmek zorunda kalacaktı.

Hadeon Bondaruk, çok sevdiği karyatitleri göremeden öldü.

Sam tamamen iyileştiğinde, o ve Remi dikkatlerini tekrar Kayıp Mahzen'e verdiler. Efsaneye göre Napoleon, şarapçısı Henri Emile Archambault'ya on iki şişe Lacanau şarabı üretmesini emretmişti. Sam ve Remi sadece beşine denk gelmişlerdi: Biri, Ted Frobisher'in Pocomoke'de bulunduğu parçaya dayanarak Manfred Boehm tarafından

kaybedilip yok olmuştu; üçü Sam ve Remi tarafından Molch'un içinde ele geçirilmişti, Aziz Bartolomeos ve Oprtalj'daki Tradonico aile mezarlığında ve son şişe Rum Çay'daki Marder'den Kholkov tarafından çalınıp büyük ihtimalle Hadeon Bondaruk'un malikânesine yollanmıştı ve şu an Fransa ve Ukrayna hükümetlerinin hâlâ anlaşmaya çalıştığı bir meseleydi. Sam ve Remi kendi şişelerini çoktan Fransız Kültür Bakanlığı'na teslim etmişlerdi. Bu hareketleri Fargo Kurumu'na 750.000 dolarlık bir bağış yapılmasını sağlamıştı. Şişe başına çeyrek milyon dolar.

Bir şey hâlâ gizemini koruyordu: Diğer yedi şişeye ne olmuştu? Kayıp mı olmuşlardı, yoksa bir yerlerde keşfedilmeyi mi bekliyorlardı? Napoleon'un anlamsız bilmecelerinde mi saklıydılar? Yoksa kendi güvenlikleri için mi saklandılar? Sam ve Remi, cevabın Kayıp Mahzen efsanesini çıkaran kişi olan, Laurent'in sözde şişelerin saklanması için tuttuğu Faucon'un kaçakçı kaptanı Lionel Arienne'de yattığına karar verdiler.

Anlaşıldığı kadarıyla, Napoleon'un görev konusunda güveneceği tek kişi Laurent'ti ve şişelerin saklı kalması için büyük zahmetlere girmişlerdi. Peki, o zaman Laurent niye La Havre meyhanesinde rasgele tanıştığı bir gemi kaptanından yardım almıştı?

Bu soruyu cevaplamak iki haftalarını almıştı. İlk durakları Chicago'daki Newberry Kütüphanesi'ydi. Orada üç gün boyunca içinde Amerika Birleşik Devletleri'ndeki tartışmasız en geniş orijinal Napoleon belgelerinin bulunduğu Spencer Koleksiyonu nu araştırmışlardı. Soma Paris'e uçup, geçirdikleri dört günün üçünü sırayla, Bibliothèque Nationale de France'ta ve Château de Vincennes'de bulunan Savunma Arşivi'nde geçirmişlerdi. En sonunda, içinde doğum ve ölüm belgelerinin kopyalan, terhis dokümanları ve transfer kayıtlarıyla ilgili notların olduğu bir defterle batıya, Normandiya'nın il merkezi Rouen'e gitmişlerdi. Orada, il arşivinin bodrum katında zincirin son halkasını tamamlamışlardı.

Eylül 1818'de, Napoleon'un ihtiyat kuvvetlerinden donanımlı ve tecrübeli bir asker ve 1800 İtalya Seferi sırasında Arnaud Laurent'in emrinde olan Çavuş Léon Arienne Pelletier, kayıt dışı nedenlerden dolayı terhis edilmiş ve La Havre Limanı'nin yüz seksen beş kilometre doğusundaki Beaucourt'daki evine geri dönmüş. İki ay soma Beaucourt'dan kaybolmuş ve bir dizi yeni kimlik belgesiyle La Havre'de ortaya çıkmış ve Zodiaque adında üç yelkenli bir gemi satın almış. Gemi, Fransız ordusundaki bir çavuşun yaşam boyunca biriktirebileceğinden on kat daha fazla para tutmuş. Geminin adını Faucon olarak değiştirmiş ve sahil boyunca silah ve içki kaçakçılığı yapmaya başlamış. Makul seviyede kazancı olmuş ve ilginç bir şekilde hiçbir zaman Fransız yetkililerine yakalanmamış. İki yıl soma,

1820'nin haziran ayında, Arnaud Laurent bir meyhaneye girmiş ve Lionel Arienne ve Faucon'ı tutmuş. Arienne bu olaydan on iki ay soma Le Havre'ye geri dönüp Faucon'u satmış ve Beaucourt'daki evine geri dönüp servetini yavaş fakat düzenli bir şekilde içki ve kumarla eritmiş.

Pelletier/Arienne'nin bu sun neden ölüm döşeginde açıkladığını ne Sam ne de Remi biliyordu, fakat Siphnian karyatitlerini bilen kişilerin sadece o, Napoleon ve Laurent olduğu çok açıktı. Üç adamın sütunları nasıl bulunduğunu da muhtemelen hiç

öğrenemeyeceklerdi.

Napoleon'un oğlu II. Napoleon'un babasının onun için hazırladığı maceraya hiç atılmaması Laurent'in mutsuzluk nedenlerinden biriydi. Arienne ile Fransa'ya dönüşünden 1825'te ölümüne kadar olan sürede Laurent, II. Napoleon'a, babasının isteklerine uyması için yalvardığı düzinelerce mektup göndermişti, fakat genç Napoleon, Laurent'i reddetmiş ve Avusturya'daki rahat yaşamını "çocukça bir oyun" için bırakmayacağını ifade etmişti.

Görünüşe bakılırsa Çavuş Léon Arienne Pelletier'in yaşayan tek bir akrabası vardı, Louisa Foque adında uzaktan bir kuzin. Louisa yirmi bir yaşındaydı ve ailesinin bir yıl önce bir trafik kazasında ölüp üç kere ipoteklenmiş Beaucourt çiftlik evini ona bırakmalarından soma boğazına kadar borca batmıştı.

"Sence nasıl karşılar?" diye sordu Remi. "Nasıl karşılayacağını göreceğiz. Öyle ya da böyle bütün hayatı değişmek üzere."

Arabadan indiler ve kapıya yürüdüler. Remi, deri bir ipi çekti ve çan tıngırdadı. Kapıyı bir süre soma açık kahverengi saçları ve düğme gibi bir burnu olan minyon bir kadın açtı.

"Oui?" diye sordu kadın.

"Bonjour. Louisa Foque?"

"Oui."

Remi kendisini ve Sam'i tanıtip Louisa'nin İngilizce konuşup konuşmadığını sordu. "Evet, İngilizce konuşuyorum." "Girebilir miyiz? Léon Pelletier hakkında vereceğimiz bazı bilgiler

var. Bu kişiyi tanıyor musunuz?" "Sanırım. Babam bir kere soyağacımızı göstermişti. Girin lütfen." İçeride Fransız köylerine özgü bir mutfak vardı: yeşil alçı duvarlar, verniklenmiş meşe yemek masası ve birkaç parça Chinoiserie çanak çömleğin sergilendiği açık yeşil bir büfe. Pencere neşe saçan turuncu kareli tuval perdelerle çerçevelenmişti.

Louisa çay demledi ve hep birlikte masaya oturdular. "İngilizcen çok iyi," dedi Remi. "Amiens'de Amerikan edebiyatı okuyordum. Bırakmak zorunda kaldım. Ailevi problemlerim vardı." "Biliyoruz," diye cevap verdi Sam. "Çok üzgünüz." Louisa kafasını salladı ve zorla gülümsedi. "Ailem hakkında bazı bilgilerinizin olduğunu söylemişsiniz."

Sam ve Remi sırayla, Pelletier ve Kayıp Mahzen'in Siphnian karyatitleriyle olan bağlantısı hakkındaki teorilerini kabaca açıkladılar. Remi çantasından yarım düzine gazete kupürü çıkardı ve onları Louisa'nin incelemesi için masaya serdi.

"Bunun hakkında bir şey okudum," dedi Louisa. "İşin içinde miydiniz?" Sam onaylayarak kafasını salladı. "İnanamıyorum. Bilmiyordum. Annem ve babam hiçbir şey söylememişti."

"Eminim onlar da bilmiyordur. Napoleon ve Laurent'in dışında tek Pelletier biliyordu ve o da sun ölümüne kadar sakladı. O zaman bile hikâyenin tamamını anlatmamıştı.

"Kimse ona inanmadı."

"Neredeyse kimse," dedi Remi gülümseyerek.

Louisa bir süre sessiz kaldı ve soma şaşkınlıkla kafasını salladı. "Bunu söylediğiniz için teşekkürler. Ailemizden birisinin iyi bir şeyler yapmış olması çok güzel. Biraz garip, fakat yine de önemli." Sam ve Remi birbirlerine baktı. "Sanırım yeterince açıklayamadık," dedi Sam. "Hâlâ bulunamamış şişeler var."

Louisa şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ve siz onların... burada mı?"

Sam, iPhone'unu çıkardı ve ağustosböceği sembolünü gösterdi. "Bunu herhangi bir yerde gördün mü hiç?"

Louisa bunun üzerine masadan kalktı ve lavabonun üzerinde asılı duran tavalara doğru yürüdü. Bir kızartma tavasını eline aldı ve onu masaya, Sam'in önüne koydu. Tavanın sapı başparmak kalınlığında çelik bir çubuktu. Sapın tam ucunda bir ağustosböceği kabartması vardı. Laurent'in mezarında bulduklarıyla bire bir aynıydı.

"Babam bunu, birkaç yıl önce tavan arasında buldu," dedi Louisa. "Tavayı kullanmak için tamir etti." Remi sordu. "Bodrum katınız var mı?"

Çavuş Pelletier'i araştırırken birçok sürprizle karşılaşmışlardı, aynı zamanda en temel tahminlerinden biri de çürümüştü: Laurent şişeleri, saklanma yerlerine tek basma yerleştirmişti.

Sam ve Remi, zamanlarının çoğunu iz sürmeyle geçirdiklerinden dolayı Laurent ve Pelletier gibi düşünmeye başlamışlardı ve bunun sonucunda aradıkları şeyi bulmaları sadece on beş dakikalarını almıştı.

Bodrumun kuzeybatı köşesinde, kilerin yanındaki duvarın altında, üzerinde ağustosböceği damgası olan bir blok bulmuşlardı. Her zamanki gibi, Sam bloku kaldırdı, Remi ise içeriği yokladı. Louisa fenerle arkalarında duruyordu.

Remi elini delikten çıkardı ve dizlerinin üstünde doğruldu. "Yedi," dedi.

"Oh, aman Tanrım..." dedi Louisa heyecanlanarak. Kız eğilip kendisi bakabilsin diye Remi kenara çekildi. "Ne zamandan beri oradalar?" "Aşağı yukarı yüz doksan yıldır," diye yanıtladı Sam. "Şimdi ne olacak?" Remi gülümsedi. "Louisa, artık zenginsin. Çiftliğin borcunu öde, okula geri dön ve sonsuza kadar mutlu yaşa." Sam ve Remi ele ele tutuşarak ön kapıdan çıkıp arabalarına doğru yürüdüler. "On iki şişeden on birini bulduk," dedi Remi. "Hiç de fena değil."

"Çok daha iyi. Düşünsene, o şişeler dünyanın çevresinde dolaşmaktan, Napoleon'un düşüşünden ve iki dünya savaşından sağ çıktılar. Ben buna mucize derim."

"Haklısın. Söylemek zorundayım, biraz hayal kırıklığına uğradım." "Hangi konuda?" "Maceranın sonuyla ilgili," dedi Remi düşünceli bir tavırla. "Son mu? Kesinlikle olmaz. Petty Cannon'un hazinesi hâlâ dışarıda bir yerlerde ve Pocomoke Bataklığı'nin çoğunu araştırmadık." Remi gülmeye başladı. "Ya ondan sonra? "Ondan soma, haritadan bir yer seçer ve oraya gideriz."

